

P. C. CAST és KRISTIN CAST

A VAD

Az Éjszaka Háza – 4. kötet

KELLY

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

P. C. Cast and Kristin Cast: Untamed
St. Martin's Griffin, New York, 2008

Ez a regény a képzelet szüleménye. A benne szereplő alakokat, szervezeteket és eseményeket a szerző találta ki, a valósággal kapcsolatos bármilyen hasonlóság pusztán a véletlen műve.

Fordította
ILLÉS RÓBERT

Szerkesztette
SZUJER ORSOLYA

Kiadványmenedzser
KELLY KATA

Tördelés
GOSLER LENKE

ISBN 978 963 9943 10 0

Minden jog fenntartva!

© St. Martin's Griffin, New York, 2007

© Hungarian translation Illés Róbert

© Hungarian edition Kelly Kft.

Kiadja a Kelly Kft.

1161 Budapest, Baross utca 158.

Tel: 06 30 948 1080

Felelős kiadó: Kelly Juli

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 100349

Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

www.kellykiado.hu

Ezt a könyvet az oklahomai Broken Arrow-ban található South Intermediate High School egykori és jelenlegi diákjainak ajánljuk. Köszönjük a lelkesedéseteket, humorérzéketeket és a támogatásotokat. A mi sulink a legjobb!

És a Tulsa Street Cats macskamenhely munkatársainak. Nem apácák, de a macskák szemében igazi szentek!

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Köszönettel tartozunk csodálatos ügynökünknek, Meredith Bernsteinnek, aki nélkül az Éjszaka Háza sosem született volna meg.

Hálás köszönet a St. Martin's csodacsapatának: Jennifer Weisnek, Anne Marié Tallbergnek, Matthew Shearnek, Carly Wilkinsnek, Britney Kleinfelternek, Katy Hershbergernek, Talia Rosznak és Michael Storringsnak. Fantasztikus dolog olyanokkal dolgozni, akiket ennyire szeretünk.

Köszönjük az Éjszaka Háza rajongóinak – szeretünk titeket!

Köszönjük a Tulsa Street Cats támogatását, humorérzékét és mindazt, amit a macskákért tesznek. Ha többet is meg akartok tudni róluk, látogassatok el a www.streetcattulsa.org oldalra. Kristin és én imádjuk őket!

A VAD

ELSŐ FEJEZET

Egész éjjel nem tudtam aludni egy ostoba varjú *kár! kár! károga*sa miatt. (Jobban mondva egész nap, mert ugye vámpírjelölt vagyok, és ez a nappal meg éjszaka dolog nálunk fordítva működik.) Szóval egy szemhunyást sem aludtam az éjjel/nappal. A kialvatlanság azonban jelenleg a legkisebb gondom, az élet ugyanis tényleg egy nagy szívás, ha valakire be vannak pöccenve a barátai. Én már csak tudom. A nevem Zoey Redbird, és én vagyok a Hogyan Haragítsuk Magunkra a Barátainkat Birodalom királynője.

Perszephoné, a nagydarab vörössárga kanca, akit a magaménak tekinthettem, mióta csak beköltöztem az Éjszaka Házába, felém fordította a fejét, és az arcomhoz dörgölözött. Megpuszítottam az orrát, aztán folytattam karcsú nyaka kefézését. Perszephoné gondozásától mindig jobban éreztem magam, és a gondolkodásban is segített. Most pedig kétségkívül nagy szükségem volt mindkettőre.

– Oké, szóval két napig sikeresen elkerültem a Nagy Szembesítést, de ez így nem mehet tovább – mondtam a lónak. – Igen, tudom, hogy most éppen együtt vacsoráznak az étkezőben, és közben magasról tesznek rám.

Perszephoné felhorkant, és folytatta a széna majszolását.

– Igen, szerintem is úgy viselkednek, mint a seggfejek. Hazudtam nekik, persze, de annak jó része csak elhallgatás volt, vagyis nem mondtam el nekik néhány dolgot. De leginkább csak a saját érdekükben.

Felsőhajtottam. Az, hogy nem beszéltem nekik Stevie Rae élőhalottá változásáról, tényleg az ő érdekükben történt. Az, hogy elhallgattam a kavarásomat Loren Blake-vel – a koszorús vámpír költővel és egyben az Éjszaka Háza egyik tanárával –, nos, az inkább a saját érdekemben.

– De akkor is. – Perszephoné fülét hegyezve figyelt rám. – Akkor is túl könnyen ítélnék felettem.

Perszephoné ismét felhorkant. Megint sóhajtottam egyet. A francba! Nem kerülhetem őket örökké.

Búcsúzóul még egyszer megpaskoltam négylábú barátomat, majd lassan kísértéltem a bokszából, és visszatettem a helyére a lóvakaró szerszámokat és keféket, melyeket az elmúlt egy órában használtam. Mélyen belelegeztem a bőr- és lóillatot – volt bennük valami végtelenül megnyugtató. A raktár üvegablakában megpillantottam a saját tükörképemet, és önkéntelenül is beletúrtam a hajamba, hogy ne nézzek már ki úgy, mint aki most mászott ki az ágyból. Mindössze két hónapja lettem megjelölve és költöztem be az Éjszaka Házába mint vámpírjelölt, de a hajam azóta szemmel láthatóan hosszabb és dúsabb lett. Az überkirály haj azonban csak egyike volt a számos változásnak, amely történt velem. Némelyik láthatatlan volt – mint például az, hogy képes vagyok kapcsolatot teremteni mind az öt elemmel. Mások azonban sokkal látványosabbak – mint például az arcomat keretező bonyolult és egzotikus tetoválás, amilyennel sem más vámpírjelölt, sem a felnőtt vámpírok nem rendelkeztek. A zafirkék mint a végigfutott a nyakamon, a gerincemen, és legújabbán már a derekamon is, ám ezt rajtam kívül csak a

macskám, Nala és Nüx istennő tudta.

Nem mintha bárki mást érdekelt volna.

– A minap még három pasid is volt – mondtam karikás szemű, cinikusan mosolygó tükörképemnek. – De aztán megoldottad a problémát, nem igaz? Ma már nincs belőlük egy se, ráadásul senki nem fog megbízni benned a következő néhány millió évben.

Kivéve persze Aphrodité, aki teljesen bepánikolt, és lelépett két nappal ezelőtt, mert hirtelen visszaváltozott emberré, no meg Stevie Rae-t, aki a szegény, rémült, emberré változott Aphrodité után vetette magát, ugyanis ő volt az oka annak, hogy megtörtént az átalakulás, amikor megidéztem a kört, és visszataszító élőhalottból vörös tetkójú vámpír lett belőle.

– Akárhogy is – mondtam magamnak hangosan –, a környezetemben gyakorlatilag mindenkinek sikerült elszúrnod az életét. Szép munka volt!

Remegni kezdett az ajkam, és éreztem, ahogy könnyek gyűlnek a szemembe. Nem. Semmi nem oldódna meg attól, ha puffadra sírnám az arcomat. Ha így lenne, akkor a barátaim és én már napokkal ezelőtt egymás nyakába borultunk volna, és minden a legnagyobb rendben lenne. Oda kell állnom eléjük, és meg kell próbálnom rendbe hozni a dolgokat.

A késő decemberi éjszaka hűvös volt és ködös. Az istállótól a főépülethez vezető járda mentén gázégők világítottak. Reszkető, sárga fényük gyönyörű volt – egy rég elmúlt világ hangulatát idézték. Az igazat megvallva az Éjszaka Háza egész épületegyüttesében volt valami lenyűgöző, sokkal inkább emlékeztetett az Artúr-legenda díszleteire, mint a huszonegyedik századra. *Szeretek itt lenni*, emlékeztettem magam. *Ez az otthonom. Ide tartozom. Kibékülök a barátaimmal, és minden rendben lesz.*

Az ajkamat harapdálva próbáltam kitalálni, pontosan hogyan is fogok kibékülni a barátaimmal, amikor hirtelen szárnycsapások furcsa hangját hallottam felülről. Volt benne valami, amitől kirázott a hideg. Az égre pillantottam. Nem volt semmi a fejem fölött, csak a sötétség és a járda melletti tölgyfák csupasz ágai. Megborzongtam. A hűvös és ködös éjszaka hirtelen sötétté és ellenségessé változott.

Várjunk csak! Sötétté és ellenségessé? Micsoda ostobaság! Hiszen amit hallottam, az valószínűleg csak a szél volt, ahogy az ágakat rázta. Nincs ebben semmi félelmetes. Uramisten, teljesen kész vagyok.

Fejemet rázva haladtam tovább, de alig tettem meg néhány lépést, amikor újra megtörtént. A fejem felett verdeső szárnyak felkavarták a levegőt, amely hirtelen tíz fokkal hidegebb lett. Önkéntelenül is magam elé kaptam a kezem, denevérektől, pókoktól és más szörnyűséges teremtményektől rettegvé.

Az ujjaim a semmibe markoltak, de ez a semmi hideg volt és barátságtalan, a kezembe pedig jeges fájdalom hasított. Rémulten felkiáltottam, és a mellkasomhoz szorítottam a kezem. Egy pillanatig nem tudtam, mitévő legyek, teljesen lemerevedtem a félelemtől. A szárnycsapások egyre hangosabbak lettek, a hideg pedig a csontomig hatolt. Végül nagy nehezen sikerült megmozdulnom. Lehajtottam a fejem, és mivel semmi más nem jutott eszembe, ahogy csak a lábam bírta, a legközelebbi ajtóhoz rohantam.

Miután becsaptam magam mögött a vastag faajtót, levegő után kapkodva kukucskáltam ki az ajtó közepén lévő kis boltíves ablakon. Az éjszaka sötéten kavargott a szemem előtt, mintha fekete festéket öntöttek volna egy fekete lapra. A jeges félelem azonban tovább fojtogatott. Mi folyik itt? Mielőtt tudatosult volna bennem, mit is csinállok, azt suttogtam:

– Tűz, jöjj hozzám! Szükségem van a melegedre.

Az elem azonnal válaszolt a hívásomra, és megtöltötte körülöttem a levegőt a tűzhely melegével. Még mindig kifelé nézve, tenyeremet nekinyomtam a faajtó durva felületének.

– Ki – mormoltam. – Küldd ki a melegedet oda is!

A tűz áthussant az ajtón, és kiömlött az éjszakába. Sístergő hang hallatszott, mint amikor gőz száll fel a szárazjégről. A sűrű, szirupos köd felkavarodott, én pedig megszárdultam és émelyegni kezdtem, ahogy a különös sötétség elpárolgott. A meleg elűzte a hideget, és az éjszaka hirtelen ismét csendessé és barátságossá vált.

Mi a fene volt ez?

A kezem még mindig lüktetett a fájdalomtól. Lenéztem rá. A kézfejemen vörös csíkok éktelenkedtek, mintha valami lény megkarmolt volna. Megdörzsöltem a csúnya horzsolásokat, amelyek úgy csíptek, mintha hajsütő vassal égettem volna meg magam.

A következő pillanatban rám tört egy megérzés, és az Istennőtől kapott hatodik érzék az súgta: nem szabad egyedül maradnod! A hideg, amely beszennyezte az éjszakát – a kísérteties valami, ami bekergetett az épületbe, és megkarmolta a kezemet –, szörnyű balsejtelemmel töltött el, és hosszú idő után most először éreztem úgy, hogy félek. Nem a barátaimat féltettem. Nem is a nagymamámat, az ember expasimat vagy az anyámat, aki hátat fordított nekem. Magamat féltettem, a saját életemet. Nemcsak azért akartam a barátaimmal lenni, mert hiányoztak; szükségem volt rájuk.

Még mindig a kezemet dörzsölgetve elindultam, és halálos bizonyossággal tudtam, hogy százszor szívesebben nézek szembe a barátaim sértettségével és csalódottságával, mint azzal a sötét valamivel, ami odakint leselkedik rám.

Csak egy pillanatig haboztam az „étkező” (vagyis az iskolai menza) nyitott ajtaja előtt figyelve a boldogan és gondtalanul csevegő diákokat. Hirtelen úgy éreztem, bármit megadnék, hogyha én is ugyanolyan lehetnék, mint ők – egy átlagos vámpírjelölt, akinek nincsenek különleges képességei, és nem nyomja a vállát a képességeivel együtt járó extra felelősség. Egy másodpercig annyira szerettem volna normális lenni, hogy még a lélegzetem is elakadt.

A következő pillanatban a szél puhán megcirógatta a bőrömet. Meleg volt, mintha valami láthatatlan láng hevítette volna fel. Éreztem az óceán sós levegőjét, noha az oklahomai Tulsa több száz kilométerre van az óceántól. Madáracsicsergést hallottam, és frissen nyírt fű friss illata csapta meg az orromat. És valami csendes öröm áradt szét egész lényemben, ahogy tudatosult bennem az Istennőtől kapott ajándék, melynek segítségével kapcsolatot tudok teremteni mind az öt elemmel: a levegővel, a tüsszel, a vízzel, a földdel és a szellemmel.

Más vagyok, mint a többiek, gondoltam. Sosem lesz belőlem normális vámpírjelölt vagy vámpír, és nem szabad ennek az ellenkezőjét kívánnom. És ehhez a nemnormálissághoz az is hozzátartozik, hogy most be kell mennem és ki kell békülnöm a barátaimmal. Kihúztam magam, körülnéztem – tekintetemből csak úgy sugárzott az önsajnálatt –, és azonnal észrevettem, hogy a barátaim a szokásos asztalunknál ülnek.

Vettem egy mély lélegzetet, és gyorsan keresztülvágtam a menzán. Apró biccentésekkel feleltem azoknak a vámpírjelölteknek, akik odaköszöntek nekem. Feltűnt, hogy mindenki a szokásos félelemmel vegyes tisztelettel néz rám, ami azt jelentette, hogy a barátaim nem kürtölték világgá a rémtetteimet. És azt is jelentette, hogy Neferet nem indított nyílt támadást ellenem. Legalábbis egyelőre.

Felkaptam egy salátát meg egy barna üccsit. Olyan abnormális erővel szorítottam a tálcat, hogy elfehéredtek az ujjaim. Határozott léptekkel odamentem az asztalunkhoz, és elfoglaltam a szokásos helyemet Damien mellett.

Amikor leültem, senki nem nézett rám, de azonnal abbahagyták a beszélgetést, amit rettenetesen utálok. Mi lehet rosszabb annál, mint amikor odamész az elvileg-barátaidhoz, ők pedig azonnal elhallgatnak, amiből nyilvánvaló, hogy rólad beszéltek? Brrr.

– Sziasztok – mondtam, ahelyett hogy zokogva elrohantam volna, pedig leginkább ahhoz lett volna kedvem.

Senki nem válaszolt.

– Na, mi az ábra? – intéztem a kérdést Damienhez, mert tudtam, hogy valószínűleg meleg barátom a leggyengébb láncszem a ne-álljunk-szóba-Zoey-val játékban.

Sajnos az Ikrék válaszoltak, akik lévén nem melegek, nem is olyan érzékenyek és udvariasak, mint Damien.

– Lószar se, ugye, húgocskám? – mondta Shaunee.

– Pontosan, húgocskám. Mivel bennünk nem lehet megbízni, ezért nem tudunk lószart sem – felelte Erin. – Húgocskám, te tudad, hogy teljességgel megbízhatatlanok vagyunk?

– Néhány nappal ezelőttig nem, húgocskám. És te? – kérdezett vissza Shaunee.

– Néhány nappal ezelőttig én sem – fejezte be Erin.

Az Ikrék igazából nem ikrek. Shaunee Cole egy tejeskávébarna jamaikai-amerikai lány, aki a keleti parton nőtt fel. Erin Bates pedig egy szőke bombázó, aki Tulsában született. Akkor ismerkedtek meg, amikor mindkettőjüket ugyanazon a napon jelölték meg, és egyszerre költöztek be az Éjszaka Házába. Azonnal egymásra találtak – mintha a genetika és a földrajz soha nem is létezett volna. Szó szerint be tudták fejezni egymás mondatait. Jelen pillanatban pedig engem méregettek, dühös gyanakvással a szemükben.

Istenem, de kiborítóak tudtak lenni.

És fel is tudtak bosszantani. Igen, tényleg eltitkoltam előlük néhány dolgot. Igen, hazudtam nekik. De nem volt más választásom. Vagyis nem sok. És a szuperiker magánszámuk kezdett az agyamra menni.

– Köszönjük a búbajos kommentárt, de mi lenne, ha valaki olyan válaszolna, aki nem a *Pletykafészek* undok Blairjének a szerepét akarja eljátszani a következő részben? – Elfordítottam a fejem, és egyenesen Damienre néztem, noha hallottam, hogy az Ikrék már veszik a levegőt, hogy valami olyasmit mondjanak, amit egy nap remélhetőleg majd megbánnak. – Szóval amikor azt kérdeztem, hogy „mi az ábra”, igazából arra voltam kíváncsi, hogy ti is észrevettetek-e valami félelmetes, kísértetszerű, verdeső szörnyet odakint. Nos?

Damien magas és igazán cuki meleg srác, akinek barna szeme általában melegen csillog, most azonban csak hideg gyanakvás tükröződött benne.

– Verdeső kísértet? – kérdezte. – Ne haragudj, de lövésem sincs, hogy miről beszélsz.

Elszorult a szívem, ahogy meghallottam kimért, rideg hangját, de azzal vigasztaltam magam, hogy legalább válaszolt a kérdésemre.

– Ahogy jöttem idefelé az istállóktól, valami megtámadott. Nem nagyon láttam, hogy mi az, de jéghideg volt, és csúnyán megkarmolta a kezemet.

Felemeltem a kezem, hogy megmutassam nekik – de a karmolásnyom eltűnt, mintha ott sem lett volna.

Remek.

Shaunee és Erin egyszerre horkantak fel. Damien csak nagyon, nagyon szomorúnak látszott. Már nyitottam a számat, hogy megmagyarázzam, valóban volt ott egy vörös karcolás néhány perccel ezelőtt, amikor Jack viharzott be az étkezőbe.

– Sziasztok! Bocs, hogy késtem, de képzeljétek, a pólómon volt egy állati nagy folt, pont itt az elején. Hihetetlen, mi? – mondta Jack, miközben tálcájával leült Damien mellé.

– Egy folt? Csak nem arról a gyönyörű kék, hosszú ujjú Armaniról beszélsz, amit karácsonyra vettem neked? – kérdezte Damien, és odébb húzódott, hogy helyet csináljon a barátjának.

– Uramisten, nem! Azt soha nem önteném le! Imádom, az a kedvenc... – Hirtelen beléfagyott a szó, amikor tekintete továbbvándorolt Damienről, és meglátta, hogy én is ott ülök az asztalnál. Nyelt egyet. – Ööö, izé. Szia, Zoey.

– Szia, Jack – feleltem mosolyogva. Jack és Damien együtt járnak. Melegnek. A barátaim és én,

minden más széles látókörű, normális emberrel egyetemben, elfogadjuk ezt.

– Nem számítottam rád – nyögte Jack. – Azt hittem, még mindig... izé... – Zavartan elhallgatott, az arcszíne pedig rózsaszínre váltott.

– Azt hitted, még mindig a szobámban bujkálok? – segítettem.

Bólintott.

– Nos, nem – feleltem határozottan. – Abból elég volt.

– Lári... – kezdte Erin, de mielőtt Shaunee folytathatta volna, lármásan szexi nevetés hangzott fel a bejárat felől, és mindenki döbbenetben odafordult.

Aphrodité libbent be az étkezőbe, szempilláját rebegetve Dáriuszra, Erebosz Fiainak egyik legfiatalabb és legdögösebb tagjára. Erebosz Fiai harcosok voltak, akik azért érkeztek, hogy megvédjék az Éjszaka Házát. Aphrodité látványosan hátravetette szőke haját. Mindig is jól ment neki a színjáték, mégis megdöbbenett, milyen fesztelenül és magabiztosan vonult be a helyiségbe. Két nappal ezelőtt, amikor utoljára láttam, majdnem meghalt, aztán pedig teljesen magába zuhant, mert a zafirkék félhold – ami minden vámpírjelölt homlokán megjelent, miután megjelölték, és megkezdte az Átváltozást, amelynek végén vagy vámpírrá válik, vagy meghal – eltűnt a homlokáról.

Ami azt jelentette, hogy valami módon visszaváltozott emberré.

MÁSODIK FEJEZET

Vagyis azt hittem, hogy visszaváltozott emberré, de még arról a helyről is, ahol ültem, tisztán látszott, hogy Aphrodité homlokán újra ott ragyog a Jel. Hideg kék szemét végighordozta az étkezőn, megvető mosollyal nyugtázta, hogy mindenki őt figyeli, majd újra Dáriusz felé fordult, miközben kezét a harcos mellkasán nyugtatta.

– Annyira édes töled, hogy elkísértél idáig. Igazad van. Nem lett volna szabad két nappal tovább otthon maradnom. Ilyen örült helyzetben az a legjobb, ha itt vagyok az iskolában, ahol meg tudnak védeni. És mivel a kolesz bejárata előtt te őrködsz, kétségkívül az a legbiztonságosabb és *legvonzóbb* hely a környéken – dorombolta Aphrodité. Úgy kellett magát, mint egy hivatásos kurva. Ha nem lettem volna annyira meglepve, hogy viszontlátom, elkezdtem volna öklendezni. Jó hangosan, hogy mindenki hallja.

– Vissza is kell térnem az őrhelyemre. Jó éjt, hölgyem – mondta Dáriusz, és meghajolt, mint egy romantikus lovag, csak éppen ló és pajzs nélkül. – Élvezet téged szolgálni.

Még egyszer rámosolygott Aphroditére, majd sarkon fordult, és kísértelt az étkezőből.

– Lefogadom, hogy mást is élveznél velem – felelte Aphrodité, mikor Dáriusz hallótávolságon kívülre került. Azután megfordult, és szembenézett az étkező döbbenetben bámuló közönségével. Felvonta egyik tökéletesen szedett szemöldökét, és a védjegyévé vált gúnyos mosollyal végigmérte őket. – Mi az? Úgy néztek ki, mint akik soha nem láttak még bombanót. Hiszen csak egypár napra mentem el. Azt hittem, ennél azért jobb a rövid távú memóriátok. Emlékeztek még rám? Én vagyok az a dögös ribanc, akit annyira imádtok utálni. – Amikor senki nem felelt, a szemét forgatva így szólt: – Á, nektek aztán beszélhetek.

Odalibbent a salátabárhoz, és elkezdte megpakolni a tálcaját. Végre nagy nehezen megtört a jég, a vámpírjelöltek tettek néhány goromba megjegyzést, majd visszafordultak a vacsorájukhoz. Biztos vagyok benne, hogy a felületes szemlélő számára Aphrodité ugyanaz a ribanc boszorka volt, mint máskor. Én azonban láttam rajta, hogy valójában mennyire ideges és feszült. Pontosan

tudtam, hogy mit érez, hiszen én magam is éppen most mentem keresztül valami egészen hasonlóan. Egy cipőben jártunk.

– Azt hittem, újra ember lett belőle – suttogta Damien. – De a Jel ott van a homlokán.

– Nüx útjai kifürkészhetetlenek – feleltem, ahogy egy bölcs Főpapnő-jelölthöz illik.

– Szerintem Nüx útjaira leginkább egy másik „k” betűs szó illik – mondta Erin. – Kitalálsz, húgocskám, hogy melyik?

– Kurvára zavaros? – kérdezte Shaunee.

– Pontosan.

– Ez két szó – szólt közbe Damien.

– Ne légy már ilyen okostóni – förmedt rá Shaunee. – A lényeg az, hogy Aphrodité egy kiállhatatlan ribanc, és egy kicsit reménykedtünk, hogy Nüx végleg hátat fordít neki, miután eltűnt a Jel a homlokáról.

– Nem is kicsit reménykedtünk – tette hozzá Erin.

Mindenki Aphroditét nézte. Én közben megpróbáltam leerőltetni néhány falat salátát a torkomon. A helyzet a következő: két hónappal ezelőtt Aphrodité volt a legnépszerűbb, legbefolyásosabb és legidegesítőbb vámpírjelölt az Éjszaka Házában. De mióta összerúgta a port Főpapnónkkal, Neferettel, és teljesen kitaszítottá vált, már egyszerűen csak az Éjszaka Házának legidegesítőbb vámpírjelöltje.

Mondanom sem kell, ezek után úgy alakult (ilyen az én formám), hogy úgymond barátok, vagy legalábbis szövetségeseink lettünk. A többieket persze nem tájékoztattuk erről. Ettől függetlenül aggódtam érte, amikor eltűnt, bár Stevie Rae utánament, hogy vigyázzon rá. Két napja nem hallottam felőlük.

Természetesen a többi barátom – név szerint Damien, Jack és az Ikrék – ki nem állhatta Aphroditét. Ha azt mondom, hogy megdöbbenek, amikor Aphrodité nyílegyenesen odasétált az asztalunkhoz, és leült mellém, az legalább akkora eufemizmus, mint amikor a harmadik *Indiana Jones*-ban a lovag azt mondja a nem megfelelő kehelyből ivó és ezért azonnal elporladó gonosztevőre, hogy „Rosszul választott”.

– Így megbámulni valakit udvariatlan dolog, még akkor is, ha az illető annyira káprázatosan gyönyörű, mint én – mondta Aphrodité, mielőtt elkezdte volna enni a salátáját.

– Mi a francot csinálsz itt, Aphrodité? – kérdezte Erin.

Aphrodité nyelt egyet, majd ártatlanul pillogva így felelt:

– Eszek, seggfej.

– Ez itt egy ribancmentes övezet – találta meg Shaunee is a hangját.

– Igen, ki is van ide írva – mondta Erin, és a pad háttámlájára mutatott, mintha valóban volna ott egy felirat.

– Nem szeretem magamat ismételni, de most az egyszer kivételt teszek: kuss legyen, idióták!

– Na, ebből elég – mondta Erin. Látszott rajta, hogy alig tud uralkodni a hangján. – Még egy szó, és letöröljük azt a rohadt Jelet a képedről.

– Hátha még egyszer nem nő vissza – tette hozzá Shaunee.

– Hagyjátok már abba! – szólaltam meg. Amikor az Ikrék összeszűkültek szemmel felém fordultak, éreztem, hogy görcsbe rándul a gyomrom. Tényleg ennyire gyűlöltek? Belesajdult a szívem, ahogy erre gondoltam, de felemeltem a fejem, és álltam a tekintetüket. Ha túléltem az Átváltozást, és felnőtt vámpírrá válok, egy nap a Főpapnőjük leszek, vagyis jobban teszik, ha megtanulnak hallgatni rám. – Ezt már egyszer végigjártuk. Aphrodité most már a Sötétség Lányainak tagja. És a körnek is része, mivel képes kapcsolatot teremteni a földdel. – Egy pillanatra elbizonytalanodtam, vajon még mindig rendelkezik-e ezzel a képességgel, vagy elveszítette, amikor vámpírjelöltből emberré, majd a jelek szerint újra vámpírjelöltté változott, de

ez túl zavaros volt, ezért inkább folytattam. – Ha jól emlékszem, beleegyeztek, hogy elfogadjátok ebben a pozícióban, és nem tesztek rá gyűlölködő megjegyzéseket.

Az Ikrek nem szóltak semmit, helyettük Damien szokatlanul rideg és érzelemmentes hangja válaszolt a másik oldaláról.

– Ebbe beleegyeztünk, de abba nem, hogy barátok leszünk.

– Egy szóval sem mondtam, hogy a barátotok akarok lenni – mondta Aphrodité.

– Mi sem, ribanc! – vágta rá azonnal az Ikrek.

– Fulladjatok meg – sóhajtottá Aphrodité, és a tálcája után nyúlt, hogy felálljon, és ott hagyjon minket.

Már nyitottam a számat, hogy szóljak Aphroditének, üljön le, az Ikrek pedig fogják be, amikor szokatlan zaj szűrődött be a folyosó nyitott ajtaján keresztül.

– Mi a...? – kezdtem, de nem tudtam befejezni, mert a következő pillanatban legalább egy tucat macska rohant be az étkezőbe hisztérikusan fűjtatva és prüsszkölve.

Az Éjszaka Háza tele van macskákkal, mindenhol ott vannak. Aszó szoros értelmében. Követik a vámpírjelöltet, akit kiválasztottak maguknak, vele alszanak, sőt, az én macskám, Nala még állandóan panaszkodik is, ha valami nem tetszik neki. Vámpírszociológiából rögtön az elején megtanultuk, hogy a macskák régóta jó barátságban vannak a vámpírokkal. Vagyis mindannyian hozzá voltunk szokva a macskák jelenlétéhez. Ilyen rémültnek azonban még soha nem láttam őket.

Az Ikrek óriási termetű, szürke kandúrja, Belzebub odaugrott közéjük. Összes szőrszála az égnek meredt, így kétszer akkorának látszott, mint egyébként, pedig úgy is hatalmas volt. Borostyánszínű szemével dühösen bámult kifelé az étkező nyitott ajtaján.

– Belzebub, kicsim, mi a baj? – próbálta megnyugtatni Erin.

Nala felugrott az ölembe. Apró, fehér mancsait a vállamra tette, és teljesen beparázva morgott, miközben ő is a folyosóról beszűrődő kaotikus zajokra figyelt.

– Megvan – kiáltotta Jack. – Rájöttem, mi ez a hang!

Hirtelen nekem is leesett.

– Kutyaugatás – mondtam.

A következő pillanatban egy hatalmas, sárga medvére emlékeztető kutya viharzott be az étkezőbe. A medvekutya nyomában egy fiatal srác loholt, mögötte pedig néhány szokatlanul gondterhelten tanár, köztük vívásoktatónk, Sárkány Lankford, lovaglástanárnk, Lenobia, és jó néhány harcos Erebosz Fiai közül.

– Megvagy! – kiáltotta a srác, amikor nem messze tőlünk sikerült utolérnie és a nyakörvénel fogva visszarántania az ugató bestiát. A rózsaszín bőrből készült, ezüstszegecsekkel kivert nyakörvhöz gyorsan hozzákapcsolt egy pórázat. Ahogy a póráz a helyére került, a medve azonnal abbahagyta az ugatást, leült a padlóra, és nyelvét kidugva a srácnak nézett. – Na, szépen vagyunk! Most meg eljátszod a jó kislányt, mi? – morogta a vigyorgó kutyának.

Noha az ugatás abbamaradt, a macskák nem hagyták abba a rémült fűjtatást és morgást. Úgy sziszegtek körülöttünk, mintha egy óriási gumibelsőből szökne a levegő.

– Látod, James, ezt próbáltam az imént elmagyarázni – nézett Sárkány Lankford összevont szemöldökkel a kutyára. – Ez az állat nem való az Éjszaka Házába.

– A nevem Stark, nem James – felelte a fiú. – Én pedig azt próbáltam az imént elmagyarázni, hogy a kutyának velem kell maradnia. Ez így működik. Ha engem akarnak, akkor őt is el kell fogadniuk.

Az új fiú meglehetősen szokatlan hangnemben beszélt Sárkánnyal. Nem volt kimondottan udvariatlan vele, de hangjában nyoma sem volt annak a tiszteletnek vagy félelemnek, amellyel a vámpírjelöltek többsége szólt a felnőtt vámpírokhöz. Vettem egy gyors pillantást a srác Pink

Floyd-os pólójára. Nem szerepelt rajta évfolyamjelzés, így eldönthetetlen volt, hogy hány évvel ezelőtt jelölték meg.

– Stark – szólalt meg Lenobia. Látszott rajta, hogy megpróbál észérvekkel hatni a fiúra. – Egyszerűen nem lehetséges, hogy ez a kutya az iskola területén maradjon. Látod, mennyire felidegesítette a macskákat.

– Majd hozzászoknak. A chicagói Éjszaka Házában is megszokták. Általában jól viselkedik, és nem kergeti őket, de az a nagy szürke macska addig piszkálta, míg nem maradt más választása.

– Aj-jaj – suttogta Damien.

Nem kellett odanéznem, anélkül is tudtam, hogy az Ikrek dühösen felfújják az arcukat, és legszívesebben kikaparnák az új jövevény szemét.

– Az Istennőre, mi ez az éktelen lárma? – lépett be Neferet a terembe. Szokás szerint gyönyörű volt, és csak úgy sugárzott belőle a hatalom és a magabiztosság.

Az új fiú szeme elkerekedett, amikor meglátta, milyen lenyűgözően szép Neferet. Annyira idegesítő volt, hogy mindenki azonnal bambán vigyorgó majomná változott, amint meglátta Főpapnőnk, az én halálos ellenségemet.

– Neferet, elnézést a rendzavarásért. – Sárkány a szívére tette az öklét, és tiszteletteljesen fejet hajtott a Főpapnő előtt. – Ez az új vámpírjelöltem. Másodpercekkel ezelőtt érkezett.

– Ez megmagyarázza, hogy mit keres itt a vámpírjelölt. Azt azonban nem, hogy ez mit keres itt – mutatott Neferet a lihegő kutyára.

– Ő velem van – mondta a fiú. Amikor Neferet felé fordította mohazöld szemét, Stark leutánozta Sárkány mozdulatát, és ő is fejet hajtott előtte. Amikor felegyenesedett, döbbenet láttam, hogy a szája sarkában pimasz mosoly bujkál. – Ő az én macskám.

– Valóban? – húzta fel Neferet egyik keskeny, vörösesbarna szemöldökét. – Engem inkább egy medvére emlékeztet.

Aha! Szóval nem csak nekem tűnt fel.

– Főpapnő, ő egy labrador, de nem ön az első, aki azt mondja, hogy medvére hasonlít. A mancsa tényleg akkora, mint egy medvéé. Nézze csak!

Nem akartam hinni a szememnek, amikor azt láttam, hogy a srác hátat fordít Neferetnek, és azt mondja a kutyának;

– Adj egy ötöst, Herci! – A kutya engedelmesen felemelte egyik jókora mancsát, és belecsapott vele Stark tenyerébe. – Ez az, jó kislány! – dicsérte, megvakarva a kutya lelógó fülét.

Meg kell hagyni, ügyes mutatvány volt.

Stark visszafordult Neferet felé.

– De akár kutya, akár medve, ő meg én azóta összetartozunk, hogy négy évvel ezelőtt megjelöltek, ezért nekem ő a macskám.

– Egy labrador retriever? – Neferet odalépett a kutyához, és tanulmányozni kezdte. – Rettenetesen nagy.

– Hát, igen, Herci sosem volt kicsi, Főpapnő.

– Herci? Ez a neve?

A fiú vigyorogva bólintott. Annak ellenére, hogy már hatodéves volt, ismét meglepett, milyen fesztelenül társalog egy felnőtt vámpírral, aki ráadásul egy nagy hatalmú Főpapnő.

– Igen, a Hercegnő becézése.

Neferet a kutyáról a fiúra nézett, és összeszűkül a szeme.

– És téged hogy hívnak, gyermekem?

– Stark – felelte.

Kíváncsi lettem volna, vajon csak én láttam-e, hogy Neferet állkapcsa megfeszül.

– James Stark? – kérdezte Neferet.

– Néhány hónappal ezelőtt elhagytam a keresztnévemet. Ezért csak Stark.

Neferet nem törődött a válaszával, azonnal Sárkányhoz fordult.

– Ő az, akit a chicagói Éjszaka Házából helyeztek át?

– Igen, Főpapnő – felelte Sárkány.

Amikor Neferet újra Starkra nézett, ajka számító mosolyra húzódott.

– Hallottam már rólad, Stark. Hamarosan le fogok ülni beszélgetni veled. – Még mindig a vámpírjelöltet tanulmányozva Neferet odaszólt Sárkánynak. – Gondoskodj róla, hogy Stark a nap huszonnégy órájában hozzáférhessen az összes íjhoz és nyílvevesszőhöz, amit csak használni kíván.

Láttam, hogy Stark teste megfeszül. Nyilvánvalóan Neferet is észrevette, mert a mosolya szélesebb lett, és így szólt:

– Tehetséged híre természetesen megelőzött. Nem eshetsz ki a gyakorlatból csak azért, mert iskolát váltottál.

Starkon most először láttam azt, mintha kényelmetlenül érezné magát. Sőt több volt ez kényelmetlenségnél. Az íjászat említésére Stark kedves és enyhén gúnyos arckifejezése hideggé és elszánttá változott.

– Amikor áthelyeztek, megmondtam, hogy nem versenyzek többé. – Stark hangja halk volt és kifejezéstelen, alig ért el az asztalunkig. – Az iskolaváltás ezen mit sem változtat.

– Versenyzés? Arról az idétlen íjászversenyéről beszélsz a különböző Éjszaka Házaik között? – Neferet nevetésétől libabőrös lett a karom. – Engem nem érdekel, hogy versenyzel-e vagy sem. De ne feledd, hogy én itt Nüx szócsove vagyok, és azt mondom, nem fecsérelnél el az Istenőtől kapott tehetségedet. Sosem tudhatod, Nüxnek mikor lesz szüksége rád, és most nem valami ostoba versenyre gondolok.

Összerándult a gyomrom. Tudtam, hogy Neferet az emberek elleni háborúról beszél. Starknak azonban fogalma sem volt erről, ezért megkönnyebbült, hogy nem kell újra versenyeznie, és arcára visszatért a pimasz nemtörődömség.

– Úgy lesz, Főpapnő. A gyakorlás ellen nincs semmi kifogásom – mondta.

– Neferet, mi legyen a, hm, a kutyával? – kérdezte Sárkány.

Neferet egy pillanatig habozott, majd kecsesen leguggolt a sárga labradorhoz. A kutya hegyezni kezdte a fülét. Nedvesen csillogó orrát előretolta, és kíváncsian megszagolta Neferet kinyújtott kezét. A velem szemben ülő Belzebub gonoszul fűjt egyet. Nala torkából halk morgás tört fel. Neferet felemelte a tekintetét, és a szemembe nézett.

Igyekeztem, nehogy bármit is le tudjon olvasni az arcomról, de nem tudom, mennyire sikerült elrejtennem az érzéseimet. Azóta nem láttam Neferetet, hogy két nappal ezelőtt kijött utánam az előadóból, miután Loren meggyilkolása miatt hadat üzent az embereknek. Akkor váltottunk néhány szót. Neferet Loren szeretője volt. Akárcsak én, de ez lényegtelen. Loren nem volt szerelmes belém. Neferet tervelt ki mindent, ami Loren és köztem történt, és tudta, hogy ezt én is tudom. Azzal is tisztában volt, hogy tudom: Nüx nem helyesli azt, amit tesz.

Neferet visszaélt az érzéseimmel, és ezért legalább annyira gyűlöltem, mint amennyire félttem tőle. Reméltem, hogy egyik sem látszik az arcomon, miközben a Főpapnő odasétált az asztalunkhoz. Egy apró kézmozdulattal jelezte Starknak és a kutyának, hogy kövessék. Az Ikrek macskája fűjt még egy utolsót, majd kiugrott közülük, és kereket oldott. Idegesen simogattam Nalát, remélve, hogy nem veszi el teljesen a fejét, ha a kutya odaér mellénk. Neferet megállt az asztalunknál. Tekintete rólam Aphroditére vándorolt, majd megállapodott Damienén.

– Örülök, hogy itt vagy, Damien. Szeretném, ha megmutatnád Starknak a szobáját, és segítenél eligazodni neki az iskolában.

– Boldogan, Neferet – felelte Damien gyorsan, és láttam, hogy szinte könnybe lábad a szeme az örömtől, amikor Neferet köszönetképpen rávillantotta káprázatos mosolyainak egyikét.

– Sárkány majd elmondja a tudnivalókat – folytatta Neferet, majd zöld szeme megállapodott rajtam. Vettem egy nagy levegőt. – Zoey, ez itt Stark. Stark, ez Zoey Redbird, a Sötétség Lányainak vezetője.

Stark és én biccentettünk egymás felé.

– Zoey, mivel te vagy iskolánk Főpapnő-jelöltje, Stark kutyájának kérdését neked kell megoldanod. Biztos vagyok benne, hogy Nüxtől kapott képességeid segítségével sikerül majd elintézned, hogy Hercegnő be tudjon illeszkedni. – Beszéd közben végig a szemembe nézett. Tekintete mást sugárzott, mint mézesház szavai. Zöld szeme azt mondta: *ne feledd, hogy itt én parancsolok, és te csak egy gyerek vagy.*

Szándékosan megszakítottam a szemkontaktust, és rámosolyogtam Starkra.

– Örömmel segítek a kutyádnak beilleszkedni.

– Ragyogó – búgta Neferet. – Ja, és még valami. Zoey, Damien, Shaunee és Erin. – Rámosolygott a barátaimra, azok pedig úgy vigyorogtak vissza rá, mint az idióták. Jackre és Aphroditére ügyet sem vetett. – Összehívtam egy rendkívüli tanácsulást ma este fél tizenegyre. – Gyémántokkal díszített értékes platinaórájára pillantott. – Mindjárt tíz óra, úgyhogy igyekezzetek az evéssel, mert szeretném, ha a Prefektusok is ott lennének.

– Ott leszünk! – kiáltották röhejes lelkesedéssel.

– Erről jut eszembe, Neferet – mondtam felemelve a hangomat, hogy a terem másik végében is lehessen hallani. – Aphrodité is csatlakozott hozzánk. Mivel Nüx megajándékozta azzal a képességgel, hogy kapcsolatot tud teremteni a földdel, mindannyian beleegyeztünk, hogy ő is egyike legyen a Prefektusok Tanácsának. – Visszatartottam a lélegzetem, és azért imádkoztam, nehogy a barátaim meghazudtoljanak.

Szerencsére csak Nala morgott egyet Hercegnőre, más nem szólalt meg.

– Hogy lehet Aphrodité Prefektus? Ő már nem tagja a Sötétség Lányainak. – Neferet hangja jéghideg volt.

– Elfelejtettem mondani? – pislogtam ártatlanul. – Annyira sajnálom, Neferet! Biztos azért ment ki a fejemből, mert annyi szörnyűség történt az utóbbi időben. Aphrodité ismét csatlakozott a Sötétség Lányaihoz. Megfogadta előttem és Nüx előtt, hogy betartja az új szabályzatunkat, és én visszaengedtem. Úgy gondoltam, az a helyes, ha lehetőséget adunk neki, hogy visszatérjen az Istennőhöz.

– Így igaz – szólalt meg Aphrodité tőle szokatlanul alázatos hangon. – Elfogadtam az új szabályokat. Jóvá akarom tenni a múltban elkövetett hibáimat.

Tudtam, hogy Neferet gonosznak és rosszindulatúnak tűnne, ha nyilvánosan elutasítaná Aphroditét azok után, hogy kinyilvánította, meg akar változni. Márpedig Neferet számára a látszat volt a legfontosabb.

A Főpapnő elmosolyodott, de nem nézett sem Aphroditére, sem rám.

– Rendkívül nagylelkű gesztus a mi Zoey-nktől, hogy Aphroditét újra keblükre ölelték a Sötétség Lányai, különösen azért, mert így mostantól ő felel Aphrodité cselekedeteiért. De úgy látszik, Zoey-nak nem okoz gondot megbirkózni a felelősséggel. – Hirtelen rám nézett, és a tekintetéből sugárzó mérhetetlen gyűlöletről elakadt a lélegzetem. – Légy óvatos, Zoey drága, nehogy összeroppanj a nagy nyomás alatt!

Aztán, mintha csak átfordítottak volna benne egy kapcsolót, az arca felragyogott, és kedvesen rámosolygott az új fiúra.

– Légy üdvözölve az Éjszaka Házában, Stark!

HARMADIK FEJEZET

– Nem vagy éhes? – kérdeztem Starktól, miután Neferet és a többi vámpír kivitorlázott az étkezőből.

– De, azt hiszem, igen – felelte.

– Ha igyekszel, ehetsz velünk, és Damien még meg tudja mutatni a szobádat, mielőtt el kell mennünk a rendkívüli tanácsülésre – mondtam.

– Nagyon szép a kutyád – mondta Jack, és közelebb hajolt, hogy jobban szemügyre tudja venni Hercegnőt. – Hatalmas, de akkor is szép. Ugye nem harap?

– Ha te nem harapod meg, ő sem fog téged – felelte Stark.

– Fúúúj – mondta Jack. – Akkor kutyaszőr kerülne a számba, az pedig olyan undorító.

– Stark, ez itt Jack. Ő Damien párja. – Úgy döntöttem, jobb minél előbb tisztázni a tényeket, nehogy később döbbenjen rá, és kezdje el, hogy *Uramisten! Ki ez a két buzeráns?*

– Szia – üdvözölte Jack kedves mosollyal.

– Szia – mondta Stark. Nem volt túl szívélyes a hangja, de nem is tett úgy, mintha homofób volna.

– Az ott Erin és Shaunee – mutattam az Ikrekre. – Ikreknek nevezzük őket, és azonnal rájössz majd, hogy miért, amint együtt töltöttél velük legalább két és fél percet.

– Hello – búgta Shaunee, és vetett rá egy *olyan* pillantást.

– Hello – visszhangozta Erin egy ugyanolyan pillantás kíséretében.

– Ő pedig Aphrodité – mondtam.

Stark arcán ismét megjelent a gúnyos félmosoly.

– Szóval te vagy a szerelem istennője. Sokat hallottam már rólad.

Aphrodité elmélyülten vizsgálgatta Starkot. Nem volt kimondottan kacér, de amikor megszólalt, önkéntelenül is hátravetette a haját.

– Szia! Szeretem, amikor felismernek.

Stark mosolya szélesebbre húzódott, és még gúnyosabbá vált, miközben halkán felnevetett.

– Nehéz lett volna nem felismerni, tökéletesen illik rád ez a név.

Láttam, ahogy Aphrodité arckifejezése hirtelen megváltozik, és újra megjelenik rajta a jól ismert sznob lekicsinylés. De mielőtt néhány szóval porig alázhatta volna az új fiút, Damien megszólalt:

– Stark, gyere, megmutatom, hol vannak a tálcák meg a többi dolog.

Damien felállt, de aztán megtorpant Hercegnő előtt. Látszott rajta, hogy nem tudja, mitévő legyen.

– Ne aggódj – mondta Stark. – Nyugton fog maradni. Egészen addig, amíg valami ostoba macska el nem kezdi ingerelni.

Tekintete Nalára vándorolt, ő volt az egyetlen macska, aki Hercegnő közelében maradt. Nala nem kezdett el újra morogni, de az ölemben gubbasztott, és pislogás nélkül bámulta a kutyát. Éreztem, ahogy megfeszülnek az izmai.

– Nala jó kislány lesz – mondtam, és reméltem, hogy nem fog meghazudtolni. Valójában semmi hatalmam nem volt a macskám felett. Ugyan kinek van bármi hatalma is egy macska felett?

– Akkor jó – szólt Stark, és gyorsan bólintott egyet, mielőtt a kutyához fordult volna. – Hercegnő, itt maradsz! – És valóban, amikor elindult Damien után, a kutya nem követte.

– A kutyák sokkal hangosabbak, mint a macskák – mondta Jack, és közben úgy tanulmányozta Hercegnőt, mintha valami tudományos kísérlet tárgya volna.

– Állandóan lihegnek – jegyezte meg Erin.

– És folyton fel vannak fúvódva – tette hozzá Shaunee. – Anyámnak van két hatalmas uszkárja, és állandóan elgázosítják a lakást.

– Oké, na ebből most már *tényleg* elegendem van – mondta Aphrodité. – Én megyek.
– Nem akarsz itt maradni, és tovább szemézni az új fiúval? – kérdezte Shaunee mézesmázos hangon.

– Igen, úgy tűnt, nagyon bejössz neki – kontrázott Erin túlzott kedvességgel.

– Az új fiút meghagyom nektek, úgyis a kutyákat kedveli, a ti ugatásokat imádni fogja. Zoey, gyere a szobámba, ha végeztél az idióta bandáddal! Valamit meg akarok veled beszélni még a tanácsülés előtt. – Azzal hátravetette a haját, gúnyosan rávigyorgott az Ikrekre, és kilibegett az étkezőből.

– Igazából nem olyan rossz, mint amilyennek látszik – mondtam az Ikreknek. Hitetlenkedve néztek rám, mire vállat vontam. – Csak úgy tesz, mintha az lenne.

– Hadd ne kommentáljuk a gusztustalan viselkedését – válaszolta Erin.

– Aphrodité elnézve megértem, egyes nők miért fojtják vízbe a csecsemőjüket – mondta Shaunee.

– Legalább adjatok neki egy esélyt – próbálkoztam. – Engem egyre közelebb enged a valódi énjéhez, és majd ti is látni fogjátok, hogy néha egészen kedves tud lenni.

Az Ikrek néhány másodpercig nem szóltak semmit, aztán egymásra néztek, megrázták a fejüket, és a szemüket kezdték forgatni. Felsőhajtottam.

– Térjünk inkább rá egy sokkal fontosabb témára – mondta Erin.

– Igen, az új cukorfalatra – helyeselt Shaunee.

– Nézd csak, milyen jó segge van – nyújtogatta a nyakát Erin.

– Bárcsak lejjebb csúsztatva hordaná a farmerjét, hogy jobban megvizsgálhassuk – sóhajtotta Shaunee.

– Húgocskám, az nagyon idétlen lenne. A félig lecsúszott farmer kb. 1990-ben kiment a divatból. Egy igazán jó pasi nem mutatkozna úgy – oktatta ki Erin.

– Akkor is szeretném látni a fenekét, húgocskám – mondta Shaunee. Aztán rám pillantott, és elmosolyodott. Ez egy visszafogottabb verziója volt a jó öreg, barátságos vigyorának, de akkor sem az a gúnyos gyanakvás tükröződött benne, amivel az utóbbi néhány napban viszonyultak hozzám. – És te mit gondolsz? Van olyan jó pasi, mint Christian Bale, vagy csak egy mezei Toby Maguire?

Legszívesebben elsírtam volna magam az örömtől, hogy ismét szóba állnak velem. Helyette azonban úgy tettem, mintha tényleg érdekelne a kérdés, és én is elkezdtem az új fiút stírölni.

Jogos volt az Ikrek lelkesedése. Stark tényleg jó pasi volt. Közepesen magas, nem annyira, mint az ember expasim, Heath, vagy a Supermanhez mérhetően jóképű, vámpírrá vált másik expasim, Erik. De nem is alacsony. Nagyjából olyan magas, mint Damien. Vékony, de nem gyenge, látszottak az izmai a póló alatt. Kedvesen kócos pasifrizurája szőkésbarna. Az arca is rendben volt: erős állkapocs, markáns orr, nagy barna szem és szép száj. Szóval részenként nézve Stark átlagosan jóképű srác volt. Ami átlagosból igazán dögössé tette, az a belőle áradó magabiztosság. Minden mozdulata határozott volt és megfontolt, mégis azt a hatást keltette, mint aki kívülről tekint erre az egészre.

És volt valami nagyon különös abban, hogy azonnal ennyi mindent tudtam róla.

– Szerintem nagyon cuki – mondtam.

– Uramisten! Most jöttem csak rá, hogy ki ez! – kiáltott fel Jack.

– Kicsoda? – kérdezte Shaunee.

– Ez James Stark!

– Ne viccelj, Jacky – forgatta a szemét Erin. – Ezt eddig is tudtuk.

– Nem, nem, nem. Nem értitek. Ő az a James Stark, aki a legjobb íjász a világon! Nem emlékeztek, hogy olvastunk róla a neten? Tavaly díszlítésben nyerte a Nyári Játékokat,

megszorítani sem tudták. Felnőtt vámpírok ellen versenyzett, Erebosz Fiai ellen, és mindegyiküket legyőzte. Igazi sztár... – sóhajtotta Jack könnybe lábadt szemmel.

– Azt a kurva! Pofozz fel, húgocskám! Jackynek teljesen igaza van! – mondta Erin.

– Tudtam, hogy nem véletlenül látszik ennyire dögösnek – tette hozzá Shaunee.

– Ejha – mondtam.

– Húgocskám, azt hiszem, még a kutyájával is megpróbálok majd kibékülni – szólalt meg Erin.

– Az csak természetes, húgocskám – felelte Shaunee.

Mikor Damien és Stark visszaértek az asztalunkhoz, mind a négyen úgy bámultunk rá, mint az idióták.

– Mi van? – kérdezte tele szájjal. Előbb rám, majd Hercegnőre nézett. – Csinált valamit, amíg távol voltam? Szeret lábujjakat nyalogatni.

– Fúúj, de und... – kezdte Erin, de elhallgatott, amikor Shaunee bokán rúgta az asztal alatt.

– Nem, Hercegnő igazi úrhölgyként viselkedett, amíg távol voltál – mondta Shaunee, és nagyon, nagyon barátságosan mosolygott Starkra.

– Jól van – nyugodott meg Stark. De mivel mindnyájan tovább bámultuk, kényelmetlenül fészkelődni kezdett a székből. Hercegnő mintha csak erre várt volna, közelebb hajolt hozzá, és szerelmes tekintettel ránézett. Láttam, hogy Stark azonnal ellazul, és automatikusan megvakarja a kutya fülét.

– Hallottam, hogy az összes vámpírt legyőzted ijáztatban! – tört ki Jackből, aztán összeszorította az ajkát, és elpirult.

Stark nem nézett fel a tányérjáról, csak vállat vont.

– Igen, jól tudok célba löni.

– Te vagy az a vámpírjelölt? – kérdezte Damien, mint akinek csak most esett le, miről is van szó. – Jól tudsz célba löni? Fantasztikus ijász vagy!

Stark felnézett.

– Mondhatni. Mióta megjelöltek, jól tudok bánni az ijjal. – Damienről hirtelen rám nézett. – De ha már a híres vámpírjelölteknél tartunk, látom, hogy a te jeleddel kapcsolatban is igaz a pletyka.

– Igen, igaz. – Utáltam ezeket az első találkozásokat. Állati kényelmetlenül éreztem magam attól, hogy amikor talákoztam valakivel, mindig csak az über-vámpírjelöltet látta bennem, és nem a valódi Zoey-t.

Aztán hirtelen megértettem. Valószínűleg Stark is ugyanazt élhette át, amit én.

Feltettem az első kérdést, ami eszembe jutott, hogy megpróbáljam elterelni a témát arról, mennyire „különlegesek” is vagyunk.

– Szereted a lovakat?

– A lovakat? – Arcára visszatért a gunyoros mosoly.

– Igen, csak mert úgy nézel ki, mint aki nagyon is kedveli az állatokat – mondtam, és idétlen mozdulattal a kutyája felé böktem az állammal.

– Igen, azt hiszem, kedvelem a lovakat. A legtöbb állatot kedvelem. Kivéve a macskákat.

– Kivéve a macskákat! – kiáltott fel Jack döbbenet.

Stark vállat vont.

– Sosem bírtam őket. Túl hisztisek az én ízlésemnek.

Hallottam, hogy az Ikrek felhorkannak.

– A macskák független lények – szólalt meg Damien. Hallottam a hangján, hogy hosszú előadásra készül, és tudtam, hogy sikeres volt a témaváltásom. – Azt mindannyian tudjuk, hogy számos ősi kultúrában szentként tisztelték őket, de azzal már kevesebben vannak tisztában,

hogy...

– Bocsi, hogy félbeszakítalak, de mennem kell – mondtam, és felálltam. Egyik kezemmel Nalát fogtam, nehogy véletlenül ráejtsem Hercegnő hátára. – Be kell még ugranom Aphroditéhez, kíváncsi vagyok, mit akar a tanácsülés előtt. Ott találkozunk, oké?

– Oké, szia.

– Rendben.

– Csá!

Legalább köszöntek.

Kedvesen rámosolyogtam Starkra.

– Örülök, hogy megismerhettelek. Ha neked vagy Hercegnőnek szüksége van valamire, csak szóljatok. Van itt nem messze egy Southern Ag bolt. Mindenféle macskacuccot tartanak, de szerintem kutyaholmijaik is vannak.

– Szólni fogok – felelte.

És ahogy Damien folytatta a macskák csodálatos mivoltáról szóló előadását, Stark gyorsan rám kacsintott, és egy apró biccentéssel jelezte, nagyon hálás a témaváltásomért. Viszonoztam a kacsintását, és már majdnem az ajtónál jártam, amikor ráéseméltem, hogy úgy vigyorgok, mint egy idióta, és egyáltalán nem gondolok arra, hogy legutóbb, amikor kint jártam, valami meg akart támadni.

Csak álltam a nagy tölgyfa ajtó előtt, mint egy fogyatékos, amikor Erebosz Fiainak egy csoportja leszáguldott a második emeleti személyzeti étkezőhöz vezető lépcsőn.

– Papnő – üdvözöltek többen is, amikor megláttak, majd az egész csapat megállt, és öklüket izmos mellkasukra helyezve, tiszteletteljesen meghajoltak felém.

Idegesen viszonoztam köszöntésüket.

– Papnő, engedd meg, hogy kinyissam neked az ajtót – mondta az egyik idősebb harcos.

– Ó, köszönöm – feleltem zavartan, majd hirtelen ötlettől vezérelve így szóltam hozzá: – Az jutott eszembe, hogy ha egyikőtök visszakísérne a kollégiumig, útközben elmondhatná azoknak a harcosoknak a nevét, akik a lánykollégium őrzésére vannak beosztva. Szerintem ők is jobban éreznék magukat, ha tudnák a nevüket.

– Ez nagyon figyelmes a részedről, hölgyem – mondta az idősebb harcos, aki még mindig tartotta nekem az ajtót. – Örömmel elsorolom neked a neveket.

Elmosolyodtam, és megköszöntem. Útban a kolesz felé szívélyesen elcsevegtünk a lánykollégium őrzésével megbízott harcosokról, én pedig figyelmesen bólogattam, és igyekeztem nem állandóan a sötét éjszakai égboltot fürkészni.

Ezúttal nem hallottam szárnyak verdesését, és a levegő sem hűlt le körülöttem, mégsem tudtam szabadulni az érzéstől, hogy valaki vagy valami engem figyel.

NEGYPEDIK FEJEZET

Éppen csak megérintettem a szobám ajtajának kilincsét, amikor az kivágódott, és Aphrodité ragadta meg a csuklóm.

– Na végre, hogy elvonszoltad idáig a segged! Lassabb vagy, mint egy reumás csiga mankóval! – förmedt rám Aphrodité, azzal behúzott a szobába, és határozott mozdulattal becsapta mögöttünk az ajtót.

– Egyáltalán nem vagyok lassú, te viszont magyarázattal tartozol nekem – vágtam vissza. –

Hogy jutottál be ide? Hol van Stevie Rae? Mikor tért vissza a Jeled? Mi a...? – Kérdésáradatomat hangos, kitartó kopogás szakította félbe, amely az ablak felől jött.

– Először is, te egy idióta vagy. Az Éjszaka Háza nem egy tulsai középiskola. Itt senki nem zárja az ajtókat, ezért simán besétáltam a szobádba. Stevie Rae pedig ott van. – Aphrodité elviharzott mellettem, és az ablakhoz sietett. Földbe gyökerezett lábbal álltam, miközben elhúzta a vastag sötétítőfüggönyt, és nekiállt kinyitni a nehéz, ólomüveg ablakszárnyakat. Ingerülten hátrapillantott a válla felett. – Hé! Mi lenne, ha segítenél egy kicsit?

Teljesen összezavarodva odamentem hozzá. Ketten is csak nagy nehezen sikerült kinyitnunk az ablakot. A kollégium durva kőépülete inkább emlékeztetett valami ősi kastélyra, mint egy lánykoleszra. A december végi időjárás hideg volt és barátságtalan, most pedig mintha az eső is eleredt volna. A komoran bólogató fák és a sötétség mögött ki lehetett venni a keleti fal körvonalait. Megborzongtam. A vámpírjelöltek ritkán fáznak, és most sem az időjárás miatt rázott ki a hideg. A keleti fal látványa volt az, ami miatt összerázkódtam – ahol annyi rémisztő és hátborzongató esemény történt az elmúlt két hónapban. Aphrodité felsóhajtott, és kihajolt az ablakon.

– Ne szórakozz odakint, most már gyere be! Még a végén megfázol, a nedvesség pedig begöndöríti a hajamat.

Amikor Stevie Rae feje megjelent az ablaknyílásban, majdnem magam alá pisiltem.

– Szia, Z! – mondta vidáman. – Figyeled, milyen menő vagyok? Tudok a falon mászni.

– Uramisten. Gyere. Már. Be! – Aphrodité kinyúlt az ablakon, elkapta Stevie Rae egyik kezét, és megrántotta. Stevie Rae, mint egy léggömb, belibbent a szobába. Aphrodité gyorsan becsukta az ablakot, és behúzta a sötétítőfüggönyt.

Becsuktam távra maradt számát, a tekintetemet azonban képtelen voltam levenni Stevie Rae-ről, aki nekiállt letörölgetni a Roper farmerját és visszagyürködni hosszú ujjú ingét a nadrágjába.

– Stevie Rae – nyögtem ki végül. – Azt akarod mondani, hogy felmászta a kollégium falán?

– Azt bizony! – vágta rá vigyorogva. Vadul bólogatni kezdett a fejével, mire göndör szőke tincsei jobbra-balra repkedtek a feje körül.

– Király, mi? Mintha én magam is része lennék az épület köveinek, és súlytalanná válnék. Az egyik pillanatban még odalent voltam, most meg itt vagyok. – Kinyújtotta felém a kezét.

– Mint Drakula – mondtam, és amikor megláttam Stevie Rae elkomorodó arcát, azonnal tudtam, hogy már megint hangosan gondolkodtam.

– Hogyhogy mint Drakula?

Lezuttantam az ágyam végére.

– A *Drakula* című könyvben, abban a régiben, amit Bram Stoker írt – magyaráztam –, Jonathan Harker azt mondja, hogy látta Drakulát felmászni a kastély falán.

– Ja, így értetted? Azt hittem, arról beszélsz, hogy pont úgy nézek ki, mint Drakula: sápadt, zsíros hajú, hosszú, gusztustalan körmökkel. De ugye nem erre gondoltál?

– Nem, dehogy. Remekül nézel ki.

És nem is hazudtam. Stevie Rae valóban remekül nézett ki, főleg ahhoz képest, ahogy az elmúlt egy hónapban festett (a viselkedéséről és a szagáról nem is beszélve). Ismét úgy nézett ki, mint Stevie Rae még az előtt, hogy a legjobb barátnőm teste majdnem pontosan egy hónappal ezelőtt elutasította az Átváltozást, meghalt, majd valahogy visszatért a halálból. De akkor valami megváltozott benne, valami más lett. Emberi mivoltát szinte teljesen elveszítette, és nem ő volt az egyetlen, akivel ez történt. Rajta kívül volt még egy rakás élőhalott, akik a szesztilalom idején épült alagutakban bujkáltak Tulsa régi, elhagyatott raktárépülete alatt, ami egykor vasútállomásként működött. Stevie Rae is majdnem olyan lett, mint azok – gonosz, undorító és

veszélyes. De az Istennőtől kapott képessége, amellyel kapcsolatot tudott teremteni a földdel, segített neki megőrizni valamennyit önmagából. Csak sajnos nem eleget. És az a kevés is kezdett kicsúszni a kezéből. Végül Aphrodité (aki időközben szintén képes lett megidézni a földet) elfoglalta a helyét a körben, amikor megkértük Nüxöt, hogy gyógyítsa meg Stevie Rae-t.

És az Istennő meg is tette, bár egy ideig úgy tűnt, Aphroditének meg kell halnia ahhoz, hogy Stevie Rae emberi mivolta megmenekülhessen. Szerencsére azonban ez csak a látszat volt. Aphrodité nem halt meg, csak a Jel tűnt el a homlokáról, míg Stevie Rae Jele csodálatos módon kiszíneződött, és most már beborította az egész arcát. Ez mutatta, hogy átváltozott vámpírrá. De hogy ne legyen ilyen egyszerű a dolog, Stevie Rae tetoválása nem zafirkék volt, mint az összes felnőtt vámpíré, hanem élénkvörös – mint a frissen kiontott vér.

– Hahó! Föld hívja Zoey-t. Van otthon valaki? – Aphrodité tudálékos hangja szakította félbe a gondolatmenetemet. – Nem akarsz inkább a legjobb barátnéddal foglalkozni egy kicsit? Még a végén elbőgi magát.

Pislogtam egyet. Annak ellenére, hogy Stevie Rae-t bámultam, igazából nem *láttam*. A szoba közepén állt – ami egy hónappal ezelőtt még a *mi* szobánk volt, egészen addig, míg a halála mindent meg nem változtatott –, és könnybe lábadt szemekkel nézett rám.

– Ó, drágám, ne haragudj! – Odasiettem hozzá, és szorosan átöleltem. – Nehéz lehet neked újra itt lenni. – Furcsán megmerevedett a karomban, és egy kicsit hátrébb húzódtam, hogy vetni tudjak rá egy pillantást.

Az arckifejezése láttán megfagyott a vér az ereimben. Könnyes elérékenyülését harag váltotta fel. Egy pillanatra eltűnődtem, miért olyan ismerős ez a haragos arc, hiszen Stevie Rae ritkán gurult dühbe. Aztán rájöttem, miről van szó. Stevie Rae úgy nézett ki, mint *mielőtt* megidéztem a kört, és visszanyerte emberi mivoltát. Tettem egy lépést hátrafelé.

– Stevie Rae? Mi a baj?

– Hol van a holmim? – A hangja ugyanolyan gonosz volt, mint az arca.

– Drágám – mondtam gyengéden. – A vámpírok el szokták vinni a halott vámpírjelöltek holmiját.

Stevie Rae szeme összeszűkül, ahogy rám nézett.

– Én nem vagyok halott.

Aphrodité odalépett mellém.

– Hé, ne rajtunk töltsd ki a mérgeket, oké? Már nem emlékszel, hogy a vámpírok azt hiszik, kipurcantál?

– De ne aggódj – mondtam gyorsan. – A nagy részét visszaköveteltem. És tudom azt is, hogy hol tartják a többi. Ha akarod, bármikor vissza tudom szerezni.

Egy szempillantás alatt eltűnt az arcáról a gonosz kifejezés, és újra a legjobb barátnőm állt előttem.

– Még a westerncsizmából készült lámpámat is?

– Még azt is – feleltem mosolyogva. A pokolba, én is bepöccennék, ha valaki elvinné az összes holmimat.

– Az ember azt gondolná, hogy ha valaki meghal, legalább a trágya ízlése megváltozik. De nem. A te szörnyű ízlésed elpusztíthatatlan – mondta Aphrodité.

– Aphrodité – mondta Stevie Rae határozottan. – Ne légy már ilyen utálatos!

– Mindig meg tudsz döbbszteni ezzel a falusi Mary Poppins életszemléletteddel – felelte Aphrodité.

– Mary Poppins egy angol nevelőnő, aki soha nem volt falusi – okoskodott Stevie Rae.

Annyira örültem, hogy Stevie Rae megint ugyanolyan, mint régen, hogy boldogan felkiáltottam, és újra megöleltem.

– De jó, hogy látlak! Most már teljesen jól vagy, ugye?

– Kicsit más lettem, de alapvetően jól vagyok – felelte Stevie Rae, és viszonzta az ölelésemet.

Végtelen megkönnyebbülést éreztem, ezért elengedtem a fülem mellett a *kicsit más lettem* megjegyzést. Azt hiszem, túlságosan örültem annak, hogy újra látom, hogy megint a régi ön maga, és nem akartam elrontani a saját örömeimet. Nem akartam belegondolni abba, hogy esetleg lehetnek még problémák Stevie Rae-vel. Ráadásul eszembe jutott valami más is.

– Várjunk csak – mondtam hirtelen. – Hogy jutottatok be, anélkül hogy a harcosok észrevettek volna?

– Zoey, igazán elkezdhetnél jobban odafigyelni a körülötted történő dolgokra – felelte Aphrodité. – Egyszerűen besétáltam a főbejáraton. A riasztó ki van kapcsolva, és azt hiszem, ez így logikus. Kaptam a sulitól egy SMS-t, hogy a téli szünetnek vége, és lefogadom, hogy mindenki másnak is üzentek. Neferetnek muszáj volt újra megnyitnia az iskolát, különben teljesen megbolondult volna az állandó riasztásoktól, ahogy szivárognak vissza a vámpírpelők, hogy Erebosz Fiairól ne is beszéljek – csak úgy özönlenek ide a cukibbnál cukibb harcosok a világ minden tájáról.

– Gondolod, hogy Neferet a riasztásoktól még annál is bolondabbá vált volna, mint amilyen most?

– Igazad van, Neferet tényleg nagyon be van rágva – felelte Aphrodité, és ebben végre-valahára tökéletesen egyetértettek Stevie Rae-vel. – Mindegy, a lényeg az, hogy a riasztó ki van kapcsolva, még az embereket sem jelzi.

– Micsoda? Még az embereket sem? Hogyhogy? Ezt meg honnan tudod? – kérdeztem.

Aphrodité felsóhajtott, felemelte a kezét, és mint egy lassított felvétel, végighúzta a homlokán, letörölve onnan a zafirkék félholdat.

Elakadt a lélegzetem.

– Uramisten, Aphrodité! Te... – Képtelen voltam kimondani.

– Ember vagyok – segített ki Aphrodité hideg, kifejezéstelen hangon.

– Ez meg hogy létezik? Biztos vagy benne?

– Biztos. Kurvára biztos – felelte.

– Igen, Aphrodité, ember vagy, de azért nem olyan, mint egy *normális* ember – szólt közbe Stevie Rae.

– Ez meg mit jelentsen? – kérdeztem.

– Nem jelent lófaszt se – vont a vállát Aphrodité.

Stevie Rae felsóhajtott.

– Az a szerencséd, hogy emberré változtál és nem fabábuvá, mert a sok hazudozástól már legalább egy kilométeres lenne az orrod.

Aphrodité undorodva megrázta a fejét.

– Már megint ezek a szájalmas, filmes analógiák. Csak azt tudnám, miért nem voltam képes egyszerűen meghalni és a pokolra kerülni! Akkor nem bombázhatnál ezzel a Disney-fossal.

– Elárulnátok végre, hogy mi a franc folyik itt? – kérdeztem.

– Jobb, ha elmagyarázod neki. Már majdnem káromkodik – mondta Aphrodité rosszindulatúan.

– Micsoda egy szörnyeteg vagy! Kár, hogy nem faltalak fel, amikor még halott voltam – fakadt ki Stevie Rae.

– Anyádat kellett volna felfalnod, amikor még halott voltál – vágott vissza durván Aphrodité, és látszott rajta, hogy mindjárt nekiesik Stevie Rae-nek. – Zoey-nak kétségkívül szüksége van egy új legjobb barátnőre, mert a te elfuserált Pollyanna-nyavalygásod kibírhatatlan!

– Zoey-nak *nem kell* új legjobb barátnő! – kiáltotta Stevie Rae, azzal tett egy lépést Aphrodité felé. Egy pillanatra mintha ismét felvillant volna az a rémisztő vörös fény a tekintetében, ami élőhalottként állandóan ott csillogott a szemében.

Úgy éreztem, hogy mindjárt felrobban a fejem, és gyorsan közéjük léptem.

– Aphrodité, fejezd be! Ne hergeld tovább Stevie Rae-t!

– Akkor figyelj jobban a kis barátnődre – felelte Aphrodité, aztán odament a csap feletti tükörhöz, elővett egy papír zsebkendőt, és elkezdte letörölni a homlokáról a félhold elmosódott maradványait. Higgadt hangja ellenére is feltűnt, hogy a keze remeg.

Visszafordultam Stevie Rae felé, a szeme megint ugyanolyan kék volt, mint régen.

– Bocsi, Z – mondta büntudatos mosollyal. – Két nap Aphroditével tényleg sok volt egy kicsit.

Aphrodité felhorkant, mire gyorsan odanéztem, és rászóltam:

– Nehogy elkezd megint!

– Jól van, nyugi. – A tekintetünk találkozott a tükörben, és esküdni mernék rá, hogy félelmet láttam Aphrodité szemében. Azután elkapta a fejét, és folytatta a homloka tisztogatását.

Teljesen összezavarodtam, és megpróbáltam folytatni a beszélgetést, amit félbeszakított a civakodásuk.

– Szóval mit akartál mondani azzal, hogy Aphrodité nem normális ember? És most nem az abnormálisan genyó beszélésaira gondolok – tettem hozzá sietve.

– Egyszerű – mondta Stevie Rae. – Aphroditének még mindig vannak látomásai, márpedig ilyenek a normál embereknek nincsenek – azzal sürgetően Aphroditére nézett. – Gyerünk! Mondd el Zoey-nak!

Aphrodité elfordult a tükörtől, és leült a kis puffra, ami ott volt mellette. Nem nézett Stevie Rae-re, hozzám intézte a szavait.

– Igen, még mindig vannak látomásaim. Juhéjjj. Az egyetlen dolog, amit rühelltem vámpírjelöltként, megmaradt az után is, hogy megint idióta ember lett belőlem.

Jobban megnéztem magamnak Aphroditét, és ezúttal sikerült keresztüllátnom a szokásos magabiztos álarcán. Sápadt volt, a szeme alatt pedig jókora karikák sötétlettek, amelyeket még a bőségesen felkent alapozó sem tudott teljesen elrejteni. Pontosan úgy nézett ki, mint egy lány, aki szörnyű dolgokon ment keresztül, és azok közül az egyik akár egy kimerítő, rémisztő látomás is lehetett. Nem csoda, hogy ilyen elviselhetetlen módon viselkedett; én voltam a hülye, hogy korábban nem vettem észre.

– Miről szólt a látomásod? – kérdeztem.

Aphrodité a szemembe nézett, és egy pillanatra eltűnt arcáról a pajzsként viselt arrogancia. Árnyék suhant át gyönyörű arcán, a keze pedig remegett, ahogy a füle mögé fésült egy szőke hajtincset.

– Vámpírokat láttam, ahogy embereket gyilkolnak, és embereket, akik vámpírokat mészárolnak le. A világ tele volt erőszakkal, gyűlölettel és sötétséggel. A sötétben pedig olyan rettenetes teremtmények rejtőztek, akikre rá sem mertem pillantani. Láttam, ahogy minden vérbe borul, láttam a világ végét. – Aphrodité hangja ugyanolyan rémült volt, mint az arca.

– Mondd el neki a többit is – noszogatta Stevie Rae, amikor Aphrodité elhallgatott, és meglepett, hogy egyszerre milyen gyengéden szól hozzá. – Mondd el neki, miért történik mindez!

Amikor Aphrodité megszólalt, szavai pengeéles üvegszilánkokként döftek a szívembe.

– Amit láttam, az azért történt, mert te meghaltál, Zoey. A te haláloed tette lehetővé.

ÖTÖDIK FEJEZET

– A pokolba – mondtam, és éreztem, hogy a térdem megbicsaklik. Le kellett ülnöm az ágyra, nehogy elessek. A fülem zúgni kezdett, és alig kaptam levegőt.

– Te is tudod, hogy ez még nem jelenti azt, hogy biztosan be fog következni – veregette meg a vállamat Stevie Rae. – Emlékezz vissza, hogy Aphrodité látta meghalni a nagymamádat, Heatht, sőt még engem is. Mármint, hogy másodszor is meghalok. És egyik sem történt meg. Ami azt jelenti, hogy talán meg tudjuk akadályozni. – Aphroditére nézett. – Igaz?

Aphrodité kényelmetlenül feszengett.

– A pokolba – ismételt meg. Alig tudtam megszólalni a torkomban lüktető félelemgombóctól. – De ez a látomás másmilyen volt, mint az eddigiek, igaz?

– Lehet, hogy csak azért, mert újra ember vagyok – válaszolta lassan. – Ez volt az első látomásom azóta, hogy visszaváloztam emberré, és lehet, hogy csak emiatt éreztem másmilyennek, mint azokat, amiket vámpírelőlként láttam.

– De? – próbáltam rávenni, hogy folytassa.

Megvonta a vállát, és végre a szemembe nézett.

– De ez most tényleg más volt.

– Miben volt más?

– Sokkal zavarosabb, felkavaróbb és összetettebb. Ráadásul egyes részeit egyáltalán nem értettem. Fel sem ismertem azokat a lényeket, amik a sötétben hemzsegték.

– Hemzsegték? – borzongtam meg. – Ez nem hangzik valami jól.

– Nem is volt az. Árnyakat láttam a sötét árnyak között. Mintha szellemek keltek volna újra életre, de olyan rettenetes lények lettek belőlük, hogy képtelen voltam rájuk nézni.

– Úgy érted, nem emberek vagy vámpírok?

– Igen, pontosan így értem.

Önkéntelenül is megdörzsöltem a kezemet, és éreztem, hogy a félelem az egész testemen eluralkodik.

– A pokolba – mondtam harmadszor is.

– Mi az? – kérdezte Stevie Rae.

– Ma este megtámadott valami, amikor az istállóktól az étkező felé mentem. Valami hideg árnyék, ami egyszer csak ott termett a sötétből.

– Ez nem sok jót jelent – mondta Stevie Rae.

– Egyedül voltál? – kérdezte Aphrodité élesen.

– Igen – feleltem.

– Ez a baj – jelentette ki Aphrodité.

– Miért? Mit láttál még?

– Az a helyzet, hogy többféleképpen is meghaltál, és korábban nem találkoztam ilyennel.

– Tö-többféleképpen? – Egyre rosszabbul hangzott az ez egész.

– Talán jobb lenne, ha várnánk egy kicsit, amíg Aphroditének támad egy újabb látomása, ami világosabbá teszi a dolgokat – mondta Stevie Rae, és leült mellém az ágyra.

Nem fordítottam el a fejem Aphroditéről, és a tekintetében azt láttam, amit már egyébként is tudtam.

– Ha nem foglalkozom egy látomással, az mindig valóra válik. Mindig – közölte Aphrodité megfellebbezhetetlenül.

– Azt hiszem, egy része már folyamatban is van – mondtam. Kiszáradt a szám, és éreztem, hogy a gyomrom görcsbe rándul.

– Te nem halhatsz meg! – kiáltott fel Stevie Rae rémülten, és megint teljesen olyan volt, mint a legjobb barátnőm.

Odaléptem Stevie Rae-hez, és belekaroltam.

– Folytasd, Aphrodité, mondj el mindent!

– Erőteljes látomás volt, tele éles képekkel, de összességében mégis zavaros. Talán azért, mert az egészet a te szemszögedből láttam és éreztem. – Aphrodité pár pillanatra elhallgatott, és nyelt egy nagyot. – Kétféleképpen láttalak meghalni. Először megfulladtál. A víz hideg volt és sötét. Ó, és borzasztó bűdös.

– Bűdös? Mint azok a gusztustalan oklahomai tavacskák? – kérdeztem kíváncsian, noha volt valami bizarr abban, hogy a saját halálomról beszélgetek.

Aphrodité megrázta a fejét.

– Nem, majdnem száz százalékig biztos vagyok benne, hogy nem Oklahomában volt. Túl sok volt hozzá a víz. Nem tudnám megmondani, mitől vagyok olyan biztos benne, de sokkal nagyobb és mélyebb volt, mint egy tó. – Aphrodité elhallgatott, gondolkodott egy ideig, aztán elkerekedett a szeme. – Eszembe jutott még valami. Volt egy épület a víz közelében, ami úgy nézett ki, mint egy *igazi* palota. Egy szigeten állt magában, olyan arisztokratikus, európai hangulata volt az egésznek, nem az a giccses, felső középosztálybeli rongyrazás, hogy „jaj, van egy kis pénzem, vegyünk egy terepjárót”.

– Hogy te mekkora sznob vagy – mondta Stevie Rae.

– Köszönöm – mosolygott rá Aphrodité.

– Oké, szóval láttál vízbe fulladni egy igazi palota közelében, ami egy igazi szigeten állt, talán Európában. Nem láttál még valamit, ami esetleg a segítségünkre lehetne? – kérdeztem.

– Nagyon fontos, hogy teljesen magadra maradtál, mindkét látomásban egyedül voltál, csak az egyikben bukkant fel egy srác arca. Veled volt nem sokkal a haláloed előtt. Valaki, akit még soha nem láttam. Legalábbis a mai napig.

– Tessék? Ki volt az?

– Ez a Stark gyerek.

– Ő gyilkolt meg? – Úgy éreztem, mindjárt elhányom magam.

– Ki az a Stark? – kérdezte Stevie Rae, és megfogta a kezem.

– Új fiú. Most helyezték át a chicagói Éjszaka Házából – mondtam. – Ő gyilkolt meg? – tettem fel újra a kérdést Aphroditének.

– Nem hiszem. Nem tudtam jól megnézni, és sötét volt. De úgy tűnt, legalábbis az volt a benyomásom, hogy mellette biztonságban érezted magad. – Felvonta az egyik szemöldökét, és rám nézett. – Úgy látszik, valahogy csak túl fogod tenni magad ezen az Erik/Heath/Loren zűrzavaron.

– Ó, annyira sajnálom. Aphrodité elmesélte, mi történt – szólt közbe Stevie Rae.

Már nyitottam a számat, hogy köszönetet mondjak Stevie Rae-nek, amikor eszembe jutott, hogy ő meg Aphrodité a lényegét nem is tudják az Erik/Heath/Loren zűrzavarról. Távol voltak az iskolától, az emberi médiában pedig nem számoltak be Loren Blake haláláról. Vettem egy nagy levegőt. Inkább hallgattam volna a saját halálom lehetséges verzióit, mint hogy erről beszéljek.

– Loren meghalt – böktek ki végül.

– Micsoda?

– Hogy?

Aphroditére néztem.

– Két nappal ezelőtt történt. Ugyanúgy, mint Nolan professzort. Lefejezték, keresztre feszítették és hozzászögezték az iskola kapujához. A szívét keresztüldöfték egy karóval, és rátűztek egy cetlit, amin valami szörnyű bibliai idézet állt arról, hogy mennyire utálatos. – Gyorsan beszéltem, hogy minél hamarabb túl legyek rajta.

– Ó, ne! – Aphrodité arca falféher lett, és lerogyott Stevie Rae régi ágyára.

– Zoey, ez rettenetes – mondta Stevie Rae. Hallottam a könnyeket a hangjában, ahogy

vigasztalóan átkarolt. – Ti ketten olyanok voltatok, mint Rómeó és Júlia.

– Nem! – kiáltottam, de hangosabbra sikerült, mint szándékoztam, ezért Stevie Rae felé fordultam, és elmosolyodtam. – Nem – ismételt meg józanabbul. – Loren soha nem szeretett. Csak kihasználta engem.

– A szex miatt csinálta volna az egészet? Ugyan már, Z, ez ostobaság – mondta Stevie Rae.

– Sajnos nem az, bár én tényleg teljesen belezúgtam, és le is feküdtem vele. Loren Neferet utasítására csábított el. Ő mondta neki, hogy csavarja el a fejem. Neferet volt az igazi szeretője. – Elkomorodtam, ahogy eszembe jutott a szívszaggató jelenet, amikor kilestem Lorent és Neferetet. Rajtam nevettek. Mindenemet odaadtam Lorennek: a szívemet, a testemet és a megbélyegzésnek köszönhetően a lelkem egy részét is. Ő pedig kinevetett.

– Várjunk csak egy kicsit! Valamit nem értek. Azt mondtad, Neferet vette rá Lorent, hogy csábítson el téged? – kérdezte gyanakodva Aphrodité. – Miért tett volna ilyet, ha ők ketten szeretők voltak?

– Neferet azt akarta, hogy magamra maradjak. – Jeges rémület hasított a szívembe, ahogy a kirakós darabkái kezdtek összeállni.

– Mi van? Ennek semmi értelme. Miért maradtál volna magadra attól, hogy Loren úgy tesz, mintha szerelmes lenne beléd? – értetlenkedett Stevie Rae.

– Pedig egyszerű – mondta Aphrodité. – Zoey-nak titokban kellett találkoznia Lorennel, mivel az iskola egyik tanára volt. Lefogadom, hogy Zoey egy szóval sem árulta el az idétlen bandájának, hogy rosszkislányt játszik Loren *professzorral*. És arra is fel mernék rakni egy nagyobb összeget, hogy Neferet vastagon benne volt abban, hogy Erik éppen akkor nyisson rá Zoey-ra, amikor ő valaki mással kufírcol.

– Hahó, még itt vagyok. Nem kell úgy beszélned rólam, mintha kimentem volna a szobából.

Aphrodité felhorkant.

– Ha igazam van, akkor a józan eszed már rég kiment a szobából.

– Igazad van – ismertem be vonakodva. – Neferet gondoskodott róla, hogy Erik éppen akkor jöjjön be, amikor Lorennel vagyok.

– Nem csoda, hogy úgy be volt pöccenve – mondta Aphrodité.

– Micsoda? Mikor? – kérdezte Stevie Rae.

Felsóhajtottam.

– Erik rajtakapott Lorennel. Totál kiakadt. Aztán rájöttem, hogy Loren valójában Neferettel van, és egyáltalán nem vagyok fontos neki, noha megbélyegeztük egymást.

– Megbélyegeztétek egymást! Bassza meg! – kiáltott fel Aphrodité.

– Úgyhogy én is kiakadtam. – Nem reagáltam Aphrodité közbeszólására. Épp elég szörnyű volt ez így is. Nem akartam belemenni a részletekbe. – Elbújtam kisírni magam, amikor Aphrodité, az Ikrek, Damien, Jack és...

– Ó, bassza meg, és Erik! Egy fa tövében zokogtál, amikor rád találtunk – szakított félbe Aphrodité.

Ismét felsóhajtottam, amikor rájöttem, hogy Aphrodité nem tudom kizárni a beszélgetésből.

– Igen. És Erik mindenkinek bejelentette a nagy hírt rólam és Lorenről.

– Nem túl elegáns módon, tenném hozzá – tette hozzá Aphrodité.

– A mindenit – mondta Stevie Rae. – Tényleg *nagyon* undok lehetett, ha már Aphrodité is azt mondja rá, hogy nem volt túl elegáns.

– Az volt. Olyan undok, hogy Zoey barátai egytől egyig úgy érezték, mintha őket is megcsalta volna Lorennel, nem csak Eriket. És ehhez jött még a sokk, amikor megtudták, hogy eltitkolta előlük Stevie Rae élőhalott mivoltát, és így már nem is csoda, hogy soha többé nem akarják elhinni egy szavát sem.

– Ami azt jelenti, hogy Zoey végül egyedül maradt, pontosan úgy, ahogy Neferet eltervezte – fejeztem be helyette, és meglepetten tapasztaltam, milyen könnyű harmadik személyben beszélnem saját magamról.

– Másodszorra így haltál meg – mondta Aphrodité. – Teljesen egyedül maradtál. Nem maradt még egy utolsó pillantás sem valami cuki sráca vagy valamelyik barátodra. A második látomásnak ez a lényege, a te teljes elszigeteltséged.

– Hogyan halok meg?

– Hát, itt kezd zavarossá válni az egész. Arra emlékszem, hogy Neferet fenyegetést jelent rád, de amikor konkrétan megtámadnak, hirtelen összekuszálódik minden. Tudom, hogy ez bizarrul fog hangzani, de az utolsó pillanatban mintha valami feketeség venne körül.

– Mint egy kísértet? – nyeltem egy nagyot.

– Nem. Nem egészen. Ha Neferet haja fekete lenne, akkor azt mondanám, hogy az ő haját fújja rád a szél, mintha mögötted állna. Egyedül vagy, és tényleg nagyon félsz. Segítségért kiáltasz, de senki nem felel, és a rémülettől annyira megdermedsz, hogy védekezni sem tudsz. Aztán az a valami megragad, és valami sötét kampóval elvágja a torkodat. Olyan éles, hogy teljesen levágja a fejedet a törzsedről. – Aphrodité megborzongva hozzátette: – És mielőtt megkérdeznéd, vérzik. Sugárban spriccel belőle a vér.

– Pfuj, Aphrodité! Muszáj belemenned a részletekbe? – kérdezte Stevie Rae, és ismét belém karolt.

– Nem, semmi baj – mondtam gyorsan. – Azt akarom, hogy Aphrodité mondjon el minden részletet, amire csak emlékszik. Pont úgy, mint amikor látta a nagymamám és Heath halálát. Csak így jöhetünk rá, hogyan változtathatjuk meg a dolgokat. Szóval mit láttál még a második halálommal kapcsolatban?

– Csak azt, hogy segítségért kiáltasz, de nem történik semmi. Senki nem törődik veled – felelte Aphrodité.

– Ma nagyon megijedtem, amikor az a valami rám támadt a sötétből. Annyira megijedtem, hogy egy pillanatra teljesen megdermedtem, és fogalmam sem volt, hogy mit csináljak – mondtam, és már attól is kirázott a hideg, hogy rágondoltam.

– Szerinted Neferetnek köze van ehhez? – kérdezte Stevie Rae.

Megvontam a vállam.

– Nem tudom. Semmi mást nem láttam, csak valami hátborzongató feketeséget.

– Én is ugyanezt láttam: hátborzongató feketeséget – mondta Aphrodité. – Nem szívesen mondok ilyet, de ki kell engesztelned valahogy az idióta bandádat, mert úgy tűnik, nem jelent jót, ha a barátaid hátat fordítanak neked.

– Könnyű azt mondani.

– Miért? – szólt közbe Stevie Rae. – Mondd el nekik az igazat Neferetről meg Lorenről, és mondd el nekik azt is, hogy azért nem beszélhettél rólam, mert akkor Neferet... – Stevie Rae elhallgatott. Végre leesett neki.

– Remek ötlet – mondta gúnyosan Aphrodité. – Mondd el nekik, hogy Neferet egy gonosz kurva, aki a szabadidejében élőhalottakat gyárt, és aztán amint valamelyikük Neferet közelébe kerül, az belehallgat a fejébe, és máris elszabadul a pokol. Vagyis a mi gonosz kurva Főpapnőnk nemcsak azt fogja megtudni, hogy mi menynit tudunk, de valószínűleg a kis barátainak is kitalál majd valami büntetést. – Aphrodité elhallgatott, és megérintette az állát. – Bár, ha jobban belegondolok, ez utóbbi eshetőség nem is olyan szörnyű.

– De Damien, az Ikrek meg Jack már így is tudnak valamit, ami komoly bajba keverheti őket – mondtam Stevie Rae. – Tudnak rólam.

– A pokolba – fakadtam ki.

– Hú, bassza meg – komorodott el Aphrodité is. – Erről én is teljesen megfeledkeztem. Kíváncsi lennék, Neferet hogyhogy nem csippentette még ki ezt az infót a kis húgyagyukból, és miért nem kezdett még el tombolni dühében.

– Túlságosan el van foglalva a háború előkészületeivel – mondtam. Aphrodité és Stevie Rae erre zavartan pislogni kezdtek, így rájöttem, hogy nem Loren halála volt az egyetlen esemény, amelyről lemaradtak. – Amikor Neferet értesült Loren haláláról, hadat üzent az embereknek. Természetesen nem nyílt háborút akar, hanem sunyi, terrorista stílusú gerillaharcot. Istenem, annyira undorító! Nem értem, hogy nem látja ezt mindenki.

– Kard ki kard az emberek ellen? Hmm. Érdekes. Gondolom, Erebosz Fiai lesznek a mi tömegpusztító fegyvereink – tűnődött Aphrodité. – Úgy látszik, minden rosszban van valami jó.

– Hogy beszélhetsz így erről az egészről? – pattant fel Stevie Rae az ágyról.

– Először is, rühellem az embereket. – Aphrodité felemelte a kezét, hogy beléfojtsa a szót Stevie Rae-be. – Igen, tudom. Most már én is ember vagyok. De attól még rühellem őket. Másodszor pedig Zoey még életben van, szóval annyira nem vagyok betojva ettől a kis háborútól.

– Mi a fenéről beszélsz, Aphrodité?

Aphrodité a szemét forgatva fordult felém.

– Mi lenne, ha odafigyelnél rám? Most már összeállt a kép. A látomásom az emberek és a vámpírok közötti háborúról szólt, meg valami hátborzongató mumus-szörnyekről. Valószínűleg azok támadtak rád, könnyen lehet, hogy Neferet irányítja őket. – Egy pillanatra zavartan elhallgatott, majd vállat vont, és folytatta. – De nem számít. Remélhetőleg sosem fogjuk megtudni, mik azok, a háború ugyanis a látomásomban csak a te haláloed *után* tört ki. Tragikus és groteszk módon, tenném hozzá. A lényeg az, hogy életben kell tartanunk téged, és akkor nem lesz semmiféle háború.

Stevie Rae hosszan felsóhajtott.

– Igazad van, Aphrodité. – Felém fordult. – Életben kell tartanunk, Zoey. Nemcsak azért, mert szeretünk, hanem azért is, mert neked kell megmentened a világot.

– Nagyszerű! Szóval én mentsem meg a világot? – kérdeztem vissza. *És én még a matek miatt aggódtam.*

A pokolba!

HATODIK FEJEZET

– Igen, Zoey, neked kell megmentened a világot, de ne félj, ott leszünk melletted – mondta Stevie Rae, és visszaült mellém az ágyra.

– Nem, idióta. Én leszek ott veled. Neked el kell tűnnöd innen, amíg kitaláljuk, mennyit mondjunk el az ostoba bandátok többi tagjának rólad meg az antihigiénikus barátaidról – mondta Aphrodité.

Stevie Rae sértődötten nézett Aphroditére.

– Tessék? Miféle barátaid? – kérdeztem.

– Sok mindenben mentek keresztül, Aphrodité. És jobb, ha tőlem tudod, hogy nem a tisztálkodás meg az öltözködés a legfontosabb, amikor halott vagy. Vagyis élőhalott – magyarázkodott Stevie Rae. – Ráadásul te is láttad, hogy most már nem olyan szörnyűek, és használják azt, amit vettél nekik.

– Álljunk meg egy szóra, csajok! Miféle barátaid vannak neked? – De ahogy ezt kimondtam,

hirtelen rájöttem, hogy amiről beszélnek, az csak egyetlen dolgot jelenthet. – Stevie Rae, ugye nem akarsz azt mondani, hogy még mindig azokkal a gusztustalan élőhalott srácokkal csövezel az alagútban?

– Te ezt nem érted, Zoey.

– Lefordítom, jó? – ajánlkozott Aphrodité, majd Stevie Rae hanghordozását utánózva így szólt: – De igen, Zoey, még mindig azokkal a gusztustalan csatornatöltelékekkel csövezek.

– Hagyd abba – szóltam rá Aphroditére automatikusan, mielőtt visszafordultam Stevie Rae felé. – Nem, tényleg nem értem. Magyarázd el!

Stevie Rae vett egy nagy levegőt.

– Úgy gondolom, hogy ez – vörös tetoválására mutatott – azt jelenti, hogy a közelükben kell lennem, és segítenem kell nekik is az Átváltozásban.

– A többi élőhalottnak is ilyen vörös tetoválása van, mint neked?

Stevie Rae zavartan vállat vont.

– Majdnem. Én vagyok az egyetlen, akinek teljes a tetoválása, és ez, gondolom, azt jelenti, hogy átváltoztam. De a kék félhold körvonala az ő homlokukon is pirosra változott. Ők még mindig vámpírjelöltek. Csak ha átváltoznak, másfajta vámpír lesz belőlük.

A mindenit! Döbbsen ültem az ágyon, és próbáltam felfogni az értelmét annak, amit Stevie Rae mondott. Fantasztikusan hangzott, hogy léteznek másféle vámpírjelöltek is, mint mi, ami azt jelentette, hogy léteznek másfajta vámpírok is. Egy pillanatra egészen felvillanyozott a lehetőség. Hiszen ez azt jelentené, hogy mindenki, akit egyszer megjelöltek, át fog esni valamilyen Átváltozáson, vagyis többé egyetlen vámpírjelöltnek sem kell meghalnia! Vagy legalábbis nem végleg. Egyszerűen csak átváltoznának vörös vámpírjelöltté. Akármit is jelentsen az.

Azután eszembe jutott, milyen szörnyűek is voltak azok az élőhalottak. Fiatalokat gyilkoltak meg. Rettenetes módon. Heatht is megpróbálták megölni. Végül én mentettem meg az életét. De nekem is csak azért sikerült, mert segítségül tudtam hívni az elemeket.

És eszembe jutott az is, hogy az imént milyen vörösen villogott Stevie Rae szeme, az arcára kiülő gonosz kifejezés pedig mennyire megijesztett. Most azonban, mióta újra úgy viselkedett, mint egykori önmaga, könnyen meg tudtam magam győzni arról, hogy tévedtem, és csak képzelődtem vagy felnagyítottam azt, amit láttam.

Gondolatban megráztam magam, és így szóltam:

– De Stevie Rae, azok az élőhalott kölykök szörnyűek voltak.

Aphrodité felhorkant.

– *Még mindig* szörnyűek, és egy szörnyen gusztustalan helyen élnek. És szörnyen durvák is.

– Már nem olyan irányíthatatlanok, mint voltak, de azért még normálisnak sem lehetne nevezni őket – mondta Stevie Rae.

– Gusztustalan selejtes fáttyúk – folytatta Aphrodité. – Mint a vörös hajú mostohagyerekek.

– Igen, némelyiküknek valóban vannak problémái, és tényleg nem túl népszerűek, na és akkor mi van?

– Csak annyit mondtam, hogy egyszerűbb lenne kitalálnunk, hogy mihez kezdjünk veled, ha velük nem kellene foglalkoznunk.

– Nem csinálhatjuk mindig azt, ami a legkönnyebb – mondta Stevie Rae határozottan. – Nem érdekel, mit kell tennünk, vagy nekem mit kell tennem. Egy biztos: nem fogom hagyni, hogy Neferet a saját céljaira használja fel őket.

Ahogy ezt kimondta, hirtelen belém hasított egy gondolat. Megborzongtam, és a zsigereimben éreztem, hogy igazam van.

– Uramisten! Hát *ezért* csinálta Neferet, *ezért* változtatta át a haldokló vámpírjelölteket

élőhalottá. Az emberek elleni háborúban akarja felhasználni őket.

– De Z, a halott vámpírjelöltek élőhalottá változtatása már tart egy ideje. Nolan professzort és Lorent pedig csak most gyilkolták meg, és Neferet csak most üzent hadat az embereknek – mondta Stevie Rae.

Erre nem feleltem semmit. Képtelen voltam rá. Amit gondoltam, az túl rettenetes volt ahhoz, hogy kimondjam. Attól féltem, hogy a szavak fegyverré változnak, és ha összeillesztem őket, mindnyájunkat elpusztíthatnak.

– Mi az? – Aphroditének feltűnt, hogy valami nincs rendben.

– Semmi. – Gondolatban addig alakítottam a szavakat, míg sikerült elviselhető formába öntenem őket. – Csak olyan ez az egész, mintha Neferet régóta abban reménykedett volna, hogy lesz ürügye megtámadni az embereket. Nem lennék meglepve, ha az élőhalottakat azért hozta volna létre, hogy ők legyenek a saját magánhadserege. Láttam őt és Elliottot nem sokkal az után, hogy Elliott „meghalt”. Félelmetes, hogy mekkora hatalommal bírt felette. – Megborzongtam, ahogy eszembe jutott, Neferet hogyan utasította Elliottot, az pedig hogyan reszketett és hajbókolt előtte. A legszörnyűbb azonban az volt, ahogy megkínálta a vérből. Az egész szexuális aktusra emlékeztető jelenetben volt valami félelmetesen undorító. Majdnem rosszul lettem, miközben kilestem őket.

– Pontosán ezért kell visszamennem hozzájuk – mondta Stevie Rae. – Szükségük van rám, és meg kell mutatnom nekik, hogyan változhatnak át ők is. Ha Neferet rájön, hogy az ő Jelük másmilyen, nem fogja elengedni egyiküket sem. Ugyanúgy megpróbálja majd irányítani őket, és az lesz a célja, hogy, hm, ne legyenek szalonképesek. De szerintem még rendbe jöhetnek, mint ahogy én is rendbe jöttem.

– És mi van azokkal, akik sosem voltak rendben? Emlékezz csak vissza Elliotttra, akiről Zoey beszélt! Élőként is egy szárnalmas lúzer volt, és élőhalottként sem lett jobb. Akkor is lúzer marad, ha sikerül átváltoznia vörös akármivé. – Aphrodité teátrálisan felsóhajtott, amikor Stevie Rae rámeredt. – Csak azt próbálok elmagyarázni, hogy sosem voltak normálisak. Talán nem is érdemes megmenteni őket.

– Aphrodité, nem te fogod eldönteni, hogy kit érdemes megmenteni és kit nem. Én egészen normális voltam a halálom előtt, most viszont már nem vagyok az – mondta Stevie Rae. – Mégis érdemes volt engem megmenteni!

– Nüx – szólaltam meg, mire mindketten kérdő pillantást vetettek felém. – Nüx dönti el, hogy kit érdemes megmenteni és kit nem. Nem én, nem Stevie Rae, és nem is te, Aphrodité.

– Azt hiszem, megfélemeztem Nüxről – felelte Aphrodité, és elfordította a fejét, hogy ne lássam a fájdalmat a tekintetében. – Nem mintha az Istennőt érdekelnék az emberek.

– Ez nem igaz – mondtam. – Nüx még nem engedte el a kezedet, Aphrodité. Az Istennőnek még vannak tervei veled. Ha nem lennél fontos számára, akkor elvette volna a látomásaidat is a Jellel együtt.

Miközben beszéltem, ismét az a különös érzés kerített hatalmába, ami csak akkor szokott, mikor tudom, hogy igazam van. Aphrodité kibírhatatlan egy perszóna volt, de valami miatt az Istennőnk mégis törődött vele.

Aphrodité a szemembe nézett.

– Ezt most csak úgy mondod, vagy *tudod*, hogy így van?

Álltam a tekintetét, miközben válaszoltam:

– *Tudom.*

– Tutira?

– Tutira.

– Ez mind szép és jó, Aphrodité – szólt közbe Stevie Rae –, de azt azért ne felejtsd el, hogy te

sem vagy teljesen normális.

– Viszont szép vagyok, ápolt, nem bujkálok gusztustalan, ósdi alagutakban, és nem vicsorgok meg morgok a látogatókra.

– Hogy kerültél te azokba az alagutakba? – kérdeztem Aphroditétől.

– Úgy, hogy Miss Countryzene utánam jött, és elvitt oda – felelte a szemét forgatva.

– Azért, mert teljesen kikészültél, amikor eltűnt a Jeled, és én nem vagyok olyan lelketlen dög, mint egyesek. Ráadásul részben az én hibámból vesztetted el a Jeledet, és úgy tartottam helyesnek, ha vigyázok rád – mondta Stevie Rae.

– Megharaptál, te fogyatékos, már nem emlékszel rá? Még szép, hogy a te hibád volt.

– Ezért egyszer már bocsánatot kértem.

– Csajok, mi lenne, hogyha nem kalandoznánk el a témától?

– Rendben. Lementem abba az ostoba alagútba, mert az ostoba barátnőd szénné égett volna, ha odakint éri a felkelő nap.

– De miért maradtál ott két napig?

– Beletelt egy kis időbe, mire eldöntöttem, hogy visszajöjje-e egyáltalán – felelte Aphrodité zavartan. – Meg aztán segítenem kellett Stevie Rae-nek, hogy vásárolni tudjon néhány dolgot a szörnyszülött haverjainak. Arra még én sem lettem volna képes, hogy csak úgy magukra hagyjam őket – azzal a hatás kedvéért finoman megborzongott.

– Nem nagyon voltunk hozzászokva a látogatókhoz – mondta Stevie Rae.

– Úgy érted, azokon kívül, akiket a barátaid megettek? – kérdezte Aphrodité.

– Stevie Rae, nem hagyhatod nekik, hogy embereket egyenek. Még hajléktalanokat sem – tettem hozzá.

– Tudom. Ez a másik oka annak, hogy vissza kell mennem hozzájuk.

– Magaddal kellene vinned néhány takarítónőt meg egy jó lakberendezőt – motyogta Aphrodité félhangosan. – Felajánlanám a szüleim bejárónőjének a szolgálatait, de a haverjaid még a végén megennék, és ahogy anyám szokta mondani: jó illegális munkaerőt nehéz találni.

– Nem fogom hagyni, hogy bárkit is megegyenek, és azon vagyok, hogy minden rendben menjen odalent – mondta Stevie Rae védekezően.

Túlságosan is jól emlékeztem rá, mennyire hátborzongató hely az a sötét, mocskos alagúrendszer.

– Stevie Rae, nincs valami más hely, ahol te meg a, izé, a vörös vámpírjelöltjeid elbújhatnának?

– Nincs! – vágta rá gyorsan, majd bocsánatkérően elmosolyodott. – A helyzet az, hogy a föld alatt biztonságban érzik magukat, és én is. Muszáj a föld alatt lennünk. – Aphroditére villant a szeme, az ugyanis fintorogva nézett Stevie Rae-re. – Igen, tudom, hogy ez nem normális, de mondtam már, hogy én sem vagyok az!

– Ugyan már, Stevie Rae – próbáltam megnyugtatni. – Hidd el, teljesen egyetértek veled: nincs semmi rossz abban, ha valaki egy kicsit más, mint a többiek. – Kezemmel a tetoválásaim felé intettem, amelyek kétségkívül nem voltak *normálisak*. – Magam vagyok a Nemnormálisok Birodalmának Királynője, de lehet, hogy jobb lenne, ha elmagyaráznád, te mit is értesz azon, hogy normális.

– Ja, az nem ártana – helyeselt Aphrodité.

– Oké. Nos, igazából nem tudok még mindent saját magamról. Alig néhány napja változtam át élőhalottból vámpírrá, de vannak olyan képességeim, amelyekkel a normális felnőtt vámpírok szerintem nem rendelkeznek.

– Például... – próbáltam segíteni neki, amikor csak ült az ágy szélén az ajkát harapdálva.

– Például az, hogy fel tudtam mászni a kolesz falán, és „eggyé váltam a kövekkel”. De az is

lehet, hogy erre csak azért vagyok képes, mert kapcsolatot tudok teremteni a földdel.

Elgondolkodva bólintottam.

– Igen, ez logikusnak tűnik. És rájöttem, hogy meg tudom idézni az elemeket, és többé-kevésbé láthatatlanná tudok válni, mint a köd és a szél.

Stevie Rae arca felragyogott.

– Tényleg! Emlékszem, hogy megijesztettél egyszer!

– Igen. Szóval ez a képességed nem feltétlenül abnormális. Lehet, hogy az összes vámpír, aki kapcsolatot tud teremteni egy elemmel, az képes valami ilyesmire.

– Ez nem igazság! Nektek tök király képességeitek vannak, nekem meg csak ezek az idegesítő látomások – mondta Aphrodité.

– Ennek valószínűleg az az oka, hogy te magad is szörnyen idegesítő vagy – vágta rá Stevie Rae.

– Igen, mi van még? – szóltam közbe, mielőtt újra elkezdhetnék volna a marakodást.

– Elégek, ha kimegyek a napra.

– Még most is? Teljesen biztos vagy benne? – Tudtam, hogy élőhalottként gondot okozott neki a napfény.

– Biztos benne – válaszolta helyette Aphrodité. – Elsősorban ezért kellett lemennünk abba az ocsmány alagútba. Közeledett a napfelkelte. Bent jártunk a belvárosban. Stevie Rae pánikba esett.

– Tudtam, hogy valami rossz fog történni, ha a felszínen maradok – mondta Stevie Rae. – Azt azért nem mondanám, hogy pánikba estem, csak... elkezdtem aggódni.

– Lényegtelen, minek nevezzük, de szerintem az inkább pánik volt, mint aggodalom, amikor a karodat megsípte a nap. Nézd csak meg, Z – azzal Aphrodité Stevie Rae jobb karjára mutatott.

Stevie Rae vonakodva kinyújtotta a karját, és felhúzta rajta a blúzt. Az alkarján és a könyökén egy vörös folt éktelenkedett. Úgy nézett ki, mintha leégett volna a napon.

– Ez azért nem olyan szörnyű. Egy kis naptej, egy sötét szemüveg meg egy baseballsapka, és nyugodtan kimehetsz – mondtam.

– Nem, nem – szólt közbe ismét Aphrodité. – Látnod kellett volna, mielőtt megitta a vért. A karja nagyon csúnyán megégett, teljesen ropogóssá vált. A vértől lett csak harmadfokú rusnyaságból enyhe leégés, de ki tudja, mi történt volna, ha az egész teste megperzselődik.

– Stevie Rae, drágám, tudod, hogy nem akarok ítélkezni feletted, de kérlek, nyugtass meg, hogy nem ettél meg egyetlen hajléktalant sem, miután megégett a bőröd, ugye?

Stevie Rae határozottan megrázta a fejét, göndör fürtjei csak úgy repkedtek szanaszét.

– Nem. Az alagút felé tettem egy kis kitérőt, beugrottam a Vöröskereszt belvárosi vérbankjába, és kölcsönvettem egy kis vért.

– A *kölcsönvenni* azt jelenti, hogy visszaadjuk, ha már nincs rá szükségünk – mondta Aphrodité. – És hacsak nem te leszel az első bulimiás vámpír, aligha hiszem, hogy azt a vért valaha is vissza fogod adni. – Önelégülten rávigyorgott Stevie Rae-re. – Szóval mondjuk ki: elloptad. És ezzel el is érkeztünk a kis barátnőd másik új képességéhez. Ennek szemtanúja voltam. Nem is egyszer. Szörnyen jól tudja befolyásolni az emberek gondolatait. A kulcsszó a *szörnyen*.

– Befejezted? – kérdezte Stevie Rae.

– Nem, de ha akarod, folytathatod – felelte Aphrodité.

Stevie Rae morcosan ránézett, majd átvette tőle a szót.

– Aphroditének igaza van. Képes vagyok belenyúlni az emberek agyába, és megtenni dolgokat.

– Miféle dolgokat? – kérdeztem.

Stevie Rae vállat vont.

– Rá tudom venni őket arra, hogy jöjjenek oda hozzám, vagy felejtsek el, hogy láttak. Nem tudom pontosan, hogy még mi mindenre. Valamennyire már az Átváltozásom előtt is képes voltam kontrollálni a gondolataikat, de az a közelébe sem ért annak, amit most tudok. De nem szeretem csinálni, valahogy olyan gonosz dolognak tűnik.

Aphrodité felhorkant.

– Igen, mi van még? Még mindig be kell hívniuk ahhoz, hogy beléphess egy házba? – De aztán rájöttem, hogy ezt a kérdést én is meg tudom válaszolni. – Várjunk csak, ez megváltozott, hiszen ide nem hívtalak be, mégis itt vagy. Nem mintha nem hívtalak volna be. Dehogynem – tettem hozzá gyorsan.

– Ezt nem tudom. A Vöröskereszthez például gond nélkül be tudtam menni.

– Úgy érted, gond nélkül bementél, miután belenyúltál annak a kis technikus csajnak az agyába, és rávetted, hogy nyissa ki neked az ajtót – mondta Aphrodité.

Stevie Rae elvörösödött.

– Nem bántottam, és egyébként sem fog emlékezni semmire.

– De végül is nem hívtak be, ugye? – kérdeztem.

– Nem, de a Vöröskereszt egy intézmény, nem pedig egy magánház, és az más. Egyébként szerintem ide sem kellett meghívás ahhoz, hogy be tudjak jönni, Z, hiszen nem is olyan régen még itt laktam, emlékszel?

– Emlékszem – mosolyogtam rá.

– Ha most egymás nyakába borultok, és elkezdtek énekelni, akkor én már itt sem vagyok, mert azt nem állnám meg hányás nélkül – mondta Aphrodité.

– Az ő agyába nem tudsz belenyúlni? – kérdeztem Stevie Rae-től. – Néha igazán jól jönne, ha le tudnánk állítani.

– Sajnos nem. Próbáltam, de van valami az agyában, ami nem engedi.

– A kivételes intelligenciám – jegyezte meg Aphrodité.

– Inkább a kivételesen idegesítő személyiséged – mondtam. – Folytasd, Stevie Rae!

– Nézzük csak, mi van még... – Gondolkodott néhány másodpercig, majd azt mondta: – Sokkal erősebb vagyok, mint voltam.

– A felnőtt vámpírok is erősek – bólogattam. Aztán hirtelen eszembe jutott, mit is mondott az előbb arról, hogy be kellett ugrania vérért. – Szóval vérre még mindig szükséged van?

– Igen, de ha nem kapom meg, most már nem kattanok be annyira, mint azelőtt. Jó, ha hozzájutok, de nem hiszem, hogy vérszívó szörnyeteggé változnék, ha mégsem.

– De azért nem biztos benne – mondta Aphrodité.

– Utálom, amikor igaza van, de most igaza van – ismerte el Stevie Rae. – Túl sok minden van, amit nem tudok arról a vámpírról, akivé átváltoztam, és ez igencsak ijesztő.

– Ne aggódj! Rengeteg időnk van még, hogy rájöjjünk.

Stevie elmosolyodott, majd megvonta a vállát.

– Jó, de erre most már egyedül kell rájönnötök, nekem ugyanis mennem kell. – Azzal legnagyobb döbbenetemre elindult az ablak felé.

– Várj még! Egy csomó mindent meg kell beszélnünk. És azok után, hogy bejelentették, vége a téli szünetnek, minden újra tele van vámpírokkal meg vámpírjelöltekkel, hogy Erebosz Fiáról és erről az egész, emberek elleni háborúról ne is beszéljünk. Egyszóval nem lesz könnyű kiszöknöm a suliból, hogy találkozzak veled, úgyhogy nem tudom, mikor fogjuk legközelebb látni egymást. – Kezdttem úgy érezni, hogy megoldhatatlan mennyiségű feladat tornyosul előttünk.

– Ne aggódj, Z, még megvan a telefon, amit tőled kaptam. Csak hívj fel, és bármikor

visszaosonok.

– Úgy érted, bármikor, amikor nem süt a nap – mondta Aphrodité, miközben segített kinyitnom az ablakot Stevie Rae-nek.

– Igen, úgy értettem. – Stevie Rae Aphroditéhez fordult. – Tudod, hogy nyugodtan velem jöhetsz, ha nincs kedved tovább itt maradni és folytatni ezt a színjátékot.

Meglepetten pillantottam a legjobb barátnőmre. Nem lehetett azzal vádolni, hogy kedvelné Aphrodité, most mégis szállást kínált neki, még hozzá a legkedvesebb hangján, vagyis pontosan olyan volt, mint az a Stevie Rae, akit ismertem és szerettem. Szörnyen éreztem magam, amiért titokban úgy gondoltam rá, mint aki ismét élőhalottként viselkedik.

– Tényleg velem jöhetsz – ismételte meg Stevie Rae, és amikor Aphrodité erre sem válaszolt semmit, valami nagyon furcsát mondott: – Tudom, milyen az, amikor szerepet kell játszani, és nem lehetsz olyan, amilyen vagy. Odalent nem kell megjátszani magad.

Arra számítottam, hogy Aphrodité tesz valami gúnyos megjegyzést a vörös vámpírjelöltekre és a tisztálkodási szokásaikra, ezért a válasza még jobban meglepett, mint Stevie Rae ajánlata.

– Itt kell maradnom, és úgy kell tennem, mintha még mindig vámpírjelölt volnék. Nem fogom egyedül hagyni Zoey-t, abban pedig nem bízom, hogy a meleg srác meg az idióta Ikrék észhez térnek. De azért köszi, Stevie Rae.

Rámosolyogtam Aphroditére.

– Látod, tudsz te kedves is lenni, ha akarsz.

– Nem kedves vagyok, hanem gyakorlatias. Egy háborúban nincsen semmi vonzó. Menekülés, harc, egymás gyilkolászása. Nem tesz jót a hajnak és az ápolat körmöknek.

– Aphrodité, kedvesnek lenni nem valami rossz dolog – mondtam fáradtan.

– Mondja ezt a Nemnormálisok Birodalmának Királynője – vágott vissza Aphrodité.

– Ami azt jelenti, hogy neked is a királynőd, Látomásos Lány – vigyorgott Stevie Rae. Aztán gyorsan megölelt. – Szia, Z. Hamarosan találkozunk. Ígérem.

Viszonoztam az ölelését. Nagyon jó érzés volt, hogy ismét olyan, mint régen.

– Oké, bár jobb lenne, ha nem kellene elmenned.

– Minden rendben lesz. Majd meglátod. Valahogy csak megoldjuk. – Azzal kimászott az ablakon. Figyeltem, ahogy elkezd lefelé haladni a kollégium meredek falán. Kísértetiesen emlékeztetett valami óriási bogárra, aztán hirtelen megremegett a teste, és gyakorlatilag beleolvadt a környezetbe. Ha nem tudtam volna, hogy ott van, esélyem sem lett volna meglátni.

– Mint az a gyík, amelyik változtatja a színét, hogy ne vegyék észre – mondta Aphrodité.

– Kaméleon – javítottam ki. – Úgy hívják azt az állatot.

– Biztos vagy benne? A gekko jobban illik Stevie Rae-hez.

Összevontam a szemöldökömet.

– Biztos vagyok benne. Ne légy már ilyen okostojás, segíts inkább becsukni az ablakot!

Amikor bezártuk az ablakot, és visszahúztuk a sötétítőfüggönyt a helyére, felsóhajtottam, és megráztam a fejem.

– Mihez kezdünk most? – kérdeztem nem is annyira Aphroditéről, mint inkább saját magamtól.

Aphrodité elkezdett kotorászni a drága kis Coach retiküljében, amit a vállán hordott.

– Nem tudom, te mihez fognsz kezdeni, én a magam részéről fogom ezt a szemceruzát, és visszarajzolom a Jelet a homlokomra. Képzeld, csak a Targetben találtam ilyen árnyalatot. – Megborzongott. – Normális ízlésű ember nem is kenne ilyet magára, az biztos. Na mindegy, ezt megcsinálom, aztán elmegyek arra az ostoba tanácsülésre, amit Neferet hívott össze.

– Úgy értettem: *Mihez kezdünk most ebben az élet-halál helyzetben, amibe kerültünk?*

– Nem tudom, bazmeg! Nem akarok ebben részt venni! – A homlokára rajzolt hamis Jelre

mutatott. – Nem akarom ezt az egészet. Azt szeretném, ha minden olyan lenne, mint mielőtt felbukkantál, és elszabadult a pokol. Népszerű és befolyásos akarok lenni, és a sulis legjobb pasijával akarok járni. Most nem vagyok egyik sem, csak egy ember, akinek ijesztő látomásai vannak, és fogalmam sincs, hogy mit kezdjek velük.

Egy pillanatig nem szóltam semmit. Arra gondoltam, valóban én voltam az oka, hogy Aphrodité elveszítette a népszerűségét, a hatalmát és a pasiját. Amikor végre megszólaltam, magamat is megleptem a szavaimmal.

– Gyűlölnöd kellene.

Egy hosszú másodpercig szótlánul meredt rám.

– Gyűlöltelek is – mondta aztán lassan. – De most már csak magamat gyűlölöm.

– Ne tedd!

– Ugyan miért ne gyűlölhetném magam? Mindenki más is gyűlöl. – A hangja éles volt és elszánt, de a szemében könnyek csillogtak.

– Emlékszel, milyen utálatos dolgot vágtál a fejemhez nem is olyan régen, amikor azt hitted, hogy tökéletes vagyok?

Ajka halvány mosolyra görbült.

– Túl sok utálatos dolgot vágtam a fejedhez ahhoz, hogy tudjam, mire gondolsz.

– Valami olyasmit mondtál, hogy a hatalom mindenkit megváltoztat, és nem feltétlenül jó irányban.

– Igen, most már emlékszem. Azt mondtam, a hatalom mindenkit megváltoztat, de nem rád gondoltam, hanem azokra, akik körülvesznek téged.

– Nos, a lényeg az, hogy igazad volt velük és velem kapcsolatban is, most már értem, mire gondoltál. És azokat az ostobaságokat is jobban megértem már, amiket elkövettél. – Elmosolyodtam, és hozzátettem: – Nem az összes ostobaságodat, de sokat közülük. Mert mostanra már az én hátam mögött is van egy rakás ostobaság, és az az érzésem, hogy még nem végeztem velük, akármilyen nyomasztó is ez.

– Nyomasztó, de igaz – mondta. – Ja, és ha már ott tartunk, hogy a hatalom mindenkit megváltoztat, jó, ha ezt észben tartod, amikor Stevie Rae-vel beszélsz.

– Ezt meg hogy érted?

– Pontosan úgy, ahogy mondtam. Stevie Rae megváltozott.

– Mi lenne, ha ezt jobban kifejtenéd? – kérdeztem, és közben furcsa, kellemetlen szúrást éreztem a gyomromban.

– Ne tegyél úgy, mintha semmi különöset nem vettél volna észre rajta – mondta Aphrodité.

– Sok mindenem ment keresztül – próbáltam megvédeni.

– Én is ugyanezt mondom. Sok mindenem ment keresztül, és az a sok minden meg is változta.

– Sosem kedvelted Stevie Rae-t, úgyhogy nem várom el tőled, hogy hirtelen jóban legyél vele, de azt nem fogom végighallgatni, hogy kibeszéled a háta mögött. Főleg azok után, hogy felajánlotta, vele mehetsz, és nem kell itt maradnod és vámpírjelöltnek kiadni magad. – Kezdtem egészen belelovalni magam, de közben magam sem tudtam volna megmondani, hogy azért pöccentem-e be, mert amit Aphrodité mondott, az gonosz és helytelen, vagy azért, mert nem akartam szembenézni a rémisztő igazsággal.

– Az nem jutott eszedbe, hogy esetleg azért akart magával vinni, nehogy kettesben maradjak veled?

– Ostobaság! Miért ne akarta volna? Ő a legjobb barátnőm, nem a pasim.

– Azért, mert tudja, hogy átlátok a kis színjátékán, és nem akarja, hogy elmondjam neked, milyen is valójában. Az igazság az, hogy egyáltalán nem olyan, mint volt. Nem tudom pontosan,

hogy mi lett belőle, és szerintem még ő sem, de az biztos, hogy már nem ugyanaz a jólelkű, naiv Stevie Rae, aki volt.

– Nagyon jól tudom, hogy nem pontosan olyan, mint volt! – csattantam fel. – Hogy is lehetne ugyanolyan? Meghalt, Aphrodité! A karjaimban. Emlékszel? Én pedig a barátnője vagyok, és nem fogok hátat fordítani neki azért, mert egy ilyen életre szóló élmény valóban megváltoztatta.

Aphrodité hosszú ideig csak állt töprengve, és szótlánul meredt rám – olyan hosszú ideig, hogy a gyomrom ismét görcsbe rándult. Végül megvonta az egyik vállát.

– Jól van. Higgy, amit akarsz! Remélem, neked lesz igazad.

– Igazam van, és többet nem akarok erről beszélni – mondtam bizonytalanul.

– Jól van – ismételte Aphrodité. – Téma lezárva.

– Helyes. Fejezd be gyorsan a Jeledet, aztán menjünk a tanácsülésre!

– Együtt?

– Igen.

– Nem félsz attól, hogy mások is megtudják, nem gyűlöljük egymást?

– Arra gondoltam, hogy ha a barátaim meglátnak minket együtt, akkor egy csomó nem túl kedves gondolatuk támad azzal kapcsolatban, hogy mi hirtelen barátnők lettünk.

Aphrodité szeme elkerekedett.

– És akkor a kis húgyagyuk nem Stevie Rae-vel lesz elfoglalva.

– A barátaim nem húgyagyúak.

– Lényegtelen.

– Egyébként igen, Damien és az Ikrék azzal lesznek elfoglalva, hogy téged utáljanak, ami remélhetőleg lefoglalja a gondolataikat, ha Neferet történetesen megpróbálna beléjük hallgatni – mondtam.

– Ez már majdnem úgy hangzik, mint egy terv.

– Sajnos ez minden, amit kiterveltem.

– Legalább abban következetes vagy, hogy fogalmad sincs, mi a fenét csinálsz.

– Az a jó benned, hogy mindig a dolgok pozitív oldalát nézed.

– Ott segítek, ahol tudok – felelte Aphrodité.

Amikor az utolsó simításokkal is elkészült, és a hamis Jel újra ott ragyogott a homlokán, elindultunk az ajtó felé. Mielőtt azonban kinyitottam volna, felé fordultam, és így szóltam:

– És én egyáltalán nem utállok. Az igazat megvallva, egészen megkedveltelek.

Aphrodité gúnyosan rám nézett.

– Látod, erről beszéltem az előbb. Abban következetes vagy, hogy fogalmad sincs, mi a fenét csinálsz.

Felnevettem, aztán kinyitottam az ajtót, és egyenesen beleütköztem Damienbe, Jackbe és az Ikrékbe.

HETEDIK FEJEZET

– Beszélni akarunk veled, Z – mondta Damien.

– És örömmel látjuk, hogy ő éppen indulni készül – tette hozzá Shaunee Aphroditére meredve.

– Ja, vigyázz, nehogy kifelé menet beverd azt a csontos seggedet az ajtófélfába – szólt oda neki Erin.

Láttam Aphrodité arcán, hogy sikerült megbántaniuk.

– Már itt sem vagyok – mondta.

– Aphrodité, nem méész sehová. – Meg kellett várnom, míg az Ikrek befejezik a hitetlenkedő cöcögést, s csak azután tudtam folytatni. – Nüxnek komoly tervei vannak vele. Megbíztok Nüx döntésében? – kérdeztem, és egyenként a barátaim szemébe néztem.

– Persze hogy megbízunk – válaszolta Damien mindnyájuk nevében.

– Akkor azt is el kell fogadnotok, hogy Aphrodité közénk tartozik – mondtam.

Hosszú csend támadt. Az Ikrek, Jack és Damien összenéztek, végül ismét Damien szólalt meg:

– Azt nem vitatjuk, hogy Aphrodité valami miatt különleges Nüx számára, de az igazság az, hogy egyikünk sem bízik benne.

– Én bízom benne – vágtam rá. Na jó, talán nem száz százalékgig, de Nüx akkor is egyértelművé tette, hogy fontos számára.

– Ami azért ironikus, mert nekünk éppen azzal van problémánk, hogy meg merjünk-e bízni benned – felelte Shaunee.

– Idióták! – fakadt ki Aphrodité. – Összevissza zagyváltok. Az egyik pillanatban még azt mondjátok, hogy „Ó, igen! Bízunk Nüxben!”, a következőben pedig megkérdőjelezitek Zoey szavait. Zoey a vámpírjelölt! Senki, sem vámpír, sem vámpírjelölt, soha nem kapott még ekkora hatalmat Nüxtől. Kapiskáljátok már, hogy miről beszélek? – kérdezte Aphrodité a szemét forgatva.

– Aphroditének igaza lehet – mondta Damien néhány pillanatnyi döbbszent csend után.

– Na ne mondd, bazmeg, tényleg? – gúnyolódott tovább Aphrodité. – Akkor hadd osszam meg veletek a legújabb hírt, seggfejek. A legutóbbi látomásomban Zoey-t meggyilkolták, a világon pedig eluralkodott a káosz emiatt. És mit gondoltok, ki volt a felelős az úgynevezett barátotok haláláért? – Hatásszünetet tartott, és kérdő tekintettel előbb Damien, majd az Ikrek szemébe nézett, mielőtt megválaszolta volna a saját kérdését. – Ti. Zoey azért halt meg, mert ti hátat fordítottatok neki.

– Látomása volt a halálodról? – kérdezte tőlem Damien. Az arca hirtelen falféher lett.

– Igen, kettő is. De a látomások elég zavarosak voltak. Az én szemszögemből látta őket, és elég ijesztőnek tűntek. A lényeg az, hogy távol kell magam tartanom a víztől és... – Ijedten elhallgattam, mert majdnem úgy folytattam, hogy *és Neferettől*. Szerencsére Aphrodité kisegített.

– Távol kell tartania magát a víztől, és soha nem maradhat egyedül – mondta. – Ami azt jelenti, hogy itt az ideje egymás nyakába borulnotok. De várjátok meg, amíg kimegyek, mert biztos elhánynám magam a látványtól.

– Haragszunk rád, Z – szólalt meg Shaunee majdnem olyan sápadtan, mint Damien.

– De azt nem akarjuk, hogy meghalj – fejezte be Erin ugyanolyan rémulten.

– Ha te meghalnál, abba én is belehalnék – mondta Jack szípigogva, majd Damien keze után nyúlt.

– Akkor hagyjátok abba a duzzogást, és legyetek megint az az agyatlan Mókus őrs, ami eddig – vetette oda Aphrodité.

– Téged meg mióta érdekel, hogy mi történik Zoey-val? – kérdezte Damien.

– Mióta Nüxnek engedelmeskedem, és nem magamnak. És mivel Nüx törődik Zoey-val, így engem is érdekel, mi lesz veled. Nektek is így kellene tennetek. Állítólag ti vagytok a legjobb barátai, erre egy-két titok meg valami ostoba félreértés elég ahhoz, hogy kitagadjátok. – Aphrodité rám nézett, és felhorkant. – A pokolba is, Zoey, ha ilyen barátaid vannak, nincs is szükséged ellenségekre.

Damien elfordult Aphroditétól, és sértetten rázta a fejét.

– Csak azt nem értem ebben az egészben, hogy neki miért mondd el azokat a dolgokat, amiket nekünk nem.

– Ó, hát ez a bajod, langyikám? Nem kell összefosnod magad, nem akarom én elfoglalni a helyedet Zoey mellett. Azért nekem mond el mindent, mert az én agyamba nem látnak bele a vámpírok.

Damien meglepetten pislogott. Azután elkerekedett a szeme a felismeréstől, és rám nézett.

– A te fejedbe se látnak bele, igaz?

– Így van – feleltem.

– Ó, bassza meg! – kiáltott fel Shaunee. – Szóval szerinted, ha nekünk elmondasz valamit, az pont olyan, mintha mindenkivel közölnéd?

– Nem hinném, hogy a vámpírok ilyen könnyen olvasni tudnának a vámpírjelöltek gondolataiban, Z – mondta Erin. – Ha így lenne, a legtöbb vámpírjelölt állandóan bajban lenne.

– Várjunk csak – mondta lassan Damien, mintha beszéd közben rakná össze a kirakós darabkáit. – A vámpírok szemet hunynak az olyan apróságok felett, mint a suliból kilógás vagy a nyilvános helyen smárolás. Nem foglalkoznak az ilyen kis szabálysértésekkel, amiket minden kamasz elkövet. Nem „hallgatóznak” állandóan, mert nincs értelme.

– De mi van akkor, ha úgy gondolják, hogy többről van szó, mint egy-két megszegett szabályról, és azt gyanítják, hogy néhány vámpírjelölt rájött valamire, amit nem lenne szabad tudnia? – tettem fel a nagy kérdést.

– Akkor arra a néhány vámpírjelöltre összpontosítanak, és kihallgatják a gondolataikat – fejezte be a gondolatmenetet Damien. – Tényleg vannak dolgok, amiket nem mondhattál el nekünk!

– A francba – mondta Shaunee.

– Ezt jól benéztük – csatlakozott Erin.

– Jó sok időbe telt, mire felfogtátok – jegyezte meg Aphrodité.

Damien elengedte a füle mellett a megjegyzést.

– Ennek köze van Stevie Rae-hez, igaz?

Bólintottam.

– Tényleg – kapta fel a fejét Shaunee.

– Mi történt vele? – fejezte be a kérdést Erin.

– Lófász se történt vele – mondta Aphrodité. – Utánam jött, én pedig lehiggadtam, amikor újra felbukkant a Jelem, és visszajöttem.

– És ő hová ment? – kérdezte Damien.

– Úgy nézek ki, mint egy rohadt bébiszitter? Honnan a pokolból tudjam, hová ment a bugris barátnétok? Csak annyit árult el, hogy van néhány problémája, amit meg kell oldania. Nem mintha ezzel újat mondott volna.

– Mindjárt lesz neked is néhány problémád, amikor az öklöm találkozik az arcoddal, ha nem hagyod abba Stevie Rae szapulását – fortyant fel Shaunee.

– Majd én lefogom azt a csontos seggét, húgocskám – ajánlkozott Erin.

– Hogy tudtok ekkora aggyal élni? – kérdezte Aphrodité.

– Uram! Isten! Elég ebből! – kiáltottam. – Lehet, hogy meghalok. Kétszer is. Valami rohadt kísértet megtámadott, és még most is kiráz a hideg, ha rágondolok. Nem tudom, hogy mi a franc van Stevie Rae-vel, Neferet pedig összehívott egy tanácsulást, valószínűleg azért, hogy megvitassuk a háborús terveit, egy olyan háborúét, ami abszolút helytelen. És ti még ilyenkor is képtelenek vagytok abbahagyni egymás csesztetését! Megfájdul tőletek a fejem, és *tényleg* kezdek bepöccenni!

– Szerintem jobb lesz, ha odafigyelünk rá. Két káromkodást és egy majdnem csúnya szót számoltam meg ebben a rövid kirohanásban. Komolyan beszél – mondta Aphrodité.

Láttam, hogy az Ikek elfojtják a mosolyukat. Jesszusom! Miért olyan nagy szám, hogy nem

szeretek káromkodni?

- Oké. Megpróbálunk kijönni veled – mondta Damien.
- De csak Zoey kedvéért – tette hozzá Jack angyali mosollyal.
- Zoey kedvéért – visszhangozták az Ikrék.

Összeszorult a szívem, ahogy végignéztam a barátaimon. Visszafogadtak. Akármilyen is történt, még mindig mellettem álltak.

- Köszö, srácok – mondtam kispislogva a könnyeket a szememből.
- Ölelkezés! – kiáltotta Jack.
- Még csak az kéne – horkant fel Aphrodité.
- Most az egyszer kivételesen egyetértek Aphroditével – mondta Erin.
- Ja, ideje indulnunk – tette hozzá Shaunee.

– Tényleg, Damien, nekünk is mennünk kell. Azt mondtad Starknak, hogy a tanácsülés előtt még benézel hozzá, hogy minden rendben van-e – mondta Jack.

- Ó, igazad van – kapott a fejéhez Damien. – Szia, Z! Találkozunk a tanácsülésen.

Követve az Ikréket, Jack és Damien is kiviharzottak a szobából. Elkészöntek tőlem, és ahogy mentek végig a folyosón, hallottam, hogy arról beszélgetnek, milyen jó pasi is Stark. Ismét kettesben maradtam Aphroditével.

- Azért mégsem olyan szörnyűek a barátaim, nem igaz? – kérdeztem.

Aphrodité felém fordította hideg, kék tekintetét.

- A barátaid idióták – mondta.

Elvigyorodtam, és megböktém a vállammal.

- Akkor te is idióta vagy.

– Ettől félted – felelte. – Viszont, ha már itt tartunk... átjössz a szobámba? Valamit ki akarok próbálni, mielőtt elkezdődne a tanácsülés, és szükségem van a segítségedre.

Megvontam a vállam.

– Felőlem mehetünk. – Az igazság az, hogy hirtelen nagyon jó kedvem lett. A barátaim ismét szóba álltak velem, és úgy tűnt, van esély rá, hogy egymással is kijöjjenek. – Észrevetted, hogy az Ikrék egészen kedvesek voltak veled, mielőtt elmentek? – kérdeztem, miközben Aphrodité szobája felé mentünk.

– Az Ikrék szimbiózisban élnek egymással. Remélem, hamarosan elviszik őket, hogy tudományos kísérleteket végezzenek rajtuk.

- Ezzel a hozzáállással aligha fogod belopni magad a szívükbe – mondtam.

- Mi lenne, ha inkább a lényeges dolgokra koncentrálnánk?

- Úgy mint?

– Úgy mint rám, természetesen, és arra, hogy szükségem van a segítségedre. – Aphrodité kinyitotta a szobája ajtaját, és beléptünk egy helyiségbe, ami inkább emlékeztetett luxuslakásra, mint kollégiumi szobára. Az egész „lakosztály” úgy volt berendezve, mintha csak a *Pletykafészek* egyik epizódjából vágták volna ki – és valószínűleg így is történt. (Nem mintha én nem lettem volna oda a sorozatért.)

- Aphrodité, mondták már neked valaha, hogy személyiségzavaros vagy?

– Az összes túlfizetett agykurkász ezzel fárasztott. De leszarom. – Aphrodité átvágott a szobán, és kinyitotta egy kézzel festett (valószínűleg antik és méregdrága) szekrény ajtaját, amely a kézzel faragott (biztosan antik és méregdrága) baldachinos ágya mellett állt. Miközben keresett valamit, hátraszólt a válla felett: – Egyébként meg jó lenne, ha kitalálnád, hogyan fogod elérni a tanácsnál, hogy engedélyezzék neked, nekem és az idióta bandádnak, hogy elhagyhassuk a sulit területét.

- Tessék?

Aphrodité felsóhajtott, és szembefordult velem.

– Mi lenne, ha odafigyelnél rám? Valahogy ki kell buliznunk, hogy szabadon járjálhassunk ki-be, különben hogy a picsába fogjuk kideríteni, mi van Stevie Rae-vel meg a gusztustalan haverjaival?

– Már mondtam, hogy ne beszélj így Stevie Rae-ről. Nincs vele semmi.

– Ebben nem értünk egyet, de mivel nem vagy hajlandó értelmesen megvitatni a témát, beszéljünk csak a szörnyekről, akikkel együtt csövezik. Mi lesz, ha igazad van, és Neferet tényleg fel akarja használni őket az emberek elleni háborúban? Nem mintha annyira odalennék az emberekért, de a háborút nagyon nem kedvelem. Szóval azt gondoltam, hogy kicsit utána kéne járnod a dolognak.

– Nekem? Miért pont nekem? És miért nekem kell kibuliznom azt, hogy ki-be járjálhassunk a suliból?

– Mert te vagy a szuperhős vámpírjelölt, én csak a jóval csinosabb partnered. A bandád tagjai pedig az idióta csicskáid.

– Remek – mondtam.

– Hé, ne stresszeld magad! Majdcsak kitalálsz valamit. Mindig ki szoktál.

Meglepetten néztem rá.

– Rémisztő, hogy mennyire bízol bennem. – És ezt komolyan mondtam. Tényleg úgy nézett rám, mintha azt hinné, hogy meg tudom oldani ezt az egész zűrzavart.

– Nem kellene meglepődnöd rajta. – Ismét hátat fordított nekem, és folytatta a keresgélést a túlszűfolt szekrényben. – Mindenkinél jobban tudom, mekkora hatalommal ruházott fel téged Nüx. Majdcsak kitalálsz valamit. Na végre! Nem értem, miért nem engedik, hogy bejárónót tartjunk idebent! Sosem találok semmit, ha nekem kell rendet raknom magam után. – Aphrodité megfordult, egyik kezében egy zöld gyertyát tartott egy szép, zöld kristálypohárban, a másikban pedig egy csillogó öngyújtót.

– Ehhez miért kellett az én segítségem?

– Nem ehhez kellett, zsenikém. Néha tényleg elcsodálkozom, mit láthat benned Nüx. – Kezembe nyomta az aranyból készült öngyújtót. – Ahhoz kell a segítséged, hogy kiderítsük, képes vagyok-e még kapcsolatot teremteni a földdel.

NYOLCADIK FEJEZET

A zöld gyertyára pillantottam, majd újra Aphroditére. Az arca sápadt volt, összeszorított ajkaiból pedig teljesen kifutott a vér.

– Nem próbáltad megidézni a földet azóta, hogy elveszítetted a Jeled? – kérdeztem gyengéden.

Megrázta a fejét, és továbbra is olyan arcot vágott, mint akinek vakbélgyulladás van.

– Oké, értem, igazad van. Segítetek kideríteni. Valószínűleg az lesz a legjobb, ha megidézek egy kört.

– Én is erre gondoltam – mondta Aphrodité remegő hangon, és vett egy mély lélegzetet. – Essünk túl rajta! – Odament az ágyával szemközti falhoz, megállt, és maga elé tartotta a gyertyát. – Erre van észak.

– Rendben. – Határozottan odaléptem Aphrodité elé. Kelet felé fordultam, behunytam a szemem, és összpontosítottam. – Megtöltöd a tudónket és életet lehelsz belénk. Levegő, megidézek körünkbe! – Annak ellenére, hogy nem volt nálunk sárga gyertya, amely a levegőt

képviselte volna, és Damien sem tartózkodott a szobában, azonnal éreztem az elem választát, ahogy lágy szellő cirógatta meg a karomat.

Kinyitottam a szemem, és a nap járásával megegyező irányban elfordultam jobbra, dél felé.

– Felhevítesz és biztonságos meleget adsz nekünk. Tűz, megidézlek körünkbe! – Elmosolyodtam, ahogy a körülöttem kavargó levegő felforrósodott az újabb elemtől.

Továbbhaladva az óra járásával megegyező irányba, most nyugat felé fordultam.

– Megmosdatsz és lehűtesz minket. Víz, megidézlek körünkbe! – Azonnal éreztem a láthatatlan hullámok hús érintését a lábamon. Mosolyogva továbbléptem, és megálltam Aphroditével szemben.

– Készen állsz? – kérdeztem.

Bólintott, behunyta a szemét, és felemelte a földet jelképező zöld gyertyát.

– Életben tartasz és körülölelsz minket. Föld, megidézlek körünkbe! – Meggyújtottam az öngyújtót, és a gyertyához emeltem a kis lángot.

– Ó, bassza meg! – kiáltott fel Aphrodité. Úgy dobta el a gyertyát, mintha az megcsípte volna. A gyertya és a kristálypohár darabokra tört a parkettán. Amikor felemelte a tekintetét, a szeme tele volt könnyel. – Elveszítettem. – Alig hallható suttogás volt csak a hangja, miközben a könnyek csorogni kezdtek az arcán. – Nüx elvette tőlem. Tudtam, hogy el fogja. Tudtam, hogy nem vagyok elég jó ahhoz, hogy ilyen fantasztikus képességgel ruházzon fel.

– Nem hiszem, hogy ez történt volna – próbáltam vigasztalni.

– Te is láttad. Többé nem tudok kapcsolatot teremteni a földdel. Nüx nem engedi, hogy én képviseljem ezt az elemet – zokogta.

– Nem arra gondoltam, hogy még mindig megvan ez a képességed. Úgy értettem, hogy Nüx szerintem nem azért vette el tőled, mert nem vagy méltó rá.

– De nem vagyok – mondta Aphrodité megtörtén.

– Nem hiszem, hogy így van. Hadd mutassak valamit!

Tettem egy lépést hátrafelé. Ezúttal Aphrodité gyertyája nélkül ismételtam meg az invokációt.

– Életben tartasz és körülölelsz minket. Föld, megidézlek körünkbe!

A tavaszi rét illata és hangjai azonnal körülvettek. Megpróbáltam figyelmen kívül hagyni, hogy amit csinálok, attól Aphrodité csak még jobban sír, és besétáltam a láthatatlan kör közepére, hogy megidézzem az utolsó elemet is.

– Egyek vagyunk veled, mielőtt megszületünk, és végül mindnyájan hozzád térünk vissza. Szellem, megidézlek körünkbe!

Dalra fakadt a lelkem, ahogy az utolsó elem is szétáradt bensőmben.

Óriási erők szabadultak fel bennem, mint mindig, amikor megidéztem az elemeket. Felemeltem a karomat, és hátrahajtottam a fejemet. Nem a mennyezetet láttam magam felett, hanem a mindent beborító éjszakai égbolt bársonyos sötétjét. Imádkoztam. Nem úgy, ahogy anyám és a férje, a mostohabarom szokott, álszerűn tirádákkal, ámenekkel és ki tudja, még mivel megspékelve. Imádkozás közben ugyanaz maradtam, aki voltam. Úgy beszéltem az Istennőhöz, mintha a nagymamámhoz vagy a legjobb barátnőmhöz szólnék.

Szerettem azt gondolni, hogy Nüx értékeli az őszinteségemet.

– Nüx, a tőled kapott hatalommal kérlek, hogy hallgasd meg imámat. Aphrodité sok mindent elveszített, de nem hiszem, hogy azért, mert többé nem törődsz vele. Azt hiszem, másról van szó, és kérlek, tudasd vele, hogy akármilyen is történt, még mindig vele vagy.

Semmi nem történt. Vettem egy nagy levegőt, és újra koncentrálni kezdtem. Hallottam már Nüx hangját. Néha tényleg beszélt hozzám. Néha csak megérzéseim támadtak bizonyos dolgokkal kapcsolatban. *Nekem bármelyik megfelel*, egészítettem ki az imámat némán. Azután még jobban összpontosítottam. Behunytam a szemem, és minden erőmet megfeszítve füleltem,

hátha meghallom az Istennő hangját. A szemem már fáj az erőlködéstől. A nagy fülelésben végül alig hallottam meg Aphrodité döbbsé sikkantását.

Kinyitottam a szemem, és leesett az állam a meglepetéstől.

Aphrodité és köztem egy gyönyörű nő ezüstös alakja lebegett a levegőben. Később, amikor Aphroditével megpróbáltuk felidézni, pontosan hogyan is nézett ki, rájöttünk, hogy egyetlen részletre sem emlékszünk azon kívül, hogy mindketten úgy éreztük, maga a testet öltött szellem áll velünk szemben – ami nem valami pontos személyleírás.

– Nüx! – szólítottam meg.

Az Istennő rám mosolygott, és a szívem majd kiugrott a mellkasomból a boldogságtól.

– Üdvözöllek, *u-we-tsi-a-ge-ya* – mondta a „lányom” cseroki megfelelőjét használva. A nagymamám is gyakran szólított így. – Jól tetted, hogy hívtál. Gyakrabban kéne hallgatnod az ösztöneidre, Zoey. Azok soha nem vezetnek félre.

Azután Aphroditéhez fordult, aki sírva térdre borult az Istennő előtt.

– Ne sírj, drága gyermekem! – Nüx éteri kezével gyengéden megsimogatta Aphrodité arcát.

– Bocsáss meg nekem, Nüx! – zokogta. – Olyan sok ostobaságot és hibát követtem el. Annyira sajnálom őket. Tényleg. Nem hibáztatlak, amiért visszavetted tőlem a Jeletet, és amiért nem vagyok már képes megidézni a földet. Tudom, hogy nem érdemlem meg egyiket sem.

– Lányom, félreérted a dolgokat. A Jeletet nem én vettem vissza. Olyan erős benned az emberség, hogy az égette le a homlokodról, és ugyanez az erő mentette meg Stevie Rae-t is. Akár tetszik, akár nem, mindig inkább leszel ember, mint bármi más, ezért is szeretlek annyira. De ne gondold azt, hogy most már *csak egy* ember vagy, gyermekem. Több vagy annál, de hogy ez pontosan mit is jelent, arra neked magadnak kell rájössz, és a döntést neked kell meghoznod. – Az Istennő megfogta Aphrodité kezét, és talpra állította. A föld képessége soha nem volt a tiéd, gyermekem. Csak azért került hozzád, hogy őrizd meg Stevie Rae számára. A föld nem tudott megmaradni benne, amíg vissza nem nyerte emberi mivoltát. Téged bíztalak meg azzal, hogy őrizd ezt az értékes ajándékot, és te voltál az eszköz is, amely segített Stevie Rae-nek visszaváltozni.

– Akkor nem büntetésről van szó? – kérdezte Aphrodité.

– Nem, lányom. Bünteted te magad épp eleget nélkülem is – felelte Nüx gyengéden.

– És nem is gyűlölsz? – suttogta Aphrodité.

Nüx mosolya szomorúan ragyogott.

– Már mondtam, hogy szeretlek, Aphrodité. És mindig is szeretni foglak.

Ezúttal tudtam, hogy az Aphrodité arcán csorgó könnyek az öröm könnyei.

– Hosszú út áll mindkettőtök előtt. Nagy részét együtt fogjátok megtenni. Számíthatok egymásra. Hallgassatok az ösztöneitekre! Bízzatok abban a halk, vékony hangban, amely belülről szól hozzátok!

Az Istennő hozzám fordult.

– *U-we-tsi-a-ge-ya*, nagy veszély fenyeget.

– Tudom. Te nem akarhatod ezt a háborút.

– Nem is akarom, lányom. De nem erről a veszélyről beszélek.

– De ha nem akarsz, akkor miért nem akadályozod meg? Neferetnek hallgatnia kell Rád! Engedelmeskednie kell a parancsaidnak!

Magam sem tudom, miért lettem hirtelen ilyen dühös, hiszen az Istennő továbbra is derűs nyugalommal nézett rám.

Válasz helyett Nüx visszakérdezett.

– Tudod, mi a legnagyobb ajándék, amit valaha adtam a gyermekeimnek?

Erősen törtem a fejem, de az agyamban csak értelmetlen gondolatfoslányok és

igazságmorzsák kergették egymást.

Aphrodité hangja erős volt és tiszta, ahogy megadta a választ:

– A szabad akarat.

Nüx elmosolyodott.

– Pontosán, lányom. És ha valakit egyszer megajándékozok, attól sosem veszem vissza. Az ajándék egygyé válik a megajándékozottal, és ha ezek után közbelépnék és engedelmességet követelnék, vagy visszavenném tőle az ajándékomat, azzal lerombolnám a személyiségét.

– De Neferet lehet, hogy meghallgatna, ha beszélnél hozzá, mint ahogy mi is meghallgatunk. Ő a Te Főpapnőd – mondtam. – Hallgatnia kellene Rád.

– Sajnos Neferet egy ideje úgy döntött, hogy nem hallgat többé rám. Ez az a veszély, amelyre figyelmeztetni akartalak. Neferet egy másik hangra figyel, egy olyan hangra, amely már hosszú ideje sugdos a fülébe. Azt reméltem, hogy irántam érzett szeretete elnyomja majd azt a másik hangot, de sajnos nem így történt. Zoey, Aphroditének sok dologban igaza van. Amikor azt mondta, hogy a hatalom mindenkit megváltoztat, igaza volt. A hatalom mindig megváltoztatja birtokosát és azokat, akik a legközelebb állnak hozzá, bár ezt sokan nem veszik komolyan.

Miközben beszélt, Nüx fényes teste hullámozni kezdett, mintha ködfelhők szállnának fel egy holdsütötte mezőről. Alakja percről percre halványabb lett.

– Várj! Ne menj még el! – kiáltottam. – Annyi kérdésem van még.

– Az élet megadja majd a lehetőséget, hogy választ találj rájuk – mondta.

– De azt mondtad, hogy Neferet valaki másra hallgat. Ez azt jelenti, hogy már nem a Te Főpapnőd?

– Neferet letért az utamról, és a káoszt választotta helyette. – Az Istennő alakja megremegett.

– De amit adok, azt sosem veszem vissza. Szóval ne becsüld le Neferet hatalmát! Veszélyes erőt próbál meg életre hívni.

– Megijesztesz, Nüx. Én... én mindig elrontom – dadogtam. – Főleg mostanában.

Az Istennő ismét elmosolyodott.

– Tökéletlenséged része az erődnek. Ha gyengének érzed magad, fordulj a földhöz, a válaszokat pedig nagymamád népének a történeteiben keresd!

– Sokkal egyszerűbb lenne, ha elmondanád, hogy mit kellene tudnom, és megmutatnád, mit tegyek – mondtam.

– Mint minden más gyermekemnek, neked is egyedül kell megtalálnod a saját utadat, és akkor tudod majd meghozni a végső döntést, hogy a szeretetet választod-e vagy a káoszt.

– Néha a káosz és a szeretet ugyanolyannak tűnik – mondta Aphrodité. Láttam, hogy próbál tiszteletteljes lenni, de jó adag elkeseredettség is volt a hangjában.

Nüx szemmel láthatóan nem haragudott a megjegyzésért, csak bólintott, és így felelt:

– Valóban, de ha jobban megnézed, látni fogod, hogy bár a káosz és a szeretet egyaránt hatalmas és csábító, legalább annyira különböznek egymástól, mint a holdfény a napfénytől. Ne felejtsetek el, hogy sosem távolodom el a szívetektől, drága gyermekeim...

A következő pillanatban az Istennő egy ezüstös villanással eltűnt a szemünk elől.

KILENCEDIK FEJEZET

– A francba! A káosz és a szeretet ugyanolyan, de mégsem. Neferetnek még megvan a hatalma, de már nem hallgat Nüxre. Ja, és megpróbál életre hívni valami veszélyeset. Ez meg mit jelent?

Csak átvitt értelemben mondta, hogy „életre hív” valamit, és a háborúra gondolt, vagy tényleg valami rettenetes és rémisztő teremtményről van szó, ami képes elpusztítani mindnyájunkat? Mint az a hátborzongató dolog, ami megkarmolt. Meg sem tudtam kérdezni tőle, hogy mi volt az. A francba! – mondtam a magamét, miközben Aphroditével futólépésben igyekeztünk kifelé a koleszból. Nagyon úgy tűnt, hogy el fogunk késni a tanácsulésról.

– Rám hiába nézel. Egyedül is van épp elég megoldásra váró problémám. Ember vagyok, de mégsem? Ez meg mit jelent? És hogy lehet olyan erős bennem az emberség, miközben ki nem állhatom az embereket? – Aphrodité felsóhajtott, és beletúrt a hajába. – Bassza meg, a hajam egy katasztrófa! – Szembefordult velem. – Látszik az arcomon, hogy sírtam?

– Hányszor mondjam még, hogy nem? Tök jól nézel ki.

– A picsába! Tudtam. Szörnyen festhettek.

– Aphrodité! Most mondtam, hogy tök jól nézel ki.

– A *tök jó* az másoknak talán jó, de nekem szörnyű.

– Istennőnk, a halhatatlan Nüx most jelent meg előttünk, és beszélt hozzánk, te meg kizárólag arra tudsz gondolni, hogy nézel ki? – Megráztam a fejem. Akármilyen jól ismertem Aphroditét, még mindig meg tudott lepni a felszínességével.

– Igen, Nüx tényleg fantasztikus volt. Egy szóval sem mondtam, hogy nem. De hová akarsz ezzel kilyukadni?

– Oda, hogy miután személyesen meglátogattam az Istennő, igazán foglalkozhatnál valami fontosabbal is, mint az amúgy tökéletes frizurád – mondtam kétségbeesetten. Tényleg ezzel a csajjal az oldalamon kell megvívnom a mindent eldöntő harcot egy veszélyes gonosz ellen? Nüx útjai tényleg nagyon, de nagyon kifürkészhetetlenek. És akkor még finoman fogalmaztam.

– Nüx pontosan tudja, hogy milyen vagyok, és így is szeret. És én *ilyen* vagyok. – Azzal végighúzta a kezét maga előtt a levegőben. – Szóval tényleg azt gondolod, hogy tökéletes a frizurám?

– Pont olyan tökéletes, mint amilyen idegesítő, sekélyes liba vagy – feleltem.

– Ó, remek. Máris jobban érzem magam.

Összevontam a szemöldököm, de nem szóltam semmit. Felfelé igyekeztünk a lépcsőn, a könyvtárral szemben lévő tanácsterem felé. Soha nem jártam még odabent, de az ajtaján már többször is bekukucskáltam. Amikor nem használták, sosem volt becsukva az ajtaja, és minden egyes alkalommal megcsodáltam azt a gyönyörű, hatalmas kerek asztalt, amely a helyiséget uralta. Meg is kérdeztem Damient, szerinte lehetséges-e, hogy ez ugyanaz a Kerekasztal, amely körül Artúr király és Camelot lovagjai ültek. Azt felelte, hogy szerinte nem, de nem volt benne biztos.

Ma azonban a tanácsterem nem csak üres látványosság volt. Tele volt vámpírokkal, Erebosz Fiaival és természetesen azokkal a vámpírjelöltekkel, akik tagjai voltak a Prefektusok Tanácsának. Szerencsére sikerült besurrannunk, mielőtt Dáriusz becsukta az ajtót, és magas, izmos testével elállta az utat mögöttünk. Aphrodité csábosan rámosolygott, én pedig elnyomtam egy szomorú sóhajtást, amikor láttam, hogy Dáriusz tekintete felcsillan az örömtől. Aphrodité megpróbált lemaradni, hogy váltani tudjon vele néhány szót, de megragadtam a karját, és gyakorlatilag odavonszoltam a Damien mellett árválkodó két üres székhez.

– Kösz, hogy foglaltál helyet – súgtam Damiennek.

– Nincs mit – suttogta vissza. Ahogy megláttam arcán az ismerős, kedves mosolyt, azonnal jobban éreztem magam.

Körbenéztem a teremben. Aphrodité és én Damien jobbán ültünk. Aphrodité mellett volt Lenobia, a lovaglótanárunk. Éppen Sárkánnyal és Anasztázia Lankforddal beszélgetett, akik mellette foglaltak helyet. Damien balján ültek az Ikrek. Mindketten biccentettek felém, és

igyekeztek természetesen viselkedni, de láttam rajtuk, hogy legalább annyira feszélyezve érzik magukat, mint én. Tudtam, hogy a tanács az iskola legbefolyásosabb tanáraiból áll, de az asztalnál ülő professzorok közül jó néhányat még soha nem láttam, és lövésem sem volt, hogy kicsodák. Erebosz Fiait szintén körülengte a hatalom levegője, elsősorban azt a hatalmas termetű pasast, aki az ajtó közelében ült. Soha életemben nem láttam még nála nagyobb embert vagy vámpírt. Igyekeztem nem túl feltűnően bámulni, és közben azon gondolkodtam, hogy megkérdezem Damient, a szabályok tudorát, vajon egy tanácsülésen mit keresnek harcosok, ám mielőtt megszólalhattam volna, Aphrodité odahajolt hozzám, és ezt suttogta:

– Az ott Ate, Erebosz Fiainak vezetője. Dáriusz mondta, hogy ma ő is itt lesz. Jókora egy pacák.

Inkább olyan, mintha három jókora pacákot egybegyúrtak volna, akartam felelni, de hirtelen kinyílt az ajtó, és belépett rajta Neferet.

Már akkor tudtam, hogy valami nincs rendben, mielőtt megláttam volna mögötte a másik nőt. Neferet „hivatalos” arca általában könyörtelenül tökéletes volt – maga a megtestesült higgadtság, szépség és összeszedettség. Ez a Neferet azonban szét volt csúszva. Gyönyörű vonásai valahogy túl feszesnek tündek, mintha nehezebbre esne uralkodnia magán. Tett néhány lépést előre, majd félreállt, és utat engedett a mögötte álló vámpírnak.

A teremben szinte tapintani lehetett a hirtelen döbbenetet, amikor a vámpírok megpillantották. Elsőként Erebosz Fiai ugrottak talpra, de villámgyorsan követte őket a tanács többi tagja is. Mindenki máshoz hasonlóan Damien, az Ikrek, Aphrodité és én is felálltunk, majd utánozva a többi jelenlévőt, öklünket a szívünk fölé helyezve, tiszteletteljesen fejet hajtottunk.

Oké, bevallom, hogy hiába hajtottam le a fejem, a szemem sarkából azért vettem egy pillantást az új vámpírra. Magas, vékony nő volt. Bőre mahagóniszínben csillogott, sima és makulátlan arcbőrén zafírkék Jele és bonyolult tetoválása ragyogott, amely hihetetlen módon pontosan ugyanolyan alakú volt, mint a vámpírtanárok mellény zsebére hímzett Istennő-figura. A két orcáján lévő nőalakok egymás tükörképei voltak, testük körvonala ráfeszült a vámpírnő kiugró arccsontjára. Az Istennő-alakok egyik keze felfelé mutatott, mintha ők tartanák az új jövevény homlokán tündöklő zafírkék félholdat. A haja elképesztően hosszú volt. A csillogó, fekete selyemzuhatag jóval a dereka alatt ért véget. Nagy, sötét mandula alakú szeme volt, hosszú, egyenes orra és telt ajka. Egyenes derék, felemelt fejjel nézett körbe a teremben, mint egy királynő. Csak amikor a pillantása egy rövid időre elidőzött rajtam, akkor tudatosult bennem, hogy olyan erő sugárzik belőle, amelyet soha egyetlen vámpírnál sem tapasztaltam korábban. Öreg volt. Nem mintha ráncos lett volna, ahogy az az embereknél lenni szokott. Nem, ránézésre negyven körülnek tűnt, ám a vámpíroknál ez azt jelentette, hogy több száz éves. Mégsem ezért gondoltam öregnek, hanem a belőle áradó méltóságból, melyet úgy viselt, mint valami különlegesen drága ékszert.

– Üdvöz légy! – Furcsa kiejtése volt, de nem tudtam belőni, hová valósi lehet. Kicsit hasonlított a Közel-Keletről érkező bevándorlók akcentusára, de mégsem olyan volt. Kicsit emlékeztetett a britek kiejtésére, de nem brit volt. Erős, méltóságteljes hangja betöltötte a termet.

– Üdvöz légy! – válaszoltuk automatikusan.

Azután elmosolyodott, és a mosolya annyira hasonlított Nüxére, aki alig néhány perccel korábban szintén rám mosolygott, hogy a térdem megbicsaklott, és nagyon megkönnyebbültem, amikor intett, hogy foglaljunk helyet.

– Nüxre emlékeztet – súgta Aphrodité.

Megkönnyebbülve, hogy nem csak a képzeletem játszik velem, bólítottam. Másra azonban nem maradt időnk, Neferetnek ugyanis sikerült összeszednie magát annyira, hogy meg tudjon szólalni.

– Ahogy látom, mindnyájan ugyanannyira meglepődtünk Shekinah váratlan és megtisztelő látogatásán, amely ritka esemény a tulsai Éjszaka Házában.

Hallottam, ahogy Damiennek elakad a lélegzete, és kérdő pillantást vetettem rá. Mr. Jótanulónál természetesen ezúttal is volt papír és egy kihegyezett ceruza, hogy tudjon jegyzetelni. Gyorsan leírt néhány szót, majd feltűnés nélkül felém fordította a lapot, hogy el tudjam olvasni: SHEKINAH = MINDEN VÁMPÍROK FŐPAPNŐJE.

Uramatyám. Nem csoda, hogy Neferet úgy kiakadt.

Shekinah továbbra is derűsen mosolyogva intett Neferetnek, hogy üljön le. Neferet fejet hajtott, és biztos vagyok benne, hogy tiszteletteljes gesztusnak szánta, a mozdulat mégis furcsán erőltetettnek tűnt. Leült, de tartása merev volt, mint egy fabábué. Shekinah állva maradt, és úgy folytatta a beszédet.

– Ha ez egy átlagos látogatás volna, abban az esetben természetesen idejében bejelentettem volna, hogy fel tudjatok készülni rá. Látogatásom azonban egyáltalán nem nevezhető átlagosnak, mint ahogy ez is egy rendkívüli tanácsülés. Szokatlan, hogy Erebosz Fiai is meghívást kaptak, de megértem jelenlétük szükségességét ilyen vészterhes időkben. De ami még ennél is szokatlanabb, az a vámpírjelöltek jelenléte.

– Ők azért vannak itt, mert...

Shekinah egy kézmozdulattal beléfojtotta a szót Neferetbe.

Nem tudom, melyik rémisztett meg jobban – Shekinah félelmetes, isteni kisugárzása, vagy a tény, hogy ilyen könnyedén elhallgattatta Neferetet.

Shekinah sötét szeme az Ikrekről előbb Damienre, majd Aphroditére vándorolt, és végül megállapodott rajtam.

– Te vagy Zoey Redbird – mondta.

Megköszörültem a torkom, és igyekeztem uralkodni a lábam remegésén.

– Igen, asszonyom.

– Akkor ez az a négy vámpírjelölt, akik képesek kapcsolatot teremteni a levegővel, a tűzzel, a vízzel és a földdel.

– Igen, asszonyom, ők azok.

Bólintott.

– Most már értem, miért vagytok itt. – Shekinah oldalra fordította a fejét, és Neferetre pillantott. – Fel akarod használni a hatalmukat.

Neferet és én összeresztünk, de más-más okból. Vajon Shekinah tudta azt, amit én csak most kezdtem gyanítani – hogy Neferet visszaél a hatalmával, és háborút szít az emberek és a vámpírok között?

Neferet élesen válaszolt, nem törődve többé a szívélyesség látszatával.

– Minden eszközt fel akarok használni, amit az Istennő a kezünkbe adott, hogy megvédjem népemet. – A többi tanácsstag zavartan fészkelődött Neferet nyilvánvalóan tiszteletlen válasza hallatán.

– És én pontosan ezért vagyok itt. – Shekinah nem hagyta magát zavartatni Neferet viselkedésétől, és a tanácsstagok felé fordult. – Éppen a chicagói Éjszaka Házában voltam, amikor értesültem az itt történt tragédiáról. Ha otthon tartózkodom, Velencében, túl későn értem volna ide, és már nem tudnám megakadályozni a haláleseteket.

– Megakadályozni, Főpapnő? – kérdezett vissza Lenobia. Rápillantottam, és láttam, hogy a lovak barátja sokkal nyugodtabb, mint Neferet. Hangja szívélyes és tiszteletteljes volt.

– Lenobia, kedvesem. Örülök, hogy ismét látlak – mondta Shekinah barátságosan.

– Mindig öröm üdvözölni téged, Főpapnő. – Lenobia fejet hajtott, amitől szokatlan ezüstszőke haja fátyolként hullott az arca elé. – De azt hiszem, az egész tanács nevében mondhatom, hogy

össze vagyunk zavarodva. Patricia Nolan és Loren Blake halottak. Ha az ő halálukat akartad megakadályozni, elkéstel.

– Valóban – felelte Shekinah. – Haláluk súlyos kőként nehezedik a szívemre, de azzal még nem késtem el, hogy a további vérontást megakadályozzam. – Hatásszünetet tartott, majd lassan, ellentmondást nem tűrő hangon így szólt: – Nem lesz háború az emberek és a vámpírok között.

Neferet felugrott, majdnem felborítva székét a hirtelen mozdulattal.

– Nem lesz háború? Megtorlatlanul hagyjuk szörnyű büntettüket?

A teremben szinte tapintani lehetett a feszültséget, Erebosz Fiainak arcán ugyanaz a döbbenet tükröződött, mint Neferetén.

– Értesítetted a rendőrséget, Neferet? – Shekinah halkán, szinte már csevegve tette fel a kérdést, a hangjában rejlő erőtlől mégis megborzongtam.

– Hogy értesítettem-e az *emberek* rendőrségét? Megkértem-e őket, hogy kapják el a gyilkos *embereket*, és állítsák őket *emberi* bíróság elé? Nem, semmi ilyesmit nem tettem.

– És annyira biztos vagy benne, hogy az emberek nem fognak segíteni az igazság kiderítésében, hogy hajlandó vagy háborút indítani ellenük?

Neferet összevont szemöldökkel meredt Shekinah-ra, de nem válaszolt semmit. A kínos csendben eszembe jutott Marx nyomozó, a rendőr, aki segített nekem, mikor Heatht elragadták azok a szörnyű élőhalottak. Hihetetlenül kedves volt. Tudta, hogy az egész sztorit én találtam ki az ámokfutó hajléktalanról, aki elrabolta Heatht és megölt két másik fiataalt, de annyira megbízott bennem, hogy elhitte, mikor azt mondtam neki, a veszély elmúlt, és nem buktatott le. Marx nyomozó elmesélte, hogy a nővére is keresztülment az Átváltozáson, de utána is jó viszonyban maradtak egymással, ezért egyáltalán nem utálja a vámpírokat. Gyilkossági nyomozó volt – tudtam, hogy mindent elkövetne, hogy kiderítse, ki volt a gyilkos. És valószínűleg nem ő volt az egyetlen becsületes ember Tulsában.

– Zoey Redbird, mi erről a véleményed?

Shekinah kérdése megdöbentett. Mintha meghúzott volna egy madzagot, amelynek a másik végére a szavaimat csomózták. Mielőtt végiggondolhattam volna, mit teszek, már válaszoltam is.

– Ismerek egy tisztességes zsarut az emberek között.

Shekinah ismét rám villantott egy Nüx-mosolyt, amitől kicsit megnyugodtam.

– Szerintem mindnyájan így vagyunk ezzel, vagy legalábbis azt hittem, mielőtt értesültem erről a hadüzenetről. Meg kell adnunk az esélyt az embereknek, hogy maguk kapják el a bűnösöket.

– Ugyan már! – Neferet mohazöld szeme csak úgy villogott a haragtól. – *Maguk kapják el?* Azt aztán várhatjuk!

– Sokszor megtették már az elmúlt évtizedekben, és ezt te is nagyon jól tudod, Neferet. – Shekinah higgadt szavai éles ellentétben álltak Neferet szenvedélyes dühével.

– Megölték előbb Patriciát, aztán Lorent is – sziszegte Neferet.

Shekinah gyengéden megérintette Neferet karját.

– Túl közel álltak hozzád. Nem gondolkodsz racionálisan.

Neferet elrántotta a karját.

– Én vagyok az egyetlen, aki racionálisan gondolkodik! – csattant fel. – Az emberek gaztettei túl régóta maradnak megtorlatlanul.

– Neferet, alig néhány nap telt el a gyilkosságok óta, és te még csak az esélyt sem adtad meg az embereknek, hogy megtalálják a bűnösöket. Inkább eldöntötted, hogy mind egy szálíg tisztességtelenek. Akármit is tapasztaltál a saját életedben, ez nem így van.

Shekinah szavai eszembe juttatták, amit Neferet mesélt annak idején az apjáról, aki évekig molesztálta, mielőtt megjelent a homlokán a Jel. Majdnem száz éve már, hogy megjelölték.

Lorent két nappal ezelőtt gyilkolták meg. Nolan professzort egy nappal korábban. Nyilvánvaló volt, hogy amikor Neferet az emberek „gáztetteiről” beszélt, nem csak erre a két gyilkosságra gondolt. Úgy tűnt, Shekinah is ugyanerre a következtetésre jutott.

– Neferet Főpapnő, arra a megállapításra jutottam, hogy a halálesetek megzavarták a tisztánlátásodat. Elhunyt nővérünk és testvérünk iránt érzett szereteted és a vágy, hogy megtorold halálukat, elhomályosította az elmédet. Az emberek ellen meghirdetett háborúdat Nüx Tanácsa elutasította.

– Csak így, ilyen egyszerűen! – Neferet összeszorított szájjal ült, mint egy acélszobor. Nagyon-nagyon örültem, hogy haragja Shekinah-ra irányul és nem rám, mert Neferet félelmetes volt.

– Ha világosan gondolkodnál, rájönnél, hogy Nüx Tanácsa soha nem hoz meggondolatlan döntéseket. Körültekintően mérlegelték a szituációt, annak ellenére, hogy a hadüzenetről nem tőled értesültünk, noha az lett volna a helyes – mondta Shekinah élesen. – Egy ilyen horderejű dolgot, mindenképp meg kellett volna vitatnod előbb Nüx Tanácsával.

– Nem volt rá idő – kiáltotta Neferet.

– A bölcsességre mindig van idő! – villant Shekinah szeme, és még én is hátrahőköltem a széken. És én még azt hittem, hogy Neferet félelmetes? Shekinah mellett úgy nézett ki, mint egy gyerek, aki rossz fát tett a tűzre. Shekinah egy pillanatra behunyta a szemét, majd vett egy nagy levegőt, mielőtt folytatta volna. Amikor megszólalt, hangja ismét nyugodt és megértő volt. – Sem Nüx Tanácsa, sem én nem vitatjuk, hogy két testvérünk meggyilkolása elítélendő, a háború azonban akkor sem indokolt. Több mint két évszázada békében élünk az emberekkel. Nem fogjuk felrúgni ezt a békét néhány vallási fanatikus ocsmány cselekedete miatt.

– Ha megtorlatlanul hagyjuk azt, ami Tulsában történik, ismét visszatérnek a boszorkányégetések. Emlékezz vissza, hogy a salemi atrocitások is néhány vallási fanatikkal kezdődtek.

– Emlékszem. Alig egy évszázaddal utána születtem. Most már azonban sokkal erősebbek vagyunk, mint a tizenhetedik században. A világ pedig megváltozott, Neferet. A babonát felváltotta a tudomány. Az emberek most már sokkal értelmesebbek.

– Mi győzhetne meg téged és Nüx mindenható Tanácsát arról, hogy a harc az egyetlen választásunk?

– Nagyon kellene fordulnia ahhoz a világnak, és imádkozom Nüxhöz, hogy ez ne következzen be – mondta Shekinah ünnepélyesen.

Neferet tekintete összevissza cikázott a teremben, míg végül megállapodott Erebosz Fiainak vezetőjén.

– Te és a harcosaid tétlenül fogjátok nézni, ahogy az emberek egyenként levadásznak minket? – Neferet hangja hideg volt és kihívó.

– Azért élek, hogy megvédjem a vámpirokat, és Erebosz Fiai nem fogják engedni, hogy népünknek bántódása essék. Megvédünk téged és az iskolát is, Neferet, de Nüx Tanácsának döntésével nem fogunk szembeszegülni – mondta Ate mély, erős hangján.

– Főpapnő, nem tisztességes arra ösztönözni a harcosokat, hogy a Tanács döntése ellenére kövessenek téged. – Shekinah hangja már nem volt megértő. Összevonta a szemöldökét, és Neferetre meredt.

Neferet egy hosszú másodpercig nem szólt semmit, majd remegés futott végig az egész testén. Válla megereszkedett, és hirtelen mintha éveket öregedett volna.

– Bocsáss meg – mondta halkán. – Igazad van, Shekinah. Túl közelről érintett ez az egész. Szerettem Patriciát és Lorent. Nem gondolkodom világosan. El kell... meg akarom... bocsássatok meg – mondta végül, majd zavartan kisetett a tanácsteremből.

TIZEDIK FEJEZET

Elviselhetetlenül hosszúra nyúlt a kínos csend, bár valószínűleg csak néhány másodpercig tartott. Furcsa volt látni, hogy Neferet így alulmaradt. És annak ellenére, hogy tudtam, hátat fordított Nüxnek és valami nagyon rosszban sántikál, megrázott, hogy egy ekkora hatalommal bíró vámpír így össze tud zuhanni. Megbolondult volna? Lehet, hogy a „sötétség”, amelyre Nüx figyelmeztetett, nem más, mint Neferet bomlott elméjének sötétje?

– Főpapnők sok szenvedésen ment keresztül az utóbbi néhány napban – törte meg a csendet Shekinah. – Ez nem menti meg gondolatlan döntését, de magyarázatot ad rá. Az idő majd begyógyítja sebeit, csakúgy mint a helyi rendőrség intézkedései. – A hatalmas termetű harcosra nézett. – Ate, azt akarom, hogy te segítsd a rendőrség nyomozását. Tudom, hogy a bizonyítékok nagy része megsemmisült, de a modern tudomány talán így is ki tud majd deríteni valamit. – Ate ünnepélyesen bólintott, mire Shekinah felém fordította sötét szemét. – Zoey, hogy hívják azt a tisztességes nyomozót, akit ismersz?

– Kevin Marx – feleltem.

– Kapcsolatba lépünk vele – mondta Ate azonnal.

Shekinah beleegyezően elmosolyodott, majd folytatta:

– Ami minket illet... – Egy pillanatra elhallgatott, és angyali mosolya még szélesebbre húzódott. – Igen, azt mondtam, hogy *minket*, ugyanis úgy döntöttem, hogy itt maradok legalább addig, míg Neferet újra önmaga lesz.

Gyorsan körbenéztem. Megpróbáltam felmérni a professzorok reakcióit Shekinah váratlan bejelentésére. A döbbenettől a meglepetésen át az őszinte örömig minden felvillant az arcokon. Az enyémre valószínűleg az őszinte öröm ült ki. Mégis, mennyire örülhet meg Neferet, ha minden vámpírok Főpapnője itt van?

– Szerintem fontos, és Nüx Tanácsa is egyetért velem abban, hogy próbáljunk meg visszazökkenni a normális kerékvágásba. Ami azt jelenti, hogy holnaptól folytatódik a tanítás.

A professzorok zavartan összenéztek, és ismét Lenobia volt az, aki megszólalt.

– Főpapnő, szívesen folytatjuk a tanítást, de két fontos oktatóval kevesebben vagyunk.

– Így igaz, ez a másik oka annak, hogy maradok, legalábbis egy ideig. Átveszem Loren Blake költészetóráit.

Nem kellett odanéznem ahhoz, hogy tudjam, a költészetet rühellő Ikek arca elkomorodik.

Éppen egy mosolyt igyekeztem elfojtani, amikor Shekinah következő szavai a szívembe dőfték.

– És szerencsére sikerült még elérnem Erik Nightot, mielőtt elrepült volna Chicagóba. Tudom, hogy nem szokás frissen átváltozott vámpíroknak egyből katedrát adni, de a körülmények most különlegesek. Ráadásul a vámpírjelöltek ismerik Eriket. Jól fogja helyettesíteni Nolan professzort.

Uramisten, Erik visszatér, és engem is tanítani fog. Nem tudtam, hogy vigyorogni vagy öklendezni van-e kedvem a hír hallatán, ezért inkább csöndben ültem, miközben a gyomrom görcsbe rándult.

– Ami a Neferet által megidézett védővarázslatot illeti, az nem lesz újra aktíválva. Megidézésével ugyan egyetérttek, hiszen Erebosz Fiai közül akkor még csak kevesen voltak itt, a gyilkosság pedig megtörtént, mégis úgy gondolom, hogy mostanra értelmét veszítette az

óvintézkedés. Ha lezárnánk az iskolát, az egyenértékű volna azzal, mintha ostromállapotot hirdetnénk, ezt azonban szeretnénk elkerülni. Ráadásul most már Erebosz Fiainak védelme alatt állunk. – Fejével Ate felé biccentett, aki egy fejbólintással válaszolt. – Mindent egybevetve szeretném, ha életünk a lehetőségekhez mérten normálisan folytatódna. Azt akarom, hogy szorosabb kapcsolatot ápoljunk az emberekkel. Ne feledjétek a leckét, melyet őseink a saját vérük árán tanultak meg: az elszigeteltség és a tudatlanság félelmet és fanatizmust szül.

Nem tudom, mi ütött belém, de hirtelen támadt egy ötletem, a kezem pedig, mintha önálló életre kelt volna, idétlenül felemelkedett. Mintha csak egy órán lennék, ahol hirtelen rájöttem a helyes válaszra.

– Zoey, szeretnél valamit mondani? – kérdezte Shekinah.

Nem, dehogyis! akartam mondani. A szám azonban máshogy gondolta:

– Főpapnő, az jutott eszembe, talán megvalósíthatnánk az ötletemet, amit a Sötétség Lányai számára találtam ki, hogy támogassuk az emberek egy helyi alapítványát.

– Folytasd, ifjú hölgy, kíváncsivá tettél.

Nyeltem egyet.

– Arra gondoltunk, hogy a Sötétség Lányai felvehetnék a kapcsolatot a Street Cats nevű macskamenhely vezetőivel. Ez az alapítvány befogadja a kóbor macskákat, és segít nekik otthont találni. Szerintem így közelebb kerülhetnénk az, izé, az emberekhez – fejeztem be dadogva.

Shekinah arca felragyogott.

– Egy macskamenhely – tökéletes! Igen, Zoey, ez tényleg remek ötlet. Holnap felmentést kapsz az első néhány órád alól, hogy fel tudd keresni a Street Cats irodáját.

– Főpapnő, nem tartom jó ötletnek, hogy a vámpírjelöltek egyedül kimerészkedjenek az emberek közé – szólt közbe Ate. – Legalábbis addig nem, amíg nem tudjuk, pontosan ki a felelős a népünk ellen elkövetett bűnökért.

– De az emberek nem fogják tudni, hogy mi vámpírjelöltek vagyunk – mondta Aphrodité váratlanul.

Minden tekintet felé fordult, és láttam, ahogy kihúzza magát és felemeli az állát.

– És te ki vagy? – kérdezte Shekinah.

– A nevem Aphrodité, Főpapnő – felelte.

Shekinah arcát figyeltem, hátha meglátok rajta valamit, ami arra utal, hogy Neferet beszélt már neki Aphroditéről, és elmondta neki is, hogy szerinte Nüx hátat fordított Aphroditének, elvette tőle a látomásait, satöbbi, de a főpapnő kíváncsi arckifejezése mit sem változott.

– Melyik elemmel állsz kapcsolatban, Aphrodité? – kérdezte.

Megdermedtem. A francba! Már egyikkel sem!

– Nüx a földet választotta ki számomra – felelte Aphrodité. – Az Istennő legnagyobb ajándéka azonban az volt, hogy látomásaimban előre látom a közelgő veszélyeket.

Shekinah bólintott.

– Hallottam már a látomásaidról, Aphrodité. Folytasd! Mit akartál mondani?

Borzasztóan megkönnyebbültem. Aphroditének sikerült kívágnia magát, és úgy csűrnie-csavarnia a szavakat, hogy végül is nem hazudott.

– Azt akartam mondani, hogy az emberek nem tudják, mikor hagyjuk el az iskolát, a Jelet ugyanis eltakarjuk a homlokunkon. Egyedül a Street Cats emberei fogják megtudni, hogy néhány vámpírjelölt segíteni akar nekik, az pedig nem túl valószínű, hogy ők követték el a gyilkosságokat. – Elhallgatott, aztán megvonta a vállát. – Szóval szerintem biztonságban lennénk.

– Igaza van, Ate – mondta Shekinah.

– Továbbra is azt gondolom, hogy kíséret nélkül egyetlen vámpírjelölt se hagyja el az iskola területét – ismételte csökönyösen Ate.

– Azzal csak felhívnanánk magunkra a figyelmet – érvelt Aphrodité.

– Akkor nem, ha a harcos is elrejti a Jelét – szólt közbe Dáriusz.

Ezúttal mindenki a fiatal harcos felé fordult, aki izmos, jóképű hegyként tornyosult az ajtó előtt.

– És te ki vagy, harcos?

– A nevem Dáriusz, Főpapnő – felelte, és öklét a szívéhez emelve fejet hajtott.

– Szóval azt mondd, Dáriusz, hogy hajlandó lennél elrejtetni a Jeledet? – kérdezte Shekinah. Hallatszott a hangján, hogy legalább annyira meg van lepve, mint én. A vámpírjelölteknek el kellett takarniuk a Jelüket, ha elhagyták az iskolát – ez volt a szabály az Éjszaka Házában. És volt is benne logika. A tinédzserek hajlamosak ostobán viselkedni (különösen a fiúk), és semmi jó nem származna abból, ha lézengő vámpírjelöltek (elsősorban fiúk) embersrácok (vagy ami még rosszabb – zsaruk, esetleg túlbuzgó szülők) célpontjává válnának. De olyanról még senki sem hallott, hogy egy vámpírjelölt, aki keresztülment az Átváltozáson, Jele kiszíneződött, arcán pedig megjelent a felnőtt vámpírokra jellemző tetoválás, egyszóval egy felnőtt vámpír valaha is eltakarja a Jelét. Ez már a büszkeségről, a szolidaritásról és a felnőtté válásról szólt. Erre itt van Dáriusz, egy fiatal és nem túl régen megjelölt vámpír harcos, aki önként vállalkozik valami olyasmire, amire a legtöbb vámpír, különösen a férfiak, azt mondanák, hogy *soha*.

Dáriusz sietve ismét öklöbe szorította a kezét a szíve felett, és újra meghajolt Shekinah felé.

– Főpapnő, hajlandó vagyok elrejtetni a Jeledet, ha így elkísérhetem és megvédhetem a vámpírjelölteket. Erebosz Fia vagyok, és népem oltalmazása fontosabb számomra, mint a rosszul értelmezett büszkeség.

Shekinah ajka lassan felfelé görbült, és Ate felé fordult.

– Mit szólsz harcosod felajánlásához?

A vámpír habozás nélkül válaszolt.

– Azt, hogy néha sokat tanulhatunk a fiataloktól.

– Akkor ezt megbeszéltük. Zoey, holnap menj el a Street Cats irodájába, de előbb válassz egy vámpírjelöltet, aki majd elkísér! Az lesz a legjobb, ha párban dolgoztok. Dáriusz, te pedig rejtse el a Jeledet, és tarts velük!

Mindnyájan fejet hajtottunk előtte.

– Most pedig, ha több kérdés vagy megjegyzés nincs – elhallgatott, és előbb Lenobiára, aztán Aphroditére, Dáriuszra, majd rám nézett –, akkor a tanácsulást berekesztem. Néhány napon belül tartani fogok egy, az egész iskolára kiterjedő megtisztító szertartást. Szomorúságot és félelmet éreztem ma, amikor beléptem a falak közé, és ezt csak Nüx áldása változtathatja meg. – A tanácstagok közül többen is bólintottak. – Zoey, mielőtt holnap elindulsz, szeretném, ha megkeresnél, és elmondanád, ki fog veled tartani.

– Úgy lesz – feleltem.

– Legyetek áldottak mindnyájan – zárta le hivatalosan is a megbeszélést.

– Légy áldott – válaszoltuk.

Shekinah ismét elmosolyodott. Egy apró kézmozdulattal jelezte Lenobiának és Ate-nek, hogy kövessék, majd mindhárman kimentek a teremből.

– A mindenit! – mondta Damien, akin látszott, hogy még mindig az élmény hatása alatt van. – Shekinah! Ez aztán váratlan volt, és még annál is tündöklőbb jelenség, mint ahogy képzeltem. Én is akartam mondani valamit, de teljesen *megebabonázott*.

A folyosón álltunk, miközben a teremből szép lassan szivárogtak ki a tanácstagok és a harcosok, így Damien suttogva beszélt.

– Damien, most az egyszer nem fogunk csesztetni a választékos szóhasználatod miatt – mondta Shaunee.

– Igen, mert Shekinah tényleg nem mindennapi jelenség – helyeselt Erin.
– Később beszélünk – szólt oda Aphrodité nekem, és közben szemét forgatva az Ikrekre pillantott. – Megnézem, hátha ez a megbabonázás nekem is menni fog Dáriusszal.

– Tessék? – kérdeztem.

– Nem jól használod ezt a szót – mondta Damien.

– Biztos egy másikra gondoltál – szólalt meg Erin.

– Valószínűleg az zavart meg, hogy az a szó is ugyanúgy kezdődik – tette hozzá Shaunee.

– Agyatlanok és Szókincsbajnok, bekaphatjátok! – mondta Aphrodité, és elindult abba az irányba, amerre Dáriusz eltűnt a szemünk elől. De egy lépés után megtorpant, és visszafordult. – Ja, és ne legyetek féltékenyek meg dühöseks Zoey-ra, amiért holnap én fogom elkísérni – azzal jelentőségteljesen a szemembe nézett. Úgy tett, mint akinek nyomos oka van rá, hogy velem tartson. Azután hátravetette a haját, és ellibeggett.

– Hú, de rühellem – mondta Erin.

– Dettó, húgocskám – helyeselt Shaunee.

Felsőhajtottam. Nagymamám erre azt mondaná, hogy egy lépés előre, kettő hátra tempóban haladok a barátaim és Aphrodité összebékítésével. Én azonban csak annyit mondok, hogy már a könyökömön jön ki az egész téma.

– Kibírhatatlan jelenség, mégis azt gyanítom, hogy őt fogod magaddal vinni holnap – mondta Damien.

– Jól gyanítod – feleltem vonakodva. Nem akartam ismét magamra haragítani a barátaimat, de anélkül, hogy ismertem volna Aphrodité indokait, logikusnak látszott, hogy őt válasszam. Talán az a terve, hogy megszabadulunk Dáriusztól, és megkeressük Stevie Rae-t.

– Korábban is beszélhettél volna erről a gondolatolvasós dologról – mondta Damien, amikor elindultunk vissza a koleszok felé.

– Igen, valószínűleg igazad van, de úgy okoskodtam, hogy minél kevesebbet tudtok róla, annál kevesebbet agyaltok majd azon, miért nem mondhatok nektek többet – feleltem.

– Most már értjük – bólogatott Shaunee.

– Igen, vettük az adást – helyeselt Erin.

– Örülök, hogy nem csak arról van szó, hogy el akartál titkolni előlünk néhány dolgot – szólalt meg Jack is, aki időközben csatlakozott hozzánk.

– De Lorenről azért igazán beszámolhattál volna – tette hozzá Erin.

– Sőt, ha túltetted magad a gyászon meg a többen, szívesen meghallgatnánk a részleteket – nézett rám Shaunee kíváncsian.

Felvontam a szemöldököm, és feléjük fordultam.

– Arról ne is álmodjatok – mondtam.

Elkomorodtak.

– Hagyjátok már levegőhöz jutni – sietett a segítségemre Damien. – A Loren-ügy igazi trauma volt neki, hiszen megbélyegezték, elveszítette a szüzességét és még *Erikkel* is szakított miatta!

Damien olyan furcsán ejtette ki *Erik* nevét, mintha félrenyelt volna közben. Már nyitottam a számat, hogy megkérdezzem, mi a probléma, amikor észrevettem, hogy elkerekedik a szeme, és valahová a hátam mögé néz, ahonnan egy csukódó ajtó hangja hallatszott. Görcsbe rándult a gyomrom, és az Ikrekkel meg Jackkel együtt megfordultam. Erik lépett ki az iskola egyik épületéből, amelyben a drámaterem is volt.

– Hello, Damien! Szia, Jack! – Jacket, akivel szobatársak voltak, széles mosollyal üdvözölte, és láttam, hogy Jack majd elolvad a gyönyörűségtől, miközben viszonzza a köszönést.

A gyomrom továbbra is vitustáncot járt, ahogy eszembe jutott, miért is kedvelem annyira Eriket. Népszerű volt, szívdöglesztően jóképű, és alapvetően egy kedves srác.

– Shaunee, Erin – biccentett feléjük Erik. Az Ikrék szempillájukat rebegetve mosolyogtak rá, és egyszerre mondták, hogy „hello”.

Erik utoljára felém fordult.

– Szia, Zoey.

Most másmilyen volt a hangja, nem olyan könnyed és barátságos, mint a többiekkel. De undoknak sem tűnt. Inkább kiméit volt és udvarias. Először arra gondoltam, hogy ez előrelépés a legutóbbi találkozásunkhoz képest, de aztán emlékeztettem magam, milyen remek színész Erik.

– Szia.

Semmi mást nem voltam képes kinyögni. Sosem voltam valami nagy színész, és féltem, hogy a hangom ugyanúgy remegni kezd, mint a szívem.

– Épp most hallottuk, hogy te fogod tartani a drámaórákat – mondta Damien.

– Igen, kicsit félek is tőle, de Shekinah személyesen kért meg, és neki lehetetlen nemet mondani – felelte Erik.

– Szerintem Nolan professzor örülne neki, hogy te veszed át az óráját – bukott ki belőlem, mielőtt a számra csaphattam volna.

Erik rám nézett. Kék szeme teljesen kifejezéstelenül meredt rám, ami nem volt valami jó jel. Ugyanezekből a szemekből nem is olyan régen még boldogságot, szenvedélyt, szeretetet, sőt szerelmet olvastam ki, ha felém fordultak. Később haragot és sértettséget. Most meg semmit. Hogyan lehetséges ez?

– Szert tettél egy új képességre? – A hangja nem volt nyíltan ellenséges, szavai azonban ostorként vágtak végig rajtam. – Most már a halottakkal is tudsz beszélni?

Éreztem, hogy elvörösödöm.

– Ne-nem – dadogtam. – Csak... izé... azt gondoltam, Nolan professzor örülne, ha tudná, hogy te veszed át a tanítványait.

Kinyitotta a száját, és gonosz fény csillant a szemében, de válasz helyett elfordította a fejét, és belebámult a sötétségbe. Állkapcsa megfeszült, kezével pedig beletúrt sűrű, sötét hajába. Ezt a gesztust mindig akkor láttam tőle, amikor zavarban volt.

– Remélem, örül neki, hogy itt vagyok. Mindig is ő volt a kedvenc tanárom – mondta végül, anélkül hogy rám nézett volna.

– Erik, akkor újra szobatársak leszünk? – törte meg Jack az egyre kínosabb csendet.

Erik kifújta a levegőt, majd kurtán rámosolygott Jackre.

– Sajnos nem. Átraktak a tanárok lakóépületébe.

– Ó, tényleg. Mindig elfelejtem, hogy te már átváltoztál – kuncogott Jack idegesen.

– Igen, néha én magam is megfélemezem róla – mondta Erik. – Jobb lesz, ha most megyek. Ki kell még csomagolnom a dobozokból, és fel akarok készülni a holnapi óráimra. Sziasztok! – Elhallgatott, majd felém villant a tekintete. – Szia, Zoey.

Szia. Az ajkaim mozogtak, de hang nem jött ki rajtuk.

– Szia, Erik! – kiáltottak utána a többiek, ahogy megfordult, és gyors léptekkel elindult a tanárok lakrésze felé.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

A barátaim semmiségekről fecsegték, miközben megtettük a koleszig hátralévő utat. Senki nem hozta szóba, hogy éppen most futottunk össze az expasimmal, és az egész nagyon abszurd és

kellemetlen volt. Legalábbis számomra.

Utáltam ezt az érzést. Én voltam az oka, hogy Erik szakított velem, de hiányzott. Nagyon. Még mindig kedveltem. Nagyon. Az igaz, hogy az imént úgy viselkedett velem, mint egy igazi seggfej, de végül is rajtakapott szex közben egy másik férfival, jobban mondva egy másik vámpírral. Nem mintha nagy különbség volna. A lényeg az, hogy én okoztam ezt az egész zűrzavart, és borzasztóan frusztrált, hogy nem tudom megoldani, Erik ugyanis még mindig sokat jelentett nekem.

– Mit gondolsz róla, Z?

– Róla? – Erikről? A pokolba! Azt gondoltam, hogy fantasztikus pasi, és kár... de nem folytattam a gondolatmenetet, mert Damien kérdő tekintetét látva rájöttem, hogy nem Erikről beszél. – Kiről is? – kérdeztem elmésen.

Damien felsóhajtott.

– Az új srácról, Starkról. Mit gondolsz róla?

Vállat vontam.

– Kedves fiúnak tűnt.

– Kedvesnek és dögösnek – mondta Shaunee.

– Pont az ilyeneket szeretjük – fejezte be Erin.

– Te több időt töltöttél vele, mint mi. Neked mi a véleményed róla? – kérdeztem Damient, nem foglalkozva az Ikrekkel.

– Rendes srác, de kissé zárkózott. Ráadásul Hercegnő miatt nem lesz szobatársa sem. Félelmetes, hogy mekkora az a kutya – mondta Damien.

– Még csak most érkezett. Mindannyian tudjuk, milyen érzés az. Talán csak ezért tűnik zárkózottnak – morfondíroztam.

– Különös, hogy valaki, akinek ilyen kivételes képessége van, nem hajlandó azt használni – jegyezte meg Damien.

– Biztos megvan rá az oka – feleltem, és közben arra gondoltam, Stark milyen vagányul és magabiztosan szállt szembe a vámpírokkal, amikor a kuttyájáról volt szó, de nemtörődöm magatartása azonnal megváltozott, amikor azt hitte, hogy Neferet versenyeztetni akarja. Zavartnak, már-már ijedtnek tűnt. – Néha ijesztő tud lenni, ha valami különleges hatalom van a birtokodban. – Ezt inkább magamnak mondtam, mint Damiennek, de ő elmosolyodott, és vállával megbökte az enyémet.

– Te már csak tudod, milyen különlegesnek lenni – mondta.

– Én már csak tudom – mosolyogtam rá. Próbáltam oldani az Erik felbukkanása okozta rossz hangulatot.

Hirtelen csipogni kezdett Shaunee telefonja. SMS-t kapott. Villámgyorsan előhalászta az iPhone-ját.

– Óóó, húgocskám! Tudod, kitől jött? Mr. *Üüüübercuki* Cole Clifontól. Ő és T. J. azt akarják tudni, van-e kedvünk egy *Bourne* maratonhoz a fiúkoleszban – mondta Shaunee.

– Ez nem is lehet kérdés, húgocskám – felelte Erin. A következő pillanatban az Ikek nevetve elkezdték riszálni a csípőjüket, mire mi a szemünket forgatva elfordítottuk a fejünket.

– Ja, és ti is meg vagytok hívva – szólta oda Shaunee Damiennek, Jacknek és nekem.

– Király – örvendezett Jack. – Az utolsó részt még úgysem láttam. Mi is a címe?

– *Bourne-ultimátum* – vágta rá Damien azonnal.

– Tényleg. – Jack megfogta Damien kezét. – Annyira okos vagy! Minden filmet ismersz.

Damien elpirult.

– Azért *mindet* nem. Főleg a régi klasszikusokat kedvelem. Amikor a filmekben még igazi sztárok szerepeltek, mint Gary Cooper, Jimmy Stewart vagy James Dean. Ma már túl sok

színész... – Damien hirtelen elhallgatott.

– Mi az? – kérdezte Jack.

– James Stark.

– Mi van vele? – kérdeztem.

– James Starknak hívják James Dean karakterét abban a régi filmben, aminek az a címe, hogy *Haragban a világgal*. Tudtam, hogy valahonnan ismerős a neve, de azt hittem, csak azért, mert olyan híres.

– Húgocskám, te láttad azt a filmet? – kérdezte Erin Shaunee-től.

– Nem, húgocskám. Sajnos nem.

– Hmm – jegyeztem meg frappánsan. Én láttam a filmet, természetesen Damiennel, és eltűnődtem, vajon akkor is ez volt-e a srác neve, mielőtt megjelölték. Vagy ő is, sok más vámpírjelölthöz hasonlóan, úgy döntött, hogy az új élethez új nevet választ magának. Ha utóbbi, akkor az igencsak érdekes dolgokat árít el a személyiségéről.

– Akkor jössz, Z? – Damien hangja szakította félbe belső monológomat.

Felnéztem, és négy kíváncsian pislogó szempár nézett vissza rám.

– Hová?

– Jesszusom, Föld hívja Zoey-t! Velünk jössz a fiúk koleszába megnézni a *Bourne-filmeket*? – kérdezte Erin.

– Ja, oda? Nem – feleltem automatikusan. Örültem, hogy a barátaim már nem haragszanak rám, de mozizni egyáltalán nem volt kedvem. Az igazat megvallva kissé megviseltek az elmúlt napok történései. Elvesztettem a szüzességemet és megbélyegeztük egymást egy vámpír férfival, aki nem is volt szerelmes belém, és akit nem sokkal utána borzalmas módon meggyilkoltak. Összetörtem a pasijaim szívét. Mindkettőét. Majdnem kitört egy háború, aztán véget is ért. Vagy valami olyasmi. A legjobb barátnőm ugyan már nem élőhalott, de nem is „normális” vámpírjelölt vagy vámpír, mint ahogy azok sem, akikkel együtt él. A barátaimnak azonban, Aphrodité kivételével, nem beszélhettem a vörös vámpírjelöltekről, nehogy Neferet rájöjjön, mennyit tudunk. Ráadásul összetört szívű expasijaim közül az egyik, Erik lesz a drámatanárom – mintha az nem lenne elég dráma önmagában, hogy visszatért az Éjszaka Házába.

– Nem – ismételt meg határozottabban. – Azt hiszem, inkább meglátogatom Perszephonét.

Igen, tudom, hogy nemrég jártam nála, de nagy szükségem volt egy újabb adagra megnyugtató jelenlétéből.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Damien. – Tényleg örülnénk, ha velünk tartanál.

Barátaim egyetértően bólogattak és mosolyogtak, kiolvasztva ezzel az utolsó jéghideg csomót is a gyomromban azok közül, melyek akkor keletkeztek, mikor megharagudtak rám.

– Kösz, srácok. De ma nem vagyok olyan hangulatban – mondtam.

– Oké – szólalt meg Erin.

– Zsoké – fejezte be Shaunee.

– Szia – köszönt el Jack.

Arra számítottam, hogy Damien szokás szerint megölel, ehelyett azonban így szólt Jackhez:

– Menjetek csak, majd utolérlek titeket. Elkísérem Z-t az istállóhoz.

– Jó ötlet – mondta Jack. – Addigra bekészíteni neked a pop-cornot.

Damien elmosolyodott.

– Helyet is foglalsz nekem?

Jack visszamosolygott rá, és gyorsan megpuszilta.

– Hát persze.

Az Ikrek és Jack elindultak az egyik irányba, mi pedig Damiennel a másikba. Csak remélni tudtam, hogy ez nem egy ómen az életünk alakulásával kapcsolatban.

– Nem kell elkísérned az istállókig – mondtam. – Egyáltalán nincs olyan messze.

– Nem azt mondtad korábban, hogy valami megtámadott és felsértette a kezedet, amikor az istállóktól elmentél az étkezőbe?

Felvontam a szemöldököm.

– Akkor úgy tűnt, mintha nem hinnél nekem.

– Fogalmazzunk úgy, hogy Aphrodité látomásai meggyőztek. Szóval, ha befejezted a beszélgetést a lovaddal, hívj fel nyugodtan a mobilomon. Jack és én majd úgy teszünk, mintha férfiből lennénk, eljövünk érted, és visszakísérünk.

– Ugyan már! Ti egyáltalán nem tartoztok a lányos melegek közé.

– Én nem is, de Jack igen.

Felneveltünk. Azon gondolkodtam, hogy mégis lebeszélem erről a kísérgetésről, amikor egy varjú károgni kezdett. Most, hogy teljesen ébren voltam, nem is károgásnak tűnt, hanem inkább furcsa vartyogásnak, de ugyanolyan idegesítő volt.

Nem, nem is az *idegesítő* a jó szó rá. *Hátborzongató*. Ez az! Hátborzongató hang volt.

– Te is hallod? – kérdeztem.

– A hollót? Igen.

– Holló? Azt hittem, varjú.

– Szerintem nem. Ha jól emlékszem, a varjak kárognak, a hollók hangja azonban inkább a varangyok vartyogására emlékeztet. – Damien elhallgatott, a madár pedig ismét vartyogni kezdett. Egyre közelebről hallatszott a hang, és felállt tőle a szőr a karomon. – Igen, ez kétségkívül egy holló.

– Nem tetszik a hangja. És miért ilyen hangos? Tél van, aligha ez a párzási időszaka, vagy nem? Ráadásul éjszaka? Nem kéne ilyenkor aludnia? – Beszéd közben a sötétséget fürkésztem, de nem láttam egyet sem az ostoba madarak közül. Igazából ebben nem volt semmi meglepő, hiszen a hollók feketék, most pedig éjszaka van. De ez a madár mintha betöltötte volna az egész légteret körülöttem, és volt valami csikorgó hangjában, amitől kirázott a hideg.

– Nem sokat tudok a szokásaikról – felelte Damien, majd elhallgatott, és rám nézett. – Miért zavar annyira?

– Szárnyak verdesését hallottam, amikor az a valami megtámadott. És olyan hátborzongató a hangja. Szerinted nem?

– Nem.

Felsőhajtottam. Sejtettem, mi fog következni. Damien mindjárt közli, hogy pihennem kellene, mert túlságosan megvisel a stressz, legnagyobb meglepetésemre azonban így folytatta:

– De neked sokkal megbízhatóbbak a megérzéseid, mint nekem. Ha azt mondd, hogy ezzel a madárral valami nem stimmel, én hiszek neked.

– Tényleg? – Megérkeztünk az istállókhoz, ezért megálltam, és szembefordultam vele.

Damien kedvesen elmosolyodott.

– Hát persze. Hiszek benned, Zoey.

– Még mindig? – kérdeztem.

– Még mindig – felelte határozottan. – És vigyázok rád.

Ebben a pillanatban a holló abbahagyta a vartyogást, nekem pedig egy csapásra megszűnt a rossz érzésem.

Megköszörültem a torkomat, és gyorsan pislogtam néhányat, mielőtt válaszolni tudtam volna.

– Kösz, Damien.

Hirtelen meghallottam Nala zsörtölődő nyávogását. A narancsvörös kis szőrmók előügetett a sötétből, és hozzádörgölözött Damien lábához.

– Hello, kislány – vakarta meg az állát Damien. – Átveszed tőlem Zoey őrzését?

– Ja, most már nincs miért izgulnunk – mosolyodtam el.
– Ha szükséged van rám, hívj fel nyugodtan. Tényleg szívesen jövök – mondta, és megölelt.
– Kösz – ismételt meg.
– Nincs mit, Z. – Még egyszer rám mosolygott, majd a *Rent* „A szerelem évszakai” című betétdalát dúdolván eltűnt a sötétben.

Még akkor is mosolyogtam, amikor kitértam az oldalajtót, amely a sportpályát és az istállót elválasztó folyosóra nyílt. Jobbról azonnal megcsapott a lovak és a széna édes illata, és ez, valamint a tudat, hogy a barátaim már nem haragszanak rám, elég volt ahhoz, hogy kezdjek ellazulni. Szörnyű ez a stressz! Jógáznom kellene, gondoltam (vagy talánom magamnak valami más testmozgást). Ha ez így megy tovább, még a végén gyomorfekélyt kapok. Vagy ami még rosszabb, ráncos leszek.

A kezem már az istállóhoz vezető ajtó kilincsén volt, amikor balról furcsa husszó hangot hallottam, amelyet tompa puffanás követett. Odapillantottam, és láttam, hogy a sportpálya ajtaja nyitva van. Újabb *huss!* és *puff* hallatszott, én pedig, jellemző módon, nem tudtam uralkodni a kíváncsiságomon, és ahelyett, hogy megkerestem volna Perszephonét, elindultam a sportpálya felé.

A sportpálya alapvetően egy fedett focipálya, de igazából csak egy füves terület, körülötte futópályával. A vámpírpelölgők labdázni vagy futni szoktak kijárni ide. (Én egyikért sem rajongom túlzottan, de elméletileg tudom, hogy mennek itt a dolgok.) Mivel fedett, senkinek sem kell aggódnia a napsütés miatt, a világítás pedig gázégőkkel van megoldva, ami nem bántja a szemünket. Most azonban alig néhány égett közülük, így a hallásomra voltam utalva, és a következő *huss!* a pálya túlsó vége felé irányította a figyelmemet.

Stark háttal állt nekem, íjjal a kezében, vele szemben egy kör alakú céltábla, amelyen a különböző találati felületeket más-más színnel jelölték. A kör piros középpontjából egy különösen vastag nyílvevő állt ki. Hiába hunyorogtam, nem láttam túl jól a halvány fényben, mivel a céltábla Starktól is messze volt, tőlem pedig nagyon-nagyon messze.

Nala halkan morogni kezdett, és észrevettem, hogy Stark lábánál egy szőke szörkupac hever – Hercegnő aludta ott az igazak álmát.

– Ennyit arról, hogy milyen éber házőrző – suttoztam Nalának.

Stark végighúzta a kézfejét a homlokán, mintha az izzadságot törölné le róla, majd ellazította a vállizmait. Még ebből a távolságból is látszott rajta, hogy erős és magabiztos. Sokkal komolyabbnak és férfiasabbnak tűnt, mint a többi srác az Éjszaka Házában. A pokolba is, sokkal komolyabb és férfiasabb volt, mint az összes srác, akivel valaha találkoztam, és ezt nagyon izgatónak találtam. Éppen azon gondolkodtam, milyen szóval tudnám a legjobban kifejezni, mennyire dögös pasi, amikor Stark kikapott egy újabb nyílvevőt a lábánál álló tegezből, felemelte az íjat, és egy villámgyors mozdulattal – *huss!* – kilőtte a nyílvevőt, amely pontosan a távoli céltábla közepébe fűrődött. *Puff!*

Halkan felkiáltottam a meglepetéstől, amikor rájöttem, hogy a tábla közepén lévő nyílvevő miért tűnt olyan vastagnak. Nem egyetlen nyílvevő volt az, hanem legalább egy tucat, amelyek ugyanoda fűrődtek. Minden egyes vevő pontosan középen találta el a céltáblát. Döbbenet fordultam vissza Stark felé, aki még mindig klasszikus íjászpozícióban állt. Hirtelen rájöttem, milyen kifejezést kerestem: Stark maga volt a megtestesült Rosszfiú.

Még csak ez hiányzott! Ugyan mi szükségem van arra, hogy izgatónak találjak egy rosszfiút? A pokolba is, mi szükségem van arra, hogy bármilyen fiút izgatónak találjak? Végeztem a pasikkal. Egyszer és mindenkorra. Megfordultam, hogy halkán elosonjak, de váratlanul megszólított.

– Tudom, hogy ott vagy – mondta Stark, anélkül hogy rám nézett volna.

Mint aki csak erre várt, Hercegnő feltápászkodott, ásított egyet, majd boldogan, farkát csóválva odaügetett hozzám, és üdvözlésképpen vakkantott egyet. Nala háta ívben megfeszült, de nem kezdett el fújni vagy morogni, és még azt is hagyta a labradornak, hogy megszagolja, mielőtt beletüsszentett volna a képébe.

– Sziasztok – üdvözöltem őket, és megvakartam Hercegnő fülét.

Stark felém fordult. Megint az a gunyoros félmosoly ült az arcán. Kezdtém rájönni, hogy nála valószínűleg ez a normális állapot. Feltűnt, hogy most sápadtabb, mint amilyen vacsoránál volt. Új fiúnak lenni mindenhol nehéz, és ez néha meg is látszik az emberen – akármilyen dögös rosszfiú is az illető.

– Az istállókhöz mentem, amikor meghallottam, hogy van itt valaki. Nem akartalak megzavarni.

Vállat vont, és mondani akart valamit, de meg kellett előbb köszörülnie a torkát, mintha régóta nem beszélt volna. Furcsán harákkolt egyet, majd végül így szólt:

– Semmi gond. Örülök, hogy itt vagy. Így nem kell megkeresnem téged.

– Szükséged van valamire Hercegnőnek?

– Nem, ő jól van. Elhoztam magammal a holmiját. Beszélni akartam veled.

Nem. *Egyáltalán* nem voltam örülten kíváncsi, hogy miről akarhat velem beszélni. Halálos nyugalommal, a legközböbsebb hangomon kérdeztem meg:

– Mit szeretnél tudni?

Válasz helyett visszakérdezett:

– A különös Jeled tényleg azt jelenti, hogy képes vagy kapcsolatot teremteni mind az öt elemmel?

– Igen – feleltem, és igyekeztem nem csikorgatni a fogamat. Ha volt valami, amit igazán utáltam, az az, mikor az újonnan érkezettek a képességeimről faggattak. Vagy azonnal isteníteni kezdtek, vagy úgy néztek rám, mint egy bombára, amelyik bármelyik pillanatban felrobbanhat. De akármelyiket is választották, egyik sem volt érdekes vagy izgató.

– Van egy papnő a chicagói Éjszaka Házában, aki képes megidézni a tüzet. Láttam, ahogy lánggra tud lobbantani dolgokat. Te is képes vagy hasonló dolgokra?

– A vizet nem tudom felgyújtani, ha erre gondolsz – feleltem kitérően.

Elkomorodott, és megrázta a fejét. Kezével ismét megtörölte a homlokát. Akaratlanul is észrevettem, milyen szexin izzad.

– Nem azt kérdeztem, hogy meg tudod-e változtatni az elemeket. Csak arra vagyok kíváncsi, van-e elég hatalmad ahhoz, hogy irányítsd őket.

Most már tényleg sikerült bepöccentenie.

– Na, idehallgass, tudom, hogy új fiú vagy meg minden, de ehhez semmi közöd.

– Vagyis elég nagy hatalommal rendelkezel.

Összevontam a szemöldököm.

– Már mondtam, hogy ez nem tartozik rád. Ha tudok valamiben segíteni, például kutyakajára van szükséged, akkor csak szólj, máskülönben már itt sem vagyok.

– Várj – mondta, és közelebb lépett hozzám. – Úgy tűnik, mintha csak egy okoskodó seggfej lennék, de jó okom van rá, hogy ezt megkérdeztem tőled.

Ajkáról eltűnt a gunyoros félmosoly, és egyáltalán nem úgy nézett ki, mint a többi vámpírjelölt, akik Zoey-t, a szörnyszülöttet akarták tanulmányozni. Kedves, sápadt fiú volt, akit komolyan érdekelt valami.

– Rendben. Igen. Elég nagy hatalommal rendelkezem.

– És képes vagy irányítani az elemeket. Például ha valami rossz történne, rá tudnád venni őket, hogy védjenek meg téged és a barátaidat?

– Szóval erről van szó! Fenyegetsz minket?

– Ó, a francba, dehogyis! – mondta gyorsan, és kifordított tenyérrel feltartotta a kezét, mint aki megadja magát. A másik kezében persze még mindig ott volt az íj, amellyel az imént még nyílvezzőket röpített a céltábla kellős közepébe. Láta, hogy a szemem az íjra villan, mire lassan lehajolt, és lerakta a földre. – Nem fenyegetek senkit. Csak rosszul fogalmaztam. Van egy ajánlatom: elmondom, én mit kaptam ajándékba.

Olyan furcsán ejtette ki az utolsó szót, hogy önkéntelenül is visszakérdeztem.

– Ajándékba?

– Ez a neve, vagy legalábbis mások így hívják. Azért tudok ilyen jól bánni ezzel. – Állával a lábánál heverő íjra bökött.

Nem szóltam semmit, csak felvontam a szemöldökömet, és (türelmetlenül) vártam, hogy folytassa.

– Az én ajándékba kapott képességem az, hogy nem tudok hibázni – mondta végül.

– Nem tudsz hibázni? Na és? Mi köze ennek hozzám és az elemekhez?

Ismét megrázta a fejét.

– Nem értem. Mindig célba találok, de nem mindig az a célom, ahová lőni akarok.

– Ennek semmi értelme, Stark.

– Tudom, tudom. Már mondtam, hogy a fogalmazás nem az erősségem. – Beletúrt a hajába, aminek az lett az eredménye, hogy néhány tincs az ég felé meredt a feje búbján. – Mondok egy példát, hátha úgy könnyebben megérted. Hallottál valaha egy William Chidsey nevű vámpírról?

Megráztam a fejem.

– Nem, de ebben nincs semmi meglepő. Alig két hónapja vagyok megjelölve. Nem ástam még bele magam a vámpírpolitikába.

– Will nem politikus volt, hanem íjász. Majdnem kétszáz éven keresztül vitathatatlanul ő volt a legjobb íjász a vámpírok között.

– Vagyis az egész világon, hiszen íjászatban a vámpírok a legjobbak – jegyeztem meg.

– Igen – bólintott. – A lényeg az, hogy ha íjászatról volt szó, Will majdnem kétszáz éven keresztül mindenkinek elkente a száját. Legalábbis hat hónappal ezelőttig így volt.

Elgondolkodtam.

– Hat hónappal ezelőtt még nyár volt. Nem akkor tartják a vámpírok a maguk olimpiáját?

– De igen, Nyári Játékoknak hívják.

– Oké, szóval ez a Will baromi jól bánik az íjjal. Akárcsak te. Jól ismered?

– Ismerem. Meghalt. De igen. Elég jól ismerem. – Stark egy pillanatra elhallgatott, majd folytatta: – Ő volt a mentorom és egyben a legjobb barátom.

– Ó, sajnálom – mondtam zavartan.

– Én is – felelte, majd hozzátette: – Én öltem meg.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

– Te ölted meg? – Biztos voltam benne, hogy valamit rosszul hallottam.

– Igen, én öltem meg. Az ajándékba kapott képességem az oka mindennek. – Stark hangja higgadt volt, mintha valami jelentéktelen dologról beszélne, a szeméből azonban mást olvastam ki. Szinte süttött belőle a fájdalom, kénytelen voltam elfordítani a tekintetem. Hercegnő azonnal odatrappolt a gazdájához, leült a lábához, nekidőlt, felnézett rá, és panaszosan vonyítani kezdett.

Stark automatikusan lehajolt, és megsimogatta a fejét, miközben folytatta a történetet. – A Nyári Játékokon történt. Közvetlenül a döntő előtt. Will és én toronymagasan vezettünk, biztos volt, hogy az első két helyen mi fogunk végezni. – Nem nézett rám beszéd közben. Az íját bámulta, és tovább simogatta Hercegnő fejét. Legnagyobb meglepetésemre Nala csendesen odasomfordált hozzá, és hozzádörgölözött a labradormentes lábához. Közben úgy dorombolt, mint egy fűnyíró. – A gyakorlópályákon melegítettünk a versenyre. Ezek a gyakorlópályák hosszú, keskeny folyosók, amiket fehér vászonnal választanak el egymástól. Will tőlem jobbra állt. Emlékszem, hogy megfeszítettem az íjamat, és rettenetesen koncentráltam. Nagyon akartam a győzelmet. – Elhallgatott, és megrázta a fejét. Keserűen elmosolyodott. – Semmi más nem érdekelt. Csak az aranyérem. Ezért felajzottam az íjat, és közben azt gondoltam, *Nyerni akarok, le akarom győzni Willt, bármi áron.* Kilőttem a nyílveesszőt, és közben a céltábla közepét néztem, de valójában Will jelent meg a szemeim előtt. – Stark lehajtotta a fejét, és mélyet sóhajtott. – A nyíl pontos volt, mint a halál. A szívéen találta el Willt, és azonnal megölte.

Hitetlenkedve ráztam a fejem jobbra-balra.

– De hogyan történhetett ez? Ott állt a céltáblánál?

– A közelében sem volt. Tízlépésnyire állt tőlem jobbra. Csak az a fehér vászon választott el minket egymástól. Előrenéztem, amikor céloltam, de ez nem számított. A nyílveessző beleállt a mellkasába. – Összerándult az arca a fájdalmas emléktől. – Olyan gyorsan történt minden, hogy csak homályos emlékeim vannak róla. Láttam, ahogy a vére ráfröccsen a fehér vászonra, ami elválasztott minket, a következő pillanatban pedig már halott volt.

– De Stark, lehet, hogy nem is te tehetsz róla. Talán csak véletlen baleset volt.

– Először én is erre gondoltam, vagy legalábbis ebben reménykedtem. Így hát próbára tettem az ajándékba kapott képességemet.

Görcsbe rándult a gyomrom.

– Megöltél még valakit?

– Nem! Élettelen dolgokon kísérleteztem. Volt például egy tehervonat, ami mindennap nagyjából ugyanabban az időben ment el a sulis mellett. Tudod, olyan régi típusú vonat nagy, fekete mozdonyal és piros fékezőkocsival a végén. Chicagóban még mindig sok van belőlük. Kinyomtattam egy képet a fékezőkocsiról, és rátűztem egy céltáblára az iskola udvarán. Arra gondoltam, hogy a fékezőkocsit akarom eltalálni, és lőttem.

– És? – kíváncsiskodtam, amikor elhallgatott.

– A nyílveessző eltűnt. De csak átmenetileg. Másnap találtam meg, amikor a sín mellett várakoztam. Az igazi fékezőkocsi hátuljából állt ki.

– A mindenit! – kiáltottam fel.

– Látod, erről beszéltem. – Odalépett hozzám, és megállt közvetlenül mellettem. Elkapta a tekintetemet, és a szemembe nézett. – Ezért kellett elmondanom ezt neked, és ezért akartam tudni, hogy képes vagy-e megvédeni azokat, akik fontosak számodra.

A gyomrom ismét összerándult.

– Mire készülsz?

– Semmire! – kiáltotta, mire Hercegnő újra felvonyított, Nala pedig abbahagyta a dorombolást, és felnézett rá. Stark megköszönte a torkát, és nagy nehezen összeszedte magát. – Nem *készülök* semmire. De arra sem *készültem*, hogy megöljem Willt, mégis megtettem.

– Akkor még nem voltál tisztában a hatalmaddal, most viszont már igen.

– Valamit azért sejtettem – mondta halkan.

– Ó – mondtam, mert semmi más nem jutott eszembe.

– Igen. – Összeszorította az ajkát, mielőtt folytatta volna. – Igen, tudtam, hogy valami nem stimmel a képességem körül. Hallgatnom kellett volna a megérzéseimre. Elővigyázatosabbnak

kellett volna lennem. De nem voltam az, és Will meghalt. Szóval szeretném, ha tudnád, mi a helyzet velem valójában, hátha újra történik valami hasonló.

– Várj csak! Ha jól értem, amit mondasz, csak te tudod, hogy valójában mire célsz, mert az egész a fejedben történik, nem igaz?

Gúnyosan felhorkant.

– Én is azt hittem, de sajnos ez nem így működik. Egyszer azt gondoltam, nincs abban semmi, ha gyakorolok egy kicsit. Kimentem a parkba, ami az Éjszaka Háza mellett van Chicagóban. Megbizonyosodtam róla, hogy senki nem mászkál a környéken. Találtam egy nagy tölgyfát, és felraktam egy céltáblát oda, amiről azt gondoltam, hogy az a fa közepe.

Úgy nézett rám, mintha választ várna tőlem, ezért bólintottam, és megkérdeztem:

– Úgy érted, a fatörzs közepére?

– Pontosan! Azt hittem, arra célsz, a fa közepére. De tudod, hogyan szokták még hívni a fa közepét?

– Nem, nem sokat tudok a fákról – feleltem ostobán.

– Én sem. Később utána néztem. Az ősi vámpírok, akik kapcsolatban álltak még a földdel, a fa közepét a szívének nevezték. Úgy hitték, hogy minden fa szíve valamilyen állatban, esetleg emberben van. Szóval kilőttem egy nyílveszőt, és közben arra gondoltam, hogy a fa szívére célsz. – Elhallgatott, és némán meredt az ijára.

– Kit öltél meg? – kérdeztem halkán. Mielőtt végiggondolhattam volna, mit is csinállok, felemeltem a kezem, és a vállára tettem. Magam sem tudom, miért érintettem meg. Talán azért, mert úgy nézett ki, mint akinek szüksége van valakinek az érintésére. És talán azért is, mert a vallomása és a belőle áradó veszély ellenére vonzódtam hozzá.

Egyik kezét rátette az enyémre, és elernyedett a válla.

– Egy baglyot – mondta megtörtén. – A nyílveszőm szíven találta. A tölgyfa tetején ült az egyik ágon. Zuhanás közben végig rikoltozott.

– A bagoly volt a tölgyfa szíve – suttoztam, és uralkodnom kellett magamon, nehogy átöleljem, és úgy próbáljam megvigasztalni.

– Igen, és én megöltem. – Felemelte a fejét, és a szemembe nézett. Soha életemben nem láttam még ilyen üzőtt tekintetet, amelyben ennyi megbánás tükröződött volna. Lesütöttem a szemem, és amint megláttam a két állatot, ahogy vigasztalják (különösen Nalától volt ez szokatlan), átfutott az agyamon, hogy Starknak talán nemcsak ahhoz van tehetsége, hogy mindig célba találjon, de volt annyi eszem, hogy ezt ne mondjam ki hangosan. Nem úgy nézett ki, mint aki örülne még egy *ajándéknak*.

– Érted már? – folytatta Stark. – Még akkor is veszélyes vagyok, amikor nem akarom.

– Azt hiszem, értem – feleltem óvatosan, és közben még mindig az érintéssel próbáltam megnyugtatni. – Lehet, hogy jobb lenne, ha egy időre letennéd az íjat. Legalább addig, amíg rá nem jössz, hogyan tudod kezelni ezt a képességedet.

– Tudom, hogy ezt kellene tennem. De ha nem gyakorlok, ha nem veszek többet íjat a kezembe, és megpróbálom elfelejteni az egészet, akkor úgy érzem, mintha kitépnének belőlem egy részt. Valami akkor meghalna bennem. – Elvette a kezét az enyémről, és hátralépett, így már nem értünk egymáshoz. – Ezt az érzést biztosan te is ismered; én azonban gyáva vagyok, nem bírnám elviselni azt a fájdalmat.

– Attól még nem vagy gyáva, hogy kerülni akarsz a fájdalmat – mondtam gyorsan a fejemben megszólaló hangocskára hallgatva. – Ez emberi dolog.

– A vámpírjelöltek nem emberek – felelte.

– Ami azt illeti, én ebben nem vagyok olyan biztos. Szerintem a legjobb része mindenkinek emberi, akár vámpír, akár vámpírjelölt az illető.

– Mindig ennyire optimista vagy?

– A pokolba is, dehogy – nevettem fel.

Mosolya ezúttal kevésbé volt gunyoros, mint általában.

– Nekem nem tűnsz vészmadár típusnak, bár igaz, hogy csak rövid ideje ismerlek.

Visszamosolyogtam rá.

– Annyira azért nem vagyok pesszimista, vagy legalábbis régebben nem voltam az. – Lehervadt a mosoly az arcomról. – Azt hiszem, fogalmazhatok úgy, hogy az utóbbi időben nem vagyok olyan vidám, mint általában.

– Mi történt az utóbbi időben?

Gyorsan megráztam a fejem.

– Túl sok minden ahhoz, hogy néhány szóban el tudjam mondani.

A szemembe nézett, és meglepett, mennyi megértés van a tekintetében. Azon pedig még jobban meglepődtem, hogy a következő pillanatban odalépett hozzám, és kifésült egy hajtincset az arcomból.

– Jó hallgatóság vagyok, ha beszélni akarsz róla. Néha egy kívülálló véleménye sokat segíthet.

– És ha nem lennél többé kívülálló? – kérdeztem, és közben igyekeztem nem teljesen elalélni a közelségétől és attól, hogy ilyen könnyen a bizalmamba tudott férkőzni.

Vállat vont, és ajkán ismét megjelent a gunyoros mosoly.

– Így könnyebb. Ezért nem zavart, hogy áthelyeztek egy másik Éjszaka Házába.

– Akartalak is kérdezni erről – mondtam, aztán elhallgattam. Úgy tettem, mintha járkálnom kellene gondolkodás közben, és odébb léptem tőle. Közben a gondolataimat sikerült elterelnem arról, hogy mennyire vonzó, és azon kezdtem agyalni, hogyan tegyem fel úgy a kérdéseimet, hogy abból ne derüljön ki, mi jár a fejemben, elsősorban Neferettel kapcsolatban. – Szóval feltehetek egy kérdést?

– Bármit kérhetsz tőlem, Zoey.

Rápillantottam, és barna szemében azt láttam, hogy ez a kijelentés sokkal többet takar, mint a szavak elsődleges jelentése.

– Oké. Amiatt helyeztek át ide, ami Willel történt?

– Azt hiszem, igen. De nem tudom biztosan. A régi sulimban minden vámpír azt mondta nekem, hogy az itteni Főpapnő kérvényezte az áthelyezésemet. Előfordul néha, amikor egy vámpírjelölt valamilyen különleges képességgel bír, hogy egy másik iskola szemébe vet rá. – Örömtelenül felnevetett. – Azt például tudom, hogy a mi sulink hosszú ideje próbálta elcsaklizni tőletek azt a nagymenő színész srácot, mi is a neve? Erik Night?

– Igen, Erik Nightnak hívják. De ő már nem vámpírjelölt. Átváltozott. – Semmi kedvem nem volt Erikről beszélgetni, amikor ennyire vonzónak találtam Stark közelségét.

– Aha, értem. A lényeg az, hogy a te sulid nem engedte el, és ő sem akart menni. Chicago viszont nem ragaszkodott hozzám, és nekem sem volt különösebb okom ott maradni. Amikor megtudtam, hogy Tulsa engem akar, csak annyi kikötésem volt, hogy soha többé nem versenyzek. Úgy tűnt, hogy ez nem fontos, mert így is azt akarták, hogy jöjjek, így hát itt vagyok.

– Arcáról eltűnt a gunyoros mosoly, és hirtelen egy kedves, bizonytalan srác állt előttem. – Kezdek egyre jobban örülni neki, hogy Tulsa annyira szorgalmazta az áthelyezésemet.

– Igen. – Elmosolyodtam. Teljesen összezavarodtam attól, hogy ennyire közel kerültünk egymáshoz. – Én is nagyon örülök neki, hogy Tulsa téged akart. – Aztán hirtelen felfogtam az értelmét annak, amiről eddig beszélünk, és szörnyű balsejtelem kerített hatalmába. Meg kellett köszörszölnöm a torkomat, mielőtt fel tudtam tenni a következő kérdést. – A vámpírok tudják, hogyan halt meg Will?

Tekintetében ismét visszatért a fájdalom. Sajnos muszáj volt megkérdeznem.

– Valószínűleg. A régi sulimban az összes vámpír tudta, és te is tudod, milyenek... nehéz bármit is eltitkolni előlük.

– Igen, tudom, milyenek – feleltem halkán.

– Jól éreztem, hogy van valami furcsa feszültség Neferet és közted?

Meglepetten pislogtam.

– Ööö, mire gondolsz?

– Csak az volt az érzésem, hogy valami nincs rendben kettőtök között. Van valami, amit esetleg tudnom kellene róla?

– Neferetnek nagy hatalma van – válaszoltam kitérően.

– Igen, ezt tudom. Minden Főpapnőnek nagy hatalma van.

– Fogalmazunk úgy, hogy Neferet nem teljesen az, aminek látszik – mondtam némi hallgatás után. – Jobban teszed, ha vigyázol velem, de ennél többet most nem mondhatok. Ja, és kiváló megérzései vannak, gyakorlatilag gondolatolvasó.

– Jó tudni. Majd vigyázok.

Úgy döntöttem, ideje visszavonulót fűjnom. Ez az új srác, aki egyszerre tűnt erősnek, magabiztosnak, ugyanakkor sebezhetőnek is, annyira izgatta a fantáziámat, hogy legszívesebben megfeledkeztem volna róla, hogy örökre végeztem a szexszel. Szexszel? Úgy értem, a pasikkal. Végeztem a pasikkal. És a szexszel. Velük. Jesszusom!

– Most mennem kell. Le akarom csutakolni a lovamat – nyögtem ki.

– Egy állatot nem jó megvártni, nagyon követelőzők tudnak lenni. – Rámosolygott Hercegnőre, és megvakarta a fülét. Megfordultam, hogy menjek, de elkapta a csuklóm, majd lejjebb csúszott a keze, és összefonódtak az ujjaink. – Köszö, hogy nem akadtál ki attól, amit elmeséltem – mondta halkán.

Elmosolyodtam.

– Olyan hetem volt, hogy a te ajándékba kapott képességed szinte már normálisnak tűnik mellette.

– Ezt jó hallani. – Felemelte a kezemet, és megcsókolta. Így, ilyen egyszerűen. Mintha az lenne a legtermészetesebb számára, hogy lányok kezét csókolgatja. Nem tudtam, mit mondjak erre. Mit diktál az illem olyankor, ha egy srác megcsókolja a kezem? Meg kellene köszönnöm? Legszívesebben visszacsókoltam volna, de közben arra gondoltam, hogy nem lenne szabad ilyeneket gondolnom és a barna szemébe nézmem.

– Elmondod valakinek, amit most hallottál tőlem? – kérdezte.

– Szeretnéd?

– Nem, csak ha nincs más választásod.

– Akkor nem mondom el, csak ha nem lesz más választásom – feleltem.

– Köszönöm, Zoey – mondta. Megszorította a kezem, elmosolyodott, aztán elengedett.

Egy pillanatig csak álltam, figyeltem, ahogy felveszi a földről az íját, és visszasétál oda, ahol a nyílvevesszőkkel teli tegezt hagyta.

Anélkül hogy rám nézett volna, kivett egy nyilat a tegeből, megfeszítette az íjat, felsóhajtott, és belelőtte a céltábla közepébe. Hihetetlenül titokzatos és szexi volt, teljesen odavoltam érte. Megfordultam, és azt mondtam magamnak, hogy most már tényleg uralkodnom kellene a hormonjaimon. Már majdnem az ajtónál jártam, amikor meghallottam az első köhögést. Megdermedtem. Azt reméltem, hogy ha egy pillanatra mozdulatlaná válok, akkor megköszörüli a torkát, és a következő hang, amit hallani fogok egy újabb nyílvevessző hussanása lesz.

Stark ismét köhögött egyet. Ezúttal hallottam a szörnyű gurgulázást is a torkában. Aztán megcsapott az illata – a friss vér gyönyörű, rettenetes illata. Fogamat csikorgatva próbáltam elnyomni magamban a gusztustalan vágyat, hogy megkóstoljam.

Nem akartam hátrafordulni. Ki akartam rohanni az épületből, segítségért kiáltani, és soha többé vissza se térni. Nem akartam végignézni azt, ami most következik.

– Zoey! – A hangja tele volt vérrel és félelemmel, ahogy kiejtette a nevemet.

Erőt vettem magamon, és megfordultam.

Stark már térdre rogyott, és előrehajolva öklendezett. Friss vértócsa éktelenkedett előtte a sportpálya sima, aranyszínű homokján. Hercegnő kétségbeesetten vonyított, és annak ellenére, hogy haldoklott, Stark egyik kezével megsimogatta a hatalmas kuttyát. Hallottam, ahogy két köhögés közt azt suttogja neki, hogy minden rendben lesz.

Visszarohantam hozzá.

Ahogy odaértem mellé, összeroskadt, alig tudtam elkapni. Az ölembe húztam, és letéptem róla a pulóverét. Csak a pólója és a farmere maradt rajta. A pulóverrel próbáltam felitatni a vért, amely csak úgy ömlött a szájából és az orrából.

– Nem! Nem akarom, hogy most történjen ez velem. – Elhallgatott, és ismét vért köhögött, amit próbáltam letörölni az arcáról. – Épp csak rád találtam. Nem akarok ilyen hamar elveszíteni.

– Itt vagyok. Nem maradsz egyedül. – Igyekeztem nyugodtnak tűnni, de legbelül úgy éreztem, hogy darabokra szakadok. *Kérlek, ne vedd el tőlem! Kérlek, mentsd meg!* sikoltottam némán.

– Az jó – nyögte, majd újra köhögni kezdett. Orrából és szájából friss vérpatakok indultak útnak. – Örülök, hogy te vagy itt. Ha már meg kell történnie, akkor legalább te legyél az, aki itt van mellettem.

– Csss – nyugtatgattam. – Hívok segítséget.

Behunytam a szemem, és az ösztöneimre hallgatva hívtam Damient. A levegőre koncentráltam, a szélre és az édes, gyönyörű nyári szellőre, mire válaszul hirtelen meleg szellőkés csapott az arcomba. *Hívd ide azonnal Damient, és szólj neki, hogy hozzon segítséget!* utasítottam a szelet. Kavarogni kezdett körülöttem, mint egy tornádó, majd eltűnt.

– Zoey! – szólított Stark a nevemen, majd tovább köhögött és köhögött.

– Maradj csendben! Takarékoskodj az erőddel – mondtam, és egyik kezemmel átöleltem, a másikkal pedig kifésültem csapzott haját az arcából.

– Te sírsz – mondta. – Ne sírj!

– Ne-nem tehetek róla.

– Nem csak a kezedet kellett volna megcsókolnom... de azt hittem, van még időm – suttogta két köhögés között. – Most már túl késő...

A szemébe néztem, és hirtelen megfélemedtem a világról. Abban a pillanatban csak mi ketten léteztünk, Stark, akit a karomban tartok, és akit nemsokára el fogok veszíteni.

– Sosem túl késő – feleltem. Lehajoltam, és ajkamat az övére szorítottam. Stark átkarolt. Még mindig volt erő az ölelésében. Könnyeim összekeveredtek a vérével, és a csók egyszerre volt csodálatos és rettenetes. Kár, hogy olyan gyorsan véget ért.

Ajkát elszakította az enyémtől, elfordította a fejét, és a földre köhögött egy újabb adag vért.

– Csss – simogattam, miközben könnyek áztatták az arcomat. Magamhoz szorítottam, úgy suttogtam neki. – Itt vagyok. Nem hagylak el.

Hercegnő tovább nyüszített, aztán lefeküdt a gazdája mellé, és a szemében félelem csillogott, ahogy Stark véres arcába bámult.

– Zoey, figyelj rám, mondani akarok valamit, mielőtt elmegyek.

– Jól van, ne aggódj. Figyelek.

– Ígérj meg két dolgot – mondta erőtlenül. Újra köhögni kezdett, és megint el kellett fordulnia tőlem. A vállát fogtam közben, és amikor visszafeküdt az ölembe, remegett, az arca pedig annyira fehér volt, hogy szinte már áttetszőnek tűnt.

– Amit csak akarsz – feleltem.

Egyik véres kezével megérintette az arcomat.

– Ígérd meg, hogy sosem felejtesz el!

– Megígérem – mondtam, és a kezéhez szorítottam az arcomat. Remegő ujjával megpróbálta letörölni a könnyeimet, amitől csak még jobban kellett sírnom. – Úgysem tudnálak elfelejteni.

– És ígérd meg, hogy gondját viseled Hercegnőnek!

– Egy kutyának? De én...

– Ígérd meg! – Hangjába hirtelen visszatért az erő. – Ne hagyd, hogy idegenekhez kerüljön. Téged legalább ismer, és tudja, hogy közel állsz hozzám.

– Oké! Rendben, megígérem. Ne aggódj – egyeztem bele.

Stark elernyed, mintha csak az ígéretemre várt volna.

– Köszönöm. Bárcsak mi ketten... – Elcsuklott a hangja, és lecsukódott a szeme. Arccal a hasam felé fordult, és átölelte a derekamat. Vörös könnyek csorogtak az arcán, és teljesen mozdulatlaná vált. Csak a mellkasa emelkedett és süllyedt, ahogy kétségbeesetten próbált levegőhöz jutni a tüdejét megtöltő vér ellenére.

Akkor hirtelen eszembe jutott valami, és reménykedni kezdtem. Még ha tévedek, Starknak akkor is tudnia kell róla.

– Stark, figyelj rám! – Nem mutatta jelét, hogy hallana, ezért megráztam a vállát. – Stark!

Félig felnyitotta a szemét.

– Hallasz engem?

Alig észrevehetően bólintott. Véres ajkai felfelé görbültek, arcán megjelent szokásos, gunyoros mosolyának kísérteties karikatúrája.

– Figyelj rám – hajoltam hozzá, és közvetlenül a fülébe beszéltem. – Lehet, hogy ez még nem a vég. Ebben az Éjszaka Házában a vámpír jelöltek meghalnak, de aztán újjászületnek, hogy keresztülmenjenek egy másfajta Átváltozáson.

– Le... lehet, hogy nem halok meg? – nyitotta ki a szemét teljesen.

– Nem örökre. A vámpírjelöltek visszajönnek a halálból. A legjobb barátnóm is visszatért.

– Vigyázz Hercire helyettem is. Ha tudok, visszajövök érte, és érted is... – Szavai elmerültek a szájából, orrából, szeméből és füléből kiömlő vörös vérpatakban.

Nem tudott már megszólalni, én pedig magamhoz szorítottam, és úgy tartottam, miközben elillant belőle az élet. Amikor az utolsó sóhaj is elhagyta az ajkát, kivágódott a sportpálya ajtaja, és Damien, Sárkány Lankford, Aphrodité meg az Ikrek rontottak be rajta.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Aphrodité ért oda hozzám elsőként. Talpra segített, Stark élettelen teste pedig lecsúszott az ölemből a földre.

– Véres a szád – súgta Aphrodité, és elővett egy zsebkendőt a táskájából.

Megtöröltem előbb az ajkam, aztán a szemem. Addigra Damien is ott termett mellettem.

– Gyere velünk – mondta. – Visszakísérünk a koleszba, hogy át tudj öltözni.

Mellém lépett, és határozottan megfogta a könyökömet. Aphrodité a másik oldalamon állva követte a példáját. Az Ikrek összekapaszkodva vigasztalták egymást, nehogy hangosan zokogni kezdjenek.

Megérkeztek néhányan Erebosz Fiai közül, kezükben egy sötét hordággal és egy pokróccal. Aphrodité és Damien megpróbáltak kiterelni az épületből, de én megmakacsoltam magam.

Csendben szipogva végignézttem, ahogy a harcosok gyengéden felemelik Stark véres testét, és ráfektetik a hordágyra. Azután letakarták a pokróccal, az arcát is befedve vele.

Hercegnő akkor az égre emelte a fejét, és hangosan vonyítani kezdett.

Rettenetes volt. Hercegnő hangja szomorúsággal, fájdalommal és magánnyal töltötte meg a véráztatta éjszakát. Az Ikrék azonnal elsírták magukat. Hallottam, hogy még Aphrodité is azt mondja:

– Istenem, ez borzalmas!

– Szegény állat – suttogta Damien, és neki is könnyek szöktek a szemébe.

Nala lekuporodott a gyászoló kutya mellé, és nagy, szomorú szemekkel figyelte, mint aki nem tudja, mitévő legyen.

Én sem tudtam, mitévő legyek. Furcsán zsibbadtnak éreztem magam, és bár a sírást nem tudtam abbahagyni, arra készültem, hogy kiszabadítom magam a barátaim szorításából, és odamegyek Hercegnőhöz, hogy megpróbáljam beváltani az ígéretemet. Ebben a pillanatban Jack rontott be a sportpályára, és azonnal földbe gyökerezett a lába. Tátva maradt a szája a döbbenettől. Egyik kezét az arca elé kapta, a másikkal pedig a torkához nyúlt, mint aki el akarja fojtani feltörő sikoltását. Először a hordágyon kiterített holttestre pillantott, aztán a véres homokra, majd a vonyító kutyára. Damien szipogva megszorította a karom, majd elengedett, és elindult a barátja felé, Jack azonban senkivel és semmivel nem törődve Hercegnőhöz rohant, és térdre vetette magát előtte.

– Ó, drágám! Megszakad érted a szívem! – mondta a kutyának.

Hercegnő felé fordította a fejét, és Jackre nézett. Azt hittem, hogy a kutyák nem tudnak sírni, Hercegnő azonban, esküszöm, hogy sírt. Könnyek csorogtak a szeme sarkából sötét, nedves csíkokat hagyva az arcán.

Jack is zokogott, de a hangja kedves és vigasztaló volt, amikor Hercegnőhöz szólt.

– Ha velem jössz, soha nem hagylak egyedül.

A hatalmas, szőke labrador lassan, mint aki évtizedeket öregedett néhány perc alatt, tett egy lépést előre, és Jack vállára hajtotta a fejét.

Könnyeimen keresztül láttam, ahogy Sárkány Lankford odalép Jackhez, és gyengéden megérinti a hátát.

– Vidd a szobádba! Hívok egy állatorvost, és beadunk neki valamit, hogy el tudjon aludni. Maradj mellette, ugyanúgy meg fogja gyászolni a gazdáját, ahogy a macskák szokták a vámpírokat. Hűséges társ. – Majd szomorúan hozzátette: – Nehéz lesz feldolgoznia az elvesztését.

– Én... én mellette maradok – mondta Jack, és egyik kezével megtörölte az arcát, a másikkal pedig Hercegnőt simogatta. Amikor a harcosok felemelték Stark testét, és elindultak vele kifelé, Jack mindkét kezével átölelte a kutya nyakát.

Már az ajtónál jártak, amikor Neferet felbukkant. Ki volt pirulva a sietségtől, és alig kapott levegőt.

– Ó, ne! Ki az?

– Az új vámpírjelölt, James Stark – felelte Sárkány.

Neferet odalépett a hordágyhoz, és visszahajtotta a pokrócot. Mindenki Starkot nézte, én azonban képtelen voltam még egyszer rápillantani élettelen arcára, ezért inkább Neferetre szegeztem a tekintetem. Így én voltam az egyetlen, aki látta diadalmasan felcsillanni a szemét, és az arcán egy pillanatra megjelenő leplezetlen örömet. Azután vett egy mély lélegzetet, és újra felvette az aggódó Főpapnő álarcát, akit szomorúsággal tölt el egy vámpírjelölt elvesztése.

Úgy éreztem, mindjárt elhánynom magam.

– Vigyétek a hullaházba! Személyesen fogom ellátni – mondta Neferet. Azután anélkül, hogy

rám nézett volna, parancsoló hangon odavetette: – Zoey, viseld gondját a kutyájának!

Intett a harcosoknak, hogy haladjanak tovább, és követte őket.

Egy másodpercig szóhoz sem jutottam. Neferet szívtelensége és Stark halála túl sok volt együtt. Azt hiszem, a lelkem mélyén – különösen ilyenkor, amikor valami elmondhatatlan szörnyűség történt –, azt kívántam, bárcsak az a nő lenne, akinek első találkozásunkkor gondoltam: anyám helyett anyám, aki olyannak szeret, amilyen vagyok.

Néztem, ahogy kiviszik Stark testét az épületből, és megtöröltem a szemem. A barátaimnak szükségük volt rám. Ígéreteket tettem, amelyeket be kell tartanom. Itt volt az ideje, hogy beletörődjek: Neferet gonosz, én pedig nem engedhetem meg magamnak, hogy gyenge legyek.

Damienhez fordultam.

– Maradj Jack közelében ma este. Neki nagyobb szüksége lesz rád, mint nekem.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Damien.

– Majd én vigyázok rá – mondta Aphrodité.

– Mi is – tették hozzá az Ikek egyszerre.

Damien bólintott, megölelt, majd odament Jackhez. Leguggolt a barátja és a kutya mellé, aztán előbb bizonytalanul, majd egyre magabiztosabban simogatni kezdte Hercegnőt.

– Tudsz róla, hogy tiszta vér vagy? – kérdezte Aphrodité, én pedig elkaptam a tekintetem a szívbe markoló jelenetről, ahogy Damien és Jack próbálták megvigasztalni Stark kutyáját.

Végignéztem magamon. Miután megcsókoltam Starkot, nem éreztem a vér illatát. Teljesen megfeledkeztem észveszejtő édességéről, és most meglepetten láttam, hogy a ruhám egy merő sötét ragacs a vértől.

– Le kell vennem ezt a ruhát – mondtam sokkal bizonytalanabb hangon, mint szerettem volna.

– Le kell tusolnom.

– Gyere velem, elviszlek a gyógyfürdőbe – ajánlotta fel Aphrodité.

– Gyógyfürdőbe? – kérdeztem vissza ostobán. Fogalmam sem volt, mi a fenéről beszél. Stark most halt meg a karjaiban, ő meg gyógyfürdőbe akar vinni?

– Nem tudad, hogy átépíttetem a fürdőszobámat?

– Lehet, hogy Z inkább a saját szobájában szeretne tusolni – jegyezte meg Shaunee.

– Igen, lehet, hogy inkább a saját holmiját szeretné maga körül látni – tette hozzá Erin.

– Igen, bár az is lehet, hogy arról eszébe jutna, hogy amikor legutóbb egyedül mosta le magáról a vért a saját szobájában, az akkor volt, amikor a legjobb barátnője meghalt a karjaiban – mondta Aphrodité, majd önelégülten hozzátette: – Ráadásul biztosan tudom, hogy az ő szobájában nincsen márványból készült Vichy-zuhany, mivel az egész suliban az enyém az egyetlen.

– Vichy-zuhany? – kérdeztem. Úgy éreztem magam, mintha valami rossz álomban lennék.

Shaunee felsóhajtott.

– Egy darabka mennyország.

Erin gyanakvó pillantást vetett Aphroditére.

– Tényleg van egy Vichy-zuhany a fürdőszobádban?

– Többek között ez az előnye annak, ha valaki mocskosul gazdag és kurvára el van kényeztetve – felelte Aphrodité.

– Hát, Z – mondta Erin, és lassan felém fordult. – Lehet, hogy mégis el kellene menned a gyógyfürdőjébe. Egy Vichy-zuhany nálam nincs jobb stresszoldó.

Shaunee kitörölte a szeméből az utolsó könnyecskéket.

– És mindannyian tudjuk, hogy neked jócskán kijutott ma stresszből.

– Oké, rendben. Elmegyek Aphrodité fürdőszobájába letusolni. – Merev léptekkel kiléptem az ajtón Aphrodité és az Ikek kíséretében.

Egész úton az ajkamon éreztem Stark csókját, miközben a hollók túlvilági vartyogása betöltötte az éjszakai sötétséget.

Kiderült, hogy a Vichy-zuhany négy jókora zuhanyzófejből áll (kettő felül, kettő oldalt Aphrodité márványtusolójában), amelyek egyszerre szórják a puha, meleg vízsugarakat a testemre. Figyeltem, ahogy a lefolyóban eltűnő víz előbb piros, aztán rózsaszín, végül pedig átlátszó lesz, és újra elsírtam magam, amikor rájöttem, hogy Stark utolsó csepp vére is eltűnt a bőrről.

Volt ebben valami nevetséges, hiszen alig néhány órája ismertem meg Starkot, mégis úgy éreztem, mintha az elvesztése lyukat égetett volna a szívembe. Hogyan lehetséges ez? Hogy hiányozhatott ennyire, amikor nem is ismertem? Vagy lehet, hogy mégis ismertem – lehet, hogy létezik olyan kapcsolat két ember (két vámpírjelölt) között, ami túlmutat a társadalom által elfogadott időkereteken? Talán az a néhány perc, amit Stark és én együtt töltöttünk a sportpályán, elegendő volt a lelkünknek ahhoz, hogy felismerjék egymást.

Lelki társak lettünk volna? Lehetséges ez egyáltalán?

Amikor a fejem már fáj a sírástól, és a könnyeim is elapadtak, fáradtan kimásztam a tusolóból. Belebújtam a nagy, fehér köntösbe, amit Aphrodité kikészített nekem, majd beléptem csilivili szobájába. Nem lepődtem meg rajta, hogy az Ikrek már nem voltak ott.

– Tessék, ezt idd meg – mondta Aphrodité, és a kezembe nyomott egy pohár vörösbort.

Megráztam a fejem.

– Kösz, de nem nagyon szeretem az alkoholt.

– Idd meg! Nem sima bor.

– Ó... – Elvettem tőle, és óvatosan belekortyoltam, mintha attól tartanék, hogy felrobban. És fel is robbant – amint lenyeltem.

– Vér van benne – jegyeztem meg, de a hangomban nem volt semmi vádló él. Mindketten tudtuk, mit jelent a „nema sima bor” megjegyzés.

– Ettől majd jobban érzed magad – mondta Aphrodité. – Meg ettől is. – A kanapé melletti asztalkán egy eldobható műanyag doboz állt kinyitva, benne egy Goldie’s sajtburger és egy nagy adag sült krumpli, mellette pedig egy üveg barna üccsi – tele cukorral és koffeinnel.

Lenyeltem a vérrel megspékelt bor utolsó cseppjeit is, majd rávettem magam a sajtburgerre. Akkor jöttem csak rá, hogy mennyire éhes vagyok.

– Honnan tudtad, hogy imádom a Goldie’s kajáját?

– Mindenki imádja a Goldie’s burgereket. Szörnyen egészségtelenek, ezért gondoltam, hogy örülnél egynek.

– Kösz – mondtam tele szájjal.

Aphrodité affektálva elhúzta az orrát, nagy műgonddal kivett egy sült krumplit a dobozból, majd elheveredett az ágyán. Egy ideg szórtanul nézte, ahogy eszem, majd tőle szokatlanul bizonytalan hangon megkérdezte:

– Tényleg megcsókoltad, mielőtt meghalt?

Képtelen voltam ránézni, és egyszerre a hamburger is íztelessé vált a számban.

– Igen, megcsókoltam.

– Jól vagy?

– Nem – feleltem halkán. – Valami történt köztünk... – Nem találtam a szavakat, és elcsuklott a hangom.

– Mit akarsz tenni?

Felé fordultam.

– Meghalt. Hogyhogy mit akarok... – Elhallgattam. Hogy feledkezhettem meg róla? Az, hogy

Stark meghalt, nem feltétlenül jelentette azt, hogy mindennek vége, legalábbis nem ebben az Éjszaka Házában. Aztán eszembe jutott a többi is. – Elmondtam neki.

– Mit?

– Hogy talán nem hal meg végleg. Mielőtt elment, mondtam neki, hogy mostanában a halott vámpírjelöltek visszatérnek a halálból, hogy egy másfajta Átváltozáson menjenek keresztül.

– Ami azt jelenti, hogy ha visszatér, akkor te leszel az első gondolata, illetve az, hogy te megmondtad. Remélhetőleg Neferet nem lesz a közelében, hogy belehallgasson a fejébe.

Összerándult a gyomrom, részben a reménytől, részben a félelemtől.

– Miért, te mit tettél volna a helyemben? Hagytad volna meghalni egyetlen vigasztaló szó nélkül?

Aphrodité felsóhajtott.

– Nem tudom. Valószínűleg nem. Fontos neked, igaz?

– Igen, az. De nem tudom, hogy miért. Vagyis persze, oké, én is tudom, milyen jó pasi volt, de a halála előtt mesélt magáról néhány dolgot, és ettől kialakult köztünk valami. – Megpróbáltam felidézni, pontosan mit is mesélt Stark, de túl zavaros volt még minden, csak a csók jutott eszembe, meg az, ahogy elvérzik a karomban. Megborzongtam, és kortyoltam egy nagyot a barna üdítőmből.

– Szóval mit akarsz tenni? – makacskodott Aphrodité.

– Fogalmam sincs! Szerinted el kéne ballagnom a hullaházba, és megkérni Erebosz Fiait, hadd üljek mellette, amíg életre nem kel? – Ahogy kimondtam, rájöttem, hogy valójában pontosan ezt szeretném csinálni.

– Ez nem lenne túl jó ötlet – felelte.

– Nem tudjuk, hogyan történik, és azt sem, hogy mennyi idő elteltével. – Elgondolkodtam. – Várjunk csak! Nem azt mondtad, hogy az egyik halálomról szóló látomásodban Stark is szerepelt?

– De igen.

– És mi volt az arcán? Kék félhold, vörös félhold vagy vörös tetoválás?

Aphrodité habozott.

– Nem tudom.

– Mi az, hogy nem tudod? Azt mondtad, felismerted a látomásodból.

– Így van, de csak a szemére meg a szexi szájára emlékszem.

– Ne beszélj így róla! – csattantam fel.

– Bocsi – mondta büntudatosan. – Tényleg történt valami köztetek, ugye?

– Igen. Úgyhogy próbálj meg visszaemlékezni, milyen volt a látomásodban.

– Nem sokra emlékszem – tűnődött az ajkát harapdálva. – Csak egy pillanatra láttam.

Felgyorsult a szívverésem, és zúgott a fejem, ahogy hirtelen reménykedni kezdtem.

– De ez azt jelenti, hogy nem halt meg. Vagy legalábbis nem teljesen. Szerepelt egy látomásodban, ami a jövőre vonatkozik! Ez azt jelenti, hogy visszatér!

– Nem feltétlenül – tiltakozott halkán Aphrodité. – Zoey, a jövő képlékeny, állandóan változik. Téged is kétszer láttalak meghalni. Egyszer egyedül, mert elhagytak a barátaid. Most már azonban visszatért a három seggfej muskétás. – Egy pillanatra elhallgatott. – Bocsi. Tudom, hogy szar napod volt. Nem akartam ilyen utálatos lenni. De akkor is ez a lényeg. Mivel az idió... akarom mondani a barátaid újra melletted állnak, a „Zoey egyedül hal meg” látomás feltehetően nem fog valóra válni. Látod? A jövő megváltozott. Amikor az a látomásom volt, amelyikben Stark szerepelt, akkor még úgy volt, hogy ő életben lesz. Most lehet, hogy ez is megváltozott.

– De nem feltétlenül?

– Nem feltétlenül – ismerte el vonakodva. – De erre azért ne nagyon építs. Én csak a

Látomásos Lány vagyok, nem a halálból visszatérő vámpírjelöltek szakértője.

– Márpedig nekünk egy szakértőre van szükségünk, aki tudja, hogyan működik ez a halott/élőhalott dolog. – Igyekeztem, hogy ne tűnjön túlságosan reménytelinek a hangom, de láttam Aphrodité szánakozó pillantásából, hogy nem tudtam átverni.

– Igen, nem szívesen mondok ilyet, de igazad van. Beszélned kell Stevie Rae-vel.

– Visszamegyek a szobámba, és felhívom, hogy találkozzunk holnap a Street Cats irodájában.

Mit gondolsz, le tudod foglalni addig Dáriuszt, amíg beszélek vele?

– Sértegetsz? Nemcsak hogy le tudom, de le is *akarom* foglalni – dorombolta.

– Oké, ezt rád bízom. Csak ne úgy, hogy lássam. – Vidáman felkaptam a barna tücsömet.

– Nem probléma. Boldogan maradok veled kettesben.

– Erre már tényleg nem mondok semmit. – Elindultam az ajtó felé. – Ja, még valami. Hogy sikerült megszabadulnod az Ikrektől? Holnap megint kezdek elölről az összebékítéseteket?

– Nagyon tapintatosan intéztem a dolgot. Közöltem velük, hogy ha maradnak, akkor tartunk egy pedikűrbulit, és az én lábammal kell kezdeniük.

– Aha, képelem, milyen fejvesztve menekültek.

Aphrodité hirtelen elkomorodott.

– Zoey, komolyan beszéltem az előbb. Ne táplálj hiú reményeket Starkkal kapcsolatban. Tudod, hogy ha visszatér, akkor sem lesz olyan, mint régen. Stevie Rae azt mondja, hogy a vörös vámpírjelöltek most már kezelhetőbbek, és tényleg, de a normálistól még így is nagyon messze állnak, akárcsak ő.

– Tudom, Aphrodité, de én még mindig azt mondom, hogy Stevie Rae rendben van.

– Én pedig továbbra is azt mondom, hogy ebben nem értünk egyet. Csak azt akarom, hogy légy óvatos. Stark nem...

– Elég! – fojtottam belé a szót. – Legalább hadd reménykedjek egy kicsit. Szeretném elhinni, hogy még nincs veszve minden.

Aphrodité lassan bólintott.

– Tudom, éppen ettől félek.

– Hagyjuk a témát, túl fáradt vagyok most hozzá.

– Oké, megértem. De azért gondolkodj azon, amit mondtam. – Már éppen nyitottam volna az ajtót, amikor hozzátette: – Nem akarsz itt aludni ma éjjel? Akkor nem lennél egyedül.

– Kösz, de nem. A kolez tele van vámpírjelöltekkel, nem vagyok egyedül. – Megfogtam a kilincset, és visszanéztem a vállam felett. – Köszönök mindent. Most már jobban érzem magam. Sokkal jobban.

Láthatóan zavarba jött a hálálkodásomtól, és gyorsan leintett. Azután régi önmagára emlékeztetve így szólt:

– Semmiség. Csak ne felejtse el, hogy ha egyszer királynő leszel, majd benyújtom a számlát.

Stevie Rae nem vette fel a telefonját. Azonnal bekapcsolt az idegesítő hangpostája. Nem hagytam üzenetet. Mégis mit mondtam volna? „Szia, Stevie Rae. Itt Zoey. Képzeld, most vérzett el egy vámpírjelölt a karomban, és tudni akarom, mi fog történni vele. Élőhalott, vérszívó szörnyetegként tér vissza, vagy átváltozik olyanná, mint ti, esetleg halott marad? Azért érdekel, mert ugyan alig ismertem, mégis belezúgtam. Szóval, hívj vissza, ha tudsz!” Nem, ez nem lenne túl jó ötlet.

Lehuppantam az ágyamra, és éppen arra gondoltam, milyen jó lenne, ha Nala idebújna hozzám, amikor nyílt a macskabéjáró ajtaja, és a morgós öreglány nyivákolva odaszaladt hozzám, felugrott az ágyra, az ölembe kuporodott, és fejét a nyakamhoz dörgölve dorombolni kezdett.

– Nagyon örülök, hogy látlak – vakartam meg a füle tövét, majd puszit nyomtam az orrára. –
Hogy van Hercegnő?

Nala pislogott egyet, eltűszentette magát, aztán ismét hozzám dörgölözött, és folytatta a dorombolást. Ezt úgy értelmeztem, hogy a kutya jó kezekben van, Jack és Damien a gondját viselik.

Nala dorombolásától megnyugodva elővettem a könyvemet, és megpróbáltam elmerülni jelenlegi kedvenc vámpír írónóm, Melissa Marr *Veszélyes játék* című regényében, de ezúttal még a szexi tündérek sem tudták lekötni csapongó gondolataimat.

Hogy mire gondoltam? Természetesen Starkra. Megérintettem az ajkam, még mindig éreztem rajta a csókját. Mi történt velem? Miért nem tudtam kiverni Starkot a fejemből? Oké, tudom, hogy a karjaimban halt meg, de akkor is volt valami kettőnk között, jobban mondva lehetett volna. Behunytam a szemem, és felsóhajtottam. Semmi szükségem nem volt egy újabb pasira. Hiszen Eriken és Heathen sem jutottam még túl.

Sőt, az igazat megvallva még Lorenen sem.

Szerelmes már nem voltam belé, de a fájdalom, amelyet okozott, még elevenen lüktetett bennem. A szívem még mindig sajtott, és nem állt készen arra, hogy beengedjen egy új pasit.

Eszembe jutott, ahogy Stark megfogta a kezemet, ahogy az ujjaink egymásba fonódtak, és ahogy ajka megérintette a bőrömet.

– A francba! Úgy látszik, a szívemnek senki sem szólt, hogy nem áll még készen egy új pasira –
– suttoztam.

Mi van, ha Stark visszajön?

És – ami még rosszabb – mi van, ha nem?

Elegem volt már abból, hogy mindenkit elveszítek. Egy könnycsepp bújt ki lezárt szemhéjam alól. Letöröltem a kezemmel. Oldalra fordultam, és összegömbölyödtem az ágyon. Arcomat belefúrtam Nala puha szőrébe. Rettenetesen fáradtnak éreztem magam. Szörnyű napom volt. A holnap talán jobb lesz. Holnap beszélek Stevie Rae-vel, és ő talán tud valami ötletet adni, hogy mitévő legyenek Starkkal kapcsolatban.

De képtelen voltam elaludni. Az agyam megállás nélkül zakatolt, elkövetett hibáim jártak a fejemben, és azok, akiket megbántottam. Vajon Stark halála egyfajta büntetés volt azért, ahogy Erikkal és Heathszel bántam?

Nem! Az eszem azt mondta, hogy ez nem lehetséges. *Ne légy nevetséges! Nüx sosem tenne ilyet.* A lelkiismeretem azonban sötétebb szavakat sugdosott. *Nem bánthatsz meg másokat büntetlenül. Előbb vagy utóbb meg kell fizetned Erikért és Heathért.*

Ebből elég! kiáltottam magamra. *Ráadásul ma Erik egyáltalán nem úgy nézett ki, mint aki annyira maga alatt van. Úgy viselkedett, mint egy seggfej, nem pedig úgy, mint akinek összetörték a szívét.*

Nem, ez azért nem teljesen igaz. Erik és én szerelmesek voltunk egymásba, és együtt jártunk, amikor kavarni kezdtem Lorennel. Mégis mit vártam tőle? Hogy zokogva koslasson utánam, és könyörögjön, hogy menjek vissza hozzá? A pokolba is, nem. Belegázoltam a lelkébe, és igazából nem lett belőle seggfej, csak meg akarta védeni magát tőlem.

Heathszel egy ideje nem találkoztam, de tisztában voltam vele, hogy az ő szívét is összetörtem. Túl jól ismertem ahhoz, hogy pontosan tudjam, mekkora fájdalmat okoztam neki. Áltulsul korunk óta összetartoztunk. Mindig ott volt mellettem – nyolcéves koromban ő volt a „szívszerelmem”, aztán a „barátom”, középiskolában már együtt jártunk, legújabban pedig megbélyegeztem, a vérét szívtam és még ki tudja, mit csináltam volna vele szívesen. Persze nevezhetjük nevén is a gyereket, hiszen a megbélyegzés és a vérszívás köztudottan mind a vámpírjelöltek, mind az emberek agyában bekapcsolja a szexért felelős receptorokat, vagyis

Heathnek nem csak a vérét szerettem volna a számba venni. Igen, tudom, hogy ez nagyon kurvásan hangzik, de legalább őszinte vagyok magammal.

Szóval Heath és én megbélegeztük egymást, aztán lefeküdtem Lorennel (még mindig olyan furcsa belegondolni, hogy már nem vagyok szűz – egyszerre felkavaró és ijesztő), és az újabb megbélegzés felülírta a korábbi. Ha Loren igazat mondott, akkor Heathnek rettenetes fájdalmai lehettek. És azóta még csak nem is beszéltem vele.

És még Stark gondolta magát gyávnak, amiért kerüli a fájdalmat? Hozzám képest rettenthetetlenül bátornak tűnt. Eltűnődtem, hogy a köztünk kialakult láthatatlan kapocs vajon akkor is megmaradt volna-e, ha tudomást szerez a múltamról. Elvégre is ő sok mindent elmondott magáról, én azonban szinte semmit.

Pedig lett volna mit. Hogy az elvarratlan szálakról ne is beszéljek.

Azért kerültem Heatht, mert tudtam, hogy fájdalmat okoztam neki. És – mivel azt játszottam, hogy őszinte vagyok magamhoz – azt is be kellett ismernem, hogy elsősorban azért kerülöm, mert félek a reakciójától.

Heath abszolút megbízható volt. Megbízhatóan bolondult értem. Harmadikos korom óta megbízhatóan a barátom volt (néha még akkor is, amikor én nem akartam). Mindig számíhattam rá.

Hirtelen rádöbentem, hogy szükségem van Heathre. Annyira megviseltnek, zaklatottnak és összezavartnak éreztem magam, hogy szükségem volt a megerősítésre... hogy nem vesztettem el mindent... hogy van még valaki, aki igazán szeret, akkor is, ha nem érdemlem meg.

A telefonom az éjjeliszekrényen töltődött. Kinyitottam, és mielőtt meggondolhattam volna magam, gyorsan küldtem neki egy SMS-t.

Hogy vagy?

Kezdetnek elég ennyi. Amikor válaszol, *ha* válaszol, majd rátérek a lényegre.

Visszabújtam Nala mellé, és megpróbáltam elaludni.

Egy örökkévalóságnak tűnő idő után megnéztem az órámat. Már majdnem reggel fél kilenc volt. Oké, szóval Heath még alszik. Neki téli szünet volt, és tudtam, hogy ha nem kell suliba mennie, akkor szeret délig lustálkodni. *Szóval alszik*, ismételttem magamnak makacsul.

Korábban ez nem okozott neki problémát, jegyezte meg azonnal a józanabbik felem. Alighogy elküldtem az SMS-t, máris válaszolt, és könyörgött, hogy találkozzunk valahol. Heath soha nem aludt át egy tőlem kapott üzenetet.

Lehet, hogy fel kellene hívnom.

És ha azt mondja, hogy soha többé nem akar látni? Az ajkamba haraptam, és éreztem, hogy mindjárt elbögöm magam. Nem. Nem hívhatom fel. Egy ilyen nap után semmiképpen sem. Nem bírnám elviselni, hogy csúnya dolgokat vágjon a fejemhez. Épp elég szörnyű lesz elolvasni őket.

Már ha válaszol.

Magamhoz húztam Nalát, és megpróbáltam a dorombolásra koncentrálni, hátha az elnyomja a mobilom fülsiketítő némaságát.

Holnap, mondtam magamnak, miközben nyugtalanul álomba merültem. *Ha holnapig nem válaszol, felhívom.*

Mielőtt teljesen elaludtam volna, esküszöm, hogy hallottam egy holló hátborzongató vartyogását az ablakom előtt.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Be sem kellett volna állítanom az ébresztőórát este (vagyis reggel, hiszen a vámpírjelöltek fordított ritmus szerint élnek – nekünk este nyolckor kezdődik a tanítás, és hajnali háromkor ér véget). Nyitott szemmel feküdtem az ágyban, Nalát simogattam, és közben igyekeztem nem gondolni Starkra, Heathre vagy Erikre, amikor ötkor elkezdett csipogni az órák.

Kitántorogtam az ágyból, és felhúztam egy farmert meg egy fekete pulcsit. Megnéztem magamat a tükörben. Oké, ez hiba volt. Ma este muszáj lesz aludnom valamennyit, gondoltam – most már a szemem alatti táskák alatt is táskák vannak.

Nala háta ívben megfeszült, és fűjt egyet az ajtó felé, amelyen valaki dörömbölni kezdett.

– Zoey! Siess már, a fene egye meg!

Kinyitottam az ajtót, és a morcos Aphrodité toporgott mögötte nagyon rövid (és nagyon dögös) fekete miniszoknyában, sötétlila pulóverben és egy olyan fekete csizmában, amelyért az Ikrek bármikor odaadták volna a fél karjukat. Aphrodité idegesen topogott a lábával.

– Mi van? – kérdeztem.

– Tudom, hogy már mondtam, de lassabb vagy, mint egy reumás csiga mankóval!

– Aphrodité, ne légy már ilyen utálatos! Tudom, hogy én is mondtam már ezt neked – feleltem, és igyekeztem kipislogni a szememből az álmodást, hátha attól magamhoz térek. – És nem is vagyok lassú, már mehetünk is – tettem hozzá végül.

– Dehogyan mehetünk. Még a Jeled sincs elrejtve.

– Ó, a fenébe! Azt elfelejtettem... – Önkéntelenül is Aphrodité homlokára pillantottam, amelyen nyoma sem volt a vámpírjelöltek Jelének.

– Igen, ez az egyik előnye annak, hogy csak úgy teszek, mintha vámpírjelölt lennék. Nem kell aggódnom amiatt, hogy meglátják a Jelet, ha elhagyom a suli területét. – Aphrodité hangja hetyke volt, mint akit nem izgat különösebben a dolog, de a szemén láttam, hogy valójában nagyon is bántja a Jele elvesztése.

– Hé, ne felejtsd el, hogy mit mondott Nüx. Még mindig fontos vagy neki.

Aphrodité a szemét forgatta.

– Ja, *fontos*. Persze. Mi lenne, ha igyekeznél egy kicsit? Dáriusz már odalent vár, és még Shekinah-hoz is be kell ugranod, hogy megmondod neki, engem viszel magaddal.

– És a reggeli müzlimet sem kaptam még meg – mondtam, miközben alapozót kentem bonyolult tetoválásaimra.

– Arra nem lesz időnk – vetette oda Aphrodité, amikor már a lépcsőn igyekeztünk lefelé. – Oda kell érnünk a Street Cats irodájába, mielőtt az ostoba emberek bezárják a boltjaikat és hazahúznak a szánalmas, középosztálybeli otthonaikba.

– *Te* is egy ostoba ember vagy – suttoztam.

– Én *különleges* ember vagyok – javított ki ugyanolyan fojtott hangon. – Stevie Rae-vel mikor találkozunk? Nem baj, ha egy kicsit késünk, ugye?

– Ó, a francba! – suttoztam. – Tegnap este nem tudtam elérni.

– Nem vagyok meglepve. Azokban a járatokban alig van térerő. Majd én kimentelek Dáriusz elé, addig próbáld meg újra! Reméljük, most fel fogja venni.

– Tudom, tudom – feleltem.

– Szia, Z! – köszönt oda Shaunee, ahogy Aphrodité és én elhaladtunk a konyha előtt.

– Jobban vagy már? – kérdezte Erin.

– Igen, köszi – feleltem mosolyogva. Az Ikrek közül csak úgy áradt a vidámság. Egy vámpírjelölt halála nem elég ahhoz, hogy hosszú időre kiakassza őket.

– Remek. Félretettünk neked a kedvenc müzliből – mondta Erin.

– Hé, agyatlan ikrek, ma este van kedvetek beugrani egy kis pedikűrözésre? Összehozhatunk egy idiótatalálkozót, miközben lekezelitek – ezt a redves nagy bütyköt a jobb lábamon. –

Aphrodité felemelte csizmába bújtatott lábát, és úgy tett, mint aki le akarja húzni rajta a cipzárt.

– Neked is előkészítettük a reggelidet, Aphrodité – mondta Erin.

– Igen, itt egy tál ringyószilva cafkakaóval – mosolygott Shaunee negédesen.

– Hogy ti milyen viccesek vagytok. Zoey, én szólok Dáriusznak, aztán találkozunk a parkolóban. Igyekezz! – azzal hátravetette a haját, és ellibeggett.

– Ki nem állhatjuk – mondta Erin és Shaunee egyszerre.

– Tudom – sóhajtottam fel. – De tegnap éjjel tényleg rendes volt velem.

– Valószínűleg azért, mert teljesen skizofrén – jegyezte meg Erin.

– Igen, az biztos a másik énje volt – bólogatott Shaunee. – Hé, hátha hamarosan diliházba kerül!

– Ezt szeretem benned, húgocskám. Képes vagy mindig meglátni a dolgok pozitív oldalát – derült fel Erin.

– Tessék, Z. Egyél egy kis müzlit – mondta Shaunee.

Lemondóan néztem a kedvenc reggelim csábító dobozára.

– Nincs időm enni. El kell mennem a Street Cats irodájába, hogy felajánljam a segítségünket.

– Megbeszélhetné velük, hogy csináljunk közösen egy kirakodóvásárt – javasolta Erin.

– Igen. Úgyis épp itt az ideje, hogy kipucoljuk a gardróbunkat, mert jön az új szezon, és helyet kell csinálni az új cuccoknak – mondta Shaunee.

– Ez nem is olyan rossz ötlet. Ráadásul a Street Cats épületében akár nappal is megtarthatnánk, és akkor nem zavarna minket a napfény – mondtam.

– Húgocskám, szortíroznunk kell a cipők között – vont le a következtetést Shaunee.

– Ahogy mondd, húgocskám. Úgy hallottam, hogy jövőre a metálfény lesz a divat.

Amikor kiléptem a koleszból, az Ikek még mindig a következő szezon várható cipőtrendjét vitatták meg.

Az épület előtt most nem Dáriusz strázsált, de ez a harcos is ugyanolyan nagy és félelmetes külsejű volt. Amikor meglátott, gyorsan fejet hajtott. Viszonoztam a köszönést, majd sietve elindultam a főépület felé, közben jobbra-balra köszöngetve a vámpírjelölteknek, akik mellett elhaladtam. Elővettem a mobilomat, és beütöttem annak az eldobható telefonnak a számát, amelyet néhány nappal ezelőtt vásároltam Stevie Rae-nek. Szerencsére ezúttal az első csöngés után felvette.

– Szia, Zoey!

– Ó, hála Istennek! – Nem mondtam ki a nevét, és igyekeztem minél halkabban beszélni. – Próbáltalak hívni tegnap este, de ki voltál kapcsolva.

– Bocs, Z. Az alagutakban nagyon rossz a vétel.

Felsőhajtottam. Erre ki kell majd találnunk valamit, de jelen pillanatban egyetlen épkézláb ötlet sem jutott az eszembe.

– Mindegy, nem számít. Ráérsz most? Találkozhatnánk a Street Cats irodájánál egy fél óra múlva. Fontos.

– Street Cats? Az meg hol van?

– A Tizenhatodik és a Sheridan kereszteződésénél, az a cuki kis téglapépület. A Charlie's Chicken mellett. Oda tudsz jönni?

– Igen, azt hiszem, menni fog. De buszra kell szállnom, úgyhogy bele fog telni egy kis időbe. Várj csak, nem tudsz beugrani értem?

Már nyitottam a számát, hogy elmagyarázzam, miért nem tudok ma érte menni, és hogy miért olyan fontos találkozunk, de a háttérből hirtelen velőtrázó sikoly, majd rémisztő nevetés hallatszott.

– Ööö, Zoey, bocs. Most mennem kell – mondta Stevie Rae.

- Stevie Rae, mi folyik ott?
- Semmi – vágta rá gyanúsán gyorsan.
- Stevie Rae... – kezdtem, de a szavamba vágott.

– Senkit nem esznek meg. Tényleg. De most mennem kell, ha nem akarom, hogy a pizzafutár túl sok mindenre emlékezzen ebből a fuvarból. Akkor találkozunk a Street Cats irodájában. Szia!

Azzal lerakta. Összecsuktam a telefonomat, és azt kívántam, bárcsak lehunyhatnám a szemem, bebújhatnék az ágyamba, és visszaalhatnék. Ehelyett azonban benyitottam az Éjszaka Háza központi épületének vastag faajtáján. Nálunk nincsen igazgatói iroda, de van egy előtér, ahol egy fiatal, csinos vámpír, Miss Taylor fogadja az érkezőket. Igazából Miss Taylor nem titkár, hanem Nüx papnője. Damien elmagyarázta, hogy őt kimondottan erre a feladatra készítették fel – hogy felvegye a telefonokat, fénymásoljon, üzeneteket adjon át vagy a templomot készítse elő a szertartásokra.

– Szia, Zoey – üdvözölt kedves mosollyal.

– Jó napot, Miss Taylor. Azért jöttem, hogy megmondjam Shekinah-nak, kit viszek magammal a Street Cats irodájába, de fogalmam sincs, hol találom.

– Shekinah a tanácstermet használja irodának, amikor nem tanít. És mivel az első óra még nem kezdődött el, szerintem most is ott van.

– Köszönöm – mondtam, és elsiettem balra a folyosón, majd felmentem a csigalépcsőn, ami a könyvtárhoz, illetve a vele szemben álló tanácsteremhez vezetett. Amikor odaértem az ajtóhoz, egy pillanatra elbizonytalanodtam. Felemeltem a kezem, hogy kopogjak, de Shekinah hangja megelőzött:

– Gyere be, Zoey.

Jesszusom, ezek a vámpírok félelmetesek, mintha mindig tudnák, mi fog történni a következő percben. Kihúztam magam, és beléptem.

Shekinah fekete ruhát viselt, amely úgy nézett ki, mintha bársonyból lenne. A mellkasán Nüx ezüsttel hímzett jele ragyogott, egy nő sziluettje, aki két felemelt kezében a holdat tartja. Shekinah rám mosolygott, engem pedig újfent lenyűgözött a belőle áradó egzotikus szépség és bölcsesség.

– Üdvöz légy, Zoey – mondta.

– Üdvöz légy – feleltem automatikusan.

– Hogy érzed magad? Hallottam, hogy tegnap éjjel meghalt egy vámpírjelölt, és te ott voltál.

Nyeltem egyet.

– Igen, Stark velem volt, amikor meghalt. De most már egész jól vagyok.

– Készen állsz arra, hogy felkeresd a Street Cats irodáját? Lehet, hogy nem lesz könnyű ez az első látogatás.

– Tudom, de akkor is el akarok menni. El kell foglalnom magam valamivel.

– Helyes. Saját magadat te ismered a legjobban.

– Aphroditét szeretném magammal vinni, ha nincs ellene kifogása.

– Ő az a vámpírjelölt, aki képes kapcsolatot teremteni a földdel, igaz?

Idegesen bólintottam, és azt mondtam:

– Nüxtől ezt a képességet kapta.

Így majdnem olyan volt, mintha nem hazudtam volna.

– A földnek nyugtató hatása van. Általában azok, akik képesek kapcsolatba lépni vele, komolyak és megbízhatóak. Kiváló döntés, hogy őt választottad mára útitársnak.

Kerültem a tekintetét. Aphrodité mint komoly és megbízható? Ugyan már, mondanák erre az Ikrek.

– Ő és Dáriusz már várnak, úgyhogy azt hiszem, jobb lesz, ha megyek.

– Egy pillanat. – Shekinah rápillantott a kezében tartott papírra, majd felém nyújtotta. – Itt van az új órarended. Az engedélyemmel Neferet átrakott téged a kezdő vámpírszociológia osztályból a hatodévesek közé. – Jelentősegteljesen nézett szokatlan Jelemre, amely annak ellenére kiteljesedett, hogy még mindig csak vámpírjelölt voltam. Arról nem is beszélve, hogy soha egyetlen vámpírnak vagy vámpírjelöltnek sem voltak még olyan tetoválásai, mint nekem, azok ugyanis beborították a nyakamat, a vállamat, a hátamat, és most már a derekamat is. Shekinah nem láthatta őket, de beavatott pillantása azt sejtette, hogy tisztában van a létezésükkel. – Túl fejlett vagy ahhoz, hogy továbbra is ilyen kezdetleges szinten tanulj a vámpírszociológiát. Van egy olyan érzésem, és ebben a Főpapnőd is egyetért velem, hogy többet kell tudnod a felnőtt vámpírok életéről, mint egy átlagos harmadéves vámpírjelöltnek.

– Igen, asszonyom – mondtam, mert semmi más nem jutott az eszembe.

– Ez az áthelyezés némileg megváltoztatta az órarendedet. Ebédig felmentést kapsz a mai órák látogatása alól. De addigra gyere vissza, és figyelj, hogy az új órarended szerinti órára menj be.

– Úgy lesz. Ó, elintéznéd, hogy Aphrodité is felmentést kapjon?

– Már megtettem – felelte.

– Ööö, kösz. Vagyis köszönöm – nyeltem egy nagyot. A vámpírok mindentudásától mindig ideges lettem. – Az jutott még eszembe, hogy a Street Cats és a Sötétség Lányai szervezhetnének közösen egy kirakodóvásárt, és a befolyó pénz hozzájuk kerülne. Mit gondolsz, jó ötlet?

– Szerintem remek ötlet. Biztos vagyok benne, hogy a Sötétség Lányai és Fiai csupa érdekes dolgot kínálnak majd eladásra.

Az Ikrek cipőkollekciójára gondoltam, Erik *Csillagok háborúja*-figuráira (ki tudja, lehet, hogy most már kinőtt belőlük – elvégre felnőtt vámpír lett belőle) meg Damien fonott szövetylakáncaira, és igazat kellett adnom Shekinah-nak.

– Igen, én is biztos vagyok benne.

– Az alapítvánnyal való együttműködésben szabad kezet kapsz. Minden interakció a helyi lakossággal jó ötlet. Az elszigeteltség tudatlanságot, a tudatlanság pedig félelmet szül. Már felvettem a kapcsolatot a helyi rendőrséggel, és egyetértek velük abban, hogy a gyilkosságot emberek egy kicsi, de nagyon dühös csoportja követte el. Vannak kétségeim afelől, hogy jó ötlet-e kiengednem téged az emberek közé, de úgy hiszem, hogy nagyobb a belőle származó haszon, mint a vele járó kockázat.

– Én is így gondolom.

– És mindazonáltal Dáriusz is ott lesz, hogy megvédjen.

– Mindig az jut eszembe róla, hogy olyan, mint egy hegy – mondtam gondolkodás nélkül, majd elvörösödtem, annyira ostoba megjegyzés volt.

Shekinah azonban elmosolyodott.

– Igen, kétségkívül egy hegyre emlékeztet.

– Rendben, akkor majd beszámolok róla, hogy mit végeztünk.

– Holnap keress fel, és akkor majd elmondod. A holnapról jut eszembe: úgy döntöttem, tartunk egy különleges Újévi Szertartást, amelynek az a célja, hogy megtisztítsuk az iskolát a negatív energiáktól. Két tanár és egy szegény vámpírjelölt halála után erre igencsak nagy szükség van. Úgy hallottam, ismered a megtisztító szertartásokat és az egykor itt élt őslakosok hitét is.

– Igen! – Képtelen voltam palástolni meglepetésemet. – Nagymamám a mai napig a cserokik hite szerint él.

– Helyes. Akkor számítok rád és Nüx által megajándékozott társaidra. Holnap lesz az év utolsó napja, és úgy tervezem, hogy éjfélkor kezdjük a szertartást. Az egész iskolára kiterjedő megtisztító szertartással fogjuk köszönteni az új évet, a keleti fal mellett.

– A keleti fal mellett? De hiszen ott... – elcsuklott a hangom, és émelvegni kezdtem.

– Igen, ott találtatok meg Nolan professzor holttestét. Azon a helyen azonban nagy erők összpontosulnak, ezért a megtisztító szertartásnak keresve sem találhatnánk jobb helyszínt. Azt szeretném, ha ott idéznétek meg az elemeket.

– Neferet nem ezt csinálta, amikor legutóbb szertartást tartott azon a helyen? – Neferet egyfajta halotti szertartást hajtott végre ott, ahol Nolan professzor holttestét megtaláltuk. Ezzel egy időben védővarázslatot vont az iskola köré, hogy azonnal tudomást szerezzen róla, ha valaki ki- vagy bemegy az Éjszaka Házába.

– A megtisztulás és a védelem két nagyon különböző dolog, Zoey. Neferet akkor inkább a védelemre koncentrált, ami tökéletesen elfogadható reakció volt a tragédiára. Most azonban annak jött el az ideje, hogy megtisztítsuk az elménket, és a jövőbe nézzünk. Ezért meg kell tisztítanunk a múltat. Érted?

– Azt hiszem – feleltem.

– Alig várom, hogy megidézd azt a kört – mondta.

– Én is – hazudtam.

– Légy éber és bölcs, Zoey.

– Megteszem, ami tőlem telik – válaszoltam. Kifelé menet tiszteletteljesen meghajoltam.

Szóval holnap nekem kell levezetnem egy megtisztító szertartást az egész iskola számára. Ráadásul úgy, hogy egy elem hiányzik, Aphrodité ugyanis már nem tud kapcsolatot teremteni a földdel. Pedig mindenki azt hiszi róla. Igaz, arról is meg vannak győződve, hogy Aphrodité még mindig vámpírjelölt. Jesszusom. Nagy bajban vagyok. Szokás szerint.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Igyekeztem nem gondolni a közelgő szertartásra, nehogy túlságosan beparázzak, ezért a parkoló felé menet megnéztem az új órarendemet. Nos, Shekinah-nak igaza volt – azzal, hogy beraktak a hatodéveseknek szóló vámpírszociológiára, teljesen felborult az órarendem. A dráma például a második helyett az ötödik lett, vagyis közvetlenül az egyetlen változatlan helyen maradt órám, a lovaglás elé került.

– Nagyszerű – mondtam magamban. – Nem elég, hogy itt van ez a nyavalyás szertartás, még Erikkel is lesz ma órám.

Ha lett volna valami a gyomromban, biztosan kiadom magamból. Befordultam a parkoló felé, és megpillantottam Aphrodité meg Dáriuszt egy nagyon menő, fekete Lexus mellett. Vagyis igazából Dáriuszt és a széles vállait szúrta ki. Aphrodité az árnyékában állt, és a szempilláját rebegetve nézett fel rá.

– Bocsi, hogy ilyen sokáig tartott – mondtam, miközben beültem a kocsis hátsó ülésére. Aphrodité kecsesen becsusszant az anyósülésre.

– Semmi gond. Ne stresszelj miatta.

A szememet forgattam. Most már nem baj, ha elkések? Uramisten, annyira átlátszó ez a csaj!

– Aphrodité – szoltam előre negédesen, ahogy Dáriusz kihajtott az iskola kapuján. – Írd be a naptáradba a holnap éjfélt.

– Tessék? – Hátrafordult, és olyan pillantást vetett rám, mint aki legszívesebben bevarrna az üléshez, nehogy megzavarjam a bájesevejt Dáriusz és közte.

– Holnap éjféltkor, te, én, Damien és az Ikrék megidézzük az elemeket, és tartunk egy megtisztító szertartást az egész iskola előtt.

Aphrodité kék szeme elkerekedett a rémülettől.

– Az baromi nagy... – kezdte már-már hisztérikus hangon.

– Móka lesz! – szóltam közbe, mielőtt folytathatta volna.

– Alig várom már – jegyezte meg Dáriusz, és kedvesen rámosolyogott Aphroditére. – Van abban valami kivételes, ahogy ti megidézitek az elemeket.

Láttam, hogy Aphrodité villámgyorsan összeszedi magát, és mire megszólalt, ismét megtalálta szokásos flörtölő (és enyhén kurvás) hangját:

– Kétségkívül így is körül lehet írni.

– Soha nem találkoztam még ennyi fantasztikus képességgel bíró vámpírjelölttel – mondta Dáriusz.

– És még nem is ismered az összes fantasztikus képességemet – mondta Aphrodité halkán nevetve, és közelebb hajolt a harcoshoz.

Így igaz, gondoltam, és véresre harapdáltam az ajkamat az aggodalomtól, miközben Aphrodité szemérmetlenül és kissé gyomorforgató módon flörtölt Dáriusszal, *se neki, se senki másnak – Aphroditén és Stevie Rae-n kívül – nincs fogalma arról, mi is folyik itt valójában*. Nem mintha mi hárman pontosan tudtuk volna, mint ahogy arra sem volt ötletem, hogy a pokolba fogjuk megidézni a kört az egyik elem nélkül. Eszembe jutott, mi történt, amikor Aphrodité megpróbált kapcsolatba lépni a földdel a szobájában, és tudtam, hogy ennél egyértelműbben nem adhatta volna tudtára Nüx, hogy ezt a képességét elveszítette. De hogyan fogjuk ezt megmagyarázni?

Damien és az Ikek valószínűleg megint bepöccennek majd rám, amiért ezt is elhallgattam előlük. Nagyszerű.

Szükségem volt valamire, ami a szertartás közben eltereli az egybegyültek figyelmét, és senki nem veszi majd észre, hogy valami nem stimmel. Oké, tudom, hogy ez ostobaság. Amire igazából szükségem volt, az egy nyaralás. Vagy egy levél Advil.

Kotorásztam egy kicsit a táskámban, de nem találtam benne Advilt – bár a szokásos fájdalomcsillapítók egyébként sem szoktak hatni a vámpírjelöltekre, ezért valószínűleg akkor sem múlt volna el a fejfájásom, ha talállok egyet. És volt egy olyan érzésem, hogy a figyelemelterelés sem fog bejönni. Egy dolog látszott csak biztosnak – még nagyobb baj, még több stressz és feltehetően egy jó adag hasmenés.

Dáriusznak nem okozott gondot megtalálni a Street Cats irodáját. Barátságos kis téglalapú épület volt, mindenféle macskaholmival a kirakatában. Elhatároztam, hogy hazafelé menet veszek majd valami ajándékot Nalának. Épp elég sértődékeny macska volt ahhoz, hogy zokon vegye, ha azt gondolná, megcsalom (értsd: más macskák szagát érezné rajtam), és még ajándékot sem viszek neki.

Dáriusz kinyitotta nekünk az ajtót, és beléptünk az épület fényesen kivilágított üzletrészébe. Mindhárman napszemüveget viseltünk, de az éles fény még így is bántotta a szemünket. Az emberré visszaváltozott Aphroditére pillantottam. Jobban mondva, legalább kettőnknek biztosan bántotta.

– Isten hozta önöket a Street Catsnél! Most járnak itt először?

Elfordítottam a fejem Aphroditéről, és rápillantottam az...

Apácára?!

Majdnem megdörgöltem a szemem, hogy biztosan jól látok-e. Az apáca mosolyogva nézett vissza rám a pult mögül. Sötétbarna szeme életvidáman csillogott. Nem volt már fiatal nő, az arca mégis meglepően simának tűnt a fekete-fehér apácafejfedő alatt.

– Igen, ifjú hölgy? – nézett rám továbbra is mosolyogva.

– Ööö, izé, igen. Most járunk itt először – feleltem nem túl frappánsan. Az agyam lázasan zakatolt. Mit keres itt egy apáca? Aztán a szemem sarkából megpillantottam egy másik fekete

klepetusos alakot, és rájöttem, hogy nem ő az egyetlen apáca az ajándékboltban. Apácák? Hogy kerülnek ide? Nem fognak teljesen kiakadni, ha megtudják, hogy vámpírjelöltek akarnak önkéntes munkára jelentkezni?

– Nagyszerű! Mindig szívesen látjuk az újonnan érkezőket. Mit tehet önökért a Street Cats?

– Nem is tudtam, hogy a bencés nővéreknek közük van a Street Catshez – mondta Aphrodité váratlanul.

– Két éve vettük át az alapítvány vezetését. A macskák rendkívüli lények, nem gondolja?

Aphrodité felhorkant.

– Rendkívüliek? Évszázadokig azért gyilkolták őket, mert a boszorkányok segítői és az ördöggel cimborálnak. Ha egy fekete macska átmegy valaki előtt az úton, az emberek máris balszerencséről zagyválnak. Erre gondolt, amikor azt mondta, hogy rendkívüli?

Legszívesebben felpofóztam volna Aphroditét, amiért ilyen tiszteletlenül beszélt, de az apáca szemmel láthatóan nem vette zokon.

– Nem gondolja, hogy ennek az az oka, hogy a macskák mindig is inkább a nőkhöz álltak közelebb? Különösen az úgynevezett javasasszonyokhoz? Egy alapvetően férfiuralmi társadalomban szinte már természetes, hogy egyes emberek valami baljóst látnak ebben.

Éreztem Aphroditén, hogy meghökkentette a válasz.

– Igen, nekem is pontosan ez a véleményem. És meg vagyok lepve, hogy egyetért velem – felelte őszintén. Feltűnt, hogy Dáriusz abbahagyta a bolt kínálatának fürkészését, és érdeklődéssel hallgatta a beszélgetést.

– F fiatal hölgy, az, hogy fityula van a fejemen, még nem jelenti azt, hogy tilos gondolkodnom, vagy hogy nem lehet saját véleményem. És biztos állíthatom, hogy kettőnk közül nekem volt több összeütközésem a férfiuralmi társadalom képviselőivel. – Mosolya tompított valamelyest szavai élén.

– Fityula! Így hívják – szólaltam meg ostobán, aztán éreztem, hogy azonnal elvörösödöm.

– Igen, ez a neve.

– Elnézést. Sosem találkoztam még apácával – mondtam, és még jobban elvörösödtem.

– Nincs ebben semmi meglepő. Nem sokan vagyunk. A nevem Mary Angela nővér, én vagyok zárdánk főnöknője és a Street Cats igazgatója. – Még mindig mosolyogva Aphrodité felé fordult, és kedvesen tegezni kezdte. – Azért ismerted fel a rendünket, gyermekem, mert te is katolikus vagy?

Aphrodité röviden felnevetett.

– Egyáltalán nem vagyok katolikus. Az apám Charles LaFont.

Mary Angela nővér megértően bólintott.

– Á, a polgármesterünk. Akkor nyilván tisztában vagy a rendünk által végzett önkéntes munkával. – Hirtelen felvonta a szemöldökét, amikor rájött, hogy Tulsa polgármesterének csak egy lánya van. – Te vámpírjelölt vagy.

Nem tűnt rémültnek vagy dühösnek, de úgy döntöttem, ideje tudomására hoznom, hogy a Sátán küldöttei vagyunk. Vettem egy nagy levegőt, kezet nyújtottam, és gyorsan bemutatkoztam:

– Igen, Aphrodité vámpírjelölt, akárcsak én. A nevem Zoey Redbird, én vagyok a Sötétség Lányainak vezetője.

Arra számítottam, hogy a döbbenettől elakad a szava, majd keresztet hányva kizavar minket a boltból, de semmi ilyesmi nem történt.

Mary Angela nővér nyugodtan megfogta a kezemet, szívélyesen megszorította, és így szólt:

– Üdvözöllek, Zoey Redbird.

Jól megnézett magának, majd Aphroditét is végigmérte, végül pedig Dáriuszra pillantott. Felvonta egyik őszes szemöldökét, és így szólt:

– A fiatalember idősebbnek látszik, mint egy vámpírjelölt.

Dáriusz tiszteletteljesen bólintott.

– Ön kiváló megfigyelő, papnő. Felnőtt vámpír vagyok, Erebosz Fia.

Csudás. Papnőnek nevezte. Ismét azt vártam, hogy az apáca dührohamot kap, ám az ezúttal is elmaradt.

– Értem. Maga a vámpírjelöltek kísérője. – Visszafordult felém. – Vagyis ti ketten igen fontos ifjú hölgyek vagytok.

Nem bántam, hogy tegez minket, sőt, valahogy ez tűnt természetesnek.

– Nos, mint már említettem, én a Sötétség Lányainak vezetője. . .

– Fontosak vagyunk – szakított félbe Aphrodité, – de Dáriusz nemcsak ezért kísért el bennünket. Két vámpírt is meggyilkoltak az elmúlt néhány napban, és a Főpapnőnk nem engedett volna el minket egyedül.

Kérdőn néztem Aphroditére. Nem volt jellemző rá, hogy szájmenést kapjon.

– Két vámpírt meggyilkoltak? Csak egy gyilkosságról hallottam.

– Koszorús költőnket három nappal ezelőtt ölték meg. – Képtelen voltam kimondani a nevét.

Mary Angela nővér feldúltak tűnt.

– Ez szörnyű hír. Imádkozni fogunk érte is.

– Imádkozna egy vámpírárt? – Megint nem gondolkodtam, mielőtt megszólaltam, és éreztem, hogy ismét elpirulok.

– Természetesen. És nemcsak én, hanem a nővéreim is.

– Elnézést. Nem akarok udvariatlan lenni, de maga nem gondolja azt, hogy minden vámpír a pokolra kerül, mert egy istennőt imádunk? – kérdeztem.

– Gyermekem, én abban hiszek, hogy a ti Nüxötök a mi Szűz Máriánk egy másik inkarnációja. És őszintén hiszem Máté igazát, aki ezt mondja evangéliumában: „Ne ítéletek, hogy ne ítéltessetek.”

– Kár, hogy a Hit Egyháza nem így gondolja – mondtam.

– Néhányan közülük igen. Ne vegyél mindenkit egy kalap alá, gyermekem. A „ne ítélj” mindkét irányban igaz. Szóval, mit tehet a Street Cats az Éjszaka Házáért?

Még mindig alig tudtam felfogni, hogy ez az apáca teljesen ki van békülve a vámpírokkal, de gondolatban gyorsan megráztam magam, és azt feleltem:

– A Sötétség Lányainak vezetőjeként úgy gondoltam, jó ötlet lenne, ha felajánlanánk a segítségünket az egyik helyi alapítványnak.

Mary Angela nővér arcára visszatért a barátságos mosoly.

– És kézenfekvő választás volt a macskamenhely.

Viszonoztam a mosolyát.

– Igen! Az igazság az, hogy csak nemrég jelöltek meg, és szerintem furcsa, hogy az iskolánk itt van Tulsa kellős közepén, mégis teljesen el vagyunk szigetelve a várostól. Egyszerűen úgy éreztem, hogy ez nem helyes. – Jó volt vele beszélgetni, és azon kaptam magam, hogy önkéntelenül is megnyílok előtte. – Ez hozott ide engem... – A szemem sarkából megláttam, ahogy Aphrodité összevonja a szemöldökét, és sietve kijavítottam magam. – ...illetve *minket*, ez hozott ide *minket*. Úgy gondoltuk, jó ötlet lenne, ha önkéntesként segítenénk a macskákon, és pénzt gyűjtenénk a Street Cats számára. Rendezhetnénk például egy kirakodóvásárt, a befolyt összeg pedig az alapítványé lenne.

– Pénzre és tapasztalt önkéntesekre mindig szükségünk van. Neked van macskád, Zoey?

Még szélesebbé vált a mosolyom.

– Igazából én vagyok az övé, ha itt lenne, ezt meg is erősítené.

– És önnek, harcos?

– Nefertiti a leggyönyörűbb teknőctarka círmos a világon, hat évvel ezelőtt választott ki szolgálójának – mondta Dáriusz.

– És neked?

Aphrodité zavartan állt egyik lábáról a másikra, és hirtelen rájöttem, hogy soha nem láttam nála macskát.

– Nem, nekem nincs – felelte Aphrodité. Amikor mindhárman döbbsen meredtünk rá, idegesen megrántotta a vállát. – Nem tudom, miért, de engem még egy macska sem választott ki.

– Nem szereted őket? – kérdezte az apáca.

– Nincs velük semmi bajom. Inkább úgy tűnik, hogy ők nem kedvelnek engem – ismerte be Aphrodité.

– Hmm – mondtam, de úgy látszik nem sikerült elfojtanom a mosolyomat, mert Aphrodité haragosan bámult rám.

– Semmi gond – szólt közbe Mary Angela nővér békítőleg. – Egy lelkes önkéntesnek akkor is tudunk munkát találni.

Jesszusom, az apáca nem viccelt, amikor azt mondta, talál nekünk munkát. Mivel volt még két teljes óránk, mielőtt vissza kellett mennünk a suliba, azonnal befogott minket. Aphrodité rögtön lecsapott Dáriuszra, szemmel láthatóan élvezte, hogy az ő feladata „lefoglalni a harcost, hogy Zoey nyugodtan randevúzhasson Stevie Rae-vel” (aki egyelőre még nem bukkant fel). Mary Angela nővér beküldte őket a macskaszobába almot cserélni és macskákat fésülni két másik apáca, Bianca nővér és Fatima nővér társaságában. Mary Angela nővér mindenféle különösebb felhajtás nélkül mutatott be minket, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy vámpírok és vámpírjelöltek (elrejtett Jellel) önkéntes munkára jelentkeznek náluk. Általában gyorsan tanulok, ezért már nem vártam minden pillanatban azt, hogy valamelyik apáca megrémüljön tőlünk. Kezdett leesni, hogy ezek a vallásos nők egészen máshogy „vallásosak”, mint a mostohabarom és a Hit Egyházának többi elmebeteg követője.

Sajnálatos módon Mary Angela nővér engem az adminisztráció poklába száműzött. Éppen most kaptak egy nagyobb szállítmányt különböző macskajátékokból – legalább kétszáz tollas, szőrös, egérszerű cicacsecsebecsét –, és Mary Angela nővér megkért, hogy vigyem be őket a számítógépes nyilvántartásukba. Ja, és gyorsan megtanította, hogyan kell kezelni „újsütetű” (ez az ő szava) számítógépes pénztárgépüket, majd szigorúan rám nézett, és azt mondta: „Késő estig nyitva vagyunk, és addig te felelsz a boltért.” Azzal eltűnt az irodában, amely az ajándékbolt és az adoptálásra váró macskák hálójelölte között volt.

De gyorsan kiderült, hogy nem eszik ilyen forrón a kását, az iroda egyik fala ugyanis üvegből volt, és nem csak én láttam odabent Mary Angela nővért, hanem ő is szemmel tudta tartani minden mozdulatomat. Folyamatosan telefonált és egyéb, fontosnak látszó dolgokat intézett, de közben végig magamon éreztem a tekintetét.

Be kell vallanom, hogy kellemesen csalódtam Mary Angela nővérben, amiért Jézus jegyeseként is ennyire el tud fogadni minket. Azon is eltűnődtem, vajon tényleg igazságtalanul vettem-e egy kalap alá mindenkit, aki vallásos (kivéve persze Nüx híveit). Nem szívesen szoktam beismerni, ha tévedek, főleg amióta egyre gyakrabban kényszerülök rá, de ez a fityulás nő kétségkívül elgondolkodtatott.

Szóval éppen nyakig ültem a vallással kapcsolatos gondolatokban, és alig láttam ki a macskaholmik mögül, amikor vidáman megzörrent az ajtó, és besétált rajta Stevie Rae.

Vigyorogva néztünk egymásra. El sem tudom mondani, mennyire jó érzés, hogy a legjobb barátnőm nem halott. Sőt még csak nem is élőhalott. Ismét úgy nézett ki, mint a régi Stevie Rae a

göndör, szőke hajával, a gödröcskéivel és az elmaradhatatlan Roper farmerjával, amibe (sajnos) megint beletúrta az ingét. Nagyon szeretem Stevie Rae-t. Igen, tudom, hogy nincs valami jó ízlése. És *nem*, nem hagyom, hogy Aphrodité rosszindulatú megjegyzései közénk álljanak.

- Z! Uramatyám, de hiányoztál! Hallottad a nagy hírt? – kérdezte szokásos tájszólásával.
- Milyen hírt?
- Hát azt, hogy...

De nem tudta folytatni, mert Mary Angela nővér váratlanul megkocogtatta az irodát és az ajándékboltot elválasztó üvegfalat. Az apáca kérdően felvonta összes szemöldökét, mire Stevie Rae-re mutattam, és azt tátogtam, hogy *a barátnőm*. Az apáca ujjával egy félholdat rajzolt a homlokára, majd Stevie Rae-re mutatott (aki tátott szájjal bámulta Mary Angela nővért). Buzgón bólogattam, hogy igen, ő is közénk tartozik. A zárdafőnök bólintott, mosolyogva intett Stevie Rae felé, majd folytatta a telefonálást.

– Zoey! – suttogta Stevie Rae. – Ez egy apáca.

– Igen – feleltem normális hangerővel. – Tudom. Mary Angela nővér vezeti ezt a helyet. A macskaszobában van még két apáca Aphroditével és egy harccsal, akik szemérmetlenül flörtölnek egymással.

– Pfuj! Aphrodité és a flörtölés annyira undorító! De akkor is, apácák? – Stevie Rae zavartan pislogott. – És tudják, hogy vámpírelöltek vagyunk meg minden?

Azt gyanítottam, hogy a *meg minden* megjegyzéssel saját magára utalt, ezért bólintottam. (Nem mintha szándékomban állt volna beszélni az apácáknak a vörös vámpírokról.)

– Igen. Úgy tűnik, nem zavarja őket, mert abban hisznek, hogy Nüx azonos az ő Szűz Máriájukkal. Ráadásul nem szeretnek ítélni mások felett.

– Ez a nem ítékezés nagyon szimpatikus, de Nüx és Szűz Mária? Uramatyám, ez a legbizarrabb dolog, amit valaha hallottam.

– Akkor ez tényleg elég bizarr lehet, mert képzelem, hogy halottként, illetve élőhalottként találkoztál egy-két bizarr dologgal – mondtam.

Stevie Rae ünnepélyesen bólintott, majd így szólt:

– Olyan bizarr, hogy apukám erre azt mondaná, hogy ha beadnánk egy csigának tablettában, az világcsúcsot döntene százméteres síkfutásban.

Megráztam a fejem, elvigyorodtam és átöleltem.

– Stevie Rae, te örült tyúk, annyira hiányoztál!

TIZENHATODIK FEJEZET

Összeölelkezésünknek Aphrodité idegesítő kacagása vetett véget, amely a folyosó másik végén lévő macskaszobából érkezett. Stevie Rae és én egymással versengve forgattuk a szemünket.

– Mit mondtál, mit is csinál ott és kivel?

Felsóhajtottam.

– Csak úgy engedtek ki a suliból, ha eljön velünk egy harcos Erebosz Fiai közül. Dáriusznak hívják, és...

– Biztos jó pasi lehet, ha Aphrodité ekkora műsort ad neki.

– Az, nagyon jó pasi. Ami azt illeti, ő ajánlotta fel, hogy elkísér minket. Aphrodité azt mondta, majd ő lefoglalja, hogy mi tudjunk beszélni.

– Ó, micsoda önfeláldozás – jegyezte meg Stevie Rae gúnyosan.

- Ne bánts... mindketten tudjuk, hogy van egy kis kurvás beütése – mondtam.
- Egy kicsi?
- Próbálok kedves lenni hozzá.
- Ó, értem. Jól van. Én is. Szóval ő lefoglalja ezt a szexi harcost, hogy mi tudjunk beszélgetni.
- Igen, és...

Újabb koppantás az üvegfalon, mire Stevie Rae és én odakaptuk a fejünket.

– Ne csak beszélgetsetek, dolgozzatok is! – kiabálta Mary Angela nővér elég hangosan ahhoz, hogy kihallatsszon az irodából.

Stevie Rae meg én gyorsan bólintottunk, mintha félnénk tőle. (De őszintén, *ki nem fél egy apácától?*)

– Fogd azt a dobozt, és keresd ki belőle azokat a kicsi, szürkerózsaszín pöttyös egérkéket, amik macskamentával vannak kitömve, és add ide őket. Én meg beviszem őket a gépbe – mondtam, és felemeltem azt a pisztolyra emlékeztető tárgyat, amelynek a használatára az imént tanított meg Mary Angela nővér. – Közben tudunk beszélgetni.

– Oké-zsóké – felelte Stevie Rae, és nekiállt átválogatni a nagy, barna doboz tartalmát.

– Mit is kezdél el mondani, mi az a nagy hír? – kérdeztem, miközben lecsippantottam egy egér vonalkódját.

– Ja! Nem fogod elhinni! Kenny Chesney-koncert lesz az új BOK-arénában!

Rámeredtem. Majd újra rámeredtem. Aztán még jobban rámeredtem. És közben nem szóltam egy szót sem.

– Most meg mi van? Tudod, hogy imádom Kenny Chesney-t.

– Stevie Rae – szólaltam meg végül. – Képtelen vagyok felfogni, hogy amikor ennyire nyakig ülünk a kakiban, hogy vagy képes ennyire belelkesedni egy idióta countryénekes miatt.

– Ezt szívd vissza, Z! Kenny nem idióta.

– Igazad van. Visszaszívom. Te vagy az idióta.

– Így már jó – mondta. – De aztán ha sikerül kitalálnom, hogyan vezetem be a netet az alagutakba, hogy tudjak online jegyet rendelni, akkor ne könyörögj, hogy szerezzek neked is.

Megráztam a fejem.

– Net? Az alagutakban?

– Apácák? Egy macskamenhelyen? – vágott vissza.

Vettem egy mély lélegzetet.

– Oké, ott a pont. Tényleg furá helyzet. Tudod, mit? Kezdjük inkább az elején. Hogy vagy? Hiányoztál.

Stevie Rae azonnal elmosolyodott.

– Remekül. És te? Ó, és te is nagyon hiányoztál.

– Össze vagyok zavarodva, és halálra stresszelem magam – feleltem. – Most jönnek azok a lila tollas játékok. Azt hiszem, a szürkerózsaszín egerekkel végeztünk.

– Hát, ezekből a lila tollas bigyókból jó sok van, úgyhogy elveszünk velük egy ideig. – Elkezdte adogatni a bizarr kinézetű toll-csomókat. (Ebből biztosan nem viszek Nalának, mert ha meglátná, alighanem felfújná magát, mint egy gömbhal.) – És mi ez a zavarodottság meg stressz? A szokásos dolog, vagy valami új keletű és komolyabb stressz?

– Természetesen új keletű és komolyabb. – Stevie Rae szemébe néztem, és lehalkítottam a hangom. – Tegnap éjjel egy Stark nevű vámpírjelölt meghalt a karjaimban. – Elhallgattam, amikor Stevie Rae összerezsent, mintha a szavaim fizikai fájdalmat okoztak volna neki. De muszáj volt folytatnom. – Szerinted vissza fog térni?

Stevie Rae egy ideig nem felelt semmit, én pedig hagytam, hadd szedje össze a gondolatait, miközben a macskajátékokat adogatja. Végül felemelte a fejét, és a szemembe nézett.

– Bárcsak meg tudnám mondani, hogy vissza fog-e térni, és hogy rendbe jön-e. De nem tudom.

– Mennyi idő múlva fog kiderülni?

Megrázta a fejét. Látszott rajta, hogy frusztrálja a téma.

– Nem tudom! Nem emlékszem. A napok akkor semmit nem jelentettek számomra.

– De mégis, mire emlékszel? – noszogattam halkán.

– Arra emlékszem, hogy felébredtem, és éhes voltam, nagyon éhes. Rettenetes volt. Vért kellett innom. Ő pedig ott volt, és adott. – Stevie Rae arca megrándult az emléktől. – A sajátjából. Belőle ittam először, amikor magamhoz tértem.

– Neferetből? – suttogtam a nevét alig hallhatóan.

Stevie Rae bólintott.

– Hol történt ez?

– Abban a szörnyű hullaházban. Tudod, ott van a déli fal mellett, a fenyőfáknál. Ott végzik a hamvasztásokat is.

Megborzongtam. Én is tudtam a hamvasztásokról. Minden vámpírjelölt tudott róluk. Hivatalosan Stevie Rae teste is erre a sorsra jutott.

– És aztán mi történt? Miután megettetted?

– Elvitt az alagutakba, a többiekhez. Gyakran meglátogatott minket. Néha hozott magával egy-egy hajléktalant, hogy legyen mit ennünk. – Stevie Rae elkapta a tekintetét, de még láttam benne felcsillanni a fájdalmat és a büntudatot. Annyira kedves teremtés volt – szörnyű lehetett emlékeznie arra az időszakra, amikor elveszítette emberi mivoltát. – Nem könnyű ezt felidézni, Zoey. Beszélni pedig még nehezebb róla.

– Tudom, és ne haragudj, de ez most tényleg fontos. Tudnom kell, mi fog történni, ha Stark visszatér.

Stevie Rae egyenesen a szemembe nézett, és a hangja hirtelen idegenül csengett, ahogy megszólalt.

– Nem tudom, mi fog történni vele. Néha még azt sem tudom, velem mi fog történni.

– De te már más vagy. Átváltoztál.

Stevie Rae arckifejezése megváltozott, és harag villant a tekintetében.

– Igen, átváltoztam, de ez nem olyan egyszerű átváltozás, mint ami a normális vámpírokkal történik. Nekem még mindig választanom kell, ha meg akarom őrizni az emberi mivoltomat, és ez a választás nem olyan egyértelmű, mint ahogy azt te gondolod. – Élesen rám nézett. – Azt mondtad, Starknak hívták? Nem emlékszem ilyen nevű vámpírjelöltre.

– Új fiú volt. Most helyezték át a chicagói Éjszaka Házából.

– Milyen volt, mielőtt meghalt?

– Stark rendes srác volt – feleltem automatikusan, majd elhallgattam, amikor rájöttem, hogy igazából fogalmam sincs, milyen srác volt. Most először tűnődtem el azon is, vajon csak az iránta érzett vonzalom miatt láttam-e olyan szimpatikusnak. Végére is beismerte, hogy megölte a mentorát. Hogy lehet az, hogy eddig nem vettem tudomást erről?

– Zoey? Mi van?

– Kezdtem megkedvelni. *Igazán* megkedvelni, de nem ismertem túl jól – mondtam végül. Valami miatt nem volt kedvem mindent elmondani neki Starkról.

Stevie Rae arckifejezése megenyhült, és ismét úgy nézett ki, mint a legjobb barátnőm.

– Ha igazán fontos neked, akkor el kell menned a hullaházba, és ki kell hoznod onnan. Rejtsd el valahol egy pár napra, és majd meglátod, hogy magához tér-e. Ha igen, akkor éhes lesz, és valószínűleg egy kicsit zakkant is, amikor felébred. Meg kell majd etetned, Zoey.

Remegő kézzel a homlokomhoz nyúltam, és kifésültem egy rakoncátlan tincset az arcomból.

– Oké... oké... majd kitalálom. Valahogy megoldom.

– Ha magához tér, hozd el hozzám. Nálunk akármeddig maradhat – mondta Stevie Rae.

– Oké – ismételt meg teljesen összezavarodva. – Annyi minden történik most az Éjszaka Házában. Minden megváltozott.

– Hogyhogy megváltozott? Mondd el, mi történt, hátha tudok segíteni.

– Felbukkant például Shekinah.

– Ismerős ez a név. Ő valami nagykutya, nem?

– A legnagyobb, ő minden vámpírok Főpapnője. És alaposan rendre utasította Neferetet a tanácsulésen.

– A mindenit, azt szívesen megnéztem volna!

– Szép látvány volt, de egyben félelmetes is. Gondolj csak bele, hogy ha Shekinah-nak elég hatalma van ahhoz, hogy Neferetet helyre tegye, abban van valami félelmetes, nem?

Stevie Rae bólintott.

– És mit mondott Shekinah?

– Tudod, hogy Neferet lezárta az iskolát, lefújta a téli szünetet, és mindenkit visszarendelt.

– Igen – bólintott ismét Stevie Rae.

– Shekinah újra megnyitotta az iskolát, a tanítás is folytatódik. – Közelebb hajoltam hozzá, és még jobban lehalkítottam eddig is suttogó hangomat. – És lefújta a háborút.

– Óóóó! Képzem, Neferet hogy berágott ezen – suttogta vissza Stevie Rae.

– Teljesen kikelt magából. Shekinah eddig normálisnak tűnik. De érted, mire gondolok, amikor azt mondom, hogy ijesztően nagy hatalma van?

– Igen, bár ha úgy vesszük, most már van valaki a te oldaladon, aki erősebb Neferetről. Azt mondd, leállította a háborút, ami jó jel.

– Nagyon jó jel, de nem csak erről van szó. Shekinah azt akarja, hogy tartsunk egy tisztító szertartást az egész iskola számára. Én fogom megidézni az elemeket. Én és az übertehetséges vámpírjelölt barátaim. Tudod: az Ikrek – tűz és víz; Damien – Mr. Levegő; és természetesen Aphrodité, a föld megtestesítője.

– Aha – mondta Stevie Rae. – Mondd csak, Z, Aphrodité képes még kapcsolatot teremteni a földdel?

– A legkisebb mértékben sem.

– Nem tudja eljátszani?

– Kizárt dolog.

– Próbálta?

– Igen. A zöld gyertya megcsípte, és kirepült a kezéből. Teljesen nyilvánvaló, hogy elveszítette ezt a képességet.

– Az baj – bólogatott Stevie Rae.

– Méghozzá nem is kicsi. És biztos vagyok benne, hogy Neferet úgy fogja tálni az egészet, mintha mindez az én hibámból történt volna. Vagy ami még rosszabb, úgy tesz majd, mintha Aphroditével, Damiennel és az Ikrekkel nem stimmelne valami.

– Az szívás! Bárcsak tudnék segíteni! – Aztán egyszeriben felderült az arca. – Várjunk csak! Talán tudok is! Mi lenne, ha belopóznék a szertartásra, és elrejtőznék Aphrodité háta mögött? Ha rám koncentrálsz, amikor megidézed a földet, és én is összpontosítok veled együtt, biztos vagyok benne, hogy sikerül meggyújtani a zöld gyertyát, és senki nem fog észrevenni semmit.

Már nyitottam a számat, hogy mondjam, „kösz, nem”, hiszen akkor túl könnyen elkaphatnák, és mindenki tudomást szerezne a létezéséről. De aztán becsuktam a számat. Miért is lenne az rossz, ha mindenki tudomást szerezne Stevie Rae-ről? Természetesen nem arra gondoltam, hogy elkapják, miközben besunnyog a szertartásra, hanem arra, hogy tényleg derüljön ki, mi történt

vele. Az ismerős, szívmengető érzés a bensőmben azt súgta, hogy (a változatosság kedvéért) ezúttal rátaláltam a helyes útra.

– Lehet, hogy valami ilyesmi lesz a megoldás.

– Tényleg? Hajlandó vagy elbújtatni? Oké-zsoké, csak mondd meg, hogy hol és mikor.

– Mi lenne, ha nem bújtatnánk el? Mi lenne, ha inkább vállalnád a másságodat?

– Zoey, imádom Damient, de én nem vagyok meleg. Tudom, hogy jó ideje nem jártam senkivel, de még mindig bizseregni kezdek, ha eszembe jut Drew Partian. Emlékszel, mennyire tetszettem neki, mielőtt meghaltam?

– Először is: igen. Emlékszem, hogy tetszettél Drew-nak. Másodszor: már nem vagy sem halott, sem élőhalott, úgyhogy valószínűleg most is tetszenél neki – persze csak akkor, ha tudná, hogy életben vagy. És így el is jutottunk a harmadik ponthoz: amikor azt mondtam, vállald a másságodat, nem arra gondoltam, hogy ismerd be, meleg vagy. Úgy értettem, hogy vállald azt, ami lettél. – Kezemmel az arcán lévő vörös tetoválás felé intettem, amit gondosan eltakart, mielőtt emberek közé jött volna.

Stevie Rae egy ideg csak döbbsen nézett rám. Amikor végül megszólalt, alig lehetett hallani a hangját.

– De nem tudhatnak rólam.

– Miért nem? – kérdeztem nyugodtan.

– Mert ha tudomást szereznének rólam, akkor a többiek létezésére is fény derülne.

– És?

– Az rossz lenne – mondta.

– Miért?

– Zoey. Már mondtam, hogy ők nem olyanok, mint a normális vámpírjelöltek.

– Mit számít ez, Stevie Rae?

– Te ezt nem érted – pislogott. – Nem normálisak, és én sem vagyok az.

Egy végtelenül hosszú másodpercig nem szóltam semmit. Végiggondoltam azt, amit tudtam – hogy Stevie Rae már nem élőhalott –, és azt, amit csak sejtettem, de magamnak sem mertem bevallani: hiába nyerte vissza emberi mivoltát, még mindig volt egy sötét énje, amelyet nem igazán értettem.

Tudtam, hogy döntenem kell. Vagy megbízom benne, vagy nem. És amikor így tettem fel a kérdést, arra csak egyféle választ tudtam adni.

– Tudom, hogy nem vagy pont ugyanolyan, mint voltál, de akkor is megbízom benned. Hiszek az emberségedben, és mindig is hinni fogok.

Stevie Rae majdnem elsírta magát.

– Biztos vagy benne, Z?

– Teljesen.

Vett egy mély lélegzetet.

– Oké, mi a terved?

– Igazából nem gondoltam még végig, de valami azt súgja, hogy a vámpíroknak és a vámpírjelölteknek tudomást kellene szerezniük rólad és a többiekről. Főleg most, hogy meghalt egy újabb vámpírjelölt. Nem tudunk mindent, amit szeretnénk, de annyi bizonyosnak tűnik, hogy valamilyen módon Neferet teremtményei vagytok, vagy legalábbis elindított egy folyamatot, amely lehetővé tette az átalakulásotokat, igaz?

– Azt hiszem, igen. Az igazság az, hogy félek, még mindig képes irányítani vagy legalábbis befolyásolni a többieket, annak ellenére, hogy megváltoztak, és Neferet is magunkra hagyott minket.

– Akkor te is egyetértesz abban, hogy rossz dolog, ha Neferet az egyetlen felnőtt vámpír, aki

tud rólatok, nem? Különösen akkor, ha még mindig képes irányítani titeket. Különösen most, hogy egy új vörös vámpír fog felébredni hamarosan. – Hirtelen eszembe jutott valami. – Starknak van egy különleges képessége. A nyílveszője mindig célba talál. Mindig.

– Neferet ezt egész biztos szeretné kihasználni – mondta Stevie Rae. – Az Átváltozásom előtt a többieket is kihasználta, vagy legalábbis megpróbálta. – Bocsánatkérően megvonta a vállát. – Nagyon sajnálom, hogy ilyen kevésre emlékszem az Átváltozásom előttről, de a többiek azt mondják, hogy nekik sem sok maradt meg abból az időszakból. Inkább tippjeim vannak, mint emlékeim.

– Mindegy, annyi így is bizonyosnak tűnik, hogy Neferet valami rosszban sántikál.

– Ezzel nem mondtál semmi újat, Z.

– Tudom. De ez újra felveti azt a kérdést, hogy jó-e az, ha a többi vámpír is tudomást szerez rólatok. Ha kiálltok a nyilvánosság elé, Neferet nehezebben tud majd felhasználni titeket a bizarr kis világoralmi tervéhez.

– Ilyen terve van?

– Nem tudom. De úgy tűnik, igen.

– Igazad van – mondta Stevie Rae.

– Szóval? Mit gondolsz?

Nem válaszolt azonnal, én pedig befogtam a számat, és hagytam gondolkodni. Ez komoly döntés volt. Amennyire tudtuk, Stevie Rae és a vörös vámpírjelöltek egy új faj képviseltek. Ha ez így van, akkor Stevie Rae egy új faj első egyede, elsőnek lenni pedig mindig komoly felelősséggel jár. Erről én is tudtam volna mesélni.

– Azt hiszem, igazad van – mondta végül suttogásnál alig hangosabban. – De félek. Mi van, ha a normális vámpírok szörnyszülötteknek tartanak majd minket?

– Nem vagytok szörnyszülöttek – mondtam nagyobb meggyőződéssel, mint ahogy valójában éreztem. – Nem hagyom, hogy ezt gondolják rólad vagy róluk.

– Megígéred?

– Megígérem. Ráadásul ennél jobb időpontot keresve sem találhatnánk. Shekinah nagyobb hatalommal bír, mint Neferet, az iskola környéke pedig tele van Erebosz Fiaival.

– Az mennyiben segít nekünk?

– Ha Neferet elveszíti a fejét, ők képesek lesznek kordában tartani.

– Zoey, nem szeretném, ha ürügyként használnád fel ezt az egészséget arra, hogy nyíltan szembeszállj Neferettel – mondta Stevie Rae hirtelen elsápadva.

– Dehogya! – hőköltem hátra, majd lehalkítottam a hangom, és folytattam. – Sosem tennék veled ilyet.

– Nem arra gondolok, hogy szándékosan szervezted így, hogy nekironthass Neferetnek. Úgy értem, hogy szerintem nem lenne okos dolog tőled vagy bármelyiküinktől, ha nyíltan szembeszállnánk vele, és ebből a szempontból szerintem lényegtelen, hogy Shekinah és Erebosz Fiai itt vannak-e. Többről van itt szó, nem csak Neferet szokásos örültségéről. A zsigereimben érzem, hogy így van. Nem tudom felidézni, hogy mi az, de valami veszélyes. Nagyon, nagyon veszélyes. Valami lényeges dolog megváltozott benne, és nem jó irányba.

– Bárcsak emlékeznél rá, mi történt veled!

Stevie Rae elfintorodott.

– Néha én is azt kívánom. Néha viszont nagyon, *nagyon* örülök, hogy mégsem emlékszem rá. Akármilyen történt, az nem volt kellemes, Zoey.

– Elhiszem – feleltem komolyan.

Egy ideig szótlanul számoltuk tovább a játékokat, mindketten a halál és a sötétség körül keringő gondolatainkba merültünk.

Önkéntelenül is eszembe jutott, milyen rettenetes volt, amikor Stevie Rae meghalt a karjaimban, és aztán milyen rémálomba illő jelenetek következtek, amikor élőhalottként felbukkant, és kétségbeesetten ragaszkodott emberi mivolta utolsó foszlányaihoz. Rápillantottam, és láttam, ahogy idegesen rágyja az ajkát, miközben lila tollas játékokat keres a dobozban. Rémült kamaszknak tűnt, aki új képességei és felelőssége ellenére nagyon is sebezhető volt.

– Nyugi – mondtam halkán. – Minden rendben lesz. Ígérem. Nüx gondoskodik rólunk.

– Azt akarod mondani, hogy az Istennő a mi oldalunkon áll?

– Pontosan. Szóval holnap éjfélkor végrehajtjuk a megtisztító szertartást a keleti falnál. – Nem kellett hozzátennem, hogy azon a helyen nemcsak a gyilkosság történt, de a túlvilági erők is ott összpontosulnak. – Mit gondolsz, be tudsz jutni az iskola területére, és elrejtőzni a közelben addig, amíg megidézem a földet?

– Igen – mondta vonakodva. Látszott rajta, hogy még mindig nem száz százalékgig biztos benne, hogy ez jó ötlet. – Szóval, ha jövök, hozzam magammal a többieket is?

– Ahogy gondold. Ha úgy érzed, az a legjobb, ha magaddal hozod őket, akkor felőlem jöhetnek.

– Ezt még át kell gondolnom. És velük is meg akarom beszélni.

– Oké, semmi gond. Megbízom a döntésedben, akár eljössz, akár nem – akár magaddal hozod őket, akár nem.

Elvigyorodott.

– Jó hallani, hogy ezt mondd, Z.

– Komolyan is gondolom. – Aztán hirtelen témát váltottam, mert láttam rajta, hogy még mindig vacillál, és időt akartam hagyni neki, hogy átgondolja. – Akarsz még további részleteket hallani az új keletű stresszembről?

– Még kérded?

– Ha itt végeztünk, vissza kell mennem a suliba, mivel rögtön drámaórára lesz iskolánk hihetetlenül népszerű és engem zsigerből gyűlölő új tanárával: Erik Nighttal.

– Ajjaj – mondta Stevie Rae.

– Nem hinném, hogy túl jó jegyet fogok kapni tőle.

– Ha jegyet nem is, de egy „A”-t kaphatsz tőle – mondta komisz vigyorral.

– Miről beszélsz? Ha arra gondolsz, hogy feküdjek le vele, hátha akkor jobb osztályzatot kapok tőle, akkor ki kell, hogy ábrándítsalak. Végeztem a szexszel. Egyszer és mindenkorra.

– Nem, Z. Nem arra gondoltam, hogy szexelj Erikkel az ötösért. Hanem arra, nehogy kapj tőle egy nagy vörös „A”-t a pólódra hímezve.

– Micsoda? – néztem rá teljesen értetlenül.

Felsóhajtott.

– Mint *A skarlát betűben*. A hősnőnek egy „A” betűt kell hordania a ruháján, mert megcsalta a férjét, és lefeküdt valaki mással. Többet kellene olvasnod, Zoey.

– Ja. Amúgy meg köszi a búbajos analógiát. Máris sokkal jobban érzem magam.

– Ne légy már ilyen érzékeny – mondta, és hozzám vágott egy tollas macskamütyűrt. – Csak vicceltem.

Még akkor is ezen morcoskodtam, amikor megszólalt a mobilja. Stevie Rae a kijelzőre nézett, és felsóhajtott. Gyorsan vetett egy pillantást Mary Angela nővérrre, aki a számítógépe előtt ült, aztán felvette a telefont.

– Szia, Vénusz, mi van? – szólt bele vidáman. Aztán elhallgatott, és arcáról szép lassan lehervadt a vidámság. – Ne! Mondtam, hogy mindjárt ott vagyok, és mindnyájan eszünk valamit. – Újabb szünet, újabb homlokráncolás. Félig hátat fordított nekem, és lehalkította a hangját. – Nem! Azt mondtam, eszünk valamit, és nem *valakit*. Csak bírjátok ki egy kicsit. Mindjárt

megyek. Szia!

Stevie Rae visszafordult felém. Arcára halovány mosolyt erőltetett.

– Hol is tartottunk?

– Stevie Rae, kérlek, nyugtass meg, hogy a barátaid nem embereket esznek!

TIZENHETEDIK FEJEZET

– Persze hogy nem embereket esznek! – válaszolta Stevie Rae kellő mértékű felháborodással a hangjában. Még Mary Angela nővér is felkapta fityulás fejét, és homlokát ráncolva nézett ránk.

Mosolyogva visszaintegettünk, és felmutattuk a kezünkben lévő macskajátékokat. Hosszasan méregetett minket, majd végül megenyhült az arckifejezése, elmosolyodott, és visszafordult a számítógéphez.

– Stevie Rae, elárulnád végre, mi folyik ott? – suttogtam, miközben újabb lila tollas szőrnyeket vittem be a nyilvántartásba.

Stevie Rae túl közömbösen vonta meg a vállát.

– Csak éhesek. Ennyi az egész. Tudod, milyenek a tinik. Állandóan éhesek.

– És ilyenkor honnan szereznek ennivalót?

– Általában egy pizzafutártól – felelte.

– Pizzafutárokat esznek? – suttogtam elkerekedett szemmel.

– Dehogysis! Felhívjuk őket mobilon, és megadjuk az egyik belvárosi épület címét, ami közel van a vasútállomáshoz és az alagutakba vezető lejárathoz. Azt szoktuk mondani, hogy túlórázunk, vagy a Tribune Loftsban lakunk, aztán megvárjuk a srácot, aki hozza a pizzát.

Zavartan elhallgatott.

– És? – kérdeztem türelmetlenül.

– Elkapjuk a futárt, elveszük tőle a pizzákat, és kitöröljük az agyából, hogy látott minket. Aztán megy tovább a dolgára, mi pedig a pizzát esszük meg, és nem őt – hadarta el egy szuszra.

– Szóval pizzát loptok?

– Igen, de jobb, mintha pizzafutárokat ennénk, nem?

– De – feleltem a szememet forgatva. – És vért is loptok a vérbankból, ugye?

– Megint csak azt mondom, hogy jobb, mintha pizzafutárokat ennénk, nem?

– Látod, ez is csak azt bizonyítja, hogy szint kell vallanotok.

– Azért mert pizzát meg vért lopunk? Biztos, hogy ezt el kell mondanunk a vámpíroknak? Úgy értem, van elég bajuk enélkül is.

– Nem, nem azért, mert loptok, hanem azért, mert nincs se pénzetek, se lehetőségetek arra, hogy legalisan gondoskodjatok magatokról.

– Néha azt kívánom, bárcsak Aphrodité visszajönne hozzánk. Tele van pénzzel meg aranykártyákkal – motyogta Stevie Rae.

– Akkor légy vele jóban – mondtam.

Stevie Rae elkomorodott.

– Nagyon jó lenne, ha ugyanúgy bele tudnék nyúlni a fejébe, mint a pizzafutároknak. Adnék neki egy nagy adag „légy kedves” impulzust, aztán boldogan élnénk, amíg meg nem halunk.

– Stevie Rae, nem maradhatsz örökké azokban a föld alatti járatokban.

– Szeretek ott lakni – jelentette ki makacsul.

– De gusztustalan, mocskos és nyirkos – mondtam.

– Most már sokkal jobban néz ki, mint amikor legutóbb láttad, és ha sikerül kicsit kicsinosítanunk, még neked is tetszeni fog.

Szóltanul bámultam rá.

– Na, jó, lehet, hogy kicsit túloztam.

– Lényegtelen. Arról beszélek, hogy szükségetek van az iskola pénzére, támogatására és védelmére.

Stevie Rae a szemembe nézett, és hirtelen sokkal idősebbnek és érettebbnek tűnt, mint korábban bármikor.

– Az iskola pénze, támogatása és védelme nem mentette meg se Nolan professzort, se Loren Blake-et, de még ezt a Stark gyereket sem.

Erre nem tudtam mit mondani. Igaza volt, de a lelkem mélyén tudtam, hogy az embereknek – és a vámpíroknak – tudomást kell szerezniük a vörös vámpírok létezéséről. Felsőhajtottam.

– Oké, tudom, hogy nem ez a legutóbbi terv a világon, de akkor is őszintén hiszek benne, hogy mindenkinek tudnia kell rólatok.

– Ez az „őszintén hiszek benne” azt jelenti, hogy Nüx megint küldött egy jelet vagy megérzést?

– Igen.

Stevie Rae sóhaja még mélyebb és aggodalmasabb volt, mint az enyém. (Ki gondolta volna, hogy ez is megtörténhet egyszer?)

– Rendben. Ott leszek holnap. Számítok rád, Zoey. Intézd úgy, hogy jól süljön el ez az egész.

– Elintézem. – Magamban pedig gyorsan küldtem egy rövid imát Nüxnek: *Számítok Rád, ahogy ő számít rám...*

Stevie Rae-vel végre valahára befejeztük a macskajátékok leltárba vételét, és amikor rápillantottam az órára, rájöttem, hogy el fogunk késni a suliból, ha nem kapjuk össze magunkat azonnal. És persze Stevie Rae-nek is vissza kellett mennie a vörös vámpírjelöltekhez, mielőtt azok újabb pizzalopást követnek el. Így hát gyorsan elbúcsúztunk egymástól, és még egyszer megbeszéltük, hogy holnap találkozunk a szertartáson. Egy kissé elsápadt, de megölelt, és azt ígérte, hogy ott lesz. Amikor elment, bedugtam a fejem Mary Angela nővér irodájába.

– Elnézést, asszonyom.

Nem tudtam, mi a helyes megszólítása egy apácának, aki ennyire tiszteletet parancsoló, és szemmel láthatóan ennyire el van merülve a csetelésben.

Az *asszonyom* nem lehetett annyira rossz választás, mert felnézett, és kedvesen elmosolyodott.

– Végeztetek, Zoey?

– Igen, és vissza kell mennünk az iskolába.

Mary Angela nővér az órára nézett, és elkerekedett a szeme a meglepetéstől.

– Uramisten! Nem gondoltam, hogy már ilyen későre jár. És azt is elfelejtettem, hogy ti fordított napirend szerint éltek.

Bólintottam.

– Tudom, hogy furcsának tűnik.

– Úgy gondolok rátok, mintha éjszakai lények lennétek. Akárcsak nyivákoló barátaink. Tudod, hogy ők is inkább az éjszakát kedvelik. Erről jut eszembe: mi lenne, ha szombat éjszakánként tovább lennének nyitva, és akkor az lenne a ti önkéntes napotok?

– Remekül hangzik. Megbeszélem a főpapnőnkkel, és majd idetelefonálok. És a kirakodóvásár ötletével mi legyen? Elkezdjem a szervezést?

– Igen. Felhívtam az Egyháztanács vezetőségét, és rövid vita után beleegyeztek a dologba.

Hallottam a hangján, hogy ez mégsem volt olyan sima ügy, és láttam, hogy szálegyenes gerince még jobban kiegyenesedik.

– Nem mindenki van kibékülve a vámpírjelöltekkel, igaz? – kérdeztem.

Megenyhült a tekintete.

– Nincs miért aggódnod, Zoey. A magam útját járom, és hozzá vagyok szokva, hogy néha bozótvágó késsel kell átverekednem magam a különböző akadályokon.

Éreztem, hogy elkerekedik a szemem, és szemernyi kétségem sem volt afelől, hogy ez a belevaló apáca nem átvitt értelemben beszél. Nem tudtam megállni, hogy fel ne tegyek egy kérdést:

– Ez az Egyháztanács az ön egyházának tagjaiból áll, vagy más egyházak képviselőiből?

– Nem a mi apátságunk tagjai alkotják, mivel az nem is egyház, csak egy gyülekezet, amely bencés apácákból áll. Az Egyháztanács, amiről beszéltem, a helyi egyházak vezetőinek testülete.

– A Hit Egyháza is képviselteti magát?

Elkomorodott.

– Igen. A Hit Egyháza több képviselővel is jelen van, mivel a gyülekezetük elég népes.

– Lefogadom, hogy ők voltak az az akadály, amit le kellett kaszabolnia – motyogtam.

– Ne haragudj, Zoey, de nem értettem, mit mondtál. – A szemem azonban huncutul csillogott, és sikertelenül próbálta elrejteni a mosolyát.

– Semmit. Csak hangosan gondolkodtam.

– Rossz szokás, és sok gondod lehet még belőle, ha nem vagy óvatos – mondta széles mosollyal.

– Ne is mondja – sóhajtottam. – Szóval biztos benne, hogy a kirakodóvásár jó ötlet? Ha túl sok veszély van vele, kitalálhatunk valami mást is, hogy...

Mary Angela nővér felemelte a kezét, és belém fojtotta a szót.

– Beszélj meg a Főpapróddal, és döntsétek el, melyik nap a legalkalmasabb a jövő hónapban. Alkalmazkodunk hozzáatok.

– Oké, rendben – feleltem, és büszke voltam magamra, hogy az ötletem ennyire bevált. – Azt hiszem, jobb lesz, ha megkeresem Aphroditét. Csak az első négy órától engedtek el minket, és vissza kell mennünk.

– A barátaid egy ideje már befejezték a munkát, de eléggé el vannak... – Egy pillanatra elhallgatott, és megint huncut fény csillant a szemében. – ...el vannak foglalva.

– Tessék? – kérdeztem vissza döbbenet. Az is épp elég meglepő volt, hogy Mary Angela nővér nincsen kiakadva a vámpiroktól és a vámpírjelöltektől, de hogy Aphrodité és Dáriusz gusztustalan flörtölésén is csak mosolyog – ezt még én is túl liberális hozzáállásnak találtam.

Az arcomra valószínűleg kiült az, amit gondolok, mert az apáca felnevetett, megfogta a vállamat, megfordított, és gyengéden kilökött az irodájából a macskaszoba felé.

– Menj csak, majd meglátod, miről beszélek – mondta.

Teljesen összezavarodva végigsétáltam a rövid folyosón, és benyitottam abba a szobába, ahol az örökbefogadásra váró macskákat tartották. Apácák nem voltak a közelben, csak Aphrodité és Dáriusz ültek az egyik sarokban háttal nekem, összebújva, mint egy szerelmespár. Valamit csináltak (pfúj) a kezükkel. Sőt, úgy tűnt, mint akik nagyon el vannak foglalva (duplán pfúj). Jó hangosan megköszörültem a torkomat. Ahelyett hogy büntudatosan szétrebbentek volna, Dáriusz hátrapillantott a válla felett, és elvigyorodott – Aphrodité (a ribanc) még csak hátra sem fordult, hogy megnézzék, ki nyitott rájuk. Hihetetlen! Pedig lehettem volna egy apáca vagy valamelyiküknek az anyja is.

– Nem szívesen vetek véget ennek a bájos kis légyottnak, de indulnunk kell – szólaltam meg gúnyosan.

Aphrodité egy nagy sóhaj kíséretében végül megfordult, és azt mondta:

– Oké. Tőlem mehetünk. De őt magunkkal visszük. – Csak akkor láttam meg, mit csinált ő és Dáriusz a kezével.

– Egy macska! – kiáltottam.

Aphrodité a szemét forgatta.

– Nem mondd! Egy macska? Egy macskamenhelyen?

– Egy iszonyú ronda macska – folytattam.

– Ne mondd ezt rá! – védte meg Aphrodité, miközben megpróbált feltápáskodni a hatalmas fehér macskával a karjában. Dáriusz segítőkészen megfogta a könyökét, nehogy Aphrodité fenékre essen. – Nem ronda. Különleges, és biztosan méregdrága.

– Ugyanannyi az ára, mint minden más macskának a Street Cats-nél – feleltem. – Csak egyszeri örökbefogadási díjat kell fizetni érte.

Aphrodité szórakozottan megsimogatta a marcona képű macskát, mire az behunyta mélyen ülő szemeit, és elkezdett dorombolni. Néha kihagyott egy-egy ütemet, mint valami akadozó motor, ami valószínűleg azt jelentette, hogy tele van szőrabdacsokkal. Aphrodité nem zavarta a szabálytalan dorombolás, és szerelmes tekintettel belemosolygott a macska lapított arcába.

– Démona egy fajtisza perzsa, aki azért került ide, mert ő az egyetlen túlélője egy szörnyű tragédiának. – Aphrodité összeráncolta tökéletes orrát, és megvetően nézett végig a különböző méretű és alakú macskákkal teli ketreceken. – Egyértelmű, hogy semmi keresnivalója egy ilyen közönséges helyen.

– Azt mondtad, Démona a neve? Nem így hívják a gonosz boszorkányt a *Csipkerózsika* rajzfilmváltozatában?

– De igen, és Démona sokkal érdekesebb volt benne, mint az a kis tenyérbe mászó, tündibünci Auróra hercegnő. Ráadásul nekem tetszik a neve. Erő sugárzik belőle.

Bizonytalanul kinyújtottam a kezem, hogy megsimogassam a hatalmas, fehér szőrcsomót. Démona résnyire kinyitotta a szemét, és gonoszul morogni kezdett rám.

– Démona a *démon* szóból származik – mondtam, és gyorsan visszarántottam a kezem.

– Igen, és a *démon* egy nagyon erős szó – azzal Aphrodité cuppogó hangokat hallatott, mintha meg akarná pusztítani a bestiát.

– Ki vannak szedve a karmai? – kérdeztem.

– Dehogy – felelte Aphrodité vidáman. – Könnyedén ki tudja kaparni valakinek a szemét.

– Elragadó – mondtam.

– Szerintem ugyanolyan különleges és gyönyörű, mint az új gazdája – jegyezte meg Dáriusz. Észrevettem, hogy amikor ő simogatta meg, Démona összehúzta a szemét, de nem morgott.

– Szerintem meg elfogult vagy. De lényegtelen. Induljunk. Mindjárt éhen halok. Nem volt időm reggelizni, és az ebédre is lecsúsztuk, úgyhogy visszafelé menet be kell ugranunk valahová kajáért.

– Hozom Démona holmiját – mondta Dáriusz, és felkapott egy takaros kis csomagot, amelyen ez a felirat állt: *Az új kiscicádnak*.

– Már ki is fizetted? – kérdeztem.

– De még mennyire – válaszolta Mary Angela nővér az ajtóból. Feltűnt, hogy óvatosan közelíti meg Aphrodité és Démonát, nehogy a macska meg tudja karmolni. – Csodálatos, hogy így egymásra találtak.

– Úgy érti, mást nem engedett közel magához? – kérdeztem.

– Senki nem érhetett hozzá – felelte Mary Angela nővér széles vigyorral. – Egészen addig, míg Aphrodité be nem sétált az ajtón. Bianca nővér és Fatima nővér szerint csoda történt. Démona azonnal elfogadta Aphrodité.

Aphrodité mosolya teljesen őszinte volt, és ettől fiatalnak és szívdöglesztően gyönyörűnek látszott.

– Rám várt – mondta.

– Igen – helyeselt az apáca. – Ez így van. Ti ketten összeillő párt alkottok. – Azután rám nézett, majd Dáriuszra, és a következő mondata mindhármunknak szólt. – Szerintem a Street Cats és az Éjszaka Háza is összeillő pár. Úgy érzem, nagy dolgokat tartogat számunkra a jövő. – Felemelte a jobb kezét, és így folytatta: – A Szűzanya vigyázó tekintete kísérje utunkat!

Köszönetet mormogtunk Mary Angela nővérnek. Szívesen megöleltem volna, de az öltözékét – a fityulát meg a fekete klepetust – szemmel láthatóan nem erre találták ki. Így csak lelkesen vigyorogtam és integettem neki, amikor kiléptünk az épületből.

– Úgy vigyorogtál meg integetté, mint egy fogyatékos – mondta Aphrodité, miközben arra várt, hogy Dáriusz kinyissa neki az ajtót, és besegítse őt meg a farkát csóváló Démonát a Lexus anyósülésére.

– Csak udvarias akartam lenni. És nagyon szimpatikus – feleltem, azzal kinyitottam magamnak a hátsó ajtót. Becsusszantam hátulra, bekötöttem magam, és ahogy felemeltem a fejem, Démona nézett velem farkasszemet. Aphrodité vállán terpeszkedett, hátsó lábával a mellét taposta, mellső lábai pedig az ülés háttámlájáról lógtak lefelé, veszélyes közelségben hozzám. – Ööö, Aphrodité, nem rakhatnánk be egy macskahordozóba?

– Uramisten! Hogy lehetsz ennyire gonosz és szívtelen? Persze hogy nem rakjuk macskahordozóba! – Aphrodité megsimogatta a bestiát, mire szálldosni kezdtek a fehér szőrszálak, és hamarosan mindannyiunkat beterített ez a gusztustalan macskazuhany.

– Ahogy akarod. Csak a macska biztonsága érdekében gondoltam – hazudtam. Igazából a saját testi épségem miatt aggódtam. Démona pont úgy nézett ki, mint aki szívesen kiharapna belőlem egy darabot vacsorára. Erről viszont eszembe jutott, hogy: – Éhes vagyok. Dáriusz, álljunk meg gyorsan valahol, és szerezzünk valami kaját.

– Semmi akadály. Mit szeretnél? – kérdezte.

A műszerfalán lévő órára pillantottam. Hihetetlen, de már este tizenegy is elmúlt.

– Hát, ilyenkor már nem sok minden van nyitva.

Hallottam, hogy Aphrodité az „ostoba, korán ágyba bújó” emberekről sugdos valamit Démona fülébe, de nem foglalkoztam vele. Körülnéztem, és megpróbáltam felidézni, milyen normális gyorséttermek (úgy mint Taco Bueno és Arby’s szemben a McDonald’s-szal és a Wendy’s-zel) vannak a közelben. Hirtelen ismerős illat csapta meg az orrom a Lexus résznyire lehúzott ablakán keresztül. Azonnal összefutott a nyál a számban, és megláttam a nagy sárga-vörös cégért nem messze tőlünk.

– Ez az! Menjünk a Charlie’s Chickenbe!

– Az olyan zsíros – fintorodott el Aphrodité.

– Épp attól olyan finom. Heath és én mindig oda jártunk. Az összes alapvető tápanyag megtalálható a menüikben: zsír, sült krumpli és barna üccsi.

– Mindjárt elhányom magam – mondta Aphrodité.

– Én fizetek.

– Oké, mehetünk.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Dáriusz felajánlotta, hogy kint marad a kocsiban és vigyáz Démonára, amíg Aphrodité és én bekapunk valamit, ami messze túlmutatott a munkaköri leírásán.

– Túl jó neked – mondtam Aphroditének. Akármilyen későre járt, a Charlie's Chicken tömve volt, és mi csak sodródtunk a nyájjal, míg végül egy túlsúlyos, rothadó fogú nő és egy kopasz, lábszagot árasztó pasas mögött kötöttünk ki az egyik sorban.

– Persze hogy túl jó neked – ismerte el Aphrodité.

Meglepetten pislogtam rá.

– Tessék? Azt hiszem, nem jól hallottam, amit mondtál.

Aphrodité felhorkant.

– Szerinted én nem tudom, milyen szörnyen viselkedem a pasijaimmal? Csak önző vagyok, nem hülye. Dáriusznak valószínűleg néhány hónap alatt elege lesz belőlem. Mielőtt dobna, majd én fogom dobni, de addig legalább jól elszórakozunk.

– Az eszedbe sem jutott, hogy a változatosság kedvéért kedves is lehetnél velem?

Aphrodité a szemembe nézett.

– Ami azt illeti, megfordult a fejemben. – Elhallgatott, majd így folytatta: – Kiválasztott engem.

– Kicsoda? Dáriusz?

– Nem. Démona.

– Ja, ő? Igen, kiválasztott. Ő a te macskád. Mint ahogy Nala kiválasztott engem, Dáriuszt meg az ő macskája, hogy is hívják... izé...

– Nefertiti – segítette ki Aphrodité.

– Igen, Nefertiti. Na és, mi ebben a nagy durranás? Mindenkiel megtörténik. A macskák kiválasztanak maguknak egy vámpírjelöltet vagy egy vámpírt. Előbb vagy utóbb minden vámpírnak lesz egy...

Hirtelen rájöttem, miért volt ilyen nagy hatással Aphroditére az, hogy egy macska kiválasztotta.

– Ez azt jelenti, hogy még mindig ide tartozom – mondta halkán. – Valahogy még mindig része vagyok az egész... – Elhallgatott, majd olyan halkán folytatta, hogy közelebb kellett hajolnom hozzá. – ...az egész vámpír dolognak. Azt jelenti, hogy nem vagyok teljesen kirekesztve.

– Persze hogy nem vagy kirekesztve – súgtam vissza. – Tagja vagy a Sötétség Lányainak. Az iskola diákja vagy. És Nüx is számol veled.

– De amióta ez történt – mondta, és végighúzta a kezét a homlokán, ahol már nem volt Jel, amelyet el kellene takarnia. – Amióta ez történt, úgy éreztem, mintha nem tartoznék sehová. Démona azonban megváltoztatta ezt.

Azt sem tudtam, mit mondjak, annyira váratlanul ért Aphrodité őszinteségi rohama.

A következő pillanatban megrázta magát, vállat vont, és ismét úgy nézett ki, mint az az Aphrodité, akit jól ismertünk, és ki nem állhattunk.

– Mindegy – folytatta. – Az életem így is egy jókora szívás. És ez a szar, zsíros kaja csak rátesz még egy lapáttal.

– Ugyan már, egy kis zsír jót tesz a hajadnak meg a körmeidnek. Olyan, mint az E-vitamin. – Megböktem a vállát. – Rendelek neked is, jó?

– Nem kaphatnék inkább valami diétásat?

– Viccelsz? A Charlie's-ban nincs diétás menü.

– Üdítőjük van diétás – mondta.

Végigmértem tökéletes alakját.

– De nem neked.

Mivel valóban egy gyorsétteremben voltunk, nem kellett sok idő hozzá, hogy teljesítsék a rendelésünket. Aphrodité és én találtunk egy félig-meddig tiszta asztalt, és elkezdtek belapátolni a zsíros sült csirkét és a ketchupben úszó sült krumplit. Kapkodva ettünk, mert vissza kellett érünk a suliba, és Dáriuszt is udvariatlanság lett volna túl sokáig kettesben hagyni Aphrodité ördögi macskájával, ennek ellenére borzasztóan élveztem minden falatot. Két hónapig csak tápláló, egészséges ételeket kaptam az Éjszaka Házában, és ízlelőbimbóim már ki voltak éhezve egy nagyobb dózis gusztustalanul finom és nagyon hizlaló kajára. Nyami.

– Beszéltem Stevie Rae-vel – mondtam két harapás között.

– Igen, mintha hallottam volna valami rettenetes tájszólást abból a helyiségből. – Aphrodité elegánsan harapott az egyik csirkecomból, és összevonta a szemöldökét, amikor megsóztam az amúgy is sós sült krumplit. – Fel fogsz fújódni, mint egy döglött hal.

– Ha igen, akkor felveszek egy melegítőfölsőt, és addig kocogok, mi ki nem pisilem az egészet – vigyorogtam rá tele szájjal.

Megvonta a vállát.

– Nagyon undorító tudsz lenni. El sem hiszem, hogy barátok vagyunk. Ez is csak azt bizonyítja, mekkora krízisben vagyok. Na, és mi a helyzet Stevie Rae-vel meg az állatkerttel?

– Igazából nem sokat beszéltünk róla meg a többiekkel – feleltem. Nem akaródozt elmondanom Aphroditének, hogy Stevie Rae is beismerte, hogy megváltozott.

– Akkor, ha nem a szörnyszülöttek volt a téma, az a tippem, hogy Starkról beszélgettetek.

– Igen. De ez nem olyan vicces.

– Szerintem sem. A srác meghalt. Legjobb esetben is élőhalott lesz belőle. Egyik sem túl jó verzió. Mit mondott Stevie Rae, mennyi időn belül kell magához térnie? Vagy megvárjuk, míg elkezd bűzleni, és onnan fogjuk tudni, hogy mégsem tér vissza?

– Ne beszélj így róla!

– Bocsi, mindig elfelejtem, hogy mennyire egymásra találtatok. Mit mondott Stevie Rae?

– Sajnos nem tudott semmi konkrétumot mondani. Az Átváltozás előtti emlékei elég hézagosak. Mindössze annyit tudott javasolni, hogy lopjuk el a testét, és figyeljük, hátha magához tér. Ha igen, akkor azonnal meg kell majd etetni.

– Megetetni? Hamburgerrel vagy vérrel?

– Inkább az utóbbival.

– Úú, pfúj. Tudom, hogy te már nagyon járatos vagy ebben a vérszívósdiban, de nekem még mindig hányingerem van tőle.

– Nekem is, de kár lenne tagadni, hogy azért mégis van benne valami – ismertem be kelleltenül.

Aphrodité elgondolkodva mért végig.

– A szociológia-tankönyv szerint olyan, mint a szex. Sőt, talán még jobb is.

Vállat vontam.

– Hé, ennyivel nem úszod meg – mondta Aphrodité. – Részleteket akarok.

– Jól van. Igen. Tényleg olyan, mint a szex.

Elkerekedett a szeme.

– És jó?

– Igen. De a következményei nem mindig jók. – Heathre gondoltam, és úgy döntöttem, itt az ideje témát váltani. – Igazából azt kellene valahogy kitalálnunk, hogyan szerezhetnénk meg Stark talán csak átmenetileg élettelen testét, és hogyan rejthetnénk el valahová addig, amíg esetleg magához tér. Akkor megetetjük...

– Álljunk csak meg egy szóra! Mármost *te* megeteted. Én ugyan nem hagyom, hogy belém harapjon, annyi szent!

– Oké, mármint én megetetem. – Nekem egyáltalán nem tűnt olyan szörnyűségnek ez a lehetőség, de ezt nem szerettem volna Aphroditével megvitatni. – Fogalmam sincs, hogyan lophatnánk el, és hogy hová tudnánk elrejteni.

– Nehéz lesz kihozni onnan, különösen azért, mert Neferet feltehetően rajta tartja a szemét.

– Minden bizonnyal, legalábbis Stevie Rae azt mondta. – Belekortyoltam a barna üdítőmbé.

– Úgy tűnik, be kell szereznünk egy pesztrakamerát – mondta.

– Micsodát?

– Tudod, egy olyan rejtett kamerát, amivel a gazdag anyucik figyelik a drága kis bébijüket, miközben ők délelőtt tizenegykor egy klubban szopogatják a martinijukat.

– Aphrodité, mi teljesen más világban élünk.

– Köszí – mondta. – De komolyan, egy ilyen pesztrakamera beválna. Ha akarsz, veszek egyet a RadioShackben. Az a Jack gyerek ért az ilyen elektronikai cuccokhoz, nem?

– De igen – feleltem.

– Akkor ő el tud rejteni egyet a hullaházban, a monitor meg lehetne a szobádban. Sőt, olyat is lehet kapni, aminek hordozható monitora van, és azt bárhová vihetnéd magaddal.

– Tényleg?

– Tényleg.

– Király! Nem szívesen dugtam volna be Starkot a gardróbomba.

– Booáá, mindjárt hanyok.

Egy ideig vidáman ettünk tovább, aztán ismét Aphrodité szólalt meg.

– És mondott még valamit a bugris barátnéd?

– Ami azt illeti, rólad beszélünk – feleltem önelégülten vigyorogva.

– Rólam? – Aphroditének összeszűkült a szeme.

– Igen, de csak egy kicsit. A holnapi tisztító szertartás kapcsán kerültél szóba. Arra jutottunk, hogy amikor megidézem a földet, ő elfoglalja a helyedet.

– Úgy érted, elbújik mögöttem, és megpróbálunk úgy tenni, mintha én idézném meg, de valójában ő csinálja?

– Hát, nem egészen. Úgy gondoltam, hogy te félreállsz, Stevie Rae pedig elfoglalja a régi helyét a körben.

– Mindenki szeme láttára?

– Igen.

– Most viccelsz, ugye?

– Nem.

– És ő beleegyezett?

– Igen – mondtam magabiztosabban, mint amilyennek éreztem magam.

Aphrodité csendben evett egy ideig, majd lassan bólintott.

– Értem már. Arra számítasz, hogy Shekinah majd megvéd téged.

– *Minket*. Vagyis téged, engem, Stevie Rae-t, a vörös vámpírjelölteket és Starkot, ha élőhalott lesz belőle. Ha mindenki tudomást szerez róluk, Neferet nem tudja majd olyan könnyen felhasználni őket gonosz céljai elérésére.

– Ez úgy hangzik, mint valami rossz akciófilm.

– Lehet, hogy úgy hangzik, de nem az. Halálosan biztos vagyok benne. És te is jobban teszed, ha hiszel nekem. Neferet veszedelmes. Megpróbált háborút indítani az emberek ellen, és nem vagyok benne biztos, hogy letett a tervéről. Ráadásul – tettem hozzá bizonytalanul – van egy balsejtlemem.

– A picsába! Miféle balsejtlem?

– Próbáltam nem foglalkozni vele, de azóta van ez a rossz érzésem Neferettel kapcsolatban,

mióta Nüx megjelent előttünk.

– Zoey, ne szórakozz velem! Hónapok óta sejted, hogy Neferet körül valami nem stimmel.

Megráztam a fejem.

– De nem így. Ez most más. Valami sokkal rosszabb. És Stevie Rae is érzi. – Haboztam, aztán mégis kimondtam: – És azok után, hogy tegnap este megtámadott az a valami, az éjszakától is félek.

– Az éjszakától?

– Az éjszakától – ismételtem.

– Zoey, mi az éjszaka teremtményei vagyunk. Hogy félhetsz az éjszakától?

– Nem tudom! Csak annyit tudok, hogy úgy érzem, van valami odakint, ami engem figyel. Te mit érzel?

Aphrodité felsóhajtott.

– Mivel kapcsolatban?

– Az éjszakával, Neferettel vagy bármi mással kapcsolatban! Csak annyit árulj el, hogy nem érzel-e negatív hullámokat.

– Nem tudom. Nem gondolkodom a hullámokon. Túlágosan lekötnek a saját problémáim.

Tele volt a kezem csirkével és sült krumplival, ezért nem tudtam átnyúlni az asztalon és elkapni a nyakát.

– Mi lenne, ha egy kicsit mégis foglalkoznál a témával? Elég fontos lenne. – Lehalkítottam a hangom, bár mindenki annyira el volt foglalva a saját zsíros menüjének emésztésével, hogy amúgy sem figyeltek volna ránk. – Volt két látomásod arról, hogy megöltek. És legalább az egyikben szerepelt Neferet is.

– Igen, és te erre alapozod az új „rossz érzésedet” vele kapcsolatban. – Kezével idézőjelbe tette a *rossz érzés* szavakat. – Én is beparáznék, ha valaki közölné velem, hogy látott meghalni.

– Itt most többről van szó. Történt velem egy s más az elmúlt két hónapban, de mostanáig egyszer sem féltem. Egyszer sem éreztem úgy, hogy legszívesebben zokogva összekuporodnék a félelemtől, és... – Hirtelen elhallgattam, mert ismerős nevetés ütötte meg a fülemet a bejárat felől. Odapillantottam, és egyszerre kiment az erő a tagjaimból, mintha valaki gyomorszájon vágott volna.

Egy tálca volt a kezében, rajta a kedvenc menüje (a 3-as számú, extra adag sült krumplival), mellette pedig egy gyerekmenü. Az a fajta, amit randin szoktak rendelni a lányok, hogy úgy tűnjön, alig esznek valamit, aztán hazamennek, és rávetik magukat a hűtőre. A csaj, aki vele volt, nem vitt semmit, de kezével az ő elülső zsebében (az elülső zsebében!) kotorászott, és néhány bankjegyet próbált beletömködni. Heath azonban nagyon csiklandós, ezért szokatlan sápadtsága és a szeme alatt sötétlő karikák ellenére hangosan felnevetett, miközben a csaj csábosan vigyorgott rá.

– Mi a baj? – kérdezte Aphrodité.

Amikor látta, hogy képtelen vagyok megszólalni, megfordult a széken, és követte a tekintetemet.

– Te, az ott nem a hogyishívják? A régi emberpasid? – kérdezte Aphrodité.

– Heath – suttogtam alig hallhatóan.

A terem túloldalán állt, nem hallhatta meg, mégis abban a pillanatban, ahogy kimondtam a nevét, felkapta a fejét, körülnézett, és azonnal megtalálta a tekintetével. Láttam, hogy az ajkára fagy a mosoly. A teste megrázkódott – szó szerint –, mintha már a pusztá látványom is fájdalmat okozna neki. A mellette álló lány elengedte a karját. Követte Heath tekintetét, és amikor meglátott, elkerekedett a szeme. Heath gyorsan visszafordult felé, majd leolvastam a szájáról, hogy azt mondja neki:

– Beszélnem kell veled.

A lány ünnepélyesen bólintott, fogta a tálcát, és leült a tőlünk legtávolabbi asztalhoz. Heath lassan odasétált hozzánk.

– Szia, Zoey – a hangja olyan kényszeredett volt, mint egy idegené.

– Szia – feleltem. Az ajkaim elzsibbadtak, az arcomat pedig egyszerre éreztem jéghidegnek és tűzforrónak.

– Jól vagy? Nincs semmi bajod? – kérdezte komolyan, és sokkal idősebbnek tűnt tizennyolcnál.

– Jól vagyok – nyögtem ki nagy nehezen.

Úgy fújta a ki a levegőt, mintha napok óta visszatartotta volna a lélegzetét, azután elfordította a fejét. Képtelen volt rám nézni. Néhány másodperc múlva összeszedte magát, és felém fordult.

– Valami történt az egyik éjjel... – kezdte, de aztán elhallgatott, és jelentőségteljes pillantást vetett Aphroditére.

– Óh, izé, Heath, ő egy, hm, egy barátnőm a, izé, az Éjszaka Házából, Aphrodité – dadogtam, a hangom alig akart engedelmeskedni az akaratomnak.

Heath kérdően nézett rám.

Amikor nem mondtam erre semmit, Aphrodité felsóhajtott, és a szokásos gunyoros, unott hangján így szólt:

– Zoey ezzel azt akarta mondani, hogy nyugodtan beszélhetsz előttem a megbélyegzésről meg efféle dolgokról. – Elhallgatott, és felvonta a szemöldökét. Amikor még mindig néma csendben ültem, megpróbált segíteni: – Beszélhet előttem, ugye jól mondom? Igaz, Zoey? – Képtelen voltam megszólalni, mire vállat vont, és folytatta: – Persze ha négy szemközt akartok beszélgetni, felőlem nincs akadály. Majd megvárlak a kocsiban, és...

– Ne! Maradj csak itt! Heath, nyugodtan beszélhetsz Aphrodité előtt. – Végre sikerült átszakítanom a gátat a torkomban.

Heath bólintott, és elkapta a tekintetét, de még így is láttam megcsillanni a csalódottságot meleg, barna szemében.

Természetesen tudtam, hogy kettesben akar velem maradni.

De képtelen voltam rá. Képtelen voltam rá, hogy egyedül maradjak vele és a fájdalmával. Még nem ment. Ilyen rövid idővel Loren, Erik és Stark elvesztése után nem. Nem akartam hallani, hogy mennyire gyűlöl, és mennyire sajnálja, hogy egyetlen percet is rám áldozott az életéből. Ismertem már, és tudtam, hogy Aphrodité előtt nem fog ilyeneket mondani. Szakít velem, de (Erikkel ellentétben) ő nem fog nyilvánosan megszegyeníteni. Heatht úriembernek nevelték a szülei, és mindig úgy is viselkedett.

Amikor ismét rám nézett, kifejezéstelen volt az arca.

– Oké. Ahogy mondtam, egyik éjjel valami történt. Azt hiszem, megszűnt a megbélyegzés közöttünk.

Nagy nehezen bólintottam.

– Szóval jól sejtettem. Ez most már végleges?

– Igen. Végleges.

– De hogyan történhetett meg? – kérdezte.

Vettem egy nagy levegőt.

– Azért szűnt meg, mert valaki más bélyegzett meg engem.

A fejét kicsit előre hajtva nézett engem, és amikor meghallotta a szavaimat, összerezett, mint akit felpofoztak.

– Egy másik emberrel voltál?

– Nem.

Láttam, hogy megfeszül az állkapcsa.

– Akkor azzal a vámpírjelölttel, akiről meséltél? Azzal az Erikkel?

– Nem – feleltem halkán.

Ezúttal nem fordította el a fejét, meg sem próbálta elrejtteni a szemében és a hangjában bujkáló fájdalmat.

– Akkor valaki mással? Van még valakid azon a fickón kívül?

Már nyitottam a számat, hogy elmondjam, az a valaki csak *volt*, és egyébként is egy hatalmas tévedés volt az egész, de nem hagyta, hogy megszólaljak.

– *Lefeküdtél* vele.

Ez nem kérdés volt, mégis bólintottam. Úgyis tudta már, tudnia kellett. Erős megbélyegzés volt közöttünk, és még ha nem is érezte, hogy mi történt pontosan Loren és köztem, akkor is kitalálhatta, hogy egy csók aligha szüntette volna meg.

– Hogy tehetted ezt, Zo? Hogy tehetted ezt velem? Velünk?

– Ne haragudj, Heath! Soha nem akartam fájdalmat okozni neked. Én csak...

– Ne! – Felemelte a kezét, mintha azzal feltartóztathatná a szavaimat. – Baromság, hogy nem akartál nekem fájdalmat okozni. Átsulis korom óta szerelmes vagyok beléd. Ha valaki mással vagy, az fájdalmat okoz nekem. És ezt te is nagyon jól tudod.

– Te is valaki mással vagy itt ma este. – Aphrodité higgadt szavai éles késként hasítottak a levegőbe.

Heath szeme villant egyet, ahogy ránézett.

– Egy *barátommal* vagyok. Napok óta most először jöttem ki a házból, egy *barátommal* – ismételte. Azután újból felém fordult, és megint feltűnt, hogy milyen sápadt és beesett az arca. – Casey Young az. Emlékszel még rá? Valamikor jóban voltatok.

Az asztal felé pillantottam, ahol Casey üldögélt egymagában, szemmel láthatóan kényelmetlenül érezve magát. Meg sem ismertem az előbb. Pedig nem sokat változott, ugyanaz a sűrű, barna haj, nagy szem és aranyos, szeplős arc. Heathnek igaza volt, valóban jóban voltunk. Nem annyira, mint Kaylával, a legjobb barátnőmmel, de jóban. Heath mindig úgy bánt velem, mint a kishúgával. Casey is szeretett velem lenni, de rajta, Kaylával ellentétben, sosem éreztem azt, hogy el akarná csábítani tőlem. Casey észrevette, hogy őt nézem, tétován felemelte a kezét, és intett nekem. Visszaintettem.

– Tudod, mi történik egy emberrel, amikor megszűnik a megbélyegzése? – Heath szavai ismét ráirányították a figyelmemet. Már nem volt se higgadt, se szomorú. Éles hangon beszélt velem, mintha minden egyes szót egy késsel hasított volna ki a lelkéből.

– Fájdalmat érez – mondtam.

– Fájdalmat? Az nem kifejezés, Zoey. Először azt hittem, meghaltál. Azt kívántam, bárcsak én is meghalnék veled. És azt hiszem, egy részem meg is halt.

– Heath – suttogtam elborzadva attól, amit okoztam neki. – Annyira...

De még nem végzett.

– Aztán rájöttem, hogy nem haltál meg, mert éreztem valamit abból, ami veled történik. – Elfintorodott. – Amit neked okozott. Aztán már csak azt tudtam, hogy a lelkemben keletkezett egy lyuk, ott, ahol korábban te voltál. És az a lyuk még mindig ott van. És fáj. Állandóan. Mindennap. – Behunyta a szemét, és megrázta a fejét. – Még csak fel sem hívtál.

– Akartalak – mentegetőztem szálnalmasan.

– Igaz is, ma reggel küldtél egy SMS-t. Kösz szépen – mondta gúnyosan.

– Heath, beszélni akartam veled. Csak képtelen voltam rá. El... – Nem tudtam, hogy magyarázzam el neki a Lorennel történeteket két szalonképes mondatban. Ilyen mondatok nem léteztek. Itt és most nem. Ezért csak annyit mondtam: – Elrontottam. Sajnálom.

Ismét megrázta a fejét.

– A sajnálat nem elég, Zo. Most nem. Emlékszel, amikor azt mondtad, hogy csak a megbélyegzés miatt szeretlek és kívánlak annyira?

– Igen. – Felkészültem rá, hogy a szemembe vágja az igazságot: hogy soha nem szeretett igazán, soha nem kívánt, és örül, hogy megszabadult ettől az ostoba, fájdalmas megbélyegzéstől.

– Akkor is azt feleltem rá, és most is azt mondom, hogy tévedtél. Harmadikos koromban beléd szerettem. És még most is szeretlek. És valószínűleg szeretni is foglak örökké. – Heath szeme furcsán csillogott. – De soha többé nem akarlak látni. Túl fájdalmas dolog szeretni téged, Zoey.

Heath lassan visszaballagott Casey-hez. Amikor odaért az asztalához, Casey halkán mondott neki valamit. Heath bólintott, azután anélkül, hogy még egy pillantást vetettek volna rám, Casey belékarolt, otthagyták érintetlen kajájukat az asztalon, és Heath kísértelt az életemből.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Szó nélkül türtem, hogy Aphrodité megfogja a karom, talpra állítson, és kivezessen a Charlie's Chickenből. Dáriusznak elég volt egyetlen pillantást vetnie ránk, és már ki is pattant a kocsiból.

– Mi történt? – kérdezte harcra készen.

Aphrodité megrázta a fejét.

– Semmi gáz, csak expasidráma. Tűnjünk el innen!

Dáriusz felmordult, és visszaült az autóba. Aphrodité betuszkolt hátra. Egészen addig észre sem vettem, hogy sírok, míg Aphrodité, a morgoló Démonával birkózva, a kezembe nem nyomott egy csomag papírzsepit.

– Tiszta takony vagy, és a sminked is teljesen elkenődött – mondta.

– Köszí – motyogtam, és kifújtam az orrom.

– Jól van? – kérdezte Dáriusz Aphroditéől, és közben rám nézett a visszapillantó tükörből.

– Rendbe fog jönni. Egy átlagos expasidráma is elég szívás, ez azonban egyáltalán nem volt átlagos, ezért duplán szívás.

– Ne beszéljeteK úgy rólam, mintha itt sem lennék – szipogtam, és megtöröltem a szememet.

– Akkor rendbe fogsz jönni? – kérdezte Dáriusz, ezúttal hozzám intézve a kérdést.

– Miért? Ha azt mondja, nem, akkor visszamész, és kinyírod a srácot? – kérdezte Aphrodité.

Magamat is meglepve elnevettem magam.

– Nem akarom, hogy megöljed, és igen, rendbe fogok jönni.

Aphrodité vállat vont.

– Te tudod, bár szerintem megérdemelné. – Aztán megrántotta Dáriusz karját, és a pláza felé mutatott. – Szívi, megállnál egy pillanatra a RadioShacknél? Szórakozik az iPod Touchom, és venni akarok egy újat.

Dáriusz kérdő tekintettel fordult hátra.

– Persze, állj meg nyugodtan – mondtam. – Úgyis össze akarom szedni magam, mielőtt visszamegyek a suliba. De azért itt maradnál velem a kocsiban?

– Természetesen, Papnő. – Dáriusz kedves mosolya láttán büntudatom támadt.

– Egy perc és itt vagyok. Vigyázzatok addig Démonára – azzal Aphrodité Dáriusz ölébe dobta a macskát, és szó szerint beszaladt a RadioShackbe.

Miután lecsillapította Aphrodité morgó bestiáját, Dáriusz hátrafordult hozzám.

– Ha akarod, beszélhetek azzal a fiúval.

– Nem akarom, de azért köszönöm. – Ismét kifújtam az orrom, és megtöröltem az arcom. – Minden oka megvan, hogy dühös legyen rám. Az én hibám.

– Azok az emberek, akik vámpírokkal kerülnek kapcsolatba, néha nagyon érzékenyek tudnak lenni – mondta Dáriusz gondosan megválogatva a szavait. – Emberként egy vámpír párjának lenni, különösen ha az a vámpír egy nagy hatalmú Főpapnő, nagyon nehéz feladat.

– Nem vagyok sem vámpír, sem Főpapnő – mondtam letörten. – Csak egy vámpírjelölt.

Dáriusz habozott. Látszott rajta, hogy azon hezitál, mennyit mondjon el nekem. Csak akkor szánta rá magát a folytatásra, amikor Aphrodité visszaért a kocsihoz, kezében egy kamu iPod Touch dobozzal.

– Zoey, ne felejtsd el, hogy senki nem válhat Főpapnővé egyik napról a másikra. Ha valaki különleges, az már vámpírjelöltként is látszik rajta. Hamar megmutatkozik az ereje. Akárcsak a tiéd, Papnő. Egyáltalán nem vagy átlagos vámpírjelölt, és soha nem is leszel az. Ezért a cselekedeteiddel képes vagy nagymértékben befolyásolni másokat.

– Az a helyzet, hogy már éppen kezdtem azt hinni: tudom kezelni ezt a nagy különlegességemet, most meg hirtelen úgy érzem, megfojt ez az egész.

Aphrodité visszavette az ölébe Démonát, majd megfordult, hogy rám tudjon nézni.

– Hát, igen, überkülönlegesnek lenni nem is olyan nagyszerű, mint eleinte gondoltad, igaz?

Arra számítottam, hogy gúnyosan rám mosolyog, mintha hozzátenné, hogy „ugye, megmondtam?”, de ehelyett csak megértést láttam a tekintetében.

– Ez kedves tőled – mondtam.

– Igen, sajnos rossz hatással vagy rám – felelte. – De próbálom a dolog jó oldalát nézni.

– A jó oldalát?

– A jó oldala az, hogy még mindig majdnem mindenki azt gondolja rólam, hogy egy ribanc boszorka vagyok – mondta vidáman, és mosolyogva hozzádörgölte az arcát Démona fejéhez.

– Szerintem fantasztikus vagy – szólalt meg Dáriusz, és megsimogatta Démonát, aki elkezdett dorombolni.

– És ebben teljesen igazad van. – Aphrodité odahajolt Dáriuszhoz, és a felháborodott macskát maguk közé préselve cuppanós puszit nyomott a harcos arcára.

Hangosan öklendezni kezdtem, és úgy tettem, mintha behánynék a kezemben tartott zsebkendőbe, de amikor Aphrodité rám kacsintott, elmosolyodtam, és egy kicsit valóban jobb kedvem lett. *Legalább vége, gondoltam. Erik gyűlöl. Stark halott, és ha esetleg élőhalottá válik, akkor is csak segíteni akarok neki, hogy eligazodjon az élőhalotti létben. Ennyi. Éppen elég volt ez a kellemetlen jelenet Heathszel, semmi szükségem ilyenekre. Egy jó időre végeztem a pasikkal.*

Természetesen elkéstem a drámaóráról. Azzal, hogy megváltozott az órarendem, drámából is átkerültem a felsőbb évesek közé, de nem bántam. Középiskolában a dráma a kedvenc tantárgyaim közé tartozott, szerettem a színdarabokat (játszani, és nem olvasni). Nem voltam valami hű de jó színésznő, de szívesen próbálkoztam. Az órarendváltás persze azt is jelentette, hogy csupa új diákkal kerültem egy csoportba. Megálltam az ajtóban, és azon gondolkodtam, hová üljek. Véletlenül sem szerettem volna félbeszakítani Erik (Night professzor?) előadását Shakespeare darabjairól.

– Ül csak le valahová, Zoey.

Erik rám sem nézett, miközben ezt mondta. A hangja kimért volt és hivatalos, és egy kicsit unalmas. Más szóval, pont úgy beszélt, mint egy tanár. Arról pedig fogalmam sincs, honnan tudta, hogy az ajtóban ácsingózom.

Gyorsan beléptem a terembe, és leültem az első üres asztalhoz. Sajnálatos módon az első

sorban volt. Biccentettem Becca Adamsnek, aki közvetlenül mellettem ült. Viszonozta a köszönésemet, de szemmel láthatóan azzal volt elfoglalva, hogy Eriket bámulja. Beccát nem ismertem túl jól. Szőke, csinos csaj volt, mint nagyjából az összes vámpírjelölt az Éjszaka Házában (néha az volt az érzésem, hogy őt szőszí jut minden „normális” vámpírjelöltre), és nemrég csatlakozott a Sötétség Lányaihoz. Korábban mintha láttam volna együtt lógni Aphrodité régi sleppjével, de nem volt róla se pozitív, se negatív véleményem. Mondanom sem kell, az persze nem tette szimpatikussá, hogy a nyálát csorgatva bámulta Eriket.

Nem! Erik már nem a pasim. Nem húzhatom fel magam minden egyes alkalommal, amikor egy csajnak megtetszik. Nem szabad foglalkoznom vele. Viszont ha megpróbálnék a barátja lenni, azzal mindenkinek megmutathatnám, milyen simán túljutottam rajta. Igen, ez lesz a...

– Szia, Z!

A nagyon szőke, nagyon cuki és nagyon magas Cole Clifton köszönt rám suttogva, aki jelenleg Shaunee-val randizott (vagyis nagyon bátor is volt). Mosolyogva viszonztam az üdvözlést:

– Szia!

– Remek. Köszönöm, hogy önként jelentkezted, Zoey.

– Tessék? – pislogtam meglepetten Erikre.

A mosolya rideg volt, a tekintete jéghideg.

– Mivel megszólaltál, azt feltételeztem, hogy önként jelentkezel a Shakespeare-improvizációra.

Nyeltem egyet.

– Ó, izé, én... – nyökögtem, miközben arra gondoltam, hogy eszem ágában sincs itt improvizálni, de amikor láttam, hogy Erik szeme gúnyosan megcsillan, mintha csak azt várná, hogy gyáván megfutamodom, hirtelen meggondoltam magam. Nem fogom megadni neki azt az elégtételt, hogy megszégyenítsen az egész osztály előtt. Így hát megköszörültem a torkomat, és kihúztam magam a székben. – Persze, örömmel.

A tekintetében felvillanó meglepetség, amelytől elkerekedett gyönyörű, kék szeme, egy pillanatra önelégültté tett. Ez azonban rögtön szerte is foszlott, amikor megszólalt:

– Jól van. Akkor gyere, és fogd a példányodat a szövegből.

Ó, a francba, a francba, a francba!

– Rendben. – Erik és én a színpadon álltunk, szemben az osztállyal. – Mint mondtam, mielőtt Zoey késve bejött és félbeszakított, Shakespeare-t improvizálni kiváló módszer a jellemábrázoló készség fejlesztésére. Ugyanakkor szokatlan is, Shakespeare műveit ugyanis ritkán szokták improvizálni. A színészek általában szigorúan ragaszkodnak a szerző szavaihoz, ezért is érdekes dolog megváltoztatni ezeket a híres jeleneteket. – A papírlapra mutatott, amelyet idegesen szorongattam izzadó kezemben. – Így kezdődik Othello és Desdemona jelenete, amelyben...

– Az *Othellót* fogjuk előadni? – kérdeztem rémülten, és éreztem, hogy a gyomrom görcsbe rándul. Nem is olyan régen Othello monológját szavalta el Erik az egész iskola előtt, miközben végig engem nézett szerelmes tekintettel.

– Igen. – Tekintete az enyémbe fűrődött. – Valami baj van?

Igen!

– Nem – hazudtam. – Csak meglepődtem, ennyi az egész.

Ó, istenem! Képes eljátszatni velem az Othello egyik szerelmes jelenetét? Képtelen voltam eldönteni, vajon azért érzem-e magam egyre rosszabbul, mert én is akarom, vagy azért, mert nem.

– Jól van. A történetet ismered, ugye?

Bólintottam. Persze hogy ismertem. Othello, a mór (vagyis egy fekete fickó) feleségül vette Desdemonát (egy nagyon fehér csajt). Boldogan éltek, de a féltékeny Jago elhatározta, hogy

elhiteti Othello-val: Desdemona megcsalja. Végül Othello megfojtotta Desdemonát.

A francba.

– Jól van – ismételte Erik. – A jelenet, amelyet improvizálni fogunk, a darab végén van. Othello kérdőre vonja Desdemonát. Először az eredeti szöveget fogjuk olvasni. Kimásoltam őket erre a lapra. Amikor azt kérdezem, hogy imádkoztál-e, onnantól kezdjük az improvizálást. Próbáld tartani magad a cselekményhez, de a saját szavaiddal. Világos?

Sajnos nagyon is az volt.

– Igen.

– Rendben, akkor kezdhetjük.

A következő pillanatban, mint korábban oly sokszor, Erik Night belebújt a karakter bőrébe, és átlényegült egy másik emberré. Az osztály felé fordult, és úgy kezdte mondani Othello szövegét. Észrevettem, hogy nem is nézi a saját lapját, fejből mondja az egészet:

*Az ok, az ok, igen, lelke, az ok:
Szűz csillagok, hadd hallgatók felőle!
Az ok! De azért vérét én nem ontom
S hósínű bőrét meg se karcolom...**

Esküszöm, hogy fizikailag is megváltozott a szerep kedvéért, és bár az ösztöneim azt súgták, hogy ez a jelenet számomra rendkívül kínos és megalázó véget fog érni, kénytelen voltam elismerni lenyűgöző tehetségét.

Azután felém fordult, és váratlanul megragadta a vállamat.

*...Jaj, hol van olyprometheusi láng, mely
Fölgyújthat ismét! Rózsád ha letörtem,
Hiába, nem nő, nem virul ki újra.
Elfonnyad – hadd szagoljam meg fáján!*

Azután, legnagyobb megdöbbenésemre, Erik lehajolt, és szájon csókolt. A csókja forró volt és gyengéd – egy megcsalt szerető dühe lángolt benne, mégis úgy tűnt, mintha nem szívesen szakította volna el ajkát az enyémtől. Elakadt a lélegzetem. Émelyegni kezdtem. Zúgott a fejem.

Úúúúúúújra a barátnője akarok lenni!

Összeszedtem magam, mert tudtam, hogy hamarosan én következem.

*Sírok, de szörnyű könny ez – égi bú,
Ott sújt, ahol szeret. Most ébredsz.*

– Ki az? Othello? – Felnéztem a papírról Erikre, és úgy pislogtam, mint akit tényleg a csókja ébresztett fel.

– Igen, Desdemona.

Jesszusom! Alig akartam hinni a szememnek, amikor megláttam a következő mondatot! Nyeltem egyet, és elhaló hangon felolvastam.

– Lefekszel, uram?

– Imádkoztál az este, Desdemona?

Erik arca feszült volt és ijesztő. Esküszöm, nem kellett eljátszanom, hogy megrémülök tőle.

– Igen, uram – olvastam a szövegem utolsó sorát.

– Helyes. Tiszta lélekkel kell szembenézned azzal, ami ma este vár rád! – improvizált Erik, és még mindig úgy nézett ki, mint a féltékenységtől esztét veszített Othello.

– Mi a baj? Fogalmam sincs, miről beszélsz. – Nem volt nehéz beleélnem magam a szerepbe. Megfeledkeztem az osztályról és a ránk szegeződő szempárokról. Semmi mást nem láttam, csak Eriket Othellóként, és tudtam, Desdemona mennyire fél attól, hogy elveszítheti.

– Gondolkozz! – morogta összeszorított fogakkal. – Ha van valami, amit meg akarsz gyónni, most kérj feloldozást alóla. Ami ma este történik, az mindent meg fog változtatni.

Ujjai olyan erővel mélyedtek bele a vállamba, hogy tudtam, meg fog látszani a nyoma, de meg se rezzentem. Csak néztem ismerős tekintetét, és próbáltam megtalálni benne azt az Eriket, akinek talán még mindig fontos vagyok. A szövegemet tartalmazó lap közben kihullott zsibbadt ujjaim közül.

– De nem tudom, mit akarsz tőlem hallani! – kiáltottam, és igyekeztem nem elfelejteni, hogy Desdemona *nem* azonos velem. Ő tényleg nem követett el semmit.

– Az igazságot! – mennydörögte villogó szemekkel. – Azt akarom, hogy valld be, megcsaltál!

– De hiszen nem csaltalak meg! – Éreztem, hogy könnyek szöknek a szemembe. – A szívemben soha. A szívemben soha nem csaltalak meg.

Erik Othellója mindenki mást elhomályosított – Heatht, Starkot, Lorent. Csak mi ketten voltunk, és meg kellett értetnem vele, hogy nem akartam megcsalni. Hogy soha nem akartam megcsalni, és most sem akarom.

– Akkor a szíved egy fekete, ráncos kődarab, mert tudom, hogy megcsaltál.

Keze elkezdett felfelé kúszni a vállamról a nyakamra, és tudtam, hogy a pulzusom úgy ver, mint egy rémült madárka a szárnyával.

– Nem! Hibáztam, elismerem! De a saját szívemet is összetörtem, nem egyszer, de háromszor is!

– És kész lennél az enyémet is összetörni velem együtt? – Ujjai összezáródtak a nyakam körül, és láttam, hogy az ő szemében is könnyek csillognak.

– Nem, uram – mondtam, és próbáltam legalább részben Desdemona maradni. – Csak azt akarom, hogy bocsáss meg...

– Bocsássak meg! – szakított félbe hangosan. – Hogy várhatsz tőlem ilyet? Szerettelek, te pedig lefeküdtél egy másik férfival.

Megráztam a fejem.

– Hazugság volt az egész.

– Azt akarod mondani, hogy nem tettél semmit? – Megszorította a nyakamat.

– Nem! – tiltakoztam levegő után kapkodva. – Mindent félreérsz. Az volt a hazugság, amit velem tettem. Ő volt a hazugság. Egész idő alatt igazad volt velem kapcsolatban.

– Túl késő – mondta rekedt hangon. – Túl későn jöttél rá.

– Csak rajtad múlik, hogy túl késő van-e! Bocsáss meg nekem, és adj még egy esélyt. Ne hagyd, hogy így érjen véget a szerelmünk!

Figyeltem az Erik arcára kiülő érzelmeket. Láttam a haragot, sőt a gyűlöletet is, de ott volt a szomorúság, és talán, de csak talán, szeme kékjének meleg tengerében ott várakozott a remény is.

Aztán a szomorúság és a remény hirtelen eltűnt az arcáról.

– Nem! Úgy viselkedtél, mint egy kurva, és most megkapod érte a büntetésed!

Őrülden villogó tekintettel magasodott fölém. Közelebb lépett hozzám, egyik kezét elvette a torkomról, és magához szorította velem. A másik keze azonban egyedül is elég nagy volt ahhoz, hogy átérje velem a nyakamat. Ahogy megszorította, a testünk egymáshoz préselődött, és éreztem, hogy eluralkodik rajtam a vágy. Tudtam, hogy nem lenne szabad. Tudtam, hogy butaságot csinálok, de a szívemben nem csak a félelem és az idegesség kapott helyet. A szemébe néztem, egyszerre éreztem Desdemona rettegését meg a saját szenvedélyemet, és Erik megmerevedő testéből tudtam, hogy ő is ugyanígy érez. Othello volt, aki őrjöngött a haragtól és a

féltékenységtől, ugyanakkor Erik is, aki belém szeretett, majd összetört a szíve, amikor meglátott egy másik pasival szeretkezni.

Az arca olyan közel volt hozzám, hogy a bőrömön éreztem a leheletét. Ismerős volt az illata, és végül ez az ismerős illat adta meg a végső lökést. Ahelyett, hogy elhúzódtam volna tőle, vagy folytatva az improvizációt halottnak tetteve magam elájultam volna, átöleltem, magamhoz húztam, és megcsókoltam.

Mindent beleadtam ebbe a csókba. Minden fájdalmamat, bánatomat, szenvedélyemet és iránta érzett szerelmemet. Ajkai szétnyíltak, és ugyanazzal a hévvel csókolt vissza. Szervedélyt adott a szenvedélyért, fájdalmat a fájdalomért, szerelmet a szerelmemért.

És akkor megszólalt az a hülye csengő.

HUSZADIK FEJEZET

Uram. Atyám. A csengő úgy csörömpölt, mint egy vészjelző. Erik elhúzódtam tőlem, mire az osztály ujjongásban tört ki. „Bravó!”, „Hogy volt!”, „Ez igen!” – hallatszott mindenfelől. Olyan gyengének éreztem magam, hogy ha Erik nem fogja meg a kezemet, biztosan elesek.

– Hajolj meg – súgta a szája sarkából. – Mosolyogj!

Szót fogadtam. Meghajoltam, és az arcomra erőltettem egy mosolyt, mintha nem éppen most hullott volna darabokra az életem. Amikor véget ért az éljenzés, Erik ismét elővette a tanárhangját.

– Oké, akkor ne felejtsetek el átnézni a *Julius Caesart*. Holnap abból fogunk improvizálni. Jól dolgoztatok ma.

Amikor az utolsó vámpírjelölt is kiment a teremből, megszólaltam:

– Erik, beszélünk kell.

Úgy engedte el a kezem, mintha valami fertőző betegségben szenvednék.

– Igyekezz inkább a többiek után. Nem lenne jó, ha a következő óradról is elkésnél. – Azzal hátat fordított nekem, bement a tanteremből nyíló irodájába, és bevágta maga mögött az ajtót.

Az ajkamba haraptam, nehogy elbőgjem magam, miközben megaláztatástól égő arccal kirohantam a dráma teremből. Mi a franc történt az előbb? Csak egyetlen dolgot tudtam biztosan: még mindig nem voltam közömbös Erik Night számára. Még akkor sem, ha ez egyelőre csak abban nyilvánult meg, hogy meg akart fojtani. De akkor is. Annyi legalább kiderült, hogy egyáltalán nem jutott még túl rajtam, bármennyire is igyekezett azt a látszatot kelteni. Az ajkam még mindig érzékeny volt a csókunktól. Felemeltem a kezem, és finoman végighúztam az alsó ajkamon.

Kiléptem az épületből, és elindultam a járdán. Nem foglalkoztam a mellettem elhaladó vámpírjelöltekkel, és igazából azt sem tudtam, hol vagyok, amíg meg nem hallottam egy holló vartyogását az egyik közeli fa ágai közül.

Borzongva álltam meg, és földbe gyökerezett lábbal meredtem a sötét fára. Az éjszaka megremegett és hullámgyűrűket vert, mint egy tó vize, amelybe kavicsot dobtak. Volt valami baljós, valami félelmetes azon a fán, amitől a térdem megbicsaklott, és görcsbe rándult a gyomrom.

Mikor lettem ilyen félős, rémült kislány?

– Ki vagy? – kiáltottam bele a sötétségbe. – Mit akarsz?

Kihúztam magam, és eldöntöttem, hogy véget vetek ennek az ostoba bújócskának. Lehet, hogy

Heath örökre magával vitt egy darabot a szívemből, lehet, hogy Stark felkavart, és lehet, hogy Erik meg köztem sosem fognak rendbe jönni a dolgok, de nem hagyom, hogy ez a valami tovább ijesztgessen. Odamegyek ahhoz a fához, megidézem a szelet, hogy rázza le róla, bármi is legyen az, és szétrúgom a seggét. Elegendem van már abból, hogy állandóan csak sírok és reszketek – én nem ilyen vagyok...

De mielőtt leléphettem volna a járdáról, hirtelen Dáriusz bukkant fel mellettem. Ahhoz képest, hogy mekkora, tényleg ijesztően gyorsan és némán tud közlekedni.

– Zoey, velem kell jönnöd – mondta.

– Mi történt?

– Aphrodité.

Ismét görcsbe rándult a gyomrom.

– Ugye nem haldoklik? Mondd, hogy nem!

– Nem, de szüksége van rád. Azonnal.

Nem kellett többet mondania. Feszült arcvonásai és halálosan komoly hangja minden szónál ékesebben beszéltek. Aphrodité nem haldoklott, tehát biztosan látomása volt.

– Oké, menjünk – mondtam, és elindultam a kolesz felé, igyekezve lépést tartani Dáriusszal.

A harcos egy pillanatra megállt, majd fürkésző pillantást vetett rám.

– Megbízol bennem? – kérdezte váratlanul.

Bólintottam.

– Akkor engedd el magad, és gondold azt, hogy biztonságban vagy velem.

– Oké. – Fogalmam sem volt, miről beszél, de nem ellenkeztem, amikor megragadta a karomat.

– Engedd el magad – mondta újra.

Kinyitottam a számat, hogy megismételjem: „oké” (esetleg a szememet forgatva ránézzek), amikor Dáriusz hirtelen olyan sebességgel indult meg előre, hogy a tüdőmből kiszorult a levegő, és valami módon engem is magával rántott. Ez volt a legbizarrabb dolog, amivel valaha találkoztam, márpedig történt velem néhány bizarr esemény az elmúlt két hónapban. A repülőtereken működő mozgójárdákhoz tudnám hasonlítani az egészet, azzal a különbséggel, hogy a „járda” ezúttal Dáriusz aurája volt, és olyan gyorsan siklottunk rajta, hogy a világ elmosódott körülöttünk.

Néhány másodperc múlva (nem túlzás!) már a lánykolesz bejárata előtt álltunk.

– A mindenit! Ezt meg hogy csináltad? – lihegtem, és amint elengedte a karomat, nekiálltam kifésülni a hajamat az arcomból. Mintha egy hangsebességgel közlekedő Harley-ról szálltam volna le.

– Erebosz Fiai félelmetes harcosok különleges képességekkel megáldva – felelte titokzatosan.

– Na ne mondd. – Még azt is hozzá akartam tenni, hogy ez a mondata nyugodtan elment volna *A gyűrűk uráiban* is, de nem akartam megbántani.

– A szobájában van – mondta, és finoman a lépcső felé tolt, miközben a másik kezével kinyitotta előttem az ajtót. – Azt mondta, azonnal hozzalak ide.

– Szép munka volt – szóltam vissza a vállam felett. – Ja, megtennéd, hogy megkeresed Lenobiát, és megmondod neki, hogy nem megyek órára?

– Természetesen, Papnő – felelte, aztán újra eltűnt. Jesszusom. Még akkor is szédültem, amikor beléptem a koleszba. A társalgó üresen tátongott – mindenki (Aphrodité kivételével) órán volt, ezért anélkül tudtam felszaladni a lépcsőn és Aphrodité szobájához sprintelni, hogy válaszolnom kellett volna néhány túl kíváncsi vámpírjelölt kérdéseire. Kétszer megkoppantottam Aphrodité ajtaját, majd benyitottam.

Mindössze egy apró gyertya égett a szobában. Aphrodité az ágyán ült felhúzott térdekkel, az

arcát a kezébe temetve. Démona fehér szőrlabdává összegömbölyödve feküdt mellette. A macska felnézett, amikor beléptem a szobába, és halkán felmordult.

– Jól vagy? – kérdeztem.

Aphrodité teste megrázkódott, és láthatóan komoly erőfeszítésébe került, hogy felemelje a fejét és kinyissa a szemét.

– Uramisten! Mi történt? – odasiettem hozzá, és felkapcsoltam a Tiffany lámpát az éjjeliszekrényén. Amikor Démona fenyegetően fújni kezdett rám, odafordultam hozzá. – Ha meg mered próbálni, kihajítalak az ablakon, és olyan esőt idézek rád, hogy egy életre megemlegeted.

– Nyugi, Démona. Zoey utálatos, de nem bánt – mondta elcsigázott hangon.

A macska ismét felmordult, de visszahúzta a mancsát, és újra fehér labdává gömbölyödött. Aphrodité felé fordultam. Mindkét szeme vérekes volt, de annyira, hogy a fehérje alig látszott. Nem rózsaszín volt, mint amikor valaki allergiás vagy kialvatlan. Vörös volt, mint a vér. Mintha vér ömlött volna a szemébe, és az színezte volna vörösre.

– Ez rettenetes. – Remegett a hangja, az arca pedig rémisztően sápadt volt. – Ide... ideadnál egy üveg Fiji vizet a hűtőből?

A minihűtőhöz léptem, és kivettem belőle egy üveg vizet. Utána bementem a fürdőszobába, fogtam egy aranyfonállal hímzett törülközőt (Uramisten, hogy lehet ennyire gazdag!), gyorsan ráöntöttem egy keveset a hideg forrásvízből, majd visszasiettem hozzá.

– Igyál egy kortyot, aztán csukd be a szemed, és tedd ezt az arcodra.

– Ennyire szörnyen nézek ki?

– Igen.

Úgy ivott, mint aki mindjárt szomjan hal, aztán fogta a hideg, nedves törülközőt, a szemére helyezte, és elgyötört sóhajjal ráhanyatlott az egyedi tervezésű párnákra. Démona eközben gonoszul méregetett résnyire összehúzott szemhéjain keresztül, de nem foglalkoztam vele.

– Korábban is történt már ilyen a szemeddel?

– Milyen? Hogy ennyire fáj?

Egy pillanatra elbizonytalanodtam, hogy elmondjam-e neki. De aztán arra jutottam, hogy Aphrodité hamarosan úgyis tükörbe fog nézni, és akkor már jobb, ha felkészítem a látványra.

– Tiszta vörös mind a két szemed. Vörös, mint a vér.

Láttam rajta, hogy meglepetten összerezzen, aztán a törülköző után nyúlt, de meggondolta magát, és visszaejtette a kezét maga mellé.

– Nem csoda, hogy Dáriusz megijedt, és úgy elrohant érted, mintha egy kibaszott kutya farka üldöznéd.

– Ne aggódj, el fog múlni. Csak pihentesd a szemed egy ideig.

Fájdalmasan felsóhajtott.

– Az már tényleg mindennek a teteje lenne, ha ezek a rohadt látomások még el is csúfítanának.

– Aphrodité – mondtam, és megpróbáltam eltüntetni a mosolyt a hangomból. – Túl szép vagy ahhoz, hogy valaha is csúnya legyél. Vagy legalábbis mindig ezt mondod nekünk.

– Igazad van. Még vörös szemmel is mindenkinél sokkal jobban nézek ki. Kösz, hogy eszembe juttattad. Ebből is látszik, mennyire megviselt ez a kurva látomás. Egyébként nem aggódtam volna miatta.

– Ha már a fránya látomásodnál tartunk. Nem akarsz beszámolni róla?

– Ugye tudod, hogy tényleg nem történne semmi bajod, ha káromkodnál egy kicsit? Nem nyílna meg alattad a föld, nem olvadnál el, semmi ilyesmi. Uramisten, ki használja még ezt a szót, hogy „fránya”?

– Nem maradhatnánk az eredeti témánál?

– Oké. De ne engem okolj, amikor majd a fejedhez vágják, hogy úgy beszélsz, mint valami

vaskalapos szentfazék. Az íróasztalomon van egy papír, rajta egy vers. Látod?

Odamentem méregdrága íróasztalához, és valóban – egy papírlap hevert a fényesre csiszolt asztallapon. Felemeltem.

– Látom.

– Jól van. Akkor olvasd el, és mondd el nekem is, hogy mit jelent. Sosem volt érzékem a költészethez. Olyan *kurva* unalmas.

A *kurva* szót jó alaposan megnyomta. Nem törődtem vele, inkább a versre összpontosítottam. Ahogy rápillantottam, bizseregni kezdett a bőröm, és felállt a szőr a karomon, mintha hideg szél söpört volna végig a szobán.

– Ezt te írtad?

– Persze, még mit nem. Még a mondókákat is utáltam gyerekkoromban. Csak nem gondolod, hogy verseket írok?

– Nem úgy értettem, hogy te költötted-e. Arra gondoltam, hogy fizikailag te voltál-e az, aki leírta.

– Zoey, néha megrémít az ostobaságod. Igen. Én írtam le ezt a verset, amit a rettenetes és baromi fájdalmas látomásomban láttam. Nem, nem én költöttem. Csak lemásoltam. Elégedett vagy?

Visszahanyatlott baldachinos ágyának párnái közé, arcán az aranyhímzéses törülközővel, miközben azt a szörnyű macskát simogatta. Ingerülten megráztam a fejem. Meg lehetett volna mintázni róla az elkényeztetett díva szobrát.

– Tudod, ha most megfojtanálak a párnáddal, senkinek sem hiányoznál. Mire megtalálnának, az ocsmány macskád már úgylis félig felfalna, így sosem tudnák rám bizonyítani a gyilkosságot.

– Démona nem enne meg engem. A te szemedet viszont kikaparná, ha egy ujjal is hozzám érnél. Ráadásul Dáriusznak hiányoznék. Olvasd már azt a rohadt verset, és mondd el, mit jelent!

– Te vagy a Látomásos Lány. Neked kellene tudnod, mi mit jelent. – Ismét a versre pillantottam. Miért rázott ki azonnal a hideg, ha a kézírásra néztem?

– Igazad van, ezek az én látomásaim. De én nem értelmezem őket. Én csak a rendkívül csinos orákulum vagyok. Már elfelejtetted, hogy te vagy a Főpapnő-jelölt? Ezt neked kell megfejteni.

– Jól van, jól van. Felolvasom, jó? Néha könnyebb megérteni a verseket, ha halljuk őket.

– Felőlem. De aztán ne felejtsd el értelmezni is.

Megköszörültem a torkomat, és olvasni kezdtem.

*Ősi erő szunnyad, rég ébredésre vár
Mikor a földerő szent vére kiömlik
Tsi Sgili királynő terve valóra vál'
S urunk börtönéből a felszínre szökik*

*Szabad lesz megint a holtak által
Irtóztató szépsége újra testet ölt
Senki nem dacolhat hatalmával
Asszonyok térdelnek lábai előtt
Kalona édes dala az égre száll
Nyomában hűs léptekkel jár a halál*

Amikor a végére értem, elhallgattam, próbáltam megfejteni az értelmét, és igyekeztem rájönni, miért akadtam ki tőle annyira.

– Ijesztő, mi? – kérdezte Aphrodité. – Nem egy „boldogan éltek, amíg meg nem haltak”.

- Hát nem. Oké, menjünk szép sorjában. Mi lehet a földerő szent vére? És mikor ömlik az ki?
- Fogalmam sincs.
- Hmm – az ajkamat harapdálva törtem a fejem. – Amikor valakit megölnék, és kiontott vére a földre ömlik, olyankor úgy néz ki, mintha a föld vérezne. És a „szent” talán arra utal, akit megölnék. Valakit, aki nem hétköznapi személy.
- Talán egy különleges vámpír. Mint Nolan professzor. – Aphrodité hangja elcsuklott az emlék hatására. – A föld akkor tényleg úgy nézett ki, mintha vérezne.
- Igen, igazad van. De az is lehet, hogy ez a Tsi Sgili királynő az, aki meghal, hiszen egy királynő igazán szent és különleges.
- Ki a fene az a Cigilisza királynő?
- Tsi Sgili. Nekem valahonnan ismerős. Mintha cseroki név lenne. Azon gondolkodtam, hogy... – Hirtelen elakadt a szavam a döbbenettől, és rájöttem, miért találtam olyan furcsának a verset.
- Mi az? – ült fel izgatottan Aphrodité, és levette a szeméről a törülközőt. – Mi a baj?
- A kézírás – suttoztam a rémülettől hideg ajkakkal. – Ez a nagymamám kézírása.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

- A nagymamád kézírása? – kérdezte Aphrodité. – Biztos vagy benne?
- Abszolút.
- De hisz’ az lehetetlen. A saját kezemmel írtam le alig néhány perccel ezelőtt.
- Nézd, Dáriusz most transzportált ide, és elvileg az is lehetetlen, mégis megtörtént.
- Túl sok *Star Treket* nézel.
- Te is, különben nem jöttél volna rá, hogy arra utalok – feleltem önelégült mosollyal.
- Nem, csak meg vagyok verve idióta barátokkal.
- Nézd, száz százalékgig biztos vagyok benne, hogy ez a nagymamám kézírása. Van tőle egy levél a szobámban. Elmegyek érte. Talán mégis igazad van... – felvontam a szemöldökömet, és hozzátettem: – ...most az egyszer. Lehet, hogy csak hasonlít az ő kézírására. – Elindultam kifelé, de egy pillanatra megálltam, és odanyújtottam a lapot Aphroditének. – Mindig ilyen az írásod?
- Elvette tőlem a verset, és pislogott néhányat, mielőtt ránézett a papírra. Láttam, ahogy kiült a döbbenet az arcára, mielőtt megszólalt.
- A picsába! Ez tényleg nem az én írásom.
- Mindjárt visszajövök.
- Próbáltam nem túlspekulálni a dolgot, miközben végigszaladtam a folyosón. Kivágtam a szobám ajtaját, ahol Nala meglepett morgása fogadott, amiért félbeszakítottam a délutáni szunyókálását.
- Azonnal megtaláltam nagy utolsó levelezőlapját, amit nekem küldött. Az íróasztalomon hevert. Az elülső oldalán három mogorva apáca állt. Alatta a felirat: A JÓ HÍR AZ, HOGY ÉRTED IMÁDKOZNAK. A belső oldalon a folytatás: A ROSSZ HÍR AZ, HOGY CSAK HÁRMAN VANNAK. Még akkor is ezen kuncogtam, amikor visszafelé mentem Aphrodité szobájába, és közben azon tűnődtem, vajon Mary Angela nővér ezt viccesnek találná-e vagy sértőnek. Arra tippeltem, hogy viccesnek, és elhatároztam, hogy egyszer majd megkérdezem tőle.
- Aphrodité már nyújtotta is a kezét, amikor beléptem a szobájába.
- Oké, hadd nézzem.

Odaadtam neki a levelezőlapot, és figyeltem, ahogy kinyitja annál a pár sornál, amit nagyí írt nekem. Azután fogta a verset, és egymás mellé tette a két írást, hogy összehasonlítsa őket.

– Hihetetlen! – mondta Aphrodité a fejét rázva. – Esküszöm, hogy ezt én írtam le öt perccel ezelőtt, mégis pontosan megegyezik a nagymamád kézírásával. – Rám nézett. Arca kísértetiesen fehér volt, amit csak még döbbenetesebben kihangsúlyozott vérvörös szeme. – Hívd fel!

– Jó, majd felhívom. De először hallani akarok mindent, amire emlékszel ebből a látomásból.

– Nem zavar, ha becsukom a szemem, és visszarakom a törülközőt az arcomra, miközben beszélek?

– Dehogy, sőt mindjárt bevizezem újra. Erről jut eszembe, igyál még egy kicsit. Nagyon rosszul nézel ki.

– Nem csoda, nagyon rosszul is érzem magam. – Megitta a Fiji víz maradékát, én pedig újra bevizeztem a törülközőt. Miután félbehajtottam, és visszaadtam neki, ráhelyezte a szemére, és megint elterült az ágyon, egyik kezével Démonát simogatva közben.

– Bárcsak tudnám, mi ez az egész – szólalt meg.

– Azt hiszem, én tudom.

– Komolyan? Sikerült megfejtened a verset?

– Nem, nem úgy értettem. Azt hiszem, ennek köze van ahhoz a balsejtelemhez, amit Stevie Rae meg én éreztünk Neferettel kapcsolatban. Valami rosszban sántikál, valamiben, ami sokkal veszélyesebb, mint a szokásos aljasságai. Azóta érzem ezt, amióta Lorent meggyilkolták.

– Nem lennék meglepve, ha kiderülne, hogy igazad van, de Neferet nem szerepelt a látomásomban.

– Akkor mondd el, mi volt benne!

– Rövid volt, és szokatlanul világos, főleg az utóbbi időben látott látomásaimhoz képest. Szép nyári nap volt. Egy asszony ült egy rét, vagy inkább egy mező közepén, de nem ismertem fel, hogy ki az. Nem messze tőle egy sziklafalat láttam, és egy patak vagy folyó csobogását hallottam. Az asszony egy nagy, fehér pokrócon ült. Eszembe is jutott, hogy nem túl okos dolog leteríteni egy fehér pokrócot a fűbe, mert foltos lesz, és sosem jön ki belőle.

– Kijön – mondtam. Az ajkam ismét zsibbadt volt és hideg a rémülettől. – Pamutból van, azt könnyen ki lehet mosni.

– Akkor te tudod, kiről beszélek?

– Az a takaró a nagymamámé.

– Akkor biztos a nagymamád volt az, aki a verset fogta a kezében. Az arcát nem láttam. Igazából alig láttam belőle valamit. Törökülésben ült, én pedig a háta mögött álltam, és a válla felett leskelődtem. Ahogy megpillantottam a verset, minden más eltűnt, és csak arra összpontosítottam.

– Miért másoltad le?

Megvonta a vállát.

– Nem is tudom. Úgy éreztem, hogy le kell másolnom. Így hát leírtam, amíg még tartott a látomás. Amikor elmúlt, szóltam Dáriusznak, hogy kerítsen elő téged, majd azt hiszem, elájultam.

– Ennyi az egész?

– Mit akarsz még? Lemásoltam azt a rohadt verset.

– De a látomásaid általában valami közelgő nagy veszélyre szoktak figyelmeztetni. Hol van ebben a figyelmeztetés?

– Nem volt benne. Sőt, az igazat megvallva még rossz érzésem sem volt közben. Csak ez a vers volt félelmetes. A mező igazán kellemes hely. Persze csak ahhoz képest, hogy kint van a szabadban. Ahogy mondtam, szép nyári nap volt. Minden vidám volt és barátságos, egészen

addig, míg véget nem ért a látomás, és el nem kezdett baromira fájni a szemem.

– Nagyon rossz érzésem van ezzel kapcsolatban – mondtam, és elővettem a telefonomat a táskámból. A kijelzőjére pillantottam. Mindjárt hajnali három. A francba! Nagyi biztosan épp az igazak álmát alussza. Hirtelen arra is rájöttem, hogy ma az összes órátat ellőttem, eltekintve attól a rendkívül kínos drámaórától Erikkel. Nagyszerű. Felsőhajtottam. Tudtam, hogy nagyi meg fogja érteni. Azt csak remélni tudtam, hogy a tanárain is.

Nagyi az első csengésre felvette.

– Ó, Zoeybird! De jó, hogy hívtál.

– Nagyi, ne haragudj, hogy ilyen későn telefonálok. Tudom, hogy alszol, és nem szívesen ébresztelek fel – mondtam.

– Semmi baj, *u-we-tsi-a-ge-ya*, nem aludtam. Órákkal ezelőtt felébredtem, mert rólad álmodtam, és azóta érted imádkozom.

Az ismerős cseroki szó ezúttal is megnyugtató. Amikor meghallom, mindig előnt az érzés, hogy szeretnek és biztonságban vagyok. Abban a pillanatban bármit megadtam volna érte, ha nagyi levendulafarmja nem másfél órányi kocsikázásra lenne Tulsától. Bárcsak megölelhetne, és a fülembe súghatná, hogy minden rendben lesz, ahogy kiskoromban, amikor nála aludtam, miután anyám hozzáment a mostohabaromhoz!

De most már nem vagyok kislány, gondoltam, és a nagymamám nem tudja minden problémámat megoldani egy öleléssel. Főpapnő lesz belőlem, aki mások életéért felelős. Nüx kiválasztott, és meg kell tanulnom erősnek lenni.

– Mi az, drágám? Mi történt?

– Ne aggódj, nagyi, jól vagyok – nyugtattam meg gyorsan. Rossz volt hallani rémült hangját. – Csak Aphroditének újra látomása volt, és ebben te is szerepeltél.

– Megint veszélyben vagyok?

Önkéntelenül is elmosolyodtam. Rémült volt a hangja, amíg azt hitte, velem történt valami, de amikor kiderült, hogy *csak* róla van szó, azonnal kész volt bátran szembeszállni a világgal. Anyyira szeretem a nagymamámat!

– Nem, nem hinném – mondtam.

– Szerintem sem – tette hozzá Aphrodité.

– Aphrodité azt mondja, nem vagy veszélyben. Legalábbis nem közvetlenül.

– Ez jó hír. – Nagyi hangja tárgyilagos volt.

– Ez nagyon jó hír. De az a helyzet, hogy nem nagyon értjük, miről is szólt Aphrodité mostani látomása. Általában valami nagy és egyértelmű veszélyre szokott figyelmeztetni. Most azonban csak egy verset látott, amit a kezében tartottál, és úgy érezte, hogy le kell másolnia. – Azt nem említettem meg, hogy mindezt az ő kézírásával. Az már valahogy túl sok lett volna. – Le is másolta, de egyikünk sem érti, hogy miről szól.

– Mi lenne, ha beolvasnád nekem a telefonba? Hátha én meg tudom fejteni.

– Igen, mi is erre gondoltunk. Oké, olvasom.

Aphrodité továbbra is csukott szemmel felemelte a papírlapot, amelyre a verset írta. Elvettem tőle, és elkezdtem olvasni:

*Ősi erő szunnyad, rég ébredésre vár
Mikor a földerő szent vére kiömlik
Tsi Sgili királynő terve valóra vál'*

Nagyi félbeszakított.

– T-si *S-gi-li*-nek kell ejteni – mondta megnyomva az utolsó két szótagot. A hangja feszült

volt, és alig hallható.

– Jól vagy, nagyí?

– Olvasd tovább, *u-we-tsi-a-ge-ya* – utasított, és most már jobban emlékeztetett önmagára. Folytattam az olvasást, de megismételtem az utolsó sort, ezúttal helyesen ejtve a királynő nevét:

*Tsi Sgili királynő terve valóra vál'
S urunk börtönéből a felszínre szökik*

*Szabad lesz megint a holtak által
Irtóztató szépsége újra testet ölt
Senki nem dacolhat hatalmával
Asszonyok térdelnek lábai előtt*

*Kalona édes dala az égre száll
Nyomában hűs léptekkel jár a halál*

Nagyí rémülten felkiáltott:

– Ó, Nagy Szellem, óvj meg minket!

– Mi az, nagyí?

– Először Tsi Sgili aztán meg Kalona. Ez rossz, Zoey. Nagyon, nagyon rossz.

Teljesen pánikba estem attól, hogy megrémült.

– Ki az a Tsi Sgili meg Kalona? Miért olyan rossz ez?

– Ismeri a verset? – kérdezte Aphrodité, azzal felült az ágyban, és levette a törülközőt az arcáról. Feltűnt, hogy a szeme most már kezd normálisan kinézni, és az arcának is újra van egy kis színe.

– Nagyí, nem baj, ha kihangosítalak?

– Nem, Zoeybird, dehogy.

Megnyomtam a kihangosító gombot, és visszaültem az ágyra Aphrodité mellé.

– Oké, nagyí, most már ki vagy hangosítva. Csak én vagyok itt és Aphrodité.

– Aphrodité és én – javított ki automatikusan Aphrodité.

A szememet forgattam.

– Elnézést, nagyí. Aphrodité és én.

– Mrs. Redbird, ismeri ezt a verset? – kérdezte Aphrodité.

– Szólíts nyugodtan nagyinak, kedvesem. Nem, nem ismerem, vagyis nem olvastam korábban. De hallottam már róla, vagy legalábbis hallottam a legendáját, amely nemzedékről nemzedékre száll a népem tagjai között.

– Miért rémültél meg annyira Tsi Sgili és Kalona nevétől? – kérdeztem.

– Ezek cseroki démonok. Sötét szellemek a legrosszabb fajtából. – Nagyí elhallgatott, és hallottam, hogy matat valamit a háttérben. – Zoey, meggyújtok egy füstölőt, mielőtt tovább beszélénk ezekről a teremtményekről. Zsályát és levendulát használok hozzá. A füstöt pedig egy galambtollal fogom legyezgetni. Zoey, szerintem csináld te is ugyanezt.

Szóhoz sem jutottam a döbbenettől. A füstölés évszázadok óta része a cseroki szertartásoknak – különösen, amikor megtisztulást vagy védelmet kér valaki. Nagyí rendszeresen gyújtott füstölőket, hogy megtisztítsa önmagát – abban a hitben nőtem fel, hogy ezt azért csináljuk, hogy így tisztelegjünk a Nagy Szellem előtt, és tisztán tartsuk saját szellemünket. De olyan soha nem fordult még elő, hogy nagyí egy név hallatán úgy érezte volna: füstölőt kell gyújtania.

– Zoey, csináld te is ugyanezt – parancsolt rám a nagymamám.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Mint mindig, most is szót fogadtam a nagymamámnak.

– Rendben. Azonnal. A szobámban van valahol egy füstölő. Mindjárt elszaladok érte. – Ránéztem Aphroditére, mire ő bólintott, és a kezével az ajtó felé intett.

– Milyen növényekből van? – kérdezte nagyí.

– Zsályából és levendulából. A pólóim között tartom a szekrényben – feleltem.

– Jól van. Az jó lesz. Kötödsz hozzá, de a varázsereje még nincs elhasználva. Jól van.

Néhány másodperc múlva már vissza is értem Aphrodité szobájába.

– Ebben meggyújthatjuk – mondta Aphrodité, és a kezembe nyomott egy levendulaszínű tálát, amely háromdimenziós szőlőszemekkel és kacsokkal volt díszítve. Fantasztikusan nézett ki, és nagyon drágának látszott. Aphrodité vállat vont. – Igen, tényleg drága.

Forgatni kezdtem a szememet.

– Oké, nagyí, megvan a tál is.

– Madártollatok van? Valami békeszerető madár tollára lenne szükség, mondjuk egy galambéra, vagy valami védelmező madáréra, mint a sólyom vagy a sas.

– Ó, nagyí, az sajnos nem megy. Nincs madártollam.

Kérdően néztem Aphroditére.

– Nekem sincs – mondta.

– Nem számít, anélkül is jó lesz. Készen állsz, Zoeybird?

Meggyújtottam a szárított gyógynövényekből préselt, pálcikaszerű füstölőt, majd addig ráztam, amíg a tűz elaludt, és elkezdett gomolyogni belőle a füst. Azután beleraktam a lila tálba, és letettem kettőnk közé.

– Kész vagyok. Már füstöl.

– Legyezgesd egy kicsit, hogy beborítson titeket. Lányok, mindketten koncentráljatok a védelemre és a pozitív szellemekre. Gondoljatok az Istennőre és arra, hogy mennyire szeret titeket.

Úgy tettünk, ahogy nagyí mondta. Finoman legyeztünk a füstöt, majd lassan belélegeztük.

Démona tüsszentett egyet, felmordult, aztán leugrott az ágyról, és eltűnt Aphrodité fürdőszobájában. Nem bántam különösebben, hogy magunkra hagyott minket.

– Tartsátok magatok mellett a tálát, és figyeljetek arra, amit mondok. – Hallottam, hogy vett három mély lélegzetet, mielőtt folytatta. – Először is tudnotok kell, hogy a Tsi Sgilik cseroki boszorkányok, de ne tévesszen meg titeket a „boszorkány” szó. Ezek nem olyanok, mint a wicca békés boszorkányai, és nem is olyan bölcs papnők, mint akik Nüxöt szolgálják. A Tsi Sgilik kitaláltak, külön élnek a törzsüktől. És a velejükig gonoszak. Szórakozásból gyilkolnak, a halál élteti őket. Varázserejüket áldozataik félelméből és fájdmából merítik. Halállal táplálkoznak. Az *ane li sgi* segíti őket a kínszásban és a gyilkolásban.

– Ez nem tudom, mit jelent, nagyí.

– Azt jelenti, hogy akkora mentális erővel rendelkeznek, hogy a gondolataikkal képesek ölni.

Összenéztünk Aphroditével. Mindketten ugyanarra gondoltunk: Neferet nagy mentális erővel rendelkezett, ezért volt képes olvasni a vámpírjelöltek gondolataiban is.

– Ki az a királynő, akiről a versben szó van? – kérdezte Aphrodité.

– Tsi Sgili királynőről még nem hallottam. Amennyire tudom, a Tsi Sgilik magányos

boszorkányok, és nincs köztük hierarchia. De nem vagyok a téma szakértője.

– Szóval Kalona egy Tsi Sgili? – kérdeztem.

– Nem. Kalona rosszabb. Sokkal rosszabb. A Tsi Sgilik gonoszak és veszélyesek, de emberi lények, és ezért valamilyen szinten kezelhetőek is. – Nagy szünetet tartott, és hallottam, hogy ismét vesz három mély, tisztító lélegzetet. Amikor újra megszólalt, lehalkította a hangját, mintha attól félne, hogy valaki meghallja. Nem hangzott rémültnak. Inkább óvatosnak. Óvatosnak és nagyon, nagyon komolynak.

– Kalona volt az apja a Hollómásoknak, és ő nem ember. Őt és torz leszármazottait démonoknak hívjuk, de ez sem pontos igazán. Azt hiszem, az a legjobb, ha azt mondom: Kalona egy angyal.

Hideg borzongás futott végig rajtam, amikor nagy kimondta, hogy *Hollómások*, azután többi szavának értelmét is felfogtam, és meglepetten pislogni kezdtem.

– Egy angyal? Mint a Bibliában?

– Eddig úgy tudtam, hogy ők a jófiúk csapatában játszanak – jegyezte meg Aphrodité.

– Eredetileg igen. De ne feledjétek, hogy a keresztény hagyományok szerint Lucifer volt a legokosabb és a legszebb az angyalok között, mielőtt letaszították a mennyből.

– Tényleg. Ezt elfelejtettem – mondta Aphrodité. – Szóval ez a Kalona angyal volt, aztán rosszfiú lett belőle?

– Bizonyos szempontból igen. A történelem előtti időkben az angyalok a földön éltek, és emberekkel párosodtak. Sok nép történeteiben szerepelnek. A Biblia nefilimeknek hívja őket. A görögök és a rómaiak olümposzi isteneknek. De akárhogy is nevezik őket, két dologban az összes róluk szóló történet egyetért. Először is abban, hogy gyönyörűek voltak és nagy hatalommal rendelkeztek. Másodsorban abban, hogy gyermekeket nemzettek az embereknek.

– Logikusnak tűnik – mondta Aphrodité. – Ha tényleg olyan szexik voltak, még szép, hogy a nők le akartak velük feküdni.

– Igen, de volt köztük néhány kivétel. A cseroki mítoszokban szerepel egy angyal, aki mindenki másnál gyönyörűbb volt. Éjszínű szárnyai voltak, és óriási hollóvá tudott változni. Népünk először istenként üdvözölte. Énekeltünk és táncoltunk a tiszteletére. Ültetvényeink bő termést hoztak. Asszonyaink termékenyek lettek. De aztán minden megváltozott. Nem igazán tudni, hogy miért. A történetek túl régiek. Túl sok minden elveszett belőlük az idők során. Szerintem az lehetett az oka, hogy egy isten nem tud az emberek között élni, akármilyen gyönyörű is. A dal, amit még a nagymamámtól hallottam, arról szól, hogy Kalona akkor változott meg, amikor elkezdett a törzs szűz lányaival üzekedni. A történet szerint, miután lefektette az első hajadont, megszállottá vált. Állandóan kívánta a nőket, de közben gyűlölte is őket a vágyért, amelyet szíttak benne.

Aphrodité felhorkant.

– Lefogadom, hogy csak ő érezte a vágyat, a hajadonok nem. Senki nem akar lefeküdni egy hímrinyóval, akármilyen szexi is az illető.

– Igazad van, Aphrodité. A nagymamám éneke arról szólt, hogy a szüzek elfordultak tőle, és akkor vált szörnyeteggé. Isteni hatalmát arra használta fel, hogy uralkodjon a férfiakon és megbecstelenítse asszonyainkat. És eközben egyre nőtt benne a nők iránti gyűlölet, ami azért volt olyan félelmetes, mert kívánni is egyre jobban kívánta őket. Egy öreg javasasszony egyszer azt mondta, hogy Kalona számára a cseroki nők olyanok voltak, mint a víz, a levegő és az étel, vagyis képtelen volt élni nélkülük, de gyűlölte őket, amiért annyira kívánja őket. – Nagy ismét elhallgatott, és könnyen magam elé tudtam képzelni az arcára kiülő undort, amely a hangján is érződött.

– A megerőszakolt nők teherbe estek – folytatta némi szünet után. – De legtöbbjük élettelen

dolgokat szült, semmire sem hasonlító lényeket. Néha azonban egy-egy utód életben maradt, bár nem volt teljesen emberi. A történetek szerint Kalona gyermekei hollók voltak, de emberi végtagokkal és szemekkel.

– Pfuuuuuuj, hollótéstű, emberlábú, emberszemű lények? Undorító – mondta Aphrodité.

Megborzongtam.

– Az utóbbi időben mindig hollókat hallok vartyogni. Azt hiszem, egyikük meg is támadott. El akartam hessegetni, és megkarmolta a kezem.

– Micsoda! Mikor? – kiáltott fel nagy.

– Éjszakánként hallok őket. Gondoltam is, milyen furcsa, hogy ilyen hangosak. Aztán... aztán tegnap éjjel valami verdesni kezdett körülöttem, de nem láttam, mintha valami nagy, láthatatlan madár lett volna. Felé ütöttem, aztán berohantam a suliba, és megidéztem a tüzet, hogy üsse el.

– És az működött? A tűz elkergette? – kérdezte nagy.

– Igen, de azóta is úgy érzem, mintha figyelnének.

– Hollómások. – Nagy hangja kemény volt, mint az acél. – Ezek Kalona démongyermekeinek a szellemei.

– Én is hallottam őket – mondta Aphrodité elsápadva. – Az utóbbi néhány napban kimondottan idegesített a káromlásuk.

– Azóta, hogy Nolan professzort megölték – jegyeztem meg.

– Tényleg, nekem is akkor tűntek fel. Uramisten! Lehet, hogy közülük van Nolan professzor és Loren Blake halálához?

– Nem hinném – felelte nagy. – A Hollómások elveszítették fizikai alakjukat. Csak szellemtestük van, és a haldoklókon kívül senkiben sem tudnak kárt tenni. Milyen komoly volt az a sérülés, amit neked okozott?

Önkéntelenül is a kezemre pillantottam.

– Nem volt komoly. Néhány perc múlva már el is tűnt a nyoma.

Nagy egy pillanatig habozott, mielőtt újra megszólalt:

– Soha nem hallottam még olyanról, hogy egy Hollomás képes lett volna sérülést okozni egy életerős fiatalnak. Sötét, bajkeverő szellemek, akik azzal szórakoznak, hogy idegesítik az élőket és gyötrik a haldoklókat. Nem hinném, hogy meg tudnának ölni egy egészséges vámpírt, de az lehetséges, hogy azoknak a vámpíroknak a halála vonzotta őket az Éjszaka Házához, és valamiképpen megerősödtek tőle. Légy óvatos! Rettenetes teremtmények, és a jelenlétük mindig rossz ómen.

Miközben nagy beszélt, a verset olvastam újra meg újra. Képtelen voltam elszakítani a tekintetemet az egyik sorról: *Holtak keze által lesz megint szabad.*

– Mi történt végül Kalonával? – kérdeztem hirtelen.

– Kielégíthetetlen vágya okozta végül a vesztét. A törzs harcosai évekig próbálták legyőzni, de egyszerűen képtelenek voltak rá. Kalona varázserővel rendelkezett, és csak varázslat segítségével lehetett győzedelmeskedni felette.

– És akkor mit csináltak? – kérdezte Aphrodité.

– A Ghigua összehívott egy titkos tanácskozást az összes törzs javasasszonyai számára.

– Ki az a Ghigua? – kérdeztem.

– A cseroki törzsek sámánját nevezték így. A Ghigua egy különleges képességekkel megáldott javasasszony, aki egyben diplomata is, és rendszerint közvetlen kapcsolatban áll a Nagy Szellemmel. Minden törzs választ magának Ghiguát, és ő képviseli őket az asszonyok tanácsában.

– Gyakorlatilag egy Főpapnő, nem? – kérdeztem.

– De igen. Nagyjából az a mai megfelelője. Szóval az egyik Ghigua összehívta a

javasasszonyokat egy titkos helyre, ahol Kalona nem tudja kihallgatni őket – egy föld alatti barlangba.

– Ott miért nem hallotta őket? – érdeklődött Aphrodité.

– Kalona idegenkedett a földtől. A menny teremtménye volt, és oda is tartozott.

– És a Nagy Szellem miért nem küldte vissza Kalonát oda, ahová való? – kérdeztem.

– A válasz a szabad akarat – felelte nagyfi. – Kalona szabadon dönthetett, melyik utat választja, mint ahogy te és Aphrodité is eldönthetitek, milyen ösvényen indultok el.

– A szabad akarat néha szívás – mondtam.

Nagyfi felnevetett, és az ismerős, vidám hangtól egy kissé megnyugodtam.

– Néha tényleg az, *u-we-tsi-a-ge-ya*. De ebben az esetben a Ghigua asszonyok szabad akarata mentette meg a népünket.

– Mit tettek? – kérdezte Aphrodité.

– Asszonyi varázserejük segítségével létrehoztak egy lányt, aki olyan gyönyörű volt, hogy Kalona nem tudott ellenállni neki.

– Létrehoztak egy lányt? Úgy értem, beöltöztettek egy lányt valami varázslatos ruhába?

– Nem, *u-we-tsi-a-ge-ya*, úgy értem, teremtettek egy lányt. A fazekasságban legtehetségesebb Ghigua asszony megformálta egy hajadon testét agyagból, és ráfestette a leggyönyörűbb arcot, amelyet valaha láttak. Az a Ghigua, aki a legszebben tudott szólni közülük, hosszú, fekete hajat szőtt neki, amely körülfonta karcsú derekát. A ruhakészítésben jártas Ghigua teliholdfehér ruhát varrt neki, a többi asszony pedig kagylókkal, gyöngyökkel és madártollakkal díszítette fel. Az a Ghigua, akinek a leggyorsabb lába volt, megsimogatta a bábu lábát, és megajándékozta gyorsaságával. A legszebben éneklő Ghigua kedves szavakat sugdosott a fülébe, hogy az ő hangja is gyönyörű legyen. Aztán mindegyik Ghigua megvágta a tenyerét, és vérüket tintaként használva felrajzolták testére a Hét Szent Erő – észak, dél, kelet, nyugat, lent, fönt és a szellem – szimbólumát. Utána körülállták a gyönyörű agyagfigurát, megfogták egymás kezét, és mágikus erejüket egyesítve életet leheltek belé.

– Te most viccelsz, nagyfi! Azt akarod mondani, hogy azok a nők életre keltettek egy babát? – kérdeztem.

– Így szól a történet – mondta. – De nem értem, ifjú hölgy, hogy miért nehezebb ezt elhinni, mint azt, hogy valaki képes megidézni mind az öt elemet.

– Ó – nyögtem ki elmésen, és éreztem, hogy elpirulok nagymamám finom dorgálása hallatán.

– Azt hiszem, igazad van.

– Még szép, hogy igaza van. Most pedig maradj csöndben, hadd fejezze be a történetet – ripakodott rám Aphrodité.

– Bocs, nagyfi – motyogtam.

– Ne feledd, Zoeybird, hogy a mágia létező dolog – mondta nagyfi. – Veszélyes dolog megfélekedni róla.

– Nem fogom elfelejteni – nyugtattam meg, és közben azon gondolkodtam, milyen ironikus, hogy pont én kérdőjelezem meg a mágia hatalmát.

– Szóval – folytatta nagyfi, mire mindketten újra lélegzetvisszafojtva hallgattuk. – A Ghigua asszonyok életet és értelmet leheltek a hajadonba, akit úgy neveztek el, hogy A-ya.

– Ezt a szót ismerem. Azt jelenti, hogy „én” – mondtam.

– Ügyes vagy, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Azért nevezték el A-yának, mert mindnyájukból volt benne egy rész, ezért mindegyikükkel azonos volt.

– Ez nagyon király – jegyezte meg Aphrodité.

– A Ghigua asszonyok senkinek nem beszéltek A-yáról, sem a férjüknek, sem a gyerekeiknek, sem a szüleiknek. Másnap hajnalban kivezették a barlangból, és elvitték ahhoz a patakhoz, ahol

Kalona reggelente fürödni szokott, és egész úton azt sugdosták a fülébe, hogy mit kell majd tennie. Így hát leült a patak partján egy napsütötte sziklára, a haját fésülte, és közben énekelt. Amikor Kalona meglátta, azonnal hatalmába kerítette a vágy, és rögtön meg akarta kapni. A-ya azt tette, amit az asszonyok mondtak neki. Varázslatosan gyors lábai segítségével elfutott Kalona elől. Kalona követte. Szinte eszét vesztette a vágytól, ezért egy pillanatig sem habozott, amikor a lány eltűnt egy barlangban, és azt sem vette észre, hogy a Ghigua asszonyok varázsigét kántálva követik. Kalona csak mélyen a föld alatt érte utol A-yát, aki ahelyett, hogy sikoltozva küzdött volna ellene, kitérte karját, és nekiadta gyönyörű testét. De amint Kalona beléhatolt, puha, készséges teste visszaváltozott azzá, ami volt: földdé és asszonyi szellemmé. Karjai és lábai agyagbilincsként tapadtak Kalonára, a Ghigua asszonyok pedig megidéztek Földanyát, és azt kérték tőle, zárja le a barlangot, csapdába ejtve ezzel Kalonát A-ya örök ölelésében. A mai napig ott van, a Föld kebelébe zárva.

Úgy pislogtam, mint aki egy hosszú merülés után bukkan ki újra a felszínre. Tekintetem megakadt a levendulaszínű tál mellett heverő versen.

– De mi a helyzet a verssel?

– Kalona sírba zárásával nem ér véget a történet. Abban a pillanatban, ahogy a sírbolt bezárult felette, gyermekei, a rettenetes Hollómások emberi hangon énekelni kezdtek egy dalt, amelyben megígérik, hogy Kalona egy nap visszatér, és részletesen elmesélik, milyen szörnyű bosszút fog állni az embereken, különösen a nőkn. Mára a Hollómások dala szinte teljesen feledésbe merült. A nagymamám is csak néhány szót tudott belőle, amiket még a saját nagymamájától hallott. Igazából senki nem akart emlékezni erre a dalra. Azt gondolták, balszerencsét hoz ilyen szörnyűségeket szóba hozni, ennek ellenére néhány szó fennmaradt belőle a Tsi Sgilikről, a vérző földről és arról, hogy apjuk irtóztató szépsége egy nap újra visszatér közénk. – Nagy egy pillanatra elhallgatott, miközben Aphrodité meg én elszőnyvedve meredtünk a versre. Végül azt mondta: – Attól tartok, az a vers a látomásodban a Hollómások dala. És szerintem arra figyelmeztet, hogy Kalona hamarosan visszatér.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

– Ez egy figyelmeztetés – szólalt meg Aphrodité ünnepélyes hangon. – Az összes látomásom figyelmeztetés valami közelgő tragédiára. Ez sem különbözik tőlük.

– Azt hiszem, igazatok van – mondtam Aphroditének és nagyinak.

– És Aphrodité látomásai olyan figyelmeztetések, amelyeket ha komolyan veszünk, meg tudjuk akadályozni valami szörnyűség bekövetkeztét, igaz? – kérdezte nagyfi.

Aphrodité bizonytalan arcot vágott, ezért én válaszoltam helyette sokkal magabiztosabb hangon, mint amilyennek éreztem magam.

– Igaz. A te életedet is az ő egyik látomása mentette meg.

– És sok más emberét, akik velem együtt meghaltak volna a hídon aznap – tette hozzá a nagymamám.

– Mindössze annyi volt a teendőnk, hogy kitaláljuk, hogyan akadályozhatnánk meg, hogy bekövetkezzen az a baleset. Ezzel a figyelmeztetéssel is ugyanezt kell tennünk – mondtam.

– Egyetértetek, Zoey. Nüx Aphroditén keresztül üzent neked, és az Istennő egyértelműen figyelmeztetni akar valamire.

– És az is egyértelmű, hogy Nüx szerint szükségünk van az ön segítségére – mondta

Aphrodité. – Hiszen a látomásomban az ön kezében volt a vers. – Elhallgatott, és rám nézett. Azonnal rájöttem, hogy miről van szó, és bólintottam, mire Aphrodité folytatta: – Amikor lemásoltam a verset, az az ön kézírásával jelent meg a papíron.

Hallottam, hogy nagyinak elakad a lélegzete a döbbenettől.

– Teljesen biztos vagy ebben?

– Igen – feleltem Aphrodité helyett. – Előkerestem az egyik leveledet, és összehasonlítottam veled. Ez kétségkívül a te kézírásod.

– Akkor egyet kell értenem veletek abban, hogy Nüx engem is be akar ebbe vonni – mondta nagyfi.

– Nincs ebben semmi meglepő – szólaltam meg. – Te vagy az egyetlen Ghigua asszony, akit ismerek.

– Ugyan, drágám! Én nem vagyok Ghigua asszony. Azt egy egész törzsnek kell megválasztania, ráadásul hivatalosan már nemzedékek óta nincsenek Ghigua asszonyok.

– Ha ezen múlik, én önre szavazok – mondta Aphrodité.

– Én is – helyesletem. – Sőt, szerintem Damien és az Ikrék is. Márpedig mi egy kis törzs vagyunk.

Nagyfi felnevetett.

– Nem szeretnék vitába szállni a törzs akaratával.

– Ide kell jönnie – mondta Aphrodité váratlanul.

Meglepetten néztem rá, mire lassan, halálos komolysággal bólogatni kezdett. Az ösztöneim azt súgták, hogy Aphroditének igaza van. Elszorult a szívem.

– Ó, Aphrodité, köszönöm, de inkább maradok. Nem szívesen hagyom itt a levendulafarmomat. Majd beszélünk telefonon, vagy interneten tartjuk a kapcsolatot egymással, és kitaláljuk, mitévők legyünk.

– Nagyfi, megbízik bennem? – kérdeztem.

– Természetesen – felelte habozás nélkül.

– Akkor gyere ide – mondtam egyszerűen.

A telefon elnémult, és láttam magam előtt nagyit, ahogy lázasan gondolkodik.

– Összepakolok néhány dolgot, és megyek – mondta végül.

– Hozzon egy párat azokból a madártollakból is – kérte Aphrodité. – Biztos vagyok benne, hogy fogunk még füstölőt gyűjtani.

– Viszek, gyermekem – nyugtatta meg nagyfi.

– Gyere minél előbb, nagyfi! – Saját magamat is megrémítettem sürgető hangommal.

– Most éjszaka, Zoeybird? Nem ér rá reggel?

– Nem, gyere most! – Mintha csak a szavaimnak akarna nagyobb nyomatékot adni, hirtelen egy varjú mély, hátborzongató vartyogása hallatszott a vonal másik végéről. Olyan hangos volt, mintha bent lett volna nagyfi picit, otthonos szobájában. – Nagyfi! Jól vagy?

– Ezek csak szellemek, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Csak akkor tudnak ártani nekem, ha haldoklom, és megnyugtathatlak, hogy attól még messze vagyok – mondta magabiztosan.

Eszembe jutott a dermesztő félelem, amely hatalmába kerített a közelükben, meg a karmolás a kezemen, és egyáltalán nem voltam meggyőződve arról, hogy nagyinak ebben száz százalékgig igaza van.

– Siess, nagyfi! Sokkal nyugodtabb lennék, ha már itt lennél velünk – mondtam.

– Én is – bólogatott Aphrodité.

– Két órán belül ott vagyok. Szeretlek, Zoeybird.

– Én is szeretlek, nagyfi.

Már éppen ki akartam nyomni a telefont, amikor nagyfi még hozzátette:

- Téged is szeretlek, Aphrodité. Könnyen lehet, hogy másodszor is megmented az életemet.
- Viszlát. Hamarosan találkozunk – köszönt el Aphrodité.

Összecsuktam a telefonomat, majd Aphroditére pillantottam, és döbbenet láttam, hogy a szeme, amely ismét ugyanolyan kék volt, mint általában, tele van könnyekkel, az arca pedig egészen kipirosodott. Megérezte, hogy nézem, vállat vont, és megtörölte a szemét. Láttam rajta, hogy zavarban van.

– Mi az? Kedvelem a nagymamádat. Már ez is bűn?

– Tudod, kezdem azt gondolni, hogy valahol mélyen egy kedves, érző szívű Aphrodité rejtőzik benned.

– Azért ne essünk túlzásokba. Amint megtalálom azt a kedves Aphroditét, belefojtom a kádba. Felnevettem.

– Nem gondolod, hogy igyekezned kellene? Rengeteg tennivalód van – mondta.

– Tessék? – néztem rá értetlenül.

Felsóhajtott.

– Össze kell trombitálnod az idióta bandádat, hogy beszámolj nekik a versről meg a többiről. Ki kell találnod, hol fog aludni a nagymamád, ami azt jelenti, hogy valószínűleg beszélned kell Shekinah-val, hacsak nem akarsz egy kellemes bájcsevejt Neferettel. És ott van még a pesztrakamera is, amit Jacknek el kell helyeznie a hullaházban. Sok szerencsét!

– A francba, igazad van. És amíg én elintézem ezeket, te mit fogsz csinálni?

– Lepihenek, hogy újult erővel küldhessem hadba félelmetes agykapacitásomat a verselemzés mezejére.

– Szóval lefekszel aludni?

– Igen. Hé, fel a fejjel! Sikerült ellógnunk egy egész napot a suliból – mondta.

– *Neked* sikerült ellógnod egy egész napot a suliból. Nekem sikerült beérnem arra az egyetlen órára, amit az expasim tart, hogy részt vegyek egy rendkívül kellemetlen és igencsak zavarba ejtő improvizációs jelenetben az egész osztály előtt.

– Óóóóó! Halljam a részleteket!

– Azt várhatod – szoltam vissza a vállam felett, miközben kiléptem az ajtón.

Damient és az Ikreket nem volt nehéz megtalálni. A kolesz társalgójában ültek, és peracet meg diétás csipszet tömtek magukba. (Tényleg kiborító, hogy a vámpírok csak egészséges kaját adnak nekünk.) Amikor megláttak, rögtön elhallgattak, majd újra karattyolni kezdtek, amiből azonnal rájöttem, hogy rólam beszéltek.

– Jaj, drágám. Épp most hallottuk, mi történt Erik drámaóráján – mondta Damien, és együtt érzően megveregette a karomat.

– Igen, és szívesen hallanánk még többet róla – szólalt meg Shaunee.

– Részleteket akarunk, méghozzá első kézből – mondta Erin.

– Vagyis a te kezedből, illetve szádból – tette hozzá Shaunee.

Felsóhajtottam.

– Improvizáltunk egy jelenetet. Megcsókolt. Az osztály őrjöngött. Csöngő után mindenki elment. Én maradtam. Nem állt szóba velem. Ennyi.

– Na ne már! Ennyivel nem úszod meg – elégedetlenkedett Erin.

– De nem ám – helyeselt Shaunee. – Ennél még Becca is többet mesélt. Amúgy, húgocskám, szerintem az a csaj teljesen bele van zúgva Erikbe.

– Tényleg, húgocskám? Kikaparjuk a szemét Z kedvéért? – kérdezte Erin. – Ezer éve nem kapartam ki senkinek a szemét.

– Olyan banálisak tudtok lenni – szólt közbe Damien. – Elfelejtettétek, hogy Erik és Zoey szakítottak?

– Te meg olyan idegesítő tudsz lenni ezzel a *banálishan* nagy szókinccseddel – mondta Erin.

– A számból vetted ki a szót, húgocskám.

– Uramisten! Befejeznétek már végre? Élet-halál kérdésekről kell döntenünk, olyan dolgokról, amik mellett a szálnalmas szerelmi életem még annál is röhejesebbnek tűnik, mint amilyen valójában. Most szerzek magamnak egy barna üccsit, meg valahonnan előbányászok egy kis valódi csipszet. Addig ti vonszoljátok fel a seggeteket az emeletre, és várjatok meg Aphrodité szobájában. Valamit meg kell beszélünk.

– Miről van szó? – kérdezte Damien.

– Semmi különös, csak meg kell mentenünk a világot – feleltem.

Damien és az Ikrek néhány másodpercig döbbsenten pislogtak, majd mindhárman így szóltak:

– Oké. Benne vagyunk.

– Ja, és Damien – fordultam vissza. – Szólj Jacknek! Rá is szükségünk lesz.

Damien előbb meglepettnek tűnt, aztán vidámnak, majd egy kicsit szomorúnak.

– Hozhatja Hercegnőt is? Az a kutya nem tágít mellőle.

– Persze hogy hozhatja. De készüljön fel rá, hogy Aphroditének új macskája van, és pont olyan, mint Aphrodité négy lábú, szőrös klónja.

– Ó, pfuuj – mondták az Ikrek egyszerre.

A fejemet rázva eltűntem a konyhában, és megfogadtam, hogy nem hagyom felbosszantani magam.

– Uramatyám, mindjárt elájulok! – legyezgette magát Jack a kezével, miközben falfehér arccal pislogott az elfüggönyözött ablak felé. Hercegnő, aki velünk együtt bepréslődött Aphrodité macskával súlyosbított szobájába, odabújt hozzá, és nyüszíteni kezdett. Jack törte meg a hosszúra nyúlt csendet, amely az után állt be, hogy Aphroditével beszámoltunk a látomásáról, a versről, nagy történetéről, a Tsi Sglikről, a Hollómásokról és Kalonáról.

– Oké, azt hiszem, ez a legijesztőbb sztori, amit valaha hallottam – mondta Shaanee levegő után kapkodva. – Esküszöm, ijesztőbb, mint a hat Fűrész együttvéve.

– Jesszusom, húgocskám. A negyedik rész közben majdnem összezsínáltam magam a félelemtől – találta meg Erin is a hangját. – De igazad van. Ez a Kalona még annál is nagyobb para. És szerintem jól tetted, hogy idehívtad a nagymamádat, Z.

– Szerintem is – bólogatott Shaanee.

– Jaj, Z! – kiáltott fel Jack idegesen vakargatva a mellette megbújó Hercegnő fülét. – Ha csak rá gondolok, hogy azok a szörnyű hollók ott kárognak a nagymamádra a világvégi levendulafarmja mellett, azonnal kiráz a hideg.

– Gratulálok – mondta Aphrodité. – Mintha Zoey nem izgult volna amúgy is eléggé, most mind a hárman megforgatjátok benne a kést.

– Jaj, ne haragudj, Zoey! – sajnálkozott Jack bűnbánó arccal. Egyik kezével megfogta Damien kezét, a másikkal pedig tovább simogatta Hercegnőt. Úgy nézett ki, mint aki mindjárt elsírja magát.

Arra számítottam, hogy az Ikrek szokás szerint fűjni kezdenek Aphroditére, de ehelyett egymásra pillantottak, majd megszeppenve felém fordultak.

– Bocs, Z – mondta Erin.

– Igen, a riba... vagyis Aphroditének igaza van. Nem kellett volna beparáztatnunk a nagymamád miatt – ismerte el Shaanee.

– Micsoda? Jól hallottam, hogy az Agyatlan Ikrek azt mondták, igazam van valamiben? – Aphrodité a homlokára szorította a kezét, és úgy tett, mint aki mindjárt elájul.

– Ha ettől jobban érzed magad... – kezdte Shaunee.

– ...még mindig utálunk – fejezte be Erin.

– Igazán példát vehetnétek Hercegnőről – mondtam, azzal leguggoltam a nagy, világos szőrű labrador elé, és két kezembe fogtam a fejét. A tekintete nyugodt volt és bölcs, látszott rajta, hogy sokkal jobban érti a dolgokat, mint mi valaha is fogjuk. – Te vagy a legrendesebb mindannyiunk közül, igaz?

Hercegnő megnyalta az arcomat, mire elmosolyodtam. Starkot juttatta eszembe, az élő, lélegző, magabiztos Starkot, és reménykedni kezdtem, hogy egy nap talán visszajön a kutyájáért (és értem). Annak ellenére, hogy ez csak tovább bonyolította volna az életemet, valahogy mégis azt jelentette volna, hogy a dolgok talán nem is olyan szörnyűek, mint gondoltam. Damien zökkenett ki az álmodozásból.

– Mutasd azt a verset! – Tipikus Mr. Jótanuló, azonnal a lényegre tér, csak semmi lelkezés.

Megkönnyebbülve, hogy most már legalább ketten vagyunk, akik használni fogják az agyukat, felálltam, és odaadtam neki a verset.

– Először is, ez nem vers – mondta Damien.

– Nagyi dalnak nevezte – feleltem.

– Igazából nem is dal. Vagy legalábbis szerintem nem az.

Sokat adtam Damien véleményére, különösen elméleti kérdésekben.

– Ha se nem vers, se nem dal, akkor micsoda?

– Prófécia – mondta.

– Bassza meg! Igaza van – kiáltott fel Aphrodité.

– Sajnos egyet kell értenem – mondta Shaunee.

– Baljós, komor jövődőlés nyakatekert nyelven. Igen, ez kétségkívül egy profécia – helyeselt Erin.

– Prófécia? Mint *A gyűrűk urában* az, ami a király visszatéréséről szól? – kérdezte Jack.

Damien rámosolygott.

– Igen, olyasmi.

Azután mindnyájan felém fordultak.

– Szerintem is – mondtam idétlenül.

– Rendben. Akkor lássunk hozzá a megfejtéséhez. – Damien tanulmányozni kezdte a proféciát. – Oké, szóval három versszakból áll, és a rímképlete *abab cdcd ee*.

– Ez miért fontos? – kérdeztem. – Úgy értem, most egyeztünk meg benne, hogy nem vers, hanem profécia, akkor mit akarsz ezzel a rímképlettel?

– Nos, nem vagyok száz százalékig biztos benne, de mivel versformában van megírva, szerintem értelmezni is a verselemzés szabályai szerint kell.

– Igen, ez logikusan hangzik – mondtam.

– A versszakok nagyjából olyanok, mint prózában a bekezdések. Mindegyiknek megvan a maga témája, de együtt összeállnak egy nagy egésszé.

– Az én pasim! – mondta Jack büszkén, és vigyorogva átölelte Hercegnőt.

– A fenébe, ez a srác tényleg tud valamit – jegyezte meg Shaunee.

– Igazi agymenő – tette hozzá Erin.

– Már attól megfájdul a fejem, hogy ránézek – mondta Aphrodité.

– Akkor ez azt jelenti, hogy először külön-külön kell megvizsgálnunk a versszakokat, igaz? – kérdeztem.

– Abból nem lehet baj – helyeselt Damien.

– Olvasd fel hangosan – kérte Aphrodité. – Könnyebben megértettem, amikor Zoey felolvasta nekem.

Damien megköszöri a torkát, és kellemes hangján felolvasta az első versszakot.

*Ősi erő szunnyad, rég ébredésre vár
Mikor a földerő szent vére kiömlik
Tsi Sgili királynő terve valóra vál'
S urunk börtönéből a felszínre szökik*

– Nos, az nyilvánvaló, hogy az ősi erő Kalonára utal – mondta Damien.

– Aphroditével arra is rájöttünk, hogy a föld kiömlő vére valakinek a meggyilkolása lehet, talán Nolan professzoré. – Elhallgattam, és nyeltem egyet. Hozzátehettem volna Lorent is, de nem bírtam rávenni magam, hogy kimondjam a nevét.

– Amikor megtaláltam, annyi... annyi vér volt a fűvön, hogy a talaj nem szívta be mindet, és tényleg úgy nézett ki, mintha a föld vérezne. – Aphrodité hangja megremegett az emlék hatására.

– Igen, első ránézésre tényleg olyan volt, mintha a föld vére ömlött volna ki – erősítettem meg. – És ha az illető, akit meggyilkoltak, befolyásos személy volt, akkor a „földerő” és a „szent” szavak is érthetőek.

– Oké, ez stimmel, különösen a következő két sor ismeretében. Egyértelmű, hogy ez a Tsi Sgili királynő a kulcsa az egésznek. – Damien elhallgatott, és összeráncolta a homlokát. – Bár ezt máshogy is lehet értelmezni. Tsi Sgili tervezi ki, ő hozza mozgásba a dolgokat, de a saját vérével áztatja el a földet, hogy így szabadítsa ki Kalonát a börtönéből.

– Pfüj, de undorító – mondta Shaunee.

– De ki az a Tsi Sgili királynő? – kérdezte Erin.

– Nem tudjuk. Nagyinak sem volt ötlete. Igazából nem sokat tud a Tsi Sgilikről, csak annyit, hogy veszélyesek és halállal táplálkoznak – feleltem.

– Rendben, akkor nyitott szemmel kell járnunk, és figyelniük a potenciális királynőket – vonta le a következtetést Damien.

– De mégis miről fogjuk felismerni? Semmit nem tudunk róla – fakadt ki Shaunee.

– Valamit azért tudunk – szólalt meg Erin. – Zoey nagymamája azt mondta, hogy a Tsi Sgilik halállal táplálkoznak, tehát olyasvalakit kell keresnünk, aki erősebb lesz attól, ha valaki meghal.

– Zoey nagymamája azt is mondta, hogy a Tsi Sgiliknek gyakran van *análisgije* vagy valami ilyesmije, ami segít nekik – jegyezte meg Aphrodité.

– *Ane li sgi* – javítottam ki. – Azt jelenti, hogy nagy mentális erővel rendelkezik. – Vettem egy nagy levegőt, és folytattam. – Azt hiszem, mindannyian ismerünk olyan vámpírt, akire illik ez a személyleírás.

– Neferet – suttogta Damien.

– Annyit már tudunk róla, hogy nem az, aminek látszik – mondta Erin.

– De ez még nem jelenti azt, hogy olyan gonosz, mint egy Tsi Sgili, vagy igen? – kérdezte Shaunee.

Összenéztünk Aphroditével. Gyorsan meghoztam a döntést, és bólintottam.

– Neferet letért Nüx útvjáról – mondta ki Aphrodité.

Az Ikreknek elakadt a lélegzete. Jack átölelte Hercegnőt, és esküszöm, ugyanúgy nyüsztetett, mint a kutya.

– Biztosak vagytok benne? – kérdezte Damien remegő hangon.

– Igen. Teljesen biztosak – feleltem.

– Akkor jó esély van rá, hogy Neferet a királynő, akire a prófécia utal.

Éreztem, hogy görcsbe rándul a gyomrom, ahogy a kirakós újabb darabkája is a helyére került.
– Neferet megváltozott, mióta Nolan professzor és Loren meghalt.
– Csak nem azt akarod mondani, hogy valami köze van azokhoz a szörnyű gyilkosságokhoz?
– kiáltott fel döbbenet Jack.

– Nem tudom, hogy köze van-e hozzájuk. Lehet, hogy csak felhasználta őket a maga céljaira – mondtam.

Eszembe jutott, amikor kilestem Neferetet és Lorent, nem sokkal Loren halála előtt. Szeretők voltak, ehhez kétség sem férhet. És Loren szerelmes volt Neferetbe, de ő arra használta fel, hogy elcsábítson és megbélyegezzon engem. Hogy tehetett ilyet Neferet, ha tényleg szerette? Mi van, ha a szerelem neki semmit sem jelent, és szeretőként ugyanúgy nem lehet megbízni benne, mint mentorként? Lehetséges, hogy képes volt megölni azt, aki szerelmes volt belé?

– De mindenki azt hitte, hogy a Hit Egyháza követte el a gyilkosságokat – mondta Shaunee.

– Talán a Tsi Sgili királynő éppen ezt akarta elhíttetni velünk – mondta Damien, kerülve Neferet nevének említését, ami okos dolog volt tőle.

– Igazad van. Először azok a gyilkosságok, aztán Aphrodité kísérteties látomásai a halálomról, amikből legalább az egyikhez Neferetnek is köze volt, most meg az újabb látomás és a prófécia. Ez nem lehet véletlen egybeesés. Talán úgy akarták beállítani, mint valami vallási indíttatású bűncselekményt. – Eszembe jutottak a kedves apácák, akikkel nemrég ismerkedtem meg. Mary Angela nővér megváltoztatta a véleményemet arról, hogy az összes keresztény szűk látókörű barom, aki minden máshogyan gondolkodót hajlandó legyilkolni.

– Ezeknek a gyilkosságoknak a hatalomvágy volt az indítéka – szólalt meg Aphrodité. – Neferet ugyanis fel akarja ébreszteni Kalonát.

– Egyelőre hívjuk inkább királynőnek, jó? – mondtam gyorsan.

Mindenki bólintott. Aphrodité megvonta a vállát.

– Felőlem.

– Várjatok, a prófécia kétértelmű, azt is jelentheti, hogy a királynő halála fogja lehetővé tenni Kalona szabadulását. Tételezzük fel, hogy a királynő az, akinek mi gondoljuk, róla azonban nem tudom elképzelni, hogy feláldozza magát valaki másnak a kedvéért – érvelt Damien.

– Talán nem ismeri az egész próféciát. Nagyi azt mondta, a Hollómások dalát soha nem írták le, és az idők során szép lassan feledésbe merült.

– Aha – mondta Aphrodité.

Mindannyian ránéztünk.

– Mi az? – kérdeztem.

– Oké, lehet, hogy tévedek, de mi van, ha Kalona valahogy kinyúl a sírjából vagy börtönéből vagy mit tudom én mijeiből? Régóta ott raboskodik. Mi van, ha a föld szorítása kezd veszíteni az erejéből? Kalona halhatatlan. Talán képes belenyúlni a halandók fejébe. Nüx is képes rá. Néha sűg nekünk dolgokat. Mi van, ha ő is meg tudja tenni?

– Suttogás! Ezt mondta Nüx is: Neferet egy másik hangra figyel, egy olyan hangra, amely már hosszú ideje sugdos a fülébe. – Megborzongtam a gondolatra, és az ösztöneim azt súgták, hogy jó helyen kapiskálunk.

– Logikusnak tűnik, hogy Kalona azok elméjét tudja a legkönnyebben elérni, akik nyitottak a halálra és a gonoszságra – folytatta a gondolatmenetet Damien.

– Mint a Tsi Sgilik – vágta rá Erin.

– Különösen a királynőjük – tette hozzá Shaunee.

– A francba – mondtam.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

– Oké, nézzük a következő versszakot – mondta Damien, majd olvasni kezdte:

*Szabad lesz megint a holtak által
Irtóztató szépsége újra testet ölt
Senki nem dacolhat hatalmával
Asszonyok térdelnek lábai előtt*

– Az utolsó két sor pedig a végkifejlet. – Damien azt is felolvasta:

*Kalona édes dala az égre száll
Nyomában hűs léptekkel jár a halál*

– Sajnálatos módon ezt már nem nehéz megfejteni – mondta Erin. Mindannyian döbbenet meredtünk rá. – Oké, ne nézzetek így rám, bevallom, hogy az előző félévben ragadt rám valami költészet. Köpjetek le nyugodtan! Szóval az utolsó öt sor azt mondja, hogy Kalona ismét elkezd majd nőket erőszakolni és foglyul ejteni, amikor szabad lesz.

– És hogy hogyan szabadul ki, az pedig az első sorban van leírva – jegyezte meg Damien. – A holtak által, és ha összevetjük ezt az első versszakkal, akkor azt látjuk, hogy véres és gonosz módon, mert annyi vért fognak kiontani, mintha maga a föld vérezne.

– Igen, és az első versszakból az derül ki, hogy aki miatt vérezni fog a föld, az a Tsi Sgili királynő. Ha ő az, akinek gondoljuk, akkor az nem illik ide. Ő ugyanis él – mondtam.

– Nem lehet, hogy ezt csak jelképesen kell érteni? Ha valami halott, az hogy onthatja bárminek is a véré? Ennek semmi értelme. Többek között ezért utáltam mindig a verseket – pufogott Aphrodité. – Ráadásul, ha úgy értelmezzük, hogy ez mind egyetlen személy, akkor a halott Tsi Sgilinek kellene véreznie, márpedig a halottak nem véreznek. Vagy legalábbis sokkal a haláluk után már nem.

– Ó, ne! Uramisten! – Hirtelen rájöttem, mit jelent a prófécia, és le kellett ülnöm az ágyra, mert megbicsaklott a térdem.

– Mi az, Zoey? – kérdezte Damien, és legyezni kezdett a papírlappal.

– Ha lehányod az ágyam, kinyírlak – mondta Aphrodité.

Nem törődtem Aphrodité megjegyzésével. Megragadtam Damien karját.

– Stevie Rae az. Halott volt, most pedig élőhalott. És ő vérzik, nem is keveset. Ráadásul képes belenyúlni mások agyába, és a földdel is kapcsolatban áll. Mi van, ha ő a királynő?

– És a tetoválása is vörös. Vörös jelek a testén, mint annak a bombázónak, akit a Ghigua asszonyok készítettek egykor Kalona számára – mondta Erin.

– Ez nem lehet véletlen – jegyezte meg Shaunee.

– Stevie Rae! Uramatyám! Stevie Rae! – motyogta Jack holtsápadt arccal.

– Tudom, kicsim, tudom. Sok ez egyszerre – nyugtatta Damien.

Aphrodité a szemembe nézett.

– Egyet kell értenem veled. Lehet, hogy Stevie Rae az, akit keresünk.

– Nem lehet – mondta Damien lassan, elgondolkodva. – Stevie Rae tényleg szörnyű volt, amikor elveszítette emberi mivoltát. De aztán Átváltozott, és most már olyan, mint régen. Nem hinném, hogy ő a Tsi Sgili királynő, Stevie Rae ugyanis egyáltalán nem gonosz.

Aphrodité ismét rám pillantott, majd így szólt:

– Nézzétek, Stevie Rae már nem ugyanaz, mint aki volt.

– Amiben nincs is semmi meglepő, hiszen sok mindenen ment keresztül – tettem hozzá gyorsan. Akármilyen is történjék, én még mindig hinni akartam Stevie Rae-ben. Más volt, igen, azt

elismerem. De nem gonosz. Aztán hirtelen eszembe jutott valami. – Lehet, hogy nem is ő a Tsi Sgili, hanem az egyik undorító élőhalott kölyök a bandájából. Hiszen te magad mondtad, Aphrodité, hogy még mindig... – Elhallgattam, amikor észrevettem, hogy Aphrodité a kezével jelzi, hagyjam már abba, miközben Damien és az Ikrek tátott szájjal bámulnak rám.

– Bizony, bizony. Elfelejtetted, hogy nem mindenki tud a többiekről, mi? – kérdezte Aphrodité. Aztán a szemét forgatva végignézett döbrent barátaimon. – Hé, ébresztő! Tudjátok, mit? Ezt rábízom Zoey-ra. Tessék, Z, magyarázd el az idiotáknak, hogy kik azok a szörnyek.

A francba! Elfelejtettem, hogy ők nem tudnak a vörös vámpírjelöltekről.

Úgy döntöttem, hogy határozott leszek. Elmondom nekik az igazat, a színtiszta igazat, és végre túl leszek rajta. És ha más nem marad, legfeljebb elsírom magam.

– Oké. Emlékeztek a többi vámpírjelöltre, akik meghaltak?

Mereven bólintottak.

– Undok Elliotra, Elizabeth Csakra, meg a többiekre?

Ismét bólintottak.

– Nem haltak meg. Ugyanaz történt velük, mint Stevie Rae-vel, csak egy kicsit másképp. Nem könnyű ezt elmagyarázni. – Egy pillanatra elhallgattam, kerestem a megfelelő szavakat. – A lényeg az, hogy még mindig életben vannak, a kék félhold vörösre változott a homlokukon, és az alagutakban laknak Stevie Rae-vel együtt.

Meglepő módon a drága kis Jack volt az, aki megmentett.

– Úgy érted, ez is ahhoz tartozik, amit nem mondhattál el nekünk, nehogy Neferet belehallgasson a gondolatainkba, és rájöjjön, hogy te tudsz róla?

– Jack, most legszívesebben megpusztilnálak – mondtam.

– Na, ugyan már! – kuncogott Jack, és zavartan elkezdte vakarni Hercegnő fülét.

Azután a többi barátomra pillantottam. Vajon az Ikrek és Damien is ilyen könnyen megemészti az újabb hazugságot? Láttam, hogy elgondolkodva összenéznek.

Damien szólalt meg elsőként.

– Neferet áll az élőhalott vámpírjelöltek mögött, igaz?

Haboztam, az utolsó pillanatig próbáltam eltitkolni előlük az igazságot.

– Igen – vette át a szót Aphrodité. – Neferet áll mögöttük. Zoey ezért nem akart beszélni róluk előttetek. Neferet veszélyes, és nem akart titeket veszélybe sodorni. – Elhallgatott, és rám nézett.

– De most már túl késő. Meg kell tudniuk.

– Igen – feleltem lassan. – Meg kell tudniuk.

– Helyes – mondta Damien eltökélten. Megfogta Jack szabad kezét, amelyik nem Hercegnőt simogatta. – Itt az ideje, hogy mindent megtudjunk. Készen állunk rá, és nem félünk.

– Legalábbis nem nagyon – helyesbített Jack.

– Igen, tudod, mennyire imádjuk a jó, szaftos pletykákat – mondta Erin.

– Márpedig ez első osztályú pletykának tűnik – bólogatott Shaunee.

– Agyatlan Ikrek, ezt a pletykát senkinek sem mondhatjátok el – szólalt meg Aphrodité a szemét forgatva.

– Azt hiszed, mi nem tudjuk? – vágott vissza Shaunee.

– Most nem mondhatjuk el senkinek, de egyszer még überkirály pletyka lesz belőle – mondta Erin.

– Jól van – szakította félbe őket Damien. – Mondj el mindent, Zoey!

Vettem egy nagy levegőt, aztán tényleg elmondtam nekik mindent. Meséltem nekik arról, amikor először láttam a „szellemeket”, akiről aztán kiderült, hogy az az utálatos Elliot meg Elizabeth Csak voltak (akit később ténylegesen meg kellett ölnöm, hogy ki tudjam menekíteni Heatht az alagútból). Elmondtam nekik, hogy mi történt az alagútban, amikor megmentettem

Heath életét. Elmondtam mindent Stevie Rae-ről, sőt még arról is beszéltem nekik, hogy Stark esetleg visszatér élőhalottként.

Amikor befejeztem, döbbsent csend telepedett a szobára.

– A mindenit – szólalt meg Jack. Aphroditére pillantott. – Szóval te vagy az egyetlen, akinek ezt mind elmondhatta, mert valami miatt a vámpírok nem tudnak olvasni a gondolataidban?

– Igen – felelte. Láttam, hogy Aphrodité tekintete megkeményedik. Felkészült rá, hogy a barátaim nekiesnek, és közlik vele, hogy most már ők is tudnak mindent, semmi szükség többé Aphrodité jelenlétére.

– Nem lehetett könnyű neked, főleg amikor olyan utálatosak voltunk veled – folytatta Jack.

Aphrodité meglepetten pislogott.

– Igen – helyeselt Damien. – Ne haragudj azokért, amiket a fejedhez vágtam. Jó barátja voltál Zoey-nak akkor is, amikor mi nem.

– Ja, bocsi – mondta Shaunee.

– Dettó – bólogatott Erin is.

Aphrodité szóhoz sem jutott a döbbenettől. Elvigyorodtam, és gyorsan rákacsintottam. Nem mondtam ki hangosan, de nagyon úgy tűnt, hogy ő is tagja lett az idióta bandámnak.

– Most, hogy mindenki mindent tud, rengeteg tennivalónk van – mondtam. Azonnal felém fordultak. – Stevie Rae szerint vigyáznunk kell, hogyha Stark felébred, Neferet ne legyen a közelében, nehogy őt is a szolgájává tegye.

– Pfüj – jegyezte meg Shaunee.

– Annyira undorító ez az egész, pedig olyan cuki pasi volt – mondta Erin.

– Lehet, hogy még mindig az – tette hozzá Jack. Aztán elhallgatott, és kezével befogta Hercegnő fülét. – Ha róla beszéltek, inkább betűzzétek a nevét, vagy csak a monogramját mondjátok, hogy J. S. Legyetek tekintettel Hercegnőre!

Belenéztem Hercegnő barna szemébe. Egy pillanatra rabul ejtett a tekintete. Fájdalmat, gyászt és mély, határtalan kedvességet láttam benne.

– Oké, akkor mostantól használjuk a neve kezdőbetűit – egyeztem bele, és azonnal meg is könnyebbültem az ötlettől, hátha így nem fog tudatosulni bennem, hogy Starkról beszélünk, és nem jut állandóan eszembe, mennyire közel kerültünk egymáshoz a halála előtt.

– Oké, szóval ahelyett, hogy elcsórnánk J. S. holttestét, és megpróbálnánk elrejteni mondjuk Z gardrójában, nekem, természetesen, támadt egy sokkal jobb ötletem. – Aphrodité hatásszünetet tartott, hogy mindenki felé forduljon. – Szereztem egy pesztrakamerát.

– Ó, király! – mondta Jack. – Valamelyik nap láttam egy olyat a *Dr. Phil* egyik epizódjában. Rettenetes volt. Egy borzalmas, *kövér, rosszul öltözött* bébiszittert lepleztek le vele, aki a lelket is kirázta a rábízott kisgyerekből.

– Akkor te tudod, mi az? – kérdezte Aphrodité.

– Igen.

– Helyes. Ugyanis a te feladatod lesz, hogy elhelyezz egyet a hullaházban. Rejtsd el a kamerát, a monitort pedig vidd vissza Zoey szobájába. Menni fog?

Jack elsápadt.

– A hullaházban? Ahol a holttesteket tartják?

– Ne gondoldj rá – szóltam közbe gyorsan. – J. S. olyan, mintha aludna, csak nem vesz közben levegőt.

– Aha – mondta Jack, de nem úgy nézett ki, mint akit sikerült meggyőzőnöm.

– Meg tudod csinálni? – kérdeztem, és végtelen megkönnyebbülést éreztem, amiért én teljesen analfabéta vagyok az elektronikai cuccokhoz, ezért ez semmiképpen nem lehet az én feladatom.

– Igen. Megcsinálom. Ígérem – mondta Jack határozottan, és átölelte Hercegnő nyakát.

– Jól van, akkor ezzel megvagyunk. – Legalábbis addig, míg fel nem ébred, már ha felébred egyáltalán. De azt reméltem, van még néhány napunk, mielőtt azzal kell foglalkoznunk. Az igazat megvallva, nem szívesen gondoltam Starkra, ezért gyorsan témát váltottam. – Kanyarodjunk még vissza egy kicsit a próféciához. Nagyon aggaszt az a sor, hogy „szabad lesz megint a holtak által”. Mi van, ha ez Stevie Rae-re utal?

– Nem hinném, hogy Stevie Rae-nek köze lenne egy bukott angyal életre hívásához – mondta Damien.

– De azt mondtad, hogy rajta kívül van még egy csomó újfajta vámpír, nem? – kérdezte Jack.

– Az a helyzet, hogy ők még nem igazi vámpírok – magyaráztam. – Stevie Rae az egyetlen, aki teljesen átváltozott. De vámpírjelöltreől van jó néhány.

– Logikusabbnak tűnik, hogy közülük valaki a királynő – gondolkodott hangosan Damien.

– Ja, Stevie Rae biztosan nem szűrné össze a levelet egy ilyen rosszfiúval – mondta Erin.

– Ja, tutira nem – helyeselt Shaunee.

Aphrodité csak rám nézett, de nem szólt semmit.

– De Zoey azt mondta, hogy azok a vámpírjelöltek szörnyű undorítóak – szólalt meg Jack.

– Azok is – bólogatott Aphrodité. – Olyan undorítóak, mint a... – Egy pillanatra elhallgatott, majd felcsillant a szeme, amikor megtalálta a megfelelő hasonlatot. – ...olyan undorítóak, mint a kétkezi munkások. Pfúj.

– Aphrodité, a kétkezi munkásokban nincsen semmi szörnyű és undorító – mondtam elgyötörten.

– Tessék? Hallom, amit mondasz, csak semmi értelmét nem látom.

Forgatni kezdtem a szememet.

– Oké, a lényeg az, hogy a vörös vámpírjelöltek talán csak Aphrodité különös világában undorítóak. Én nem találkoztam velük Stevie Rae Átváltozása óta, ő pedig azt mondta, hogy képes kordában tartani őket, és egyre jobban visszanyerik emberi mivoltukat, szóval nem akarok elhamarkodottan ítélni felettük.

– Nos, akár tényleg undorítóak, akár csak Miss Sznob szerint közönségesek, mindenképp szemmel kell tartanunk őket – mondta Damien. – Meg kell tudnunk, mit csinálnak. Kivel beszélnek. Mit gondolnak. Ha ezt sikerül kiderítenünk, azt is megtudjuk, vajon ez a démon kapcsolatban áll-e valamelyikükkel, és megpróbálja-e felhasználni az alantas céljaira.

– Milyen céljaira? – kérdezett vissza Shaunee.

– Alhentes? – találgatott Erin.

– Azt jelenti, hogy „gonosz, becsstelen, aljas” – súgta Jack az Ikreknek.

– Még szerencse, hogy Stevie Rae és a vörös vámpírjelöltek holnap eljönnek a szertartásra – jelentettem be.

A barátaimnak ismét leesett az álluk.

Aphroditére néztem, aki felsóhajtott.

– Nem tudok már kapcsolatot teremteni a földdel – vallotta be. Azután felemelte a kezét, és letörölte vele a zafírkék jelet a homlokáról. – És már nem vagyok vámpírjelölt. Újra ember lettem.

– Azért ez így nem pontos, mert nem teljesen átlagos ember – tettem hozzá. – Még mindig vannak látomásai, ahogy ezt a lemásolt prófécia is bizonyítja. És még mindig fontos Nüx számára. – Rámosolyogtam Aphroditére. – A saját fülemmel hallottam, amikor az Istennő mondta neki.

– Hú, de bizarr! – mondta Jack.

– Szóval Stevie Rae-hez és a vörös vámpírjelöltekhez hasonlóan Aphrodité is valami olyasmivé vált, ami korábban nem létezett – morfondírozott Damien.

- Nagyon úgy tűnik – bólintottam.
- Változnak a dolgok – mondta Damien lassan. – Átalakulóban van a világ. Hideg borzongás futott végig rajtam.
- Ez jó vagy rossz?
- Egyelőre még nem tudni – felelte. – De azt hiszem, hamarosan ki fog derülni.
- Ez nagyon félelmetes – mondta Jack.

A barátaimra néztem. Mindannyian rémültnek és bizonytalannak tündek, márpedig tudtam, hogy ez így nem vezet semmi jóra. Erősnek kell lennünk. Össze kell tartanunk, és hinnünk kell egymásban.

– Szerintem nem félelmetes. – Amikor megszólaltam, ez még hazugság volt, de ahogy tovább beszéltem, szép lassan magam is hinni kezdtem benne. – A változás lehet furcsa vagy bizarr. De bizonyos dolgoknak változniuk kell, hogy más dolgok erősödni tudjanak, hogy mi meg tudjunk erősödni. Gondoljatok csak bele, ha nem lenne ez a változás, Stevie Rae például még mindig halott lenne. Mindig erre gondolok, amikor kezdek kétségbeesni. Ráadásul... – mondtam, és egyenként belenéztem mindannyiuk szemébe – ...ráadásul itt vagyunk egymásnak. És minden változás elviselhető, ha nem egyedül kell megbirkóznunk vele.

Tekintetükbe visszatért a magabiztosság, és ebből arra következtettem, hogy egy nap talán egészen elfogadható Főpapnő lesz belőlem.

– Szóval mi a nagy terv? – kérdezte Damien.

– Először is te meg Jack elhelyezitek a pesztrakamerát a hullaházban. Mit gondolsz, meg tudjátok csinálni anélkül, hogy bárki észrevenné? – kérdeztem.

– Szerintem szükségünk lesz valami elterelő hadműveletre – mondta Jack lassan, és Hercegnőről Démonára pillantott, aki az egész „megbeszélés” alatt a fürdőszobából morgott a kutyára. – Ha számíthatunk Aphrodité segítségére.

– Benne vagyok. De ha a macskám felfalja ezt a kutyát, az nem az én hibám lesz. Ha esz-té-á-er-ká magához tér, és meglátja, hogy a kutyusa pofáját valaki szétmarcangolta, akkor lehet, hogy kicsit morcos lesz.

– Elterelő hadművelet címszó alatt nem kell feltétlenül vérfürdőt rendezni – javasoltam.

– Oké – vágta rá Damien és Jack egyszerre.

– Én addig elmegyek Shekinah-hoz, megmondom neki, hogy a nagymamám látogatóba jön, és a vendégszobában akarom elhelyezni – mondtam.

– Én pedig igyekszem távol tartani magam Neferettől – szólalt meg Erin.

– Dettó – helyeselt Shaunee. – És ez mindnyájunkra igaz, kivéve Z-t és Aphroditét.

Már nyitottam a számat, hogy egyetértsek vele, amikor Aphrodité mindenkit meglepve hangosan azt mondta:

– Nem!

– Hogy érted azt, hogy nem? Távol kell tartanunk magunkat Neferettől. Ha belehallgat a gondolatainkba, azonnal rájön, hogy tudunk Stevie Rae-ről meg a többiekről. És ha valóban ő a Tsi Sgili királynő, akkor arra is figyelmeztetjük vele, hogy tudunk róla, a Hollómásokról meg Kalonáról – sorolta Damien ingerülten.

– Várj egy kicsit! Hadd mondja el Aphrodité, miért gondolja, hogy nem kellene kerülnötök Neferetet – szóltam közbe.

– Egyszerű. Ha látványosan kitértek az útból, akkor Neferet tutira gyanút fog, és biztosan megpróbál belekukkantani a fejetekbe. Mi lenne, ha Damien, Jack meg az Agyatlan Ikrek ugyanúgy viselkednének, mint általában? Mi lenne, ha nem kerülnék, sőt megkeresnék és kérdéseket tennének fel a házi feladattal kapcsolatban, vagy panaszkodnának egy sort a túl egészséges kaja miatt?

- Ahhoz nem is kellene megjátszanunk magunkat – jegyezte meg Jack.
- Pontosan. És miközben Neferet közelében vagytok, Jack mondjuk agyalhatna azon, milyen stresszes dolog állandóan együtt lenni egy búbánatos kutyával. Damien gondolhatna arra, hogyan oldja meg a házját, vagy hogy Jacknek milyen szép szeme van. Az Ikrék pedig tervezgethették, hogyan fognak kiszökni a szezonvégi cipőleárazásra a Saksba, ami egyébként a jövő héten kezdődik.
- Micsoda? Már a jövő héten? – kiáltott fel Shaunee.
- Tudtam. Tudtam, hogy idén korábban lesz. Az a hülye hóvihár mindent felborított. Növelniük kell a forgalmat, ezért borul a megszokott menetrend – mondta Erin.
- Szörnyű, húgocskám, szörnyű – rázta a fejét Shaunee.
- Szóval, ha mindnyájan olyan üresfejűnek adjátok ki magatokat, amilyenek Neferet a lelke mélyén tart titeket, akkor nem fog gyanakodni – fejezte be Aphrodité.
- Szerinted Neferet tényleg üresfejűnek tart minket? – kérdezte Damien.
- Neferet következetesen alábecsül engem. Gyanítom, hogy titeket is – mondtam.
- Ha ez így van, akkor komoly lépéselőnyben vagyunk vele szemben – jelentette ki Damien.
- De csak addig, amíg rá nem jön a hibájára – figyelmeztetett Aphrodité.
- Reménykedjünk benne, hogy az még odébb lesz – mondtam. – Oké, én megyek és megkeresem Shekinan-t. Mostantól senki ne mászkáljon egyedül odakint. Tudom, hogy nagyit azt mondta, a Hollómások csak szellemek, de majdnem teljesen biztos vagyok benne, hogy tegnap az egyikük megtámadott. És valódi fájdalmat okozott. Egyébként is rossz érzésem van velük kapcsolatban. Nagyit szerint a Hollómások csak azoknak az idős embereknek tudnak ártani, akik a halálukon vannak. De mi van, ha Kalona egyre erősebb, és vele együtt ők is erősödnek? Mi van, ha már nemcsak öreg és haldokló embereknek tudnak ártani?
- Megrémítesz – szólalt meg Jack.
- Helyes – feleltem. – Minél jobban megrémülsz, annál óvatosabb leszel.
- Nem akarok rémülten belopódzni egy hullaházba – mondta Jack.
- Gondolj arra, hogy csak alszik – nyugtatgatta Damien, és átkarolta Jacket. – Vigyük vissza Hercegnőt a szobámba, és találjuk ki ezt az elterelő hadműveletet. – Aphroditére pillantott. – Velünk jössz, ugye?
- Aphrodité felsóhajtott.
- Fel akarjátok használni a macskámat.
- Nem kérdezte, csak egyszerűen kijelentette, a két fiú mégis vigyorogva bólogatni kezdett.
- Rendben, akkor veletek megyek. Démonát egyelőre itt hagyom. Csak akkor viszem magammal, ha mindent előkészítettünk.
- Oké – mondta Damien.
- Az Ikrékre néztem.
- Nektek ugye nem kell mondanom, hogy maradjatok együtt?
- De nem ám – felelte Erin.
- Hé, mi lenne, ha szereznék még gyógynövényeket a füstöléshez? – vetette fel Shaunee.
- Jó ötlet. Nem ártana füstölőt gyújtani minden szobában – mondtam.
- Oké – vágta rá Shaunee.
- Zsoké – fejezte be Erin.
- De az még ráér – szólt közbe Jack. – Nem akartok inkább segíteni az elterelő hadműveletben?
- Belzebub nem az a kimondott kezes bárány – figyelmeztette Shaunee.
- Jack elvigyorodott, és bólított.
- Épp azért van rá szükségünk.

– Szegény Hercegnő – sóhajtott fel Erin.
– És te mit fogsz csinálni, Z? – kérdezte Jack.
– Elmegyek Shekinah-hoz, és megkérem, hadd maradjon itt a nagymamám. – Az órára pillantottam. – Nemsokára megérkezik.
– Oké, mindenkinek megvan a feladata. Akkor lássunk munkához – mondta Damien.
Kifelé menet Aphrodité lemaradt egy kicsit, és így szólt hozzám:
– Ha végeztél, itt találkozunk. Úgy tűnik, egy ideig egymásra leszünk utalva.
Elmosolyodtam.
– Most már te is nyakig benne vagy.
A szemét forgatva elővett egy tükröt a táskájából, gyakorlott mozdulattal visszarajzolta a homlokára a félholdat, majd kilépett az ajtón. Ahogy mentem utána, hallottam, amint magában zsörtölődik:
– Ja... vörös szem, látomások, idióta barátok, ősi gonosz... alig várom már, hogy mi lesz a következő...

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

A lánykollégiumtól az iskola főépületéhez vezető járdán sétáltam, és közben azon gondolkodtam, hogy nem lenne okos dolog ilyen feszült idegállapotban mutatkoznom Shekinah előtt, ezért vettem néhány mély lélegzetet, hogy kitisztítsam a fejemet, megnyugodjak, és összeszedjem a gondolataimat. Megpróbáltam lazítani és élvezni az évszakhoz képest meglepően meleg éjszakát. A gázlámpák fénye árnyékokat rajzolt a fákra és a bokrokra, a langy szellő pedig a levelekkel borított talaj fahéj- és földillatát sodorta felém. Vámpírjelöltek közlekedtek mindkét irányba a két épület között. Beszélgettek, nevetgéltek. Többen is odaköszöntek nekem, némelyikük pedig tiszteletteljesen meghajolt felém. A problémák ellenére rá kellett jönnöm, hogy optimistán tekintek a jövőbe. A barátaim mellett álltak, és hosszú idő óta először mindent tudtak. Nem hazudtam nekik, és semmit sem hallgattam el előlük. Elmondtam nekik az igazat, és ennek nagyon, nagyon örültem.

Nala ügetett elő nyivákolva a sötétből, és szemrehányó pillantást vetett rám. Lassítás nélkül felugrott a karomba, és alig tudtam megfogni, nehogy visszaessen a földre.

– Hé! Legalább szólhatnál, hogy jössz! – mondtam, de végül megpusziltam az orra feletti fehér foltot, és megvakartam a fülét. Haladtam tovább az árnyékos járdán, egyre távolodva a sulis udvarának zsúfoltabb részétől, és egy csendesebb területre értem, ahol a könyvtár és a professzorok lakrésze épült. Igazán szép éjszaka volt, az oklahomai égbolton szikrázva ragyogtak a csillagok. Nala befészkelte a fejét a vállgödörbe, és elégedetten dorombolt. A következő pillanatban azonban váratlanul az egész teste megfeszült.

– Nala? Mi a baj...?

És akkor meghallottam. Egy holló kezdett vartyogni olyan közel hozzám, hogy látnom kellett volna a hozzám legközelebbi fa árnyékos ágai közt. Kiáltására azonnal válaszolt egy másik, majd egy harmadik. Leírhatatlanul félelmetes volt a hangjuk. Hirtelen megértettem, miért hívják őket Hollómásoknak. Első hallásra könnyen össze lehet téveszteni a hangjukat egy hollóéval, de ha jobban odafigyel az ember, rájön, hogy ezek valójában nem madarak, és amit hall, abban a halál, a rettegés és az örület hangjai keverednek. A meleg, kellemes szellőt jeges üresség váltotta fel, mintha egy sírkamrába léptem volna. Ereimben megfagyott a vér.

Nala kitartóan fűjt, és a vállam felett a hatalmas tölgyek körüli sötétséget fürkészte, amely máskor ismerős és barátságos volt. Ma éjjel azonban nem. Ma éjjel szörnyek lakoztak benne. Önkéntelenül is meggyorsítottam a lépteimet, és kétségbeesve néztem körül, hátha megpillantok valakit a vámpírjelöltek közül, akik az előbb még körülvettek. De Nala meg én azóta befordultunk egy sarkon, és teljesen egyedül maradtunk az éjszaka kísérteties teremtményeivel.

A hollók ismét vartyogni kezdtek. Hangjuktól felállt a szőr a karomon és a tarkómon. Nala felmordult, és megint fűjt egyet. Szárnyak verdestek körülöttem, olyan közel, hogy felkavarták a hideg levegőt. Aztán a szagukat is megéreztem. Bűzlöttek, mint a rothadó hús. Halálos, émelyítően édes illat csapta meg az orromat. A szívem a torkomban dobogott. Számban éreztem a félelem fémés ízét.

Hátborzongató káromlásuk betöltötte az éjszakát, és most már láttam a sötétségben kavargó sötét árnyakat. A fény megcsillant valamin, ami éles volt és kampós. Hogyan lehet ennyire valóságos csőrük, ha csak szellemek? Szellemekből hogyan áradhat a halál és a rothadás büze? És ha már mégsem csak szellemek, az vajon mit jelent?

Megtorpantam. Nem tudtam eldönteni, hogy továbbfussak vagy visszamenjek arra, amerről jöttem. Csak álltam földbe gyökerezett lábbal, és miközben lassan kezdett eluralkodni rajtam a pánik, a legközelebbi fa ágain trónoló feketeség felröppent, és rám vetette magát. A szívem a torkomban dobogott, a pániktól teljesen lebéultam. Mozdulatlanul néztem a közeledő sötét rettenetet. Szörnyű szárnyai fagyos levegőt és dögletes büzt sodortak felém. Láttam. Láttam az emberi szemeket a mutáns madár fején... és a karjait... a groteszk emberi karokat, amelyek mocskos karmokká görbülve fenyegettek. A teremtmény kitérte kampós csőrét, és felrikoltott. Villás nyelve kitüremkedett a szájából.

– Nem! – kiáltottam fel hátratántorodva, miközben szorosan magamhoz szorítottam morgó macskámat. – Takarodj! – azzal sarkon fordultam, és futásnak eredtem.

Lecsapott rám. Éreztem pokolian hideg kezeit a vállamon. Felsikoltottam, és eldobtam Nalát, aki lekuporodott a földre, és onnan vicsorgott a Hollómásra. A szörny kiterjesztette borzalmas szárnyát, és rám borította, mintha meg akarna ölelni. Éreztem, hogy a hátamhoz simul a teste. Fejét kidugta a vállam felett, kampós csőrét a nyakamon lüktető ütőérhez szorította. Azután kitérte a csőrét, és vörös, villás nyelvvel megnyalta a nyakamat, mintha meg akarna ízlelni, mielőtt felfal.

Mozdulatlanra dermedtem a félelemtől. Tudtam, hogy mindjárt elvágja a torkomat. Aphrodité látomása valóra vált, csak egy démon fog megölni, és nem Neferet. *Ne! Istennő, ne!* Üvöltöttem hangtalanul. *Szellem! Keríts valakit, aki segít rajtam!*

– Zoey? – hallottam hirtelen Damien hangját a körülöttem kavargó szélben.

– Damien, segíts... – suttogtam elhaló hangon.

– *Mentsd meg Zoey-t!* – kiáltotta Damien.

Egy váratlan szélhóllós lesodorta a hátamról a szörnyet, de estében még végig tudta húzni a csőrét a torkomon. Térdre rogytam, és kezemmel sajgó nyakamhoz kaptam. Arra számítottam, hogy vastag sugárban ömlik a vérem, de csak egy pokolian fájó karmolást éreztem a torkomon.

A hátam mögül ismét szárnyak verdesését hallottam, ezért talpra ugrottam, és megpördültem. De a szél ezúttal barátságos volt és megnyugtató, nem pedig fagyos és halálszagú. Damien barátságának ereje sugárzott belőle. A tudat, hogy nem vagyok egyedül, hogy a barátaim nem hagytak el, segített leküzdeni a bénító pánikot, amely bosszúálló kardként homályosította el a gondolataimat, és dermedt agyam ismét működni kezdett. Szellemek, szörnyszülött madarak vagy Neferet sötét vágyainak csatlósai – teljesen mindegy. Tudtam, hogyan győzhetem le őket.

Gyorsan összeszedtem magam, és kelet felé fordultam. Fejem fölé emeltem mindkét karomat, behunytam a szemem és kizártam agyamból a rettenetes madarak gonosz káromlását.

– Szél! Támadj fel, fújj erősen, és mutasd meg ezeknek a teremtményeknek, hogy jár az, ki az Istennő kiválasztottjára támad! – Kezemet a sötét lények felé lendítettem. Láttam, hogy a hozzám legközelebbit kapja el először a széllökés – azt, amelyik el akarta vágni a torkomat. A szél megragadta, felemelte, majd nekicsapta az iskolát körbevevő kőfalnak. Kicsavart teste a földre zuhant, majd semmivé foszlott.

– Mindegyiket! – kiáltottam, és éreztem, hogy a félelem erőt kölcsönöz a hangomnak. – Fújd el mindegyiket!

Ismét meglendítettem a karomat, és komor elégedettséggel figyeltem, ahogy a fák ágain lapuló szörnyetegek előbb pánikba esve rikoitoznak, majd nyomtalanul eltűnnek. Amikor tudtam, hogy végük, leeresztettem remegő karomat.

– Szél, Nüx Istennő nevében mondok köszönetet. Most elengedlek, és kérlek, mondd meg Damiennek, hogy jól vagytok. Minden rendben.

De mielőtt a szél távozott volna, gyengéden megcirógatta az arcomat, és ezúttal nem csak Damien jelenlétét éreztem benne. A szellő hirtelen megtelt melegséggel, amiről azonnal Shaunee jutott eszembe, a következő pillanatban pedig tavaszi eső friss illata csapta meg az orromat, és tudtam, hogy azt csakis Erin küldhette. A barátaim által képviselt három elem egymásba fonódott, a szél gyógyító fuvallattá változott, és selyemsájként fonódott a nyakamra, hogy begyógyítsa a Hollómás ejtette sajtó sebet. Amikor a torkomat kízó fájdalom teljesen elmúlt, a szél némán búcsút intett, és magával vitte a tűz melegét meg a víz gyógyító érintését. Nyomában nem maradt más, csak az éjszaka csendje és békéje.

Felemeltem a kezem, és megtapogattam a nyakamat. Semmi. Eltűnt a karmolás nyoma. Behunytam a szemem, és küldtem egy néma *köszönet a barátaimért* imát Nüxnek. Az ő segítségükkel tudtam megakadályozni, hogy Aphrodité egyik halállátomása valóra váljon. Egy megvan... jöhet a következő...

Felemeltem Nalát, magamhoz szorítottam, és sietve elindultam, miközben próbáltam úrrá lenni a remegésen, amely még mindig rázta a testemet.

Reszkettem és minden porcikám lüktetett, ezért az ösztöneim azt súgták, jobb lenne, ha senki nem látna ilyen állapotban. Ahogy beléptem az iskola épületébe, megidéztem a szellemet, és csendkődbe burkolózva haladtam tovább. Gyakorlatilag láthatatlanná váltam, így senki nem vette észre, amint végigmentem az iskola szinte teljesen kihalt folyosóin. Furcsa volt így közlekedni az iskola épületében, mintha nem csak a testemet, de a gondolataimat is elrejtettem volna, de ahogy közeledtem a tanácsterem felé, éreztem, hogy a félelem és a diadal, amely az előbb még a bensőmben lüktetett, kezd lecsillapodni, és újra normálisan veszem a levegőt.

Bár a szó szoros értelmében nem Neferet próbálta elválni a torkomat, a lelkem mélyén tudtam, hogy amit az imént sikerült megúsznom, az tényleg a saját halálom volt. Ha Damien még mindig dühös lenne rám, aligha tudtam volna leküzdeni a Hollómások keltette rettegést, és nem lett volna elég lélekjelenlétem az elemekhez fordulni segítségért. És ugyan nem Neferet szorított pengét a torkomhoz, képtelen voltam szabadulni az érzéstől, hogy mégis ő áll a történetek mögött.

Rémült voltam-e még mindig? A pokolba is, igen!

De még mindig lélegeztem, és többé-kevésbé egészen voltam. (Oké, tudom, hogy pillanatnyilag éppen láthatatlan voltam, de akkor is.) Vajon újra le tudnám győzni a Hollómásokat? Jelenlegi formájukban, amikor még inkább szellemek voltak, mint testet öltött szörnyek, igen – a barátaim és az elemek segítségével.

De vajon akkor is erősebb lennék-e náluk, ha teljesen alakot ölténének és visszanyernék minden hatalmukat?

Megborzongtam. Már a gondolattól is kivert a víz.

Így hát azt tettem, amit mindenki más tett volna a helyemben: úgy döntöttem, hogy egyelőre

nem foglalkozom ezzel a kérdéssel. Egy idézet bukkant fel a gondolataim között – *Ne aggódjatok tehát a holnap miatt, a holnap majd gondoskodik magáról! A mának elég a maga baja* –, és miközben alámerültem a tagadás tengerébe, azon gondolkodtam, vajon hol olvashattam.

Hangtalanul siklottam felfelé a könyvtár és a vele szemben álló tanácsterem felé, ahol azt reméltem, hogy megtalálom Shekinah-t. Közvetlenül a terem bejáratánál jártam már, amikor ismerős hang ütötte meg a fülemet, és nem győztem dicsérni magam, hogy hallgattam a megérzéseimre, és rejtve érkeztem.

– Szóval elismered, hogy te is érzed? Hogy valami nem stimmel?

– Igen, Neferet. Készséggel elismerem, hogy valami nem stimmel az iskola körül, de ha emlékszel, öt évvel ezelőtt határozottan elleneztem, hogy megvásároljuk ezt az ingatlant az Ágoston-rendi szerzetesektől.

– Szükségünk volt egy Éjszaka Házára az országnak ezen a részén is – erősködött Neferet.

– Igen, és ez az érved győzte meg végül a tanácsot, hogy nyissuk meg ezt az Éjszaka Házát. Akkor sem értettem vele egyet, és utólag sem tartom jó ötletnek. A közelmúltban történt halálesetek pedig azt bizonyítják, hogy nem kellene itt lennünk.

– A közelmúltban történt halálesetek azt bizonyítják, hogy erősebb jelenlétre van szükségünk itt és mindenhol máshol a világon! – csattant fel Neferet. Hallottam, hogy vesz egy mély lélegzetet, mint aki alig tud uralkodni magán. Amikor újra megszólalt, a hangja valamivel alázatosabb volt. – Annak a rossz érzésnek, amiről beszélünk, semmi köze ahhoz, hogy itt nyitottuk meg ezt az iskolát. Ez valami más, sokkal baljósabb, és egyre erősebb lett az elmúlt néhány hónapban.

Shekinah válaszát hosszú hallgatás előzte meg.

– Én is érzem ennek a baljós, rosszindulatú erőnek a jelenlétét, de nem tudnám megnevezni, hogy mi az – mondta végül. – Rejtve van, és olyan alakot öltött, amely ismeretlen számomra.

– Én azt hiszem, meg tudom nevezni – jelentette ki Neferet.

– Mire gyanakszol?

– Egy gonosz erőről van szó, aki egy gyermek testében bujkál, ezért olyan nehéz leleplezni – felelte Neferet.

– Miről beszélsz, Neferet? Azt akarod mondani, hogy az egyik vámpírjelöltben rejtőzik a gonosz?

– Nem szívesen mondok ilyet, de nagyon úgy tűnik, hogy erről van szó. – Neferet hangja szomorúan csengett, mint akinek nehezebbre esik kimondani ezt, és mindjárt elsírja magát.

Tudtam, hogy csak színjáték az egész.

– Még egyszer kérdem, mire gyanakszol?

– Nem mire, hanem kire. Shekinah, nővérem, sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de az a mélységes gonoszság, amit érzek, és amit te is érzel, az egyik növendéken keresztül szivárog be az Éjszaka Házába. – Elhallgatott egy hosszú pillanatra. Tudtam, hogy mit fog mondani, mégis sokkoltak a szavai, amikor meghallottam őket. – Attól tartok, Zoey Redbird rettenetes titkot rejteget.

– Zoey! De hiszen ő a történelem legtehetségesebb vámpírjelöltje! Nemcsak azért, mert képes kapcsolatot teremteni mind az öt elemmel, de olyan sem fordult elő korábban, hogy ilyen nagy hatalommal megáldott segítők vegyenek körül valakit. A legjobb barátai mind meg tudnak idézni egy-egy elemet. Hogyan lehetne ő az, akiben a gonosz bujkál? – kérdezte Shekinah döbenten.

– Nem tudom! – Neferet hangja elcsuklott, és hallottam, hogy sír. – Én vagyok a mentora. El tudod képzelni, engem milyen szomorúsággal töltenek el ezek a gondolatok?

– Van valami bizonyítékod is rá? – kérdezte Shekinah, és örömmel hallottam, hogy Neferetnek nem sikerült meggyőznie.

– Egy kamasz fiút, aki korábban a szeretője volt, majdnem megölt néhány gonosz szellem, akiket Zoey idézett meg alig néhány nappal az után, hogy megjelölték.

Szóhoz sem jutottam a döbbenettől. Heath és én mint szeretők? Ugyan már! És ezt Neferet is tudta. Ráadásul azokat a szellemeket nem is én idéztem meg, hanem Aphrodité. Igen, valóban majdnem felfalták Heatht, sőt Eriket is, de végül Stevie Rae, Damien és az Ikrék segítségével megállítottam őket.

– Azután alig egy hónappal később elraboltak és brutálisan meggyilkoltak két tizenéves fiút, akik szintén emberek voltak, és fogalmazzunk úgy, hogy *közeli kapcsolatban* álltak Zoey-val – mindkettőjüknek kiszívták a véréét. Egy harmadik pedig, aki szintén közeli ismerőse, eltűnt. A város felbolydult, és akkor Zoey *mentette* a fiút.

Uram. Atyám! Neferet úgy hazudott, mint a vízfolyás! Valójában a gusztustalan élőhalottak ölték meg a Union két futballistáját, akikkel *egyáltalán nem* voltam közeli kapcsolatban! Igen, Heath életét én mentettem meg (már megint – sóhaj), de az *ő* gusztustalan vérszívó (nem mintha ezzel bármi bajom lenne) szolgálai elől!

– Van még valami? – kérdezte Shekinah. Szerencsére még mindig nyugodt volt a hangja, és továbbra sem tűnt úgy, hogy hitelt adott volna Neferet rágalmainak.

– Ezt hagytam a végére, mert ez a legfájdalmasabb, de Zoey nagyon szoros kapcsolatban állt Patricia Nolannel. Sok időt töltöttek együtt a gyilkosság előtt.

Zúgott a fejem. Tényleg kedveltem Nolan professzort, és azt hiszem, ő is kedvelt engem, de egyáltalán nem voltunk szoros kapcsolatban, és tanórákon kívül soha nem találkoztam vele.

Hirtelen rájöttem, mi lesz a következő dolog, amivel megvádol, bár alig bírtam elhinni, hogy képes rá.

– Valamint jó okom van feltételezni, hogy Zoey és Loren Blake szeretők voltak, mielőtt Lorent meggyilkolták. Ami azt illeti, biztos vagyok benne, hogy megbélyegezték egymást. – Neferet hangja zokogásba fulladt.

– Miért nem jelentetted ezeket a tanácsnak? – kérdezte Shekinah szigorúan.

– Mégis mit mondtam volna? Azt *hiszem*, hogy a legtehetségesebb vámpírjelöltünk szövetséget kötött a gonosszal? Hogy hozhattam volna fel ilyen komoly vádakot egy fiatal lány ellen, amikor semmi egyéb bizonyítékom nincsen, csak véletlen egybeesések, feltételezések és megérzések?

Márpedig most pontosan ezt csinálta!

– De Neferet, ha egy vámpírjelölt szexuális kapcsolatba kerül egy tanárával, akkor a Főpapnőnek kötelessége véget vetni ennek a kapcsolatnak, és jelentenie az esetet a tanácsnak.

– Tudom! – felelte Neferet még mindig zokogva. – Hibáztam. Szólnom kellett volna. Talán akkor még mindig élne.

Shekinah egy ideig hallgatott, majd így szólt:

– Te és Loren szeretők voltatok, igaz?

– Igen – szípogetta Neferet.

– Ugye tudod, hogy a kapcsolatod Lorennel megkérdőjelezi a Zoey-ről alkotott véleményed hitelességét?

– Tudom. – Hallottam, ahogy „nagy nehezen” (ugyan már!) próbálja összeszedni magát. – Ez a másik oka annak, hogy mostanáig senkinek nem beszéltem a gyanúról.

– Belenéztél a fejébe? – kérdezte Shekinah.

Borzongva vártam Neferet válaszát.

– Próbáltam, de az ő gondolataiban nem tudok olvasni.

– Mi a helyzet a barátaival? A vámpírjelöltekkel, akiknek különleges képességeik vannak?

A francba! A francba! A francba!

– Bizonyos időközönként beléjük hallgatok. De egyelőre nem találtam semmi különöset.
Hallottam, ahogy Shekinah felsóhajt.

– Még szerencse, hogy a félév hátralévő részében itt maradok. Én is szemmel fogom tartani Zoey-t és a barátait. Jó esély van rá, hogy csak azért tűnik úgy, mintha Zoey állna az események középpontjában, mert egy rendkívüli képességekkel megáldott, fiatal lányról van szó. Lehet, hogy nem ő irányítja az eseményeket, és Nüx csak azért helyezte ide, hogy útját állja a gonosznak.

– Őszintén remélem – mondta Neferet.

Hazug személtáda!

– De szemmel fogjuk tartani – tette hozzá Shekinah.

– Vigyázz a szívességekkel, amiket kér tőled – mondta Neferet.

Tessék? Szívességek? Soha semmilyen szívességet nem kértem Neferettől! Aztán hirtelen rájöttem, miről van szó. Azt próbálta megnehezíteni, hogy nagy szállást kapjon az iskolában. A ribanc!

A következő pillanatban azonban jeges rémület hasított belém. Honnan tudta Neferet, hogy nagy idejőn?

Hirtelen kiáltozás hallatszott kintről, ami elnyomta Shekinah válaszát. Mivel a folyosón álltam, könnyedén oda tudtam lépni az egyik nagy, elfüggönyözött ablakhoz. Éjszaka lévén a sötétítőfüggönyök nem voltak behúzva, ezért beláttam fentről az iskolaudvart. Amikor rájöttem, miről van szó, a szám elé kellett tennem a kezemet, nehogy felnevessek.

Hercegnő veszettül ugatva üldözte a vicsorgó, fűjtató Démonát. Aphrodité kiabálva rohant a kutya után. „Gyere ide! Lábhoz! A rohadt életbe!” Damien alig valamivel lemaradva tőle, karjával hadonászva futott utánuk, és közben azt üvöltötte: „Hercegnő! Gyere ide!” Hirtelen megjelent az Ikrék macskája, a hatalmas, beképzelt Belzebub is, és csatlakozott a hajszához, csak ő Hercegnőt vette célba.

– Uramisten! Belzebub! Cicuskám! – futott be Shaunee is a képbe torkaszakadtából üvöltve.

– Belzebub! Hercegnő! Álljatok meg! – visította Erin a húgocskája után szaladva.

Hirtelen Dáriusz rontott be a folyosóra, én pedig gyorsan bebújtam a függöny mögé, mert nem tudtam, vajon a csendköd előle is elfejt-e. Úgy tűnt, nem vett észre, sem engem, sem mást, mert azonnal a tanácsterembe rohant. Kikukucsáltam a függöny mögül, és hallottam, hogy azt mondja Neferetnek: azonnal szükség van rá az udvaron, mert „civakodnak”. Neferet kisietett a teremből, és követte Dáriuszt az ugató, nyivákoló, kiabáló zűrzavarba.

Csak akkor jöttem rá, hogy Jacknek színét sem láttam.

Micsoda remek elterelő hadművelet!

HUSZONHATODIK FEJEZET

Ismét az ösztöneimre hallgattam, és ahelyett hogy a tanácsterem előtt oldottam volna fel az álcázó varázslatot, gyorsan végigmentem a folyosón, majd le a lépcsőn. Kibújtam a csendkődből, köszönetet mondtam a szellemnek, majd elindultam vissza a tanácsterem felé. Útközben azt mondogattam magamnak, hogy *nyugi... viselkedj természetesen... Neferet hazudik, Shekinah pedig nagyon, nagyon bölcs...*

Megálltam az ajtó előtt, és bekopogtam.

– Gyere be, Zoey! – kiáltott ki Shekinah.

Igyekeztem nem gondolni rá, vajon az előbb is tudta-e, hogy az ajtó előtt állok. Mosolyt

erőltetem az arcomra, és beléptem. Ökölbe szorított kezemet a szívem fölé helyezve tiszteletteljesen meghajoltam.

– Üdvöz légy, Shekinah.

– Üdvöz légy, Zoey Redbird – mondta. A hangján nem éreztem semmi különöset. – Hogy sikerült a látogatásod a Street Catsnél?

Elvigyorodtam.

– Tudta, hogy a Street Catset bencés apácák vezetik?

Shekinah viszonzta a mosolyomat.

– Nem, bár azt sejtettem, hogy nők dolgoznak ott. A nők mindig is szorosabb kapcsolatban álltak a macskákkal. És örültek a jóságos nővérek a felajánlásodnak?

– Egyértelműen. Nagyon kedvesek voltak. Ja, és Aphrodité rögtön örökbe is fogadott egy macskát, bár valószínűleg az a pontosabb megfogalmazás, hogy Démona örökbe fogadta Aphroditét.

– Démona? Milyen szokatlan név.

– Igen, de illik rá. Hallja ezt a felfordulást, ami odakint van? – Fejemmel a folyosó és az iskolaudvar felé intettem. Néhány másodpercig mindketten a kutyaugatást, macskanyávogást és kiáltozást hallgattuk. – Azt hiszem, ezt mind Démonának köszönhetjük.

– Szóval, ha jól értem, akkor az apácák kétszeresen is köszönettel tartoznak nektek. Először is azért, mert önként felajánlottátok a segítségeteket, másodsor meg azért, mert megszabadítottátok őket az egyik legproblémásabb macskájuktól.

– Pontosan így van. Ja, és Mary Angela nővér kérte, hogy egyeztessem önnel a kirakodóvásár időpontját. Azt mondta, alkalmazkodnak hozzánk. És abban maradtunk, hogy szombat este meghosszabbítják a nyitva tartásukat, így az lesz a mi önkéntes napunk.

– Ez remekül hangzik. Majd megbeszélem Neferettel, hogy az iskola számára melyik a legalkalmasabb időpont. – Egy pillanatra elhallgatott, majd azt kérdezte: – Zoey, neked ugye Neferet a mentorod?

Megszólaltak a vészjelzők a fejemben, de igyekeztem megőrizni a nyugalمامat. Elhatároztam, hogy Shekinah minden kérdésére őszintén fogok válaszolni. Hiszen nem követtem el semmi rosszat!

– Igen. Neferet a mentorom.

– Közel álltok egymáshoz?

– Inkább csak álltunk. Nagyon jó viszonyba kerültünk, amikor megérkeztem az iskolába. Az a helyzet, hogy anyámmal évek óta nem vagyok túl jóban, és eleinte úgy éreztem, mintha Neferet a lányaként szeretne – feleltem őszintén.

– De ez megváltozott? – kérdezte kedvesen.

– Igen.

– És mi ennek az oka?

Nem válaszoltam azonnal, kerestem a megfelelő szavakat. Minél többet el akartam mondani Shekinah-nak az igazságból, sőt egy pillanatra az is megfordult a fejemben, hogy mindent elmondok neki – Stevie Rae-ről, a próféciaáról meg arról, amitől félünk, de valami azt súgta, egyelőre ne áruljak el mindent. Holnap úgyis megtudja az igazságot. Addig viszont nem akartam, hogy Neferet bármit is megsejtsen arról, hogy hamarosan szembe kell néznie tettei következményével.

– Nem vagyok benne teljesen biztos – mondtam végül.

– Mégis mit gondolsz?

– Nos, úgy érzem, Neferet megváltozott az utóbbi időben, és nem egészen értem, hogy miért. Ennek az is lehet az oka, hogy volt köztünk egy kis nézeteltérés. De erről inkább nem beszélnék,

ha lehet.

– Ahogy gondolod. Megértem, ha úgy gondolod, hogy ez csak rátok tartozik. De azt ne felejtse el, Zoey, hogy én mindig itt leszek, ha szükségem van rám. Rég volt már, de még jól emlékszem rá, milyen különleges képességekkel megáldott vámpírjelöltnek lenni. És azt sem felejtettem el, hogy az ezzel járó felelősség néha elviselhetetlen tehernek tűnik.

– Igen – mondtam, és hirtelen minden önuralmamra szükségem volt, nehogy elsírjam magam.

– Néha én is pontosan így érzem.

Őszinte tekintete kedves volt és megértő.

– Idővel jobb lesz. Ezt megígérhetem.

– Nagyon remélem – feleltem. Úgy döntöttem, itt az ideje rátérni a lényegre. – És van még valami, amiről beszélni akartam önnel: a nagymamám szeretne eljönni hozzám látogatóba. Nagyon közel állunk egymáshoz. Úgy volt, hogy nála töltöttem a téli szünet egy részét, de a szünetet ugye lefűjták. Ezért nagyit szeretne meglátogatni, és itt tölteni néhány napot. Megkaphatná az egyik vendégszobát?

Shekinah elgondolkodva nézett rám.

– A tanári épületben van néhány vendégszoba, de ha jól tudom, azok most mind foglaltak. Az egyikben én lakom, a többiben Erebosz Fiai.

– Akkor alhatna az én szobámban. A szobatársam, Stevie Rae a múlt hónapban halt meg, és senki nem költözött még oda azóta, szóval van egy üres ágyam.

– Azt hiszem, ennek nincs semmi akadálya. Ha a nagymamádat nem zavarja, hogy vámpírjelöltek veszik körül.

Elvigyorodtam.

– Nagyi szereti a fiatalokat. Ráadásul a barátaim nagy részét már ismeri, és ők is kedvelik.

– Akkor szólok Erebosz Fiainak és Neferetnek, hogy engedélyezem a nagymamád látogatását, és azt, hogy a szobádban lakjon. De, Zoey, ugye tudod, hogy különleges kérésekkel előállni nem mindig bölcs dolog, hiába vannak kivételes képességeid?

Álltam Shekinah tekintetét.

– Ez az első szívesség, amit kérek, mióta beköltöztem az Éjszaka Házába. – Egy pillanatra elgondolkodtam, és helyesbítettem. – Jobban mondva a második. Az első az volt, hogy megtarthassak pár dolgot a szobatársam holmijából a halála után.

Shekinah lassan bólintott, én pedig tiszta szívből reméltem, hogy hisz nekem. Legszívesebben ezt kiabáltam volna: *Kérdezze meg a többi professzort! Soha nem kértem különleges bánásmódot!* De nem mondhattam semmit, mert abból Shekinah rájött volna, hogy kihallgattam a beszélgetését Neferettel.

– Jól van. Úgy látom, már megtetted az első lépéseket a helyes úton. Az Istennő ajándékai nem kiváltságokat jelentenek, hanem felelősséget.

– Tisztában vagyok vele – feleltem határozottan.

– Én is úgy látom – mondta Shekinah. – Most pedig, gondolom, meg kell még csinálnod a házi feladatodat, és a holnapi szertartásra is fel kell készülnöd, ezért nyugodalmas éjszakát kívánok neked. Légy áldott!

– Légy áldott – búcsúztam el tőle, majd ismét meghajoltam, és kimentem a teremből.

Végül is nem sültek el olyan rosszul a dolgok. Neferet persze megpróbált befeketíteni, de amilyen gonosz bestia, erre számítani is lehetett tőle. Shekinah nem volt ostoba, és Neferet nem tudta az orránál fogva vezetni (*mint Lorent*, suttogta egy hang a fejemben). Nagyit már úton van az iskola felé, gondoltam, és itt is marad, amíg meg nem fejtjük ezt a próféciát. A barátaim végre mindent tudnak, nem kell állandóan kifogásokat keresnem és kerülnöm őket. Megvédenek, ha kell, bár ahogy a Hollómásokra gondoltam, máris kirázott a hideg. De ha a barátaim mellett

vannak, még ezzel is meg tudok birkózni. Holnap pedig mindenki tudomást szerez Stevie Rae-ről meg a vörös vámpírjelöltekről, Neferet nem tudja többé titokban tartani őket. És akkor talán Stark sem marad örökre halott, és visszatér. Kezdenek jól alakulni a dolgok! A következő pillanatban kinyitottam a főépület ajtaját, és nyílegyenesen belerohantam Erikbe.

– Ó, elnézést, nem figyelt... – kezdte, és automatikusan megfogta a karom, hogy felsegítsen, de aztán észrevette, hogy kit döntött le a lábáról. – Ó – ismételte, ezúttal kevésbé kedvesen. – Te vagy az.

Kihúztam a karomat a kezéből, és hátraléptem. Kisimítottam a hajamat az arcomból. Amikor belenéztem Erik kék szemébe, úgy éreztem, mintha fejest ugranék egy jéghideg vízzel teli medencébe – és ebből a vízből kaptam már éppen eleget a képembe.

– Mondanom kell neked valamit. – Azzal az ajtó elé álltam, hogy ne tudjon kikerülni.

– Akkor mondjad.

– Tudom, hogy élvezted ma, amikor csókolóztunk. Nagyon is élvezted.

Mosolya gúnyos volt és előre begyakorolt.

– Igen, és? Soha nem állítottam, hogy nem szeretek veled csókolózni. A probléma az, hogy túl sok pasival csókolóztál még rajtam kívül.

Éreztem, hogy elvörösödöm.

– Ne merj így beszélni velem!

– Miért ne? Ez az igazság. Csókolóztál az emberpasiddal. Csókolóztál velem. És csókolóztál Loren Blake-vel is. Az én fogalmaim szerint ez sok pasi.

– Mióta vagy ekkora seggfej? Heathről végig tudtál. Soha nem titkoltam előtted, hogy megbélyegeztük egymást, és nehezen tudok választani kettőtök között.

– Igen, és mi a helyzet Blake-vel? Azt is meg tudod magyarázni?

– Loren egy tévedés volt! – kiáltottam végleg elveszítve az önuralmam. Elegem lett abból, hogy Erik olyasvalamiért ítél el, amiért én gondolatban már számtalanszor a falba vertem a fejem. – Igazad volt. Kihasznált. De nem a szexről szólt az egész, az csak egy eszköz volt, hogy elhitesse velem: szerelmes belém. Kihallgattad a beszélgetésemet Neferettel. Te is tudod, hogy többről van itt szó, mint azt bárki gondolná. Neferet küldte utánam Lorent, *a szeretőjét*, hogy csábítson el. – Elhallgattam, és dühösen megtöröltem a szememet, amelyből valami miatt záporoztak a könnyek. – De igazából az volt a célja, hogy ezzel magamra haragítsam a barátaimat, és egyedül maradjak, hogy ne tudjam használni az erőmet. És be is vált volna a terve, ha Aphrodité nem áll ki mellettem. Te még arra sem adtál esélyt, hogy megmagyarázzam.

Erik beletúrt sűrű, fekete hajába.

– Láttam, ahogy szeretkezik veled.

– Tudod, mit láttál, Erik? Azt, ahogy kihaszna engem. Láttad, amint elkövetem életem legnagyobb hibáját. Legalábbis eddig. Ez az, amit láttál.

– Fájdalmat okoztál nekem – mondta halkan. Hangjából végre eltűnt a harag és a sértettség.

– Tudom, és nagyon sajnálom. De azt gondolom, hogy ha nem vagyunk képesek megbocsátani egymásnak, akkor kezdettől fogva tévedés volt az, hogy együtt vagyunk.

– Szerinted neked is van miért megbocsátanod nekem?

Kezdett megint seggfejjé változni. Márpedig a seggfej Erikből baromira elegem volt. Összehúztam a szemem, és felkiáltottam:

– Igen! Nem is kevés! Azt mondtad, fontos vagyok neked, aztán mégis lekurváztál. Megszégyenítettél a barátaim előtt. Megszégyenítettél egy egész osztály előtt. És mindezt csak azért, mert nem ismerted a történet minden részletét. Egyszerűen igen, te sem vagy teljesen végtelen ebben az egészben!

Erik döbbenetesen pislogott a kirohanásom hallatán.

- Nem tudtam, hogy csak a történet felét ismerem.
- Legközelebb talán nem ártana gondolkodnod, mielőtt elkezdesz dühöngeni.
- Szóval akkor utálsz? – kérdezte.
- Nem. Egyáltalán nem utállak. Hiányzol.

Szótlanul meredtünk egymásra, egyikünk sem tudta, hogyan tovább.

- Te is hiányzol – mondta végül.

A szívem kihagyott egy ütemet.

- Talán egyszer újra leülhetnénk beszélgetni – vettem fel reménykedve. – Ezúttal üvöltözés nélkül.

A szemembe nézett, jó hosszan. Próbáltam kiolvasni valamit a tekintetéből, de csak saját zavarodottságom tükröződött benne.

Hirtelen megcsörrent a telefonom. Elővettem a zsebemből. Nagyi volt az.

– Bocsi, a nagymamám – szabadkoztam Eriknek. Azután kinyitottam a mobilomat. – Szia, nagy, itt vagy? – Bólintottam, amikor azt mondta, most állt be a parkolóba. – Oké, két perc és ott vagyok. Nagyon vártalak már! Szia!

- A nagymamád itt van? – kérdezte Erik.

– Igen – feleltem még mindig mosolyogva. – Eljött hozzám egypár napra. Túl rövid volt így ez a téli szünet, és nem tudtunk találkozni.

- Ó, így már világos. Hát, akkor, majdcsak összefutunk még.

– Ööö, nem akarsz elkísérni a parkolóig? Nagyi azt mondta, összepakol néhány dolgot, ami valószínűleg azt jelenti, hogy vagy egy óriási bőrönd van nála, vagy tíz kicsi. Biztosan hasznát tudnánk venni egy felnőtt vámpír segítségének, hiszen én csak egy törekeny vámpírjelölt vagyok.

Visszatartottam a lélegzetemet, és arra gondoltam, hogy elcsesztem (már megint), túl hamar túl messzire mentem. És valóban, máris visszatért a gyanakvás a tekintetébe.

Pont ekkor ért oda az ajtóhoz egy vámpír Erebosz Fiainak egyenruhájában.

– Elnézést – szólította meg Erik. – Ez itt Zoey Redbird. Most érkezett egy vendége. Segítené neki bevinni a csomagjait?

A harcos tiszteletteljesen meghajolt.

- A nevem Stephan, és örömmel állok az ifjú papnő rendelkezésére.

Mosolyt erőltettem az arcomra, és megköszöntem. Azután Erikhez fordultam.

- Találkozunk valamikor? – kérdeztem.

- Persze, ha máshol nem, drámaórán. – Azzal fejet hajtott, és belépett az épületbe.

A parkoló nem volt messze a főépülettől. Így szerencsére nem kellett túl hosszú ideig kínos csendben gyalogolnom a harcossal. Nagyi már messziről integetett a zsúfolt parkoló közepéről. Visszaintettem neki, aztán Stephannel elindultunk felé.

- Mennyi vámpír van itt – mondtam végignézve a rengeteg ismeretlen autón.

- Erebosz Fiai közül sokat iderendeltek – felelte Stephan.

Elgondolkodva bólintottam.

Éreztem magamon a tekintetét.

– Nem kell aggódnod a biztonságod miatt, papnő, itt nem eshet bántódásod – mondta magabiztosan.

Rámosolyogtam, és közben azt gondoltam: *Azt te csak hiszed*, de nem mondtam semmit.

– Zoey! Drágám! Gyere ide! – Nagyi átölelt, és magához szorított, én pedig belélegeztem a levendula otthont idéző illatát.

- Nagyi, annyira örülök, hogy itt vagy!

- Én is, drágám, én is – mondta, és továbbra is szorosán átölelve tartott.

Stephan tiszteletteljesen meghajolt nagyira felé, majd nekiállt összeszedni a csomagjait.

– Nagyi, meddig akarsz maradni, egy évig? – kérdeztem, és nevetve pillantottam a rengeteg bőröndre.

– Az embernek minden eshetőségre fel kell készülnie. – Redbird nagyi belém karolt, és elindultunk a kolesz felé. Stephan követett minket a csomagokkal.

Nagyi hirtelen odahajolt hozzám, és a fülembé súgta:

– Az iskola teljesen körül van véve.

Megdermedtem.

– Mivel?

– Hollókkal. – Úgy ejtette ki a szót, mintha rossz ízt hagyott volna a szájában. – Rengetegen vannak, de az iskola falain belül egyet sem láttam.

– Azért, mert kiűztem őket – feleltem.

– Tényleg? – suttogta. – Jól tetted, Zoeybird!

– Félek tőlük, nagyi – suttogtam én is. – Szerintem kezdik visszanyerni a testüket.

– Tudom, drágám. Tudom.

Megborzongtunk, és szorosan egymásba karolva folytattuk utunkat a szobám felé. Az éjszaka árgus szemekkel figyelt minket.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Mondanom sem kell, hogy mindenki ott várt már minket a szobámban.

– Redbird nagyi! – kiáltotta Damien, és a karjaiba vetette magát. Azután gyorsan bemutatta Jacket, majd következtek az Ikrek, végül pedig Aphrodité, aki zavartan, de boldogan tűrte, hogy nagyi szívélyesen megölelje. Közben Damien és az Ikrek félrevontak.

– Jól vagy, Z? – kérdezte Damien fojtott hangon.

– Aggódtunk érted – mondta Shaunee.

– Valami nagyon nincs rendben – tette hozzá Erin.

– Jól vagyok. – Lopva Jackre pillantottam, aki arról zagyvált valamit nagyinak, mennyire szereti a levendulát. – Hála nektek, jól vagyok.

– Mi mindnyájan melletted vagyunk, Z. Ezt nem kell egyedül végigcsinálnod – mondta Damien.

– Dettó – bólogattak az Ikrek.

– Zoey? Az ott egy kutya? – Nagyi csak most vette észre, hogy a nagy szőke szőrös az ágyam végében megmozdult, és ettől az összes macska a szobában eszeveszett sziszegésbe és morgásba kezdett.

– Igen, nagyi. Az egy kutya. Hosszú történet.

– Kinek a kutyája? – kérdezte nagyi, és tétován megsimogatta Hercegnő fejét.

– Az enyém. Legalábbis átmenetileg – mondta Jack.

– Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha mindent elmondanál a nagymamádnak Stevie Rae-ről meg a többiekéről – szólalt meg Aphrodité.

– Stevie Rae-ről? Ó, drágám! Még mindig őt gyászolod?

– Nem egészen, nagyi – feleltem lassan. – Sok minden van, amit nem tudsz.

– Akkor mondd el őket minél előbb. Valami azt súgja, hogy hamarosan kifutunk a drága időből – mondta nagyi.

– Mindenekelőtt tudnod kell, hogy eddig azért nem beszéltem neked ezekről, mert Neferetnek

is köze van hozzá, és nem jó értelemben. Ráadásul képes olvasni mások gondolataiban. Szóval bármit mondok neked, azt ki tudja olvasni a fejedből, és ez nem jó – magyaráztam.

Nagyi elgondolkodott, majd odahúzott egy széket, és kényelembe helyezte magát.

– Jack, drágám – szólalt meg végül. – Nagyon megszemjajztam. Hoznál nekem egy pohár vizet?

– A szobámban van Fiji víz – ajánlotta fel Aphrodité.

– Az csodás lenne – mondta nagyi.

– Menj és hozz egyet, de ne nyúlj semmi máshoz – utasította Aphrodité Jacket.

– Még a...

– Még ahhoz se.

Jack felhúzta az orrát, de azért elment vízéért.

– Ha jól sejtem, mindenki más naprakész abból, amit Zoey mondani akar nekem, ugye? – kérdezte nagyi, amikor Jack visszatért.

Mindannyian bólintottak.

– És ti hogy zárjátok le az agyátokat Neferet előtt?

– Hát, egyelőre még nem próbáltuk ki, de az a terv, hogy jelentéktelen semmiségekre gondolunk, amikor találkozunk vele – válaszolta Damien.

– Mint például a cipőleárazás meg ilyenek – magyarázta Erin.

– Pasik, házi feladat, ilyesmi – tette hozzá Shaunee.

– És akkor nem fog mélyebbre nézni az agyukba – fejeztem be. – De Neferet alábecsül minket. Veled viszont aligha fogja elkövetni ugyanezt a hibát. Tudja rólad, hogy cseroki vagy, és kapcsolatban állsz a föld szellemével. Könnyen lehet, hogy téged akkor is alaposabban megvizsgál, ha a felszínen csak semmiségekkel találkozik.

– Akkor meg kell tisztítanom a gondolataimat, és elő kell vennem gyerekkorom óta fejlesztett meditációs képességeimet – mondta nagyi magabiztosan mosolyogva. – Nem fog tudni olvasni a gondolataimban, ha előbb leblokkolom őket.

– Mi van, ha ő a Tsi Sgili királynő?

Nagyi arcáról lehervadt a mosoly.

– Tényleg azt hiszed, hogy ő az, *u-we-tsi-a-ge-ya*?

– Elképzelhető – feleltem.

– Akkor mindannyian nagy veszélyben vagyunk. Azonnal el kell mondanod mindent.

Szót fogadtam. Aphrodité, Damien, az Ikrek és Jack segítségével mindenről beszámoltunk nagyinak, csak azt az apró részletet hagytam ki, hogy Stevie Rae nem teljesen olyan, mint régen. Aphrodité jelentősegteljesen rám nézett, de nem szólt semmit.

Ahogy haladtunk előre a történetben, nagyi ráncokkal barázdált arca úgy vált egyre komorabbá. Elmeséltem nekik a legutóbbi Hollómás-támadást is. Azzal fejeztem be, hogy Stark halála talán csak átmeneti állapot, és Stevie Rae-vel meg Aphroditével úgy döntöttünk, hogy – akármilyen morbidan is hangzik – szemmel tartjuk a holttestét.

– Ezért úgy volt, hogy Jack elhelyezi a pesztrakamerát a hullaházban – mondtam. – Sikerkült, Jack? Láttam az elterelő hadművelet egy részét.

Rámosolyogtam Hercegnőre, és megvakartam a fülét. Halkan vakkantott egyet, és megnyalta az arcomat. Démona és Belzebub, akik az ajtó mellett kuporogtak (úgy tűnik, az undok macskák kedvelik egymás társaságát – ki gondolta volna?), felkapták a fejüket, és fűjni kezdtek Hercegnőre. Nala eközben a párnámon szundikált, és a szemét sem volt hajlandó kinyitni.

– Ja, majd elfelejtettem a nagy izgalomban! – Jack felugrott, és odament a táskájához, ami az ajtó mellett hevert a padlón. Felemelte, és kivett belőle egy furcsán miniatűr tévéképernyőt. Egy ideig nyomogatta, aztán diadalmas vigyorral az arcán felém nyújtotta. – Voilá! Ezen keresztül

tudod nézni a remélhetőleg csak szundikáló srácot.

Mindenki közelebb jött hozzám, és a vállam felett kukucskáltak. Vettem egy nagy levegőt, és megnyomtam az ON gombot. A fekete-fehér képernyőn egy kis helyiség jelent meg, egyik végében egy kemencére emlékeztető valamivel. A fal mellett fémpolcok sorakoztak, az egyetlen asztalon pedig egy emberi test feküdt letakarva.

– Brrrr – mondták az Ikrek.

– Nem valami kellemes látvány – jegyezte meg Aphrodité.

– Szerintem kapcsoljuk le, amíg a kutya itt van – javasolta Jack.

Nem kellett kétszer mondania. Megnyomtam az OFF-ot a monitor alján. Nem szívesen leskelődtem egy halott után.

– Ez a fiú holtteste? – kérdezte nagyí sápadtan.

Jack bólintott.

– Igen. Be kellett néznem a lepedő alá, hogy megbizonyosodjak róla. – Elkomorodott az arca, és kissé idegesen simogatni kezdte Hercegnőt. A nagy testű labrador az ölébe helyezte a fejét, és felsóhajtott. Jack is felsóhajtott, és magához ölelte a kutyát, mielőtt folytatta: – Közben végig azt mondogattam magamnak, hogy csak alszik.

– Halottnak látszott? – tettem fel a kérdést.

Jack bólintott. Összeszorította az ajkát, és nem szólt semmit.

– Helyesen cselekedtetek – jelentette ki nagyí. – Neferet ereje elsősorban abban rejlik, hogy senki nem tud a tetteiről. Mindenki Nüx papnőjének tartja, a jó ügy elkötelezett harcosának. Régóta fenntartja ezt a látszatot, így lehetősége nyílt olyan dolgokat is elkövetni, amelyek, ha igazatok van, tényleg gyalázatosan gonoszak.

– Szóval egyetértés abban, hogy jó ötlet holnap mindenkinek megmutatnunk Stevie Rae-t és a vörös vámpírjelölteket?

– Igen. Ha a gonosz ereje a titkolózásban rejlik, akkor húzzuk ki a talajt a lába alól!

– Oké! – kiáltottam.

– Oké! – visszhangozták a többiek.

Jack váratlanul ásított egyet.

– Hoppá! Bocsánat! Nem unatkozom, nem arról van szó – szabadkozott.

– Persze hogy nem unatkozol, de mindjárt hajnalodik. Nehéz napotok volt – mondta nagyí. – Mi lenne, ha mindannyian lefeküdnénk aludni? Egyébként is, a fiúknak ilyenkor el kell hagyniuk a lánykollégium területét, nem?

– Aj-jaj! Erről teljesen megfeledkeztünk. Már csak az hiányozna, hogy még ezért a baromságért is megbüntessenek. Mintha nem lenne elég izgulnivalónk enélkül is – jegyezte meg Jack. Azután zavartan nagyíra nézett. – Elnézést, nem akartam csúnyán beszélni.

Nagyí elmosolyodott, és megveregette az arcát.

– Semmi gond, szívem. Valahogy csak túlélem. Most pedig nyomás az ágyba!

Mindannyian azonnal engedelmeskedtünk. Jack, Damien és Hercegnő libasorban masíroztak ki az ajtón.

– Hé – szóltam utánuk. – Hercegnő nem került bajba a figyelemelterelő hadművelet miatt, ugye?

Damien megrázta a fejét.

– Nem. Démonára kentük az egészséget, és amilyen elmebeteg az a macska, senki nem hibáztatta Hercegnőt.

– A macskám nem elmebeteg – mondta Aphrodité. – Csak nagyon jó színésznő.

Az Ikrek is távoztak. Búcsúzóul megölelték nagyít, aztán felnyalábolták az alvó Belzebubot.

– Reggelinél találkozunk – köszöntek el.

Egyedül maradtam nagyival, Aphroditével és a két macskával.

– Azt hiszem, lassan nekem is mennem kéne – szólalt meg Aphrodité. – Holnap durva napunk lesz.

– Nem akarsz itt aludni ma éjszaka? – kérdeztem.

Aphrodité felvonta egyik tökéletes szemöldökét, és lekicsinylő pillantást vetett a két egyszemélyes ágyra.

– Hogy te mennyire el vagy kényeztetve – forgattam a szememet hitetlenkedve. – Alhatsz az én ágyamban. Én majd előveszem a hálózsákomat.

– Korábban aludt már Aphrodité a szobádban? – kérdezte nagyfi.

Aphrodité felhorkant.

– Nem. És ha látná a szobámat, azt is tudná, hogy miért.

– Ráadásul Aphroditét mindenki egy utálatos néembernek tartja, aki nem alszik együtt senkivel.

– Azt nem tettem hozzá, hogy kivéve pasikkal. Ez túl sok infó lett volna nagyinak.

– Köszö – mondta Aphrodité.

– Ha itt maradna éjszakára, az meglehetősen szokatlan volna tőle, nem? Különösen azért, mert Shekinah mostanra már biztosan szólt Neferetnek, hogy itt vagyok.

– Igazad van, nagyfi – ismertem el vonakodva.

– Nemcsak szokatlan lenne, hanem egyenesen bizarr – jegyezte meg Aphrodité.

– Akkor menj vissza a szobádba. Ne adjunk okot Neferetnek arra, hogy még jobban megvizsgáljon minket, mint egyébként tenné – mondta nagyfi. – De hoztam neked valamit, ami majd őrzi az álmodat.

Nagyfi egy kissé nehézkesen felállt, majd odament a csomagjaihoz. Elkezdett keresgélni a kék gurulós bőröndjében, amelyet „ottalvós táskának” hívott. Végül előhúzott belőle egy gyönyörű álmofogót. A bőrborítású karika belsejét levendulaszínű madzagok hálózta be, a háló közepén pedig egy gyönyörű, égszínkéék türkiz ragyogott. Az oldalán és az alján lógó tollak egy gyöngyszürke galambtól származtak. Nagyfi odaadta Aphroditének az álmofogót.

– Ez gyönyörű! – lelkesedett Aphrodité. – Tényleg. Csodálatosan szép!

– Örülök, hogy tetszik, gyermekem. Tudom, hogy sokan azt hiszik, az álmofogók semmi másra nem jók, mint hogy megsűrjék az álmokat, vagy még arra sem. Elég sokat készítettem az utóbbi időben, és miközben mindegyiknek beleszöttem a türkizt a közepébe, arra gondoltam, hogy nem csak a rossz álmok kiszűrésére használhatjuk őket. Akaszd fel az ablak elé, és a szelleme megvédi majd a lelkedet.

– Köszönöm szépen – mondta Aphrodité hálásan.

– És van itt még valami. – Nagyfi visszafordult a bőröndjéhez, egy ideig keresgélt, majd elővett egy krémesen fehér, oszlop alakú gyertyát. – Gyújtsd meg, és tedd az éjjeliszekrényedre, mielőtt elalszol. Védő igéket sutogtam felette a legutóbbi teliholdkor, és egész éjjel a hold fényét szívta magába.

– Nem viszed egy kicsit túlzásba a védekezést az utóbbi időben? – kérdeztem vigyorogva. Tizenhét év alatt hozzászoktam már, hogy nagyfi tud olyan dolgokat, amiket elvileg nem kellene tudnia – megérzi például, ha váratlan vendégek jönnek, vagy tudja, hogy tornádó közeleg (jóval az előtt is tudta, hogy a Doppler-radart feltalálták volna) –, mint ahogy most is megsejtette, hogy mikor van szükségünk különleges védelemre.

– Sosem árt óvatosnak lenni, *u-we-tsi-a-ge-ya*. – Megfogta Aphrodité arcát, és gyengéden megpuszította a homlokát. – Aludj jól, lányom, és álmodj szépeket!

Láttam, hogy Aphrodité sűrű pislogásba kezd, és tudtam, hogy csak egy hajsza választja el a sírástól.

– Jó éjt! – nyögte ki nagyfi nehezen, majd intett nekem, és kisietett a szobából.

Nagyi egy ideig nem szólt semmit, csak elgondolkodva nézte a csukott ajtót. Végül azt mondta:

– Nem hiszem, hogy ez a lány valaha is találkozott igazi anyai szeretettel.

– Már megint igazad van, nagyi – feleltem. – Régebben olyan utálatos volt, hogy senki nem bírta elviselni, főleg én nem, de azt hiszem, a nagy része csak színjáték volt. Nem mintha egyébként tökéletes lenne. Rettenetesen el van kényeztetve, és néha tényleg nagyon undok tud lenni, de... – Elhallgattam, és kerestem a megfelelő szavakat, amelyekkel leírhatnám Aphroditét.

– De barátok vagytok – fejezte be helyettem nagyi.

– Félelmetes, hogy mennyire közel állsz a tökéleteshez – mondtam.

Nagyi huncutul elmosolyodott.

– Tudom. Családi vonás. Segíts felrakni a mi álomfogónkat is, és gyűjtsuk meg a holdgyertyánkat. Aztán ideje lefeküdnöd, szükséged van egy kis alváásra.

– Es te nem fekszel le? Amikor felhívtalak az éjszaka közepén, azt mondtad, már órák óta fent vagy.

– Én is alszom majd egy kicsit, de van egy kis elintéznivalóm. Nem sűrűn jutok be a városba, és miközben a vámpírcsaládom alszik, shoppingolok egy kicsit, és ebédelek egy jót a Chalkboard-ban.

– Nyamm! Azóta nem voltam ott, amikor utoljára elvittél.

– Jól van, majd elmesélem, hogy még mindig olyan jól főznek-e, aztán legközelebb, ha esik az eső, újra elmegyünk együtt.

– Azt akarod mondani, hogy csak azért jársz oda, hogy ellenőrizd, tartják-e a színvonalat? – Odahúztam a széket az ablakhoz, és azt néztem, hová is akaszthatnám fel az álomfogót.

– Pontosan. Drágám, mi a terved a pesztrakamerával? – Nagyi felemelte a kicsiny monitort. Annak ellenére, hogy ki volt kapcsolva, óvatosan fogta meg, mintha attól félne, hogy felrobban.

Felsőhajtottam.

– Aphrodité azt mondta, hangszóró is van rajta. Látsz rajta olyan gombot?

– Azt hiszem, ez lesz az. – Nagyi megnyomott egy gombot, mire kigyulladt rajta egy zöld fény.

– Oké, szerintem elég, ha csak a hangszórót kapcsoljuk be, a videó nem kell. Tedd ide, az ágyam mellé. Ha valami van, azt úgyis meghallom.

– Jobb, mint egész éjjel egy halottat nézni – mondta nagyi komoran, és lerakta a monitort az éjjeliszekrényemre. Azután felém fordult. – Drágám, húzd el egy kicsit a függönyt, és akaszd közvetlenül az ablak elé az álomfogót. A kinti dolgoktól akarjuk megvédeni magunkat, és nem fordítva.

– Oké.

Felemeltem a kezem, és megfogtam a vastag függöny két szárnyát. Ahogy széthúztam, hirtelen jeges rémület hasított belém, az ablak túloldalán ugyanis egy gigantikus fekete madár trónolt, ocsmány arcából pedig vörösén izzó, emberi szemek meredtek rám. A szörny emberi kezeivel és lábaival kapaszkodott az ablak külső felületén. Kítátotta kampós, fekete csőrét, és előbújt villás, vörös nyelve. Halkan káromni kezdett, ami egyszerre volt gúnyos és fenyegető.

Képtelen voltam megmocanni. Teljesen megbabonáztak a mutáns, vörös szemek – emberi szemek egy borzalmas madárpofában –, egy olyan lény szemei, amely egy nőket erőszakoló, ősi gonosznak köszönhette létét. Hideg szúrást éreztem a vállamban, ahol a Hollómás megmarkolt. Eszembe jutott undorító nyelvének érintése és a fájdalom, amelyet csőre okozott, mikor megpróbálta elvágni a torkomat.

Nala fújtatni kezdett, mire nagyi odasietett hozzám. Láttam az ablak sötét üvegében visszatükröződni az alakját.

– Küldd hozzám a szelet, Zoey! – utasított.

– Szél! Megidézlek, a nagymamámnak szüksége van rád – kiáltottam, de a tekintetemet továbbra sem tudtam elszakítani a Hollómás szemétől.

Éreztem, ahogy feltámad a szél, és kavarogni kezd mellettem, ahol a nagymamám állt.

– *U-no-le!* – kiáltotta nagyfi. – Vidd ezt magaddal a figyelmeztetésemmel együtt! – Nagyfi felemelte a kezét, kinyitotta a tenyerét, és a szörny felé fűjt valamit. – *Ahiya'a A-s-gi-na!*

A szél, amelyet én idéztem meg, de a nagymamám, a Ghigua asszony irányított, felkapta a csillogó kék port, amelyet elfűjt a tenyeréből, és átsüvített vele az ablaktábla apró résein. A következő pillanatban a Hollómás körül örvényleni kezdett a csillogó kék por. A szörny túlságosan emberi szemei elkerekedtek, ahogy a porszemek körülvették, majd a szél meglódult, és a testéhez préselte az apró részecskéket. A Hollómás torkából borzalmas sikoly szakadt ki, majd szárnyaival verdesve eltűnt a sötétben.

– Küldd el a szelet, *u-we-tsi-a-ge-ya* – mondta nagyfi, és megfogta a kezemet, hogy megnyugtasson.

– Köszönöm, szél. Elengedlek – szólaltam meg remegő hangon.

– Köszönöm, *u-no-le* – motyogta nagyfi. Azután ismét felém fordult: – Akaszd fel az álomfogót!

Remegő kézzel ráakasztottam a függönyrúdra, majd gyorsan behúztam a függönyt. Nagyfi lesegített a székről. Magamhoz öleltem Nalát, aztán mindhárman összebújtunk, és csak reszkettünk, reszkettünk, reszkettünk.

– Nyugi... most már vége... elment... – suttozta nagyfi.

Csak akkor tudatosult bennem, hogy sírok, amikor nagyfi még egyszer utoljára megszorított, aztán felállt, és hozott nekem egy zsebkendőt. Lefeküdtem az ágyra, és magamhoz húztam Nalát.

– Köszönöm – mondtam. Megtöröltem az arcomat, és kifűjtam az orrom. – Szóljak a többieknek? – kérdeztem.

– Nagyon megijednének?

– Halálosan – feleltem.

– Akkor szerintem okosabb, ha inkább ismét megidézed a szelet. Küldj egy nagy széllökést a kollégiumok felé, hogy elfűjja az itt ólálkodó szörnyeket. Meg tudod csinálni?

– Igen, csak előbb abba kellene hagynom a remegést.

Nagyfi elmosolyodott, és kifésülte a hajamat az arcomból.

– Ügyes voltál, *u-we-tsi-a-ge-ya*.

– Ugyanúgy kővé dermedtem a rémülettől, mint legutóbb!

– Nem, álltad egy démon tekintetét, és meg tudtad idézni közben a szelet – mondta nagyfi.

– De csak azért, mert itt voltál.

– Legközelebb viszont már erősebb leszel, és magadtól is tudni fogod, mit kell tenni.

– Mi volt az a kék por, amit ráfűjtál?

– Örölt türkiz. Adok neked egy zacskóval. Nagyon erős védelmező kő.

– Van belőle annyi, hogy a többieknek is jusson?

– Nincs, de felírom ezt is a bevásárlólistámra. Veszek néhány türkizt meg egy mozsarat, amiben összetörhetem őket. Azzal legalább elfoglalom magam, amíg te alszol.

– Mit mondtál neki? – kérdeztem.

– *Ahiya'a A-s-gi* azt jelenti, hogy „távozz, démon”.

– És az *u-no-le* a szél?

– Igen, kicsim.

– Nagyfi, ez már testet öltött, vagy csak szellem volt?

– Azt hiszem, valahol a kettő között. De már nem sok hiányzik neki ahhoz, hogy ténylegesen

alakot öltön.

– Ami azt jelenti, hogy Kalona egyre erősebb – mondtam.

– Attól tartok, igen.

– Félek, nagyí.

Nagyí magához húzott, és simogatni kezdte a fejemet, mint amikor még kislány voltam.

– Ne félj, *u-we-tsi-a-ge-ya*. A démon apja rá fog majd jönni, hogy a mai nőket már nem olyan könnyű leigázni.

– Jól elbántál velem, nagyí.

Elmosolyodott.

– Igen, lányom, jól elbántunk velem.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

Nagyí csendben figyelte, ahogy megidézem a szelet, és megkérem, hogy fésülje át az iskolaudvart, különösen a kollégiumok környékét. Füleltünk, hogy nem halljuk-e démonok visítását, de csak a szél megnyugtató zúgása szűrődött be kintől. Végül kimerülten felhúztam a pizsamámat, és bebújtam az ágyba. Nagyí meggyújtott nekünk is egy teliholdgyertyát, én pedig összebújtam Nalával, és közben figyeltem, ahogy nagyí – szokásos esti rituáléja részeként – kifésüli hosszú, ezüstsínű haját.

Már majdnem elaludtam, amikor a hangja visszarántott az ébrenlétbe.

– *U-we-tsi-a-ge-ya*, ígérj meg nekem valamit!

– Oké, nagyí – feleltem álmosan.

– Akármí történik, ígérd meg, hogy nem hagyod életre kelni Kalonát! Ez mindennél fontosabb.

Ettől teljesen felébredtem.

– Ezt meg hogy érted?

– Pontosan úgy, ahogy mondtam. Ne engedd, hogy bármi is eltérítsen ettől a céltól.

– Úgy beszélsz, mintha nem lennél majd itt mellettem, hogy a helyes úton tartsál – mondtam, és éreztem, hogy kezdek pánikba esni.

Nagyí odajött, és leült az ágyam szélére.

– Az a tervem, hogy még nagyon hosszú ideig melletted leszek, drágám, te is nagyon jól tudod. De akkor is ígérd meg! Nyugodtabban alszik tőle ez az öregasszony.

– Te nem vagy öregasszony – vontam össze a szemöldököm.

– Ígérd meg – erősködött.

– Megígérem. Te pedig ígérd meg azt, hogy nem történik veled semmi – mondtam.

– Mindent el fogok követni, megígérem – felelte, és elmosolyodott. – Fordulj meg, megfésülöm a hajad, amíg elalszol. Szépeket fogsz álmodni tőle.

Felsőhajtottam, és a másik oldalamra fordultam, nagyí pedig fésülni kezdte a hajamat, és közben egy cseroki altatót dúdolt halkán.

Először azt hittem, hogy a fojtott hangok a pesztrakamerából jönnek, ezért még mindig félálomban felültem, és a kis monitor után nyúltam. Vettem egy nagy levegőt, és megnyomtam az ON gombot, majd megkönnyebbülten felsőhajtottam, amikor láttam, hogy semmi változás nem történt. Az asztalra kiterített test továbbra is mozdulatlan feküdt a lepedő alatt. Kikapcsoltam a

monitort, és nagy üres, de gondosan rendbe rakott ágyára pillantottam. Elmosolyodtam, és álomittas szemekkel körülnéztem a szobában. Nagy szépen kitakarított, mielőtt elment vásárolni és ebédelni. Nalára pillantottam, aki álmosan pislogott vissza rám.

– Bocsi. Biztos csak a túl élénk fantáziám volt az. Azt hittem, hangokat hallok. – A teliholdgyertya még mindig égett, bár most már lényegesen kisebb volt, mint amikor elaludtam. Az órára pillantottam, és elmosolyodtam. Még csak délután kettő volt. Jó pár órát alhatok még, mielőtt fel kellene kelnem. Visszafeküdtem, és betakaróztam.

De alighogy becsuktam a szemem, ismét fojtott hangokat hallottam, és ezúttal halk kopogtatás is társult hozzájuk. Nem a képzeletem játszott velem. Nala álmosan nyávogott egyet, amivel teljes mértékben egyetértettem.

– Ha az Ikek azok, mert ki akarnak lógni cipőt venni, akkor megfojtom őket – mondtam a macskámnak, aki felderült a lehetőségtől. Megköszörültem a torkomat, és kikiabáltam: – Nyitva van! Bújj be!

Kinyílt az ajtó, és legnagyobb meglepetésemre Shekinah állt ott Aphrodité és Neferet társaságában. Aphrodité sírt. Azonnal felültem, és egyik kezemmel kifésültem a kócos hajtincseket az arcomból.

– Mi történt?

Mindhárman beléptek a szobámba. Aphrodité odalépett az ágyamhoz, és leült a szélére. Elfordítottam a tekintetem, és előbb Shekinah-ra néztem, majd Neferetre. Semmi mást nem láttam az arcukon, csak szomorúságot, de Nefereten hosszasan elidőzött a tekintetem. Azt kívántam, bárcsak keresztüllátnék az álcáján, bárcsak mindenki keresztüllátna.

– Mi történt? – ismételtam.

– Gyermekem – szólalt meg Shekinah szomorú hangon. – A nagymamád.

– Nagy! Hol van? – Görcsbe rándult a gyomrom, amikor senki nem felelt. Megragadtam Aphrodité karját. – Beszélj már!

– Autóbalesetet szenvedett. Súlyosat. Elveszítette az uralmát a kocsi felett, mert... mert egy nagy, fekete madár nekirepült a szélvédőnek. Letért az útról, és nekiment egy villanyoszlopnak. – Könnyek csorogtak Aphrodité arcán, de a hangja nem remegett. – A Szent János kórházban fekszik, az intenzíven.

Egy pillanatig nem tudtam, mit mondjak. Csak bámultam nagy üres ágyát és a kis, levendulával töltött párnát, amit ráhelyezett. Nagy mindig levendulaillattal vette körül magát.

– Úgy volt, hogy elmegy a Chalkboardba ebédelni. Nem sokkal azelőtt mondta, hogy... – Elhallgattam, mert eszembe jutott, hogy éppen a Chalkboardról beszéltünk, amikor elhúztam a függönyt, és megláttam a borzalmas Hollómást. Kihallgatott minket, és pontosan tudta, hogy nagy merre fog menni. Azután nekirepült a szélvédőjének, és kórházba juttatta.

– Nem sokkal mi előtt? – A felületes szemlélő számára Neferet hangja aggodalmasnak tűnhetett, ahogy az egy baráthoz vagy mentorhoz illik. De amikor belenéztem smaragdzöld szemébe, egy könnyörtelen ellenség számító pillantásával találkoztam.

– Nem sokkal azelőtt, hogy lefeküdtünk. – Minden önuralmamra szükségem volt, hogy leplezni tudjam, mennyire undorodom Neferettől és a belőle áradó gonoszságtól. – Onnét tudom, hogy hová akart menni. Elmondtam, mit fog csinálni, amíg én alszom. – Elfordítottam a fejem Neferettől, és inkább Shekinah-hoz intéztem a szavaimat. – Be kell mennem hozzá.

– Természetesen, gyermekem – felelte Shekinah. – Dáriusz már a kocsinál vár.

– Vele mehetek? – kérdezte Aphrodité.

– Tegnap is hiányoztál az összes óráról, nem hinném, hogy...

– Kérem – szakítottam félbe Neferetet, és Shekinah-hoz fordultam. – Nem akarok egyedül lenni.

– Nem gondolod, hogy a család fontosabb, mint a tanulmányok? – kérdezte Shekinah Neferettől.

Neferet csak egy pillanatig habozott.

– De, igen, természetesen. Csak amiatt aggódtam, nehogy Aphrodité lemaradjon.

– Magammal viszem a házi feladatomat a kórházba. Nem fogok lemaradni. – Aphrodité rávillantott egy megnyugtató mosolyt Neferetre, amely legalább olyan hamis volt, mint Pamela Anderson dudái.

– Akkor ezt megbeszéltük. Aphrodité elkíséri Zoey-t a kórházba, Dáriusz pedig vigyáz rájuk. Addig maradsz nála, ameddig jónak látod, Zoey. És ha van valami, amit az iskola tehet a nagymamádért, csak szólj – mondta Shekinah kedvesen.

– Köszönöm.

Neferetet pillantásra sem méltattam, amikor a két vámpír kiment a szobámból.

– Bűdös ribanc! – fakadt ki Aphrodité, és villogó szemét az ajtóra szegezte. – Mintha valaha is érdekelte volna, hogy lemaradok-e. Csak az bántja a csőrét, hogy mi ketten barátok vagyunk.

Oké... oké. Nyugi! El kell mennem nagyihoz, de előbb gondolkodnom kell, hogy semmiről se feledkezsek meg. Nem szabad megszegnem a nagynak tett ígéreteimet.

Letöröltem a könnyeket az arcomról, és a szekrényemhez siettem. Gyorsan felhúztam egy farmert meg egy pulóvert.

– Neferet nem örül neki, hogy barátok vagyunk, mert nem tud belesni a fejünkbe. De Damien, Jack és az Ikrek fejébe be tud, és fogadni mernék, hogy ma bele is fog.

– Figyelmeztetnünk kell őket – mondta Aphrodité.

Bólintottam.

– Igen. A pesztrakamerának mekkora a hatótávolsága? Elér a Szent János kórházig?

– Valószínűleg nem. Azt hiszem, csak pár száz méteren belül működik.

– Akkor fogd, és vidd át az Ikrek szobájába, amíg én felöltözöm. Mondd el nekik, mi történt, és szólj nekik, hogy figyelmeztessék Damient és Jacket is Neferetre. – Vettem egy nagy levegőt, és hozzátettem: – Éjszaka egy Hollómás csimpaszkodott az ablakomon.

– Uramisten!

– Rettenetes volt. – Megborzongtam. – Nagyi türkizport fújt rá, én pedig megidéztem a szelet, és eltüntettem, de nem tudom, mennyi ideje hallgatózhatott.

– Aha, szóval ezt kezdted el mondani. A Hollómás tudta, hogy a nagymamád a Chalkboardba megy.

– Az okozta a balesetet.

– Vagy az, vagy Neferet – mondta Aphrodité.

– Vagy ketten együtt. – Odaléptem az éjjeliszekrényemhez, és megfogtam a pesztrakamera monitorját. – Vidd át az Ikrekhez!

– Várj! – szóltam utána hirtelen, mielőtt kilépett volna az ajtón. Odamentem nagyi ottalvós táskájához, és elkezdtem keresgélni benne. Hamarosan találtam is egy szarvasbőr erszényt. Kinyitottam, hogy valóban az van-e benne, amire gondolok, majd elégedetten Aphrodité kezébe nyomtam. – Egy kis türkizpor. Mondd meg az Ikreknek, hogy felezzék el Damiennel és Jackkel. Hatékony védelmet nyújt, de nincs sok belőle.

Aphrodité bólintott.

– Értem.

– Siess! Mire visszaérsz, elkészülök.

– Zoey, ne aggódj, rendbe fog jönni. Azt mondták, az intenzíven fekszik, de be volt kötve, és életben van.

– Életben is kell maradnia – feleltem, és éreztem, hogy a szemem ismét megtelik könnyekkel.

– Nem tudom, mihez kezdenék nélküle.

Némán tettük meg a Szent János kórházba vezető rövid utat. Visszataszítóan napos idő volt. Annak ellenére, hogy mindhárman napszemüveget viseltünk, a Lexusnak pedig sötétített ablakai voltak, kényelmetlenül éreztük magunkat. (Legalábbis Dáriusz és én – Aphrodité szemmel láthatóan legszívesebben kihajolt volna az ablakon napozni.) Dáriusz az ambulancia felhajtóján tett ki minket.

Abban maradtunk, hogy leparkolja a kocsit, és majd az intenzíven találkozunk.

Nem sokat voltam kórházban életemben, a szag mégis felidézett bennem valami régi, kellemetlen emléket. Utáltam a betegségsgzagot elnyomó fertőtlenítóbűzt. Aphroditével megálltunk az információs pultnál, és egy lazacszínű köpenyt viselő, kedves, idős hölgy megmutatta, merre van az intenzív osztály.

Az intenzív tényleg félelmetes volt. Egy pillanatra megtorpantunk a dupla szárnyú ajtó előtt, amelyen nagy vörös betűkkel virított, hogy INTENZÍV OSZTÁLY. Aztán eszembe jutott, hogy a nagymamám odabent van, és határozott léptekkel beléptem a borzalmak birodalmába.

– Ne nézz körül – súgta Aphrodité, amikor látta, hogy önkéntelenül is a kórterem üvegből készült falát bámulom. Nem viccelek. A falak tényleg üvegből voltak. Ablakok, amelyeken keresztül mindenki láthatta, hogy idős, haldokló emberek ágytálat használnak meg ilyeneket. – Menj el a nővérpultig, ott majd elmondják, hogy van a nagymamád.

– Honnan tudsz ennyi mindent? – súgtam vissza.

– Apám kétszer túlادagolta magát, akkor jártam itt.

Döbbsenten meredtem rá.

– Tényleg?

Megvonta a vállát.

– Te nem adagolnád túl magad, ha anyám lenne a feleséged?

De, valószínűleg igen, de úgy döntöttem, jobb, ha ezt mégsem mondom ki hangosan. Közben odaértünk a nővérpulthoz.

– Miben segíthetek? – kérdezte egy hatalmas termetű, szőke ápolónő.

– A nagymamámhoz jöttem, Sylvia Redbirdhez.

– Szabad a nevét?

– Zoey Redbird.

Az ápolónő ellenőrizte a papírjait, aztán elmosolyodott.

– Ön van megjelölve legközelebbi hozzátartozóként. Egy pillanat. Éppen bent van nála az orvos. Foglaljanak helyet a folyosó végén, a családtagoknak fenntartott szobában. Ha a doktor úr végez, szólok neki, hogy nézzen be.

– Bemehetek a nagymamámhoz?

– Természetesen bemehet, de csak akkor, ha az orvos végzett.

– Oké. Akkor megvárom. – Tettem néhány lépést, majd megálltam. – De nincs egyedül, ugye?

– Nincsen, ezért vannak üvegből a falak. Az intenzív osztályon egyetlen beteget sem hagyunk magára.

Ez a kukucskálóablak ide nem lesz elég, gondoltam, de hangosan csak annyit mondtam:

– Kérje meg az orvost, hogy azonnal keressen meg, rendben?

– Természetesen.

Aphroditével elsétáltunk a folyosó végén lévő szobáig, ami majdnem ugyanolyan steril és ijesztő volt, mint az intenzív osztály többi része.

– Nem tetszik ez nekem. – Képtelen voltam leülni, inkább fel-alá járkáltam a nagyon ronda,

kék virágmintás kanapé előtt.

– Komolyabb védelemre van szüksége, mint hogy néha rápillantson egy ápolónő – mondta Aphrodité.

– Mielőtt elkezdtek volna testet ölteni, a Hollómások már akkor is képesek voltak ártani haldokló, idős embereknek. Nagyi idős, és most... most... – Elcsuklott a hangom, képtelen voltam kimondani a rémisztő igazságot.

– Baleset érte – mondta Aphrodité határozottan. – Ez minden. De igazad van. Jelen pillanatban elég sebezhető.

– Szerinted megengedik, hogy behívjak hozzá egy vajákos embert?

– Ismersz valakit?

– Igen is, meg nem is. Van egy idősebb pasas, John Whitehorse-nak hívják, régi barátja nagyinak. Nagyi sokat mesélt róla. A telefonszáma valószínűleg benne van a mobiljában. Ő biztos ismer egy vajákos embert.

– Egy próbát mindenképp megér – helyeselt Aphrodité.

– Hogy van? – lépett be Dáriusz.

– Egyelőre nem tudjuk. Az orvosra várunk. Éppen arról beszéltünk, hogy fel kellene hívunk nagyit egyik barátját, hogy szerezzen egy vajákos embert, aki mellette lenne állandóan.

– Nem lenne egyszerűbb Neferetet megkérni, hogy jöjjön ide? Ő a Főpapnőnk, és egyben Gyógyító is.

– Nem! – vágtuk rá Aphroditével egyszerre.

Dáriusz összeráncolta a homlokát, de az orvos érkezése megmentett minket attól, hogy ezt bővebben ki kelljen fejtenünk a harcosnak.

– Zoey Redbird?

A magas, vékony férfi felé fordultam, és kezet nyújtottam.

– Én vagyok Zoey.

Megfogta a kezem, és komoly arccal megszorította. A keze erős volt, a szorítása pedig határozott.

– A nevem dr. Ruffing. Én kezelem a nagymamáját.

– Hogy van? – Meglepően normális volt a hangom, pedig a szívem a torkomban dobogott a félelemtől.

– Ülünk le – mondta válasz helyett.

– Inkább állva maradok – vágtam rá, majd bocsánatkérően elmosolyodtam. – Túl ideges vagyok ahhoz, hogy leüljek.

Az ő mosolya jobban sikerült, és hálás voltam neki, amiért ilyen kedves velem.

– Ahogy akarja. A nagymamája súlyos balesetet szenvedett. Fejsérülései vannak, a jobb karja pedig három helyen is eltört. A biztonsági öv miatt megzúzódott a mellkasa, a légzsák pedig felhorzsolta az arcát, de ezek mentették meg az életét.

– Rendbe fog jönni? – kérdeztem alig hallható hangon.

– Jó esélye van rá, de biztosat csak huszonnégy óra múlva tudok majd mondani – felelte dr. Ruffing.

– Ébren van?

– Nem. Mesterséges kómában tart...

– Kómában? – Úgy éreztem, mindjárt elájulok. Hirtelen kivert a víz, és apró kis csillagok jelentek meg a látómezőm szélén. Dáriusz megfogta a könyökömet, és a kanapéhoz kormányzott.

– Lélegezzen lassan! Koncentráljon a levegővételre – guggolt le mellém dr. Ruffing, majd megfogta a csuklómat, és megmérte a pulzusomat.

– Elnézést, semmi baj, már jól vagyok – mondtam, és letöröltem a homlokomról az

izzadságot. – Csak ez a kóma olyan szörnyen hangzik.

– Igazából nem olyan rossz. Én idéztem elő, hogy felgyorsuljon a gyógyulási folyamat – magyarázta dr. Ruffing. – Remélhetőleg így kezelni tudjuk majd a fejsérülését.

– És mi van, ha mégsem?

Megveregette a térdemet, és felállt.

– Egyelőre ne szaladjunk annyira előre, foglalkozunk egyszerre mindig csak egy problémával.

– Bemehetek hozzá?

– Igen, de nyugalomra van szüksége. – Elindult a kórterem felé, és intett, hogy kövessem.

– Aphrodité velem jöhet?

– Egyszerre csak egy – mondta az orvos.

– Oké – törődött bele Aphrodité. – Itt megvárunk. Csak nyugi, ne ijedj meg. Akármi is történt, ő még mindig a nagymamád.

Bólintottam, és az ajkamba haraptam, nehogy elkezdjek sírni.

Követtem dr. Ruffingot az egyik üvegfalú kórteremig, amely nem messze volt a nővérpulttól. Az orvos megállt az ajtó előtt. Rám nézett, és így szólt:

– Sok gép van körülötte, és csövek lógnak ki belőle. De nem olyan rossz a helyzet, mint amilyennek látszik.

– Lélegeztetőgépen van?

– Nem, és a pulzusa is normális. Készen áll?

Bólintottam, mire kinyitotta előttem az ajtót. Ahogy beléptem, azonnal meghallottam a szárnyak verdesését.

– Maga is hallotta? – súgtam az orvosnak.

– Mit?

Belenéztem gyanútlan tekintetébe, és azonnal tudtam, hogy csak én hallottam a Hollómások szárnycsapásait.

– Semmit, elnézést.

Megérintette a vállamat.

– Tudom, hogy most nehéz magának, de a nagymamája erős, egészséges asszony. Nagyon jó esélye van rá, hogy felépüljön.

Lassan odasétáltam az ágyhoz. Nagyi annyira kicsinek és törékenynek tűnt, hogy képtelen voltam visszatartani a könnyeimet. Az arca rettenetesen nézett ki. Felrepedt ajka össze volt varrva, akárcsak az álla. A fején kötés. A jobb karja teljesen be volt gipszelve, és bizarr fémrudak meredeztek belőle.

– Van valami kérdése? – kérdezte dr. Ruffing halkán.

– Igen – feleltem gondolkodás nélkül, de közben egy pillanatra sem vettem le a szemem nagyi arcáról. – A nagymamám cseroki, és tudom, hogy jobban érezné magát, ha idehívnék egy vajákos embert. – Elszakítottam a tekintetem nagyi összezúzott arcáról, és az orvosra néztem. – Nem az önök módszereit akarom kétségbe vonni. A lelkének van rá szüksége.

– Szerintem nyugodtan idehívhatja, de csak később, ha kikerült az intenzív osztályról.

Alig bírtam uralkodni magamon, hogy ne kezdjek el kiabálni: *De éppen addig van szüksége a vajákos emberre, amíg az intenzíven van!*

Dr. Ruffing halkán folytatta tovább:

– Meg kell értenie, hogy ez egy katolikus kórház, és csak olyanokat engedünk be, akik...

– Katolikus? – szakítottam félbe, és éreztem, hogy elönt a megkönnyebbülés. – Akkor egy apáca itt lehet nagyi mellett?

– Igen, természetesen. Apácák és papok gyakran látogatják a betegeinket.

Elmosolyodtam.

- Remek. Ismerek egy apácát.
- Jól van, segíthetek még valamiben?
- Igen. Hol találok egy telefonkönyvet?

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

Nem tudom, hány óra telt el. Aphroditét és Dáriuszt minden tiltakozásuk ellenére visszaküldtem az iskolába, de Aphrodité is tudta, hogy neki ott van dolga. Amíg én nagy ágya mellett rágom a körmömet, kell valaki, aki gondoskodik róla, hogy az Éjszaka Házában minden rendben legyen. Dáriusz megígértette velem, hogy egyedül nem hagyom el a kórházat, és felhívom, hogy jöjjön el értem, noha a suli alig másfél kilométerre volt a kórháztól, és sokkal egyszerűbb lett volna visszasétálnom.

Az intenzíven furcsán telt az idő. Nem voltak ablakok, és a sci-fiket idéző masinák fényeit és csipogását leszámítva minden sötét volt és csendes. Az jutott eszembe, hogy ez a halál várószobája, és ettől kirázott a hideg. Nagyit azonban nem hagyhattam egyedül. Addig semmiképpen sem, amíg nem találok magam helyett valakit, aki kész szembeszállni a démonokkal. Így hát ültem, vártam, és figyeltem nagy alvó testét, amely a gyógyulásért küzdött.

Akkor is ott ültem, a kezét fogva és egy tőle tanult cseroki altatót dúdolva, amikor Mary Angela nővér végre megérkezett.

Elég volt egyetlen pillantást vetnie rám és a nagymamámra, majd azonnal kitérte a karját. Átöleltem, és fekete ruhája puha anyagába töröltem a könnyeimet.

– Nyugodj meg, gyermekem. Minden rendben lesz. Most már Miasszonyunk kezében van – suttopta a hátamat simogatva.

Amikor végre meg tudtam szólalni, ránéztem, és úgy éreztem, soha senkinek nem örültem még ennyire életemben.

– Nagyon köszönöm, hogy eljött, nővér.

– Megtisztelő, hogy engem hívtál, és ne haragudj, hogy ilyen sokára értem csak ide. El kellett még intéznem néhány dolgot az apátságban, mielőtt el tudtam volna indulni – mondta. Egyik karjával még mindig átölelve, odasétált nagy ágyához.

– Semmi gond. Örülök, hogy végre itt van. Mary Angela nővér, ez itt a nagymamám, Sylvia Redbird – mondtam elcsukló hangon. – Ő az én apám és anyám egy személyben. Nagyon szeretem.

– Különleges asszony lehet, ha egy ilyen unoka ennyire rajong érte.

Gyorsan Mary Angela nővérré pillantottam.

– A kórházban nem tudják, hogy vámpírjelölt vagyok.

– Ez nem szabad, hogy szempont legyen – felelte az apáca határozottan. – Ha neked vagy a családodnak segítségre vagy támaszra van szüksége, a kórháznak biztosítania kell azt.

– Ez sajnos nem mindig van így – mondtam.

Bölcs tekintete elidőzött rajtam, mielőtt válaszolt.

– Sajnos ebben egyet kell értenem veled.

– Akkor segíteni fog nekem, anélkül hogy elárulná nekik, ki vagyok?

– Igen – felelte.

– Az nagyon jó, mert nagyinak és nekem tényleg szükségünk van a segítségére.

– Mit tehetek értetek?

Nagyira pillantottam. Ugyanolyan békésen feküdt, mint egész idő alatt, amíg mellette voltam. Nem hallottam szárnyak suhogását, és a gonosz jelenlétét sem éreztem. Mégis vonakodtam egyedül hagyni, akár egyetlen percre is.

– Zoey?

Az apáca bölcs, kedves szemébe néztem, és úgy döntöttem, elmondom neki az igazat.

– Beszelnünk kell, de nem itt, ahol félbeszakíthatnak vagy kihallgathatnak minket, ugyanakkor nagyit is félek egyedül hagyni.

Nyugodtan állta a tekintetemet, és egyáltalán nem lepődött meg a furcsa kérésen. Benyúlt többretegű, fekete klepetusa egyik zsebébe, és előhúzott egy kicsi, de aprólékosan kidolgozott Szűz Mária-szobrot.

– Az megnyugtathatna, ha itt hagynám Miasszonyunkat, amíg mi leülünk valahol beszélgetni?

Bólintottam.

– Azt hiszem, igen, nővér.

Igyekeztem nem belegondolni, miért is nyugtat meg egy keresztény szobrocska, amit egy apáca hozott magával. Hálás voltam az ösztöneimnek, amiért azt súgták, hogy megbízhatok benne és a „varázslatában”.

Mary Angela nővér letette a szobrocskát nagyí éjjeliszekrényére. Azután lehajtotta a fejét, és összekulcsolta a két kezét. Láttam, hogy mozog az ajka, de olyan halkán beszélt, hogy nem hallottam, mit mond. Amikor végzett, keresztet vetett, megcsókolta az ujjait, majd megérintette a szobrot, és kimentünk a szobából.

– Odakint még világos van? – kérdeztem.

Meglepetten nézett rám.

– Már rég besötétedett, Zoey. Elmúlt este tíz.

Megdörgöltem a szememet. Halálosan fáradtnak éreztem magam.

– Mi lenne, ha sétálnánk egy kicsit? Sok mindent kell elmondanom, és könnyebb úgy, ha közben az éjszakai levegő vesz körül.

– Szép, tiszta éjszakánk van. Szívesen sétálok veled.

Nagy nehezen kitaláltunk a kórház útvesztőjéből, és végül a nyugati oldalán bukkantunk ki a szabad levegőre, szemben a Utica Square-rel és a gyönyörű szökőkúttal, amely a túloldalon volt, a Huszonegyedik utca és a Utica sarkán.

– Van kedve elsétálni a szökőkúthoz? – kérdeztem.

– Rád bízom, merre megyünk, Zoey – felelte Mary Angela nővér mosolyogva.

Menet közben nem beszélgettünk. Körülnéztem, nem látok-e madárszerű árnyakat rejtőzni a sötétben, és füleltem, nem hallom-e a hollóvartyogásra emlékeztető, kísérteties hangot. De minden csendes volt. Úgy éreztem, mintha az éjszaka várna valamire. Azt azonban nem tudtam eldönteni, hogy ez vajon jó vagy rossz jel.

A szökőkút közelében volt egy kényelmes pad. Szemben a kórház délnyugati sarkán álló, fehér márványból faragott Szűz Mária-szoborral, akit bárányok és pásztorfiúk vettek körül. A sürgősségi ügyelet bejárata mellett is volt egy színes Mária-szobor, amely a klasszikus kék kendőjében ábrázolta. Különös, hogy korábban fel sem tűnt, mennyi Mária-szobor van a környéken.

Egy ideig szótlánul ültünk a padon, élveztük az éjszaka hűs csendjét, majd vettem egy nagy levegőt, és szembefordultam Mary Angela nővérral.

– Nővér, hisz maga a démonokban? – Úgy döntöttem, egyből a lényegre térek. Semmi értelme nem lett volna kerülgetni a forró kását. Ráadásul sem időm, sem türelmem nem volt hozzá.

Az apáca felvonta ezüstszürke szemöldökét.

– A démonokban? Igen. A démonok nem ismeretlenek a katolikus egyház számára.

Csak ennyit mondott, aztán várakozóan nézett rám, mintha ismét én következnék. Talán ezt szerettem a legjobban Mary Angela nővérben. Nem tartozott azok közé a felnőttek közé, akik állandóan úgy érzik, hogy be kell fejezniük helyettem a mondatokat. Olyan felnőtt volt, aki képes csendben maradni és megvárni, hogy egy tinédzser összeszedje a gondolatait.

– Találkozott már démonnal személyesen?

– Igazival még nem. Volt néhány alkalom, amikor azt hittem, de aztán mindannyiszor kiderült, hogy vagy nagyon beteg, vagy nagyon tisztességtelen emberről van szó.

– És angyallal?

– Most azt kérdezed, hogy hiszek-e bennük, vagy azt, hogy találkoztam-e már angyallal?

– Mindkettőt – feleltem.

– Igen és nem, ebben a sorrendben. De ha választhatnék, akkor angyallal szívesebben találkoznék, mint démonnal.

– Nem biztos, hogy jobban járna.

– Tessék?

– Hallott már a nefilimekről?

– Igen, az Ószövetség tesz róluk említést. Egyes teológusok szerint Góliát is nefilim volt, vagy egy nefilim leszármazottja.

– És Góliát nem tartozott a jófiúk közé, ugye?

– Az Ószövetség szerint nem.

– Jól van, akkor most elmondok egy történetet egy másik nefilimről. Ő sem tartozik a jófiúk közé. Ez a történet a nagymamám népétől származik.

– Az ő népétől?

– Nagyi cseroki.

– Ó, értem. Folytasd, Zoey, szeretem az indián meséket.

– De vigyázzon, mert ez nem olyan, mint egy esti mese. – Azzal belefogtam Kalona, a Tsi Sgilik és a Hollómások történetének rövidített változatába.

A mesét Kalona bebörtönzésével és a Hollómások prófécijával fejeztem be, amely megjövendölte apjuk visszatérését. Mary Angela nővér percekig nem mondott semmit. Amikor megszólalt, kísértetiesen hasonló volt az első reakciója az enyémhez.

– Azok az asszonyok gyakorlatilag egy agyagbábút keltettek életre?

Elmosolyodtam.

– Ugyanezt kérdeztem nagytól, amikor elmesélte a történetet.

– És mit felelt rá a nagymamád?

Láttam az arcán, hogy arra számít: elnevetem magam, és közlöm, hogy nagyi szerint ez csak egy tündérmese vagy egy vallási allegória. Én azonban az igazat feleltem.

– Nagyi emlékeztetett rá, hogy a mágia létezik. És az ősei, akik valójában az én őseim is, ugyanolyan valóságosak voltak, mint az a lány, aki képes megidézni és irányítani mind az öt elemet.

– Azt akarod mondani, hogy te vagy az a lány, és ezért kísért egy felnőtt harcos a Street Cats irodájába? – kérdezte Mary Angela nővér.

Láttam, hogy nem akar hazugnak nevezni, és ezzel véget vetni friss barátságunknak, de tudtam, hogy nem hisz nekem. Így hát felálltam, és egy lépéssel eltávolodtam a padtól, hogy kikerüljek az utcai lámpa fényköréből. Behunytam a szemem, és mélyen beszívtam a hús, éjszakai levegőt. Nem kellett azon gondolkodnom, hogy merre van kelet. Ösztönösen tudtam. Szembefordultam a Szent János kórházzal, amely pontosan keletre volt tőlem. Kinyitottam a szemem, és mosolyogva így szóltam:

– Szél, többször is hívtalak az elmúlt napokban, és mindig engedelmeskedtél. Köszönöm hűségedet, és azt kérem, gyere el ismét. Szél, jöjj hozzám!

A levegő egészen addig szinte mozdulatlan volt, de ahogy megidéztem az első elemet, a lágy szellő csapkodni kezdett körülöttem.

Mary Angela nővér elég közel ült hozzám ahhoz, hogy ő is érezze. Fél kézzel meg is kellett fognia a fityuláját, nehogy lerepüljön a fejéről. Láttam döbbszent arckifejezését. Azután jobbra fordultam, arccal dél felé.

– Tűz, hűvös az este, és mint mindig, most is szükségem van oltalmazó melegedre. Tűz, jöjj hozzám!

A hűs szél hirtelen meleggé, sőt forróvá vált. Hallottam a tűz ropogását, és úgy éreztem magam, mintha egy balsamos nyári éjszakán állnék a kerti sütő mellett Mary Angela nővérral.

Hallottam, ahogy elakad a lélegzete.

– Uramisten! – suttogta.

Elmosolyodtam, és ismét jobbra fordultam.

– Víz, tisztíts meg, és enyhítsd hűs kezedd a tűz melegét. Víz, jöjj hozzám!

Azonnal megkönnyebbültem, ahogy a hűsöget hirtelen felváltotta a tavaszi eső illata és érintése. Nem lettem vizes, de azt sem bántam volna. Úgy éreztem magam, mint akit bedobtak egy vihar kellős közepébe, és megtisztulva, felfrissülve léptem ki belőle.

Mary Angela nővér arcát az égre emelte, és kitérítette a száját, mint aki azt várja, hogy beleessen az eső.

Megint tettem egy félfordulatot jobbra.

– Föld, mindig közel vagyok hozzád. Te táplálsz és védelmezel. Föld, jöjj hozzám!

A tavaszi esőt frissen vágott széna illata váltotta fel. A szél lucernaszagot, napsütést és vidám gyerekzsivajt sodort felém.

Az apácára néztem. Még mindig a padon ült, de levette a fityuláját, és rövid, ősz haja lebegett a szélben, ahogy mélyen beszívta a nyári levegőt, és gyermeki boldogsággal kacagott.

Megérezte, hogy figyelem, és a szemembe nézett, amikor mindkét karomat a fejem fölé emeltem.

– Szellem, te egyesítesz minket, és te teszel különlegessé. Szellem, jöjj hozzám!

Mint mindig, most is felragyogott a lelkem, és végtelen boldogság töltött el, ahogy a szellem válaszolt hívásomra.

– Óh! – Mary Angela nővér sóhaja nem volt sem rémült, sem dühös. Félelemmel vegyes tisztelet bujkált benne. Láttam, ahogy lehajtja a fejét, és a nyakában hordott rózsafüzért a szívéhez szorítja.

– Köszönöm nektek, szellem, föld, víz, tűz és szél. Hálával telt szívvel engedlek utatokra. Köszönöm! – kiáltottam, azzal szétártam a karomat, mire az elemek egy ideig játékosan keringtek körülöttem, majd beleolvadtak az éjszakába.

Lassan visszasétáltam a padhoz, és leültem Mary Angela nővér mellé, aki a haját próbálta visszaigazgatni a fityulája alá. Amikor végzett vele, rám nézett.

– Régóta sejtettem.

Nem számítottam rá, hogy ezt fogja mondani.

– Mit? Hogy képes vagyok parancsolni az elemeknek?

Felnevetett.

– Nem, gyermekem. Régóta sejtettem, hogy a világ tele van láthatatlan erővel.

– Ne sértődjön meg érte, de furcsa ezt egy apáca szájából hallani.

– Tényleg? Szerintem nincs ebben semmi furcsa, ha belegondolsz, hogy lényegében egy szellem jegyese vagyok. – Kicsit habozott, majd folytatta: – És éreztem már ezeknek az

erőknek...

– Elemeknek – szakítottam félbe. – Ez az öt elem volt.

– Rendben. Szóval éreztem már ezeknek az elemeknek a jelenlétét az apátságban is. A legenda szerint az apátság egy olyan helyre épült, ahol ősi erők összpontosulnak. Ezért, Zoey Redbird, vámpírjelölt papnő, amit ma este mutattál nekem, az inkább megerősítésként hatott rám, nem sokként.

– Ezt örömmel hallom.

– Ott tartottunk, hogy a Ghigua asszonyok készítettek egy szüzet agyagból, aki csapdába ejtette a bukott angyalt, a Hollómások pedig a visszatéréséről énekeltek, majd szellemé változtak. És mi történt azután?

Elvigyorodtam tárgyilagos hanghordozásán, majd ugyanolyan komolyan folytattam.

– Jó sokáig, talán egy évezreden keresztül szinte semmi. Aztán, néhány nappal ezelőtt hallani kezdtem valamit éjszakánként, ami leginkább varjúkárogásra emlékeztetett.

– De szerinted nem varjak, igaz?

– Tudom, hogy nem azok. Először is a károgásuk inkább vartyogásra hasonlít.

Bólintott.

– A hollók vartyognak. A varjak kárognak.

– Most már én is tudom. Másodszor: nem elég, hogy megtámadtak, kétszer is, de tegnap éjjel láttam az egyiket. Az ablakom előtt hallgatózott, amikor nagy részletesen elmondta, hová készül, amíg én alszom. Vezetés közben érte ez a bizarr és majdnem végzetes „baleset”. – Ujjaimmal idézőjelbe tettem a *baleset* szót. – A szemtanúk szerint egy hatalmas, fekete madár okozta, ami szándékosan nekirepült az autónak.

– Szentanyám! De miért akarnának ártani a Hollómások a nagymamádnak?

– Szerintem eredetileg engem akartak elkapni, és őt csak azért támadták meg, hogy ne tudjon többet segíteni nekünk.

– Neked és még kinek?

– Nekem és a vámpírjelölt barátaimnak. A többségük képes kapcsolatot teremteni valamelyik elemmel, egyiküknek pedig látomásai szoktak lenni, általában valakinek a haláláról vagy valamilyen szerencsétlenségről.

– Csak nem Aphroditének? Annak az elbűvölő, ifjú hölgynek, aki, hála Istennek, örökbe fogadta Démonát?

Elvigyorodtam.

– De igen, ő a Látomásos Lány. És egyikünk sincs elragadtatva attól, hogy örökbe fogadta Démonát. – Mary Angela nővér felnevetett, én pedig folytattam: – A helyzet az, hogy Aphrodité valószínűleg a Hollómások próféciját látta a legutóbbi látomásában, és le is írta azt.

Mary Angela nővér elsápadt.

– És ez a prófécia azt jövendöli, hogy Kalona vissza fog térni?

– Igen, méghozzá hamarosan.

– Ó, Szűzanyám! – mondta, és keresztet vetett.

– Ezért van szükségünk a maga segítségére.

– Hogyan segíthetnék abban, hogy ne teljesüljön be a prófécia? A nefilimekről tudok néhány dolgot, de a cseroki legendáról semmit.

– Nem, azt hiszem a próféciát sikerült megfejtenünk, és van is egy tervünk, amivel remélhetőleg meg tudjuk akadályozni. Nagyival kapcsolatban van szükségem a segítségére. A Hollómásoknak igazuk volt. Ha neki ártanak, azzal nekem is ártanak. Nem fogom egyedül hagyni, nehogy ismét kínozni kezdjék. A Szent Jánosba nem engednek be vajákos embert, mert nem szeretik a pogány dolgokat. Így hát szükségem van valakire, aki spirituálisan erős, és hisz

nekem.

– Ezért hívtál engem – mondta.

– Igen. Segít nekem? Megtenné, hogy itt marad nagyival, és megvédi a Hollómásoktól, amíg én megpróbálom elodázni újabb ezer évvel a prófécia beteljesülését?

– Ezer örömmel. – Felállt, és határozott léptekkel elindult visszafelé. Néhány méter után hátrafordult, és rám nézett. – Mi az? Azt hitted, ismét meg kell idézned a szelet, hogy visszaröpítsen?

Felnevettem, és követtem. Ezúttal nem türelmetlenkedtem, amikor megállt a Szűz Mária-szobor előtt az előcsarnokban, és elmormolt egy gyors imát. Jó alaposan megnéztem a szobrot, és most először vettem észre a kedvességet az arcán és a bölcsességet a tekintetében. És amikor Mary Angela nővér térdet hajtott, azt suttogtam:

– Tűz, szükségem van rád.

Azonnal megéreztem a meleget magam körül. Egymáshoz érintettem a két kezemet, aztán csettintettem az ujjammal az egyik mécses felé, amelyik nem égett. Vagy tíz másik kíséretében azonnal lángra lobbant.

– Köszönöm, tűz. Most már mehatsz játszani – mondtam.

Mary Angela nővér nem szólt semmit, csak fogta az egyik meggyújtott mécses, és várakozóan rám nézett. Amikor nem szóltam semmit, megkérdezte:

– Van egy negyeddollárosod?

– Igen, azt hiszem, van. – A farmerom zsebébe nyúltam, és elővettem az aprót, amit valamelyik nap kaptam vissza a kólaautomatából. Két negyeddolláros, két tízcentes meg egy ötcentes volt a kezemben. Nem egészen értettem, mit akar tőlem, ezért felé nyújtottam mindet.

Elmosolyodott, és így szólt:

– Jól van, tedd őket a mécses helyére, aztán menjünk fel!

Leraktam a pénzt, aztán visszasétáltunk nagy szobájába. Útközben a kezével védte a mécses pislákoló lángját.

Ezúttal nem hallottam szárnycsapkodást, amikor beléptünk nagyihoz. Sötét árnyakat sem láttam a szemem sarkából. Mary Angela nővér odalépett a Szűz Mária-szoborhoz, és letette elé a mécses. Azután leült a székre, amelyen korábban én ültem, és levette a rózsafüzért a nyakából.

– Nem kéne indulnod, gyermekem? – kérdezte, anélkül hogy rám pillantott volna. – Hamarosan meg kell vívnod a gonosszal.

– De, mennem kell. – Nagyi ágyához léptem. Mozdulatlanul feküdt, de próbáltam elhíttetni magammal, hogy egy kicsit már jobb színben van, és mintha a légzése is erősebb lenne. Megpuszítottam a homlokát, és azt suttogtam: – Szeretlek, nagy. Hamarosan visszajövök. Addig Mary Angela nővér vigyáz rád. Nem hagyja, hogy a Hollómások elragadjanak.

Azután az apácahoz fordultam, aki átszellemült arccal ült a kórházi széken, miközben ujjai a rózsafüzért morzsolgatták, a mécses lángja pedig táncoló árnyékokat vetett rá és istennője szobrára. Már éppen nyitottam a számat, hogy köszönetet mondjak neki, de megelőzött.

– Nem kell megköszönnöd, gyermekem. Ez a munkám.

– Betegek ágya mellett ülni?

– A jó oldalára állni a gonosz ellen vívott csatában.

– Örülök, hogy van benne gyakorlata – mondtam.

– Én nemkülönben.

Lehajoltam, és megpuszítottam az arcát, mire elmosolyodott. De mielőtt elindultam volna, valamit még meg kellett beszélünk.

– Nővér, ha nem sikerül... ha a barátaim és én nem tudjuk megállítani Kalonát, akkor borzalmas dolgok fognak történni az emberekkel, különösen a nőkkel. El kell bújni valahová a

föld alá. Ismer olyan helyet, pincét vagy barlangot, ahová gyorsan el tud jutni, és egy időre meg tudja ott húzni magát?

Bólintott.

– Az apátság alatt van egy nagy pince, amit régen sokféle célra használtak. Ha hinni lehet a régi történeteknek, a húszas években illegális alkoholraktár volt.

– Akkor oda kell menniük. Vigye magával a többi apácát is... a fenébe, vigye a Street Cats macskáit is. Csak bújjanak el a föld alá. Kalona utálja a földet, oda nem fogja követni magukat.

– Megértem a félelmedet, de bízom benne, hogy győzni fogsz.

– Remélem, igaza lesz, de ígérje meg, hogy ha mégsem, akkor elbújik a föld alá, és nagyit is magával viszi. – A szemébe néztem, és arra számítottam, hogy elkezd magyarázni, milyen nehéz feladat egy súlyosan sérült idős nőt kivinni az intenzív osztályról, és eljuttatni egy zárda pincéjébe.

Mary Angela nővér azonban csak derűsen elmosolyodott.

– A szavamat adom rá.

Meglepetten pislogtam.

– Azt hitted, csak te vagy képes varázsolni? – vont a szemöldökét. – Az emberek ritkán kérdőjelezik meg egy apáca cselekedeteit.

– Ööö, oké, értem. Felírtam a mobilszámát. Tartsa magánál a telefont. Amint lehetőségem lesz rá, hívom.

– Miattunk ne aggódj, az öregasszonyok tudnak vigyázni magukra.

Még egyszer megpusziltam az arcát.

– Nővér, maga pont olyan, mint nagy. Sosem fog megöregedni.

HARMINCADIK FEJEZET

Nem akartam Dáriuszra várni, hiszen az iskola tényleg csak egy kőhajításnyira volt, és amennyi idő alatt beindítja a kocsit, és elhajt a kórházig, annyi idő alatt gyalog is odaértem volna, mégsem tudtam rávenni magam, hogy egyedül elinduljak. Az éjszaka jó barátból fenyegető ellenséggé változott. Várakozás közben felhívtam Stevie Rae-t a mobilján.

De nem vette fel. Ki sem csörgött, azonnal bekapcsolt a hangpostája. Megint csak eltűnődtem, mégis miféle üzenetet hagyhatnék neki. *Szia, Stevie Rae, csak egy kicsit csevegni akartam egy próféciáról meg egy ősi gonoszról, mielőtt belecsöppensz a dolgok közepébe, de mindegy, úgyis találkozunk nemsokára.* Valahogy ez nem tűnt túl okos húzásnak. Így hát várakozás közben inkább magamat átkoztam, amiért nem hívtam fel korábban Stevie Rae-t, de nagy balesete teljesen lefoglalt.

Vagyis a Hollómások elérték, amit akartak.

Dáriusz fekete Lexusa megállt az ambulancia bejárata előtt, és a harcos azonnal kipattant belőle, hogy kinyissa nekem az ajtót.

– Hogy van a nagymamád?

– Egyelőre semmi változás, ami az orvos szerint jó jel. Mary Angela nővér itt marad velem ma éjjel, így meg tudom tartani a tisztító szertartást.

Dáriusz bólintott, villámgyorsan megfordult az autóval, és már robogtunk is vissza a sulifelé.

– Mary Angela nővér nagy hatalmú papnő. Kiváló vámpír lett volna belőle.

Elmosolyodtam.

– Amikor kiderült, hogy mi történt a nagymamáddal, felmerült, hogy elhalasztják a ma esti szertartást – folytatta Dáriusz.

– Jaj, ne! Azt nem lehet – vágtam rá gyorsan. – Túl fontos ahhoz, hogy elhalasszuk.

Fürkésző tekintettel nézett rám, de csak annyit mondott:

– Neferetnek ugyanez volt a véleménye. Meggyőzte Shekinah-t, hogy mindenképpen tartsuk magunkat ez eredeti menetrendhez.

– Valóban? – tűnődtem hangosan, és közben azon gondolkodtam, vajon miért olyan fontos Neferet számára, hogy megtartsam ma a szertartást. Talán megsejtette, hogy Aphrodité már nem tud kapcsolatot teremteni a földdel, és alig várja már, hogy az egész iskola előtt megszégyeníthessen minket. Nos, Neferet igencsak meg fog lepődni, ha erre számít.

– De ez így is elég necces – mondta Dáriusz, és a műszerfalon világító órára pillantott. – Alig lesz pár perced átöltözni, ha időben oda akarsz érni a keleti falhoz.

– Nem gond. Ha szorít az idő, az mindig a legjobbat hozza ki belőlem – hazudtam.

– Úgy tudom, Aphrodité meg a többiek már mindent előkészítettek neked.

Bólintottam, és elmosolyodtam.

– Aphrodité, mi?

Ő is elmosolyodott.

– Igen, Aphrodité – felelte.

Megálltunk a koleszhoz vezető járda mellett, és Dáriusz kiszállt, hogy kinyissa nekem az ajtót.

– Köszí, te szívtipró – cukkoltam. – Találkozunk a szertartáson.

– Semmi pénzért ki nem hagynám – felelte.

– Uramisten! Jól van a nagymamád? Annyira felzaklatott ez a borzalmas hír! – Jack igazi meleg tornádóként viharzott be a szobámba, és majd' megfojtott az ölelésével. Hercegnő a farkát csóválva dörgölözött hozzánk.

– Igen, nagyon aggódunk a nagymamáért – mondta Damien, aki Jack és Hercegnő után lépett be a szobába, és ő is kedvesen átölelt. – Gyújtottam egy levendulagyertyát érte, és egész nap nem fűjtam el.

– Nagyi örülne neki – mondtam.

– Mi a helyzet? Rendbe fog jönni? – érkezett meg Erin is.

– Aphrodité lófaszt sem árul el nekünk – pampogott Shaunee.

– Mindent elmondtam, amit tudtam – védekezett Aphrodité, ahogy utolsóként ő is benyomult a szobámba. – Vagyis azt, hogy legalább egy napig nem tudni semmi biztosat.

– Még mindig csak ennyit tudunk – mondtam. – De az legalább jó jel, hogy nem rosszabbodott az állapota.

– Tényleg egy Hollómás okozta a balesetet? – kérdezte Jack.

– Biztos vagyok benne – feleltem. – A szobájában is volt egy, amikor odaértem.

– Biztos, hogy jó ötlet volt egyedül hagyni? Ott nem fogják bántani? – aggodalmaskodott Jack.

– Ha tehetnék, biztos bántanák, de nincs egyedül. Emlékeztek arra az apácára, akiről Aphroditével meséltünk, tudjátok, aki a Street Catset vezeti? Ő ott van vele, és nem engedi, hogy nagyinak bántódása essen.

– Az apácáktól mindig kiráz a hideg – szólalt meg Erin.

– Én is félek tőlük. Őt évig jártam katolikus áltuliba, és mondhatom, van köztük néhány igazán elvetemült nőszemély – bólogatott Shaunee.

– Mary Angela nővér nem tartozik közéjük – mondta Aphrodité.

– És a Hollómásokkal is képes elbánni, ha megpróbálnak nagyfi közelébe férközni – tettem hozzá.

– Az apáca tud a Hollómásokról? – kérdezte Damien.

– Mindenről tud, a próféciáról is, mindenről. El kellett mondanom neki, hogy tudja, miért nem hagyhatjuk egyedül nagyit. – Egy pillanatra elhallgattam, majd úgy döntöttem, semmit nem hallgatok el a barátaim elől. – Megbízom benne. Árad belőle valami pozitív erő. Nagyon emlékeztet nagyira.

– Ráadásul Nüxről azt gondolja, hogy Szűz Mária egy másik inkarnációja, vagyis szerinte nem vagyunk eredendően gonoszak, és nem jutunk a pokolra – tette hozzá Aphrodité.

– Érdekes – mondta Damien. – Szívesen megismerkednék veled, amint ezt a Kalona-ügyet lerendeztük.

– Erről jut eszembe! Figyelte valaki közben a pesztrakamerát? – kérdeztem.

Jack bólintott, és megpaskolta a táskáját.

– Természetesen igen, és még mindig semmi, csak, hm, halálos csend. – Kuncogni kezdett, majd hirtelen a szája elé kapta a kezét.

– Bocsi! Nem akartam tiszteletlen lenni a talán halottal.

– Semmi baj, drágám – nyugtatta meg Damien, és szorosán és átölelte. – A humor elviselhetőbbé teszi az ilyen helyzeteket. És olyan cuki vagy, amikor kuncogsz.

– Oké, mielőtt összehányom a szép új ruhámat, mi lenne, ha végigmennénk a ma esti programon? Mindjárt indulnunk kell, és nem lenne szerencsés elkésni – mondta Aphrodité.

– Igen, igazad van. Igyekeznünk kell. – Aztán végignéztem rajtuk, és elvigyorodtam: – Hű, de csinosak vagytok. Szép kis csapatot alkotunk.

Mindannyian elmosolyodtak, és hajlongva pukedlizni kezdtek egymás előtt. Az Ikrek ötlete volt, hogy a tisztító szertartásra mindannyian új ruhát vegyünk fel. Azt mondták, hogy ezzel az új öltözékekkel szimbolizálhatnánk az új évet és a megtisztított iskola újszerűségét. Én azt gondoltam, hogy kicsit sok az „új”, de nem volt időm ezzel foglalkozni. Szóval amíg nagyfi ágya mellett ültem, az Ikrek elmentek shoppingolni. (Nem kérdeztem, hogy sikerült ellőgniük az óráról – vannak dolgok, amelyeket jobb nem tudni.) Mindannyian feketében voltunk, de mindenkinek másmilyen volt a ruhája. Aphrodité egy fekete bársonyruhát viselt, könnyesepp alakú nyakkivágással és nagyon rövid szoknyarésszel. Magas sarkú, fekete csizmájával kiegészítve úgy nézett ki, mint egy igazi végzet asszonya. Azt gyanítottam, hogy most is a jól bevált mottójához tartotta magát: Bármi is történjék, az sosem árt, ha jól nézel ki. Damien és Jack fekete ruhában voltak. Egyáltalán nem ismerem a fiúdivatot, de nagyon cukin festettek benne. Az Ikrek rövid, fekete szoknyát és olyan fekete selyemblúzt viseltek, amiről sosem tudom eldönteni, hogy dögösnek néz-e ki benne valaki, vagy terhesnek. Ezt persze nem említettem nekik. Az én ruhámat Erin választotta. Hosszú ujjú, fekete darab volt, és a dekoltázsa köré apró, vörös üveggyöngyöket varrtak, a szoknya pedig közvetlenül a térdem felett ért véget. Tökéletesen illett rám, és tudtam, hogy amikor felemelem a karomat, hogy megidézzem az elemeket, az üveggyöngyök úgy fognak csillogni a holdfényben, mint a vér. Más szóval fantasztikusan fogok kinézni benne.

Természetesen mindannyiunk nyakában ott lógott a Sötétség Lányainak és Fiainak három holdat ábrázoló nyakéke. Az enyém ugyanolyan vörös kövekkel volt kirakva, mint amilyenek a ruhámat díszítették.

Rámosolyogtam a barátaimra. Büszke voltam és magabiztos. Nagyfi jó kezekben volt Mary Angela nővér mellett. A barátaim mellettem álltak – ezúttal nem voltak köztünk titkok. A szertartás jól fog menni, Stevie Rae és a vörös vámpírjelöltek pedig kiállnak a nyilvánosság elé, így Neferet nem tudja többé titokban tartani őket, akár bevallja saját szerepét az életre keltésükben, akár nem. Erikkal sem reménytelen a helyzet. És ha már a pasiknál tartunk, még

mindig reménykedtem abban, hogy Stark feltámad. Ezúttal Shekinah is jelen lesz, amikor egy vámpírjelölt visszatér a halálból. Amiatt pedig nem aggódtam, hogy egyszerre két pasi is érdekel (már megint). Vagy legalábbis úgy döntöttem, hogy egyelőre nem aggódom miatta.

Mindent egybevetve jókedvem volt, és készen álltam rá, hogy szembeszálljak bármilyen ősi gonosszal, aki kötözködni mer velünk.

– Oké, szóval a szertartás nagyjából ugyanúgy fog zajlani, mint máskor. Bejövök arra a zenére, amit Jack lejátszik.

Jack lelkesen bólogatott.

– Én készen állok! Az *Egy gésa emlékiratai* filmzenéjének legjobb részét választottam ki. Sőt, van egy meglepetésem is a számodra.

Összeráncoltam a homlokom. Már csak egy meglepetés hiányzik ma este!

– Ne izgulj – mondta Damien. – Tetszeni fog.

Felsőhajtottam. Most már úgyis túl késő lett volna bármin is változtatni.

– Szóval körbeállunk, és elkezdem megidézni az elemeket. Aphrodité, te figyelj rá, hogy közvetlenül a nagy tölgyfa előtt állj, a keleti falnál.

– Már el van intézve, Z – nyugtatott meg Erin.

– Igen, amíg Jack és Damien a hangosítással volt elfoglalva, addig mi felállítottuk a gyertyákat, és a föld gyertyáját közvetlenül a fa alá tettük.

– És Stevie Rae-t nem láttátok véletlenül?

– Nem – felelték mindannyian.

Ismét felsóhajtottam. Remélem, ott lesz, gondoltam.

– Ne aggódj, biztosan el fog jönni – mondta Damien.

Összenéztünk Aphroditével.

– Remélem – feleltem. – Mert ha nem, akkor fogalmam sincs, hogyan fogjuk megidézni a földet úgy, hogy a gyertya kirepül a kezedből.

– Aphrodité még akkor is leteheti a gyertyát a földre, és majd te meggyújtod tánc közben – szólalt meg Jack segítőkészen.

Aphrodité a szemét forgatta.

– Maradjunk annyiban, hogy ez a B-terv, amire remélhetőleg nem lesz szükség – mondtam. – Szóval ha Stevie Rae végül felbukkan, és sikerült megidézni az elemeket, akkor teszek egy általános bejelentést, amelyben bemutatom a vörös vámpírjelölteket, és elmondom, hogy az ő jelenlétük segít megtisztítani az iskolát a titkoktól.

– Ez remek ötlet – mondta elismerően Damien.

– Kösz. És mivel arra számítok, hogy a szertartás után úgyis mindent hosszasan el kell majd magyaráznunk, megpróbálom rövidre fogni.

– Mi pedig figyeljük, hogyan reagál Neferet a helyzetre – szólalt meg Aphrodité.

– És ha ő a Tsi Sgili királynő, ahogy sejtjük, akkor remélhetőleg azzal lesz elfoglalva, hogy lecsillapítsa Shekinah-t, és nem marad ideje rá, hogy beteljesítse Kalona próféciáját – mondtam. *Ha pedig bekövetkezik a legrosszabb, és a Tsi Sgili királynő Stevie Rae vagy valamelyik társa, akkor bízom benne, hogy Shekinah és Nüx tudják majd, mit kell tenni.* Hangosan azonban csak ennyit tettem hozzá: – Damien, tartsd nyitva a szemed, figyelj a Hollómásokra. Ha meglátod őket, hívd a szelet, és fűjjátok el őket!

– Úgy lesz – felelte Damien.

– Akkor készen állunk? – kérdeztem a barátaimat.

– Igen! – kiáltották.

Kiléptünk a kollégiumból, és gyors léptekkel, magabiztosan elindultunk ártatlanságunk utolsó percei felé.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

Az volt az érzésem, mintha már az egész iskola ott lenne, és csak ránk várna. Azzal, hogy az Ikrek előre elhelyezték a gyertyákat, gyakorlatilag berendezték a színpadot. A vámpírok és a vámpírjelöltek körbeállták a kijelölt területet. A nagy tölgyfa méltóságteljesen magasodott a hamarosan megidézendő kör fölé.

Örömmel láttam, hogy Erebosz Fiai teljes létszámban megjelentek. A harcosok többnyire a kör külső ívén álltak, de néhányan közülük az iskolát körülvevő nagy kőfal tetejéről figyelték az eseményeket. Tudtam, hogy Stevie Rae-nek és a vörös vámpírjelölteknek valószínűleg igencsak megnehezítették a bejutást az iskola területére, de a Hollómások, Kalona meg az ismeretlen vámpírgyilkos miatt engem megnyugtatót a jelenlétük.

Jack és én félreálltunk, amíg Damien, az Ikrek és Aphrodité elfoglalták a helyüket, kezükben az általuk képviselt elem gyertyájával. Lábujjhegyre állva éppen tudtam vetni egy pillantást Nüx ünnepi asztalára, amit általában a kör közepén szoktunk elhelyezni. Ma este úgy tudtam, hogy szárított gyümölcsök és savanyított zöldségek lesznek rajta az évszaknak megfelelően, mellettük pedig egy borral teli serleg. Az asztal mellett mintha állt volna valaki, de olyan nagy volt a tömeg, hogy nem voltam biztos benne, hogy jól látom-e.

- Üdvöz légy – köszöntött Shekinah.
- Üdvöz légy. – Elmosolyodtam, és meghajoltam felé.
- Hogy van a nagymamád?
- Rendbe fog jönni – feleltem.

– Felmerült, hogy ne tartsuk meg a szertartást, vagy esetleg tegyük át egy későbbi időpontra, de Neferet ragaszkodott hozzá, hogy ne változtassunk az eredeti terven. Azt hiszem, úgy gondolja, hogy ez nagyon fontos neked.

Uralkodnom kellett magamon, nehogy eláruljon valamit az arcom.

– A szertartás tényleg fontos, és nem örültem volna, ha elmarad miattam – mondtam. Körülnéztem. Furcsálltam, hogy Neferet nem jött oda személyesen megforgatni bennem a kést. Biztos voltam benne, hogy azért ragaszkodott a mai estéhez, mert tudta, hogy nagy balesete miatt nehezebben tudok majd koncentrálni. – Hol van Neferet? – kérdeztem.

Shekinah a háta mögé pillantott, aztán összevonta a szemöldökét, és gyorsan körülnézett.

– Az előbb még itt állt mögöttem. Nem tudom, hová tűnhetett. Különös...
– Valószínűleg beállt a körbe. – Reménykedtem, hogy az arcom nem árulta el az idegességemet, a fejemben ugyanis megszólalt a vészcsengő. Valami nem stimmel. Jackre pillantottam, aki a hangosítást bütykölte. – Azt hiszem, itt az ideje, hogy kezdjük.

– Óh, majdnem elfelejtettem. Igazából arra számítottam, hogy majd Neferet elmondja neked. – Shekinah egy pillanatra elhallgatott, és ismét körbepillantott, nem látja-e valahol. – Nem számít, én is elmagyarázhatom. Neferet említette, hogy soha nem tartottál még ilyen komoly tisztító szertartást, és mivel fiatal vámpírjelölt vagy, talán nem tudod, hogy ilyenkor az a szokás, hogy a szertartás közben az áldozati bort, amelyet az elemeknek ajánlasz, összekevered egy felnőtt vámpír vérével.

– Micsoda? – Azt hittem, nem jól hallok.

– Igazából nincs benne semmi bonyolult. Erik Night önként felajánlotta, hogy nemcsak szegény Loren Blake feladatát veszi át, amikor behív téged a körbe, de eljártssza a papnő

hitvesének is a szerepét, aki felajánlja a vérét. Úgy hallottam, kiváló színész, ezért biztosan nem fog neki gondot okozni. Csak csináld azt, amit mond.

– Ez a meglepetés, amiről beszéltem! – pattant oda Jack vidáman Shekinah mellé. – Mármint az, hogy Erik fog behívni a körbe. A véres részről nem tudtam. – Jack túl fiatal volt még ahhoz, hogy komolyabb jelentőséget tulajdonítson a vérnek, szemben például velem. – Hát nem király, hogy Erik önként jelentkezett?

– De, nagyon király – préseltem ki magamból.

– Elfoglalom a helyem a körben – mondta Shekinah, és elköszönt. – Áldott légy!

– Áldott légy – motyogtam a hátának, aztán Jack felé fordultam.

– Jack – suttogtam dühösen. – Az, hogy ma este Erik veszi át Loren szerepét, *nem* nevezhető kellemes meglepetésnek!

Jack elszontyolodott.

– Pedig Damiennel azt gondoltuk, hogy örülni fogsz neki. Mert ez azt jelenti, hogy talán még nincs mindennek vége köztetek.

– De ezt nem az egész iskola előtt akarom megbeszélni vele!

– Óh. Hm. Erre nem gondoltam. – Jack ajka remegni kezdett. – Bocsi. Nem gondoltam, hogy ilyen dühös leszel miatta.

Mérgesen kifésültem a hajam a homlokomból. Már csak az hiányzott, hogy Jack elsírja magát. Ennél már csak az hiányzott jobban, hogy az egész iskola szeme láttára a számba vegyem szuperszexi Erik ízletes vérét! *Oké, nyugi... voltál már kínosabb szituban is.*

– Zoey? – szipogta Jack.

– Jól van, Jack, semmi baj. Tényleg. Csak egy kicsit meglepődtem. De hát erről szól a meglepetés, nem igaz? Most már jól vagyok.

– Biztos? Oké. Akkor kezdhetjük?

– Igen és igen – vágtam rá, mielőtt sikítva elrohanhattam volna az ellenkező irányba. – Indítsd a zenét!

– Mutasd meg nekik, Z! – mondta, aztán visszaszaladt az irányítópulthoz, és bekapcsolta a zenét.

Behunytam a szemem, és vettem egy mély levegőt, hogy kitisztuljanak a gondolataim, és fel tudjak készülni az elemek megidézésére. Erik szerepvállalása annyira meglepett, hogy elfelejtettem szólni Jacknek: figyelje a pesztrakamerát.

Mint mindig, most is szinte remegtem az idegességtől, amíg meg nem szólalt a zene, és el nem indultam a kör közepe felé. Az *Egy gésa emlékiratainak* zenéje gyönyörű volt és fülbemászó. Felemeltem a karom, és hagytam, hogy a testem a zene ritmusára mozogjon. Aztán felcsendült Erik hangja, és teljessé tette a varázslatot.

*Felettünk millióegy csillag
Hold fénye ragyog le ránk
A nap sebei begyógyulnak
Látván az éj mosolyát*

A költemény a szárnyaira vett, és átszellemülve lebegtem Erik igéző hangján. Hátravettem a fejem, a hajam körülölelte a testem, és a zene, a tánc és a varázslat hármasságát lassan beléptem a körbe.

*Hát fogadd meg a szavam
Ha szívedben harag él*

*Mikor véget ér a nap
A harag is útra kél*

Magabiztosan mozogtam a körben, az Erik szavalta vers tökéletesen illett az alkalomhoz. És ez így volt helyes. Amikor Loren hívott be a körbe, neki akkor is az volt a célja a költeménnyel, hogy elcsábítson, megszédítsen vele. Nem érdekelt, hogy az a szertartás mit jelent nekem, a többi vámpírjelöltnek vagy éppen Nüxnek. Loren indítékai mindig önzőek voltak. Egyszerre megvilágosodtam, és tisztán láttam, hogy végig az orromnál fogva vezetett. Erik pont az ellentéte volt, mint napnak a hold. A vers, amelyet választott, a megbocsátásról és a gyógyulásról szólt, és tudtam, hogy amikor emellett döntött, csak az lebegett a szeme előtt, hogy mi lenne a legjobb két tanárát gyászoló iskolánk tagjai számára.

*A csalfa nap
Bármilyen is volt
Végre meghalt
Fénye újra holt*

*Feledd a nap kínzó bánatát
S az álom végül rád talál
Felettünk millióegy csillag
Holdfénye ragyog le ránk*

Amikor a vers véget ért, csatlakoztam Erikhez, aki a kör közepén állt, Nüx asztala mellett. A szemébe néztem. Magas volt és szívdöglesztően jól nézett ki a fekete ruhájában, amely remekül illett sötét hajához, és még jobban kiemelte vakítóan kék szemét.

– Üdv, Papnő – mondta halkán.

– Üdv, Hitves – feleltem.

Ökölbe szorított kezét a szívére helyezte, és mélyen meghajolt előttem, majd az asztal felé fordult. Amikor újra szembefordult velem, egyik kezében Nüx díszes ezüstszerlege volt, a másikban pedig egy szertartásokon használt kés. A „szertartásokon használt” azonban nem azt jelenti, hogy nem volt éles. Éppen ellenkezőleg. Gyönyörű, pengeéles kés volt, amelybe Nüxnek kedves szavakat és szimbólumokat véstek.

– Erre szükséged lesz – mondta Erik, és a kezembe adta a kést.

Elvettem tőle, és egy pillanatra összezavarodtam, ahogy a pengén megcsillant a holdfény. Fogalmam sem volt, mi a következő lépés. Szerencsére a zene még mindig szólt, a minket figyelő tömeg pedig lágyan ringatózott a Gésa zenéjének dallamára. Más szóval hiába néztek ránk várakozóan, amíg nem emeltük fel a hangunkat, nem hallották, hogy mit mondunk. Damienre pillantottam, aki a szemöldökét felvonva rám kacsintott. Gyorsan elkaptam a tekintetem.

– Zoey? Jól vagy? – suttogta Erik. – Ne félj, nekem nem fog fájni.

– Biztos?

– Nem csináltál még ilyet, ugye?

Finoman megráztam a fejem.

Egy pillanatra megérintette az arcomat.

– Mindig elfelejtem, milyen fiatal vagy még. Rendben, semmi gond. Kinyújtom a kezem a serleg fölé, tenyérrel felfelé. – Felemelte a serleget, amit már átvett a bal kezébe. Éreztem a vörösbor sűrű illatát. – Emeld a tört a fejed fölé, köszöntsd a négy elemet, aztán hasítsd fel a tenyerem!

– Hasítsam fel? – nyeltem egy nagyot.

Elmosolyodott.

– Vágd meg, hasítsd fel, mindegy. A lényeg az, hogy húzd végig a pengét a hüvelykujjam alatti húsos részen. Nagyon éles a kés, nem kell rányomnod. Én majd megfordítom a kezem, és amíg te Nüx nevében megköszönöd az áldozatot, addig a vérem belecsorog a borba. Egy idő után ökölbe szorítom a kezem, akkor te elveszed tőlem a serleget, és elindulsz Damien felé, hogy megidézd a kört. Ma este minden elem képviselőjének innia kell a borból, rituálisan megtisztítva ezzel az elemeket, mielőtt elkezded az egész iskola megtisztítását. Minden világos?

– Igen – feleltem remegő hangon.

– Akkor kezdjük. Ne aggódj, minden rendben lesz – nyugtatott meg.

Bólintottam, és felemeltem a törts a fejem fölé.

– Szél! Tűz! Víz! Föld! Köszöntelek titeket! – mondtam, és a pengét előbb kelet, aztán dél, nyugat és észak felé fordítottam, miközben kimondtam az egyes elemek nevét. Ismét kezdtem megnyugodni, ahogy megéreztem a hívásomra váró elemek türelmetlen vibrálását. Amikor befejeztem a köszöntésüket, leengedtem a törts. Hegyét Erik hüvelykujjának tövéhez szorítottam, és egyetlen gyors mozdulattal végighúztam a halálosan éles pengét a tenyerén. Pontosan úgy, ahogy mondta.

A vér sötét, meleg és leírhatatlanul ízletes illata azonnal megcsapta az orromat. Megigézve bámultam az apró, rubinvörös gyöngyszemeket, azután Erik lefelé fordította a tenyerét, és a gyöngyök behullottak az ott várakozó borba. Felemeltem a fejem, és Erik tiszta kék szemébe néztem.

– Nüx nevében köszönetet mondok neked ma este hozott áldozatodért, a szeretetedért és a hűségédért. Nüx áldása és papnője szeretete kísérjen utadon. – Azzal lehajoltam, és puhán megcsókoltam vérző tenyerét.

Amikor ismét találkozott a tekintetünk, Erik szeme szokatlanul csillogott, az arcára pedig gyengéd, meghitt kifejezés ült, de nem tudtam eldönteni, hogy ez csak az előadás része, vagy tényleg nekem szól. Ökölbe szorította kezét, ismét meghajolt előttem, és azt mondta:

– Hűséges vagyok, és mindig is az leszek Nüxhez és Főpapnőjéhez.

Nem volt időm elmerengeni azon, vajon rólam beszél-e, vagy ez is hozzátartozik a szertartás szövegéhez. Haladnom kellett tovább.

Fogtam a vérrel fűszerezett bort, és odasétáltam Damien elé. Felemelte a sárga gyertyát, és rám mosolygott.

– Szél, kedves vagy nekem, mint maga az élet. Ma este szükségem van az erődre, hogy megtisztíts minket a halál és a félelem áporodott levegőjétől. Szél, jöjj hozzám!

Ez a szertartás egy kicsit különbözött az eddigiektől, és Damient szemmel láthatólag jobban felkészítették rá, mint engem, mert volt nála egy öngyújtó, amit most hozzáértett a gyertyájához. Abban a pillanatban, ahogy a gyertya meggyulladt, örvénylő minitornádó vett körül minket. Damiennel egymásra mosolyogtunk, majd odanyújtottam neki a serleget, hogy igyon belőle.

Az óra és a nap járásával megegyező irányban haladtam tovább. Shaanee már vigyorogva várt, kezében a piros gyertyával.

– Tűz, meleget adsz és megtisztítasz. Ma este tisztító erődre van szükségünk, hogy kiégyessük a sötétséget szívünkéből. Tűz, jöjj hozzám!

Shanee gyertyájának meggyújtásához szokás szerint nem kellett öngyújtó, a kanóc magától lángra lobbant, minket pedig körülölelt a kandalló tűzének biztonságot adó melege. Shaanee felé nyújtottam a serleget, ő pedig ivott belőle.

A tűz után a víz következett – vagyis Erin és a kék gyertya.

– Víz, tőled mindig tisztán távozunk, megszabadítasz minket a szennytől. Ma este azt kérem tőled, hogy szabadíts meg minket minden folttól, mely ránk tapadt. Víz, jöjj hozzám!

Erin felemelte a gyertyát, és esküszöm, hogy hallottam a tenger hullámverését, bőrömön pedig éreztem a harmat frissességét. Felemeltem a serleget. Erin ivott belőle, majd azt suttogetta:

– Sok szerencsét, Z!

Bólintottam, és határozott léptekkel Aphroditéhez mentem, aki sápadtan fogta a zöld gyertyát, mert tudta, hogy azonnal ki fog röpülni a kezéből, amint megpróbálom megidézni a földet.

– Hol van? – suttogettam alig mozgatva a számat.

Aphrodité idegesen megrántotta a vállát.

Behunytam a szemem, és imádkoztam. *Istennő, számítok a segítségedre. Vagy legalább arra, hogy nem engeded, hogy hülyét csináljak magamból. Remélem, valahogy meg tudsz menteni. Ezúttal is.*

Amikor kinyitottam a szemem, már tudtam, mit fogok csinálni. Nem számít, ha Stevie Rae nem jön el. Akkor is elmondom mindenkinek. Lesznek, akik bizonyítékok nélkül is hisznek majd nekem. Lesznek, akik nem. Majd meglátjuk, hogy alakul. Én mindenesetre tudom, hogy igazat mondok, és a barátaim is.

Ezért ahelyett, hogy megidéztem volna a földet, Aphroditére kacsintottam, és odasúgtam neki:

– Itt az idő.

Aztán megfordultam, és az értetlenül bámuló tömegre néztem.

– A következő elem, amelyet meg kell idéznem, a föld. Mindannyian tudjuk. De van egy kis probléma. Mindenki láthatta, hogy Nüx megajándékozta Aphroditét azzal a képességgel, hogy kapcsolatot tudjon teremteni a földdel. De ez a képesség csak átmenetileg volt az övé, Aphrodité ugyanis azért kapta, hogy őrizze meg a föld valódi képviselőjének, Stevie Rae-nek.

Ahogy kimondtam a nevét, a nagy tölgyfa sötétbe burkolódzó ágai megrázkódtak a fejünk felett, a következő pillanatban pedig egy kecses mozdulattal Stevie Rae huppant le a földre.

– A fenébe, Z, azt hittem, már sosem kerülök sorra – mondta. Aztán odalépett Aphroditéhez, és elvette a zöld gyertyát. – Köszí, hogy melegen tartottad a helyem.

– Örülök, hogy ideértél – üdvözölte Aphrodité, majd félreállt, hogy Stevie Rae a helyére tudjon lépni.

Stevie Rae elfoglalta a föld pozícióját, felém fordult, megrázta göndör, szőke fürtjeit, és rávigyorgott a tömegre. Arcán csak úgy ragyogtak indákat, madarakat és virágokat formázó vörös tetoválásai.

– Oké, most már megidézheted a földet.

HARMINCKETEDIK FEJEZET

Természetesen azonnal elszabadult a pokol. Erebosz Fiai üvöltve törtek utat maguknak a belső kör felé. A vámpírok döbbenetben kiabáltak, és esküszöm, még sikítani is hallottam valakit.

– Aj-jaj – suttogetta Stevie Rae. – Z, csinálj valamit!

Megpördültem, és szembefordultam Stevie Rae-vel. Nem volt idő bájolásra, ezért csak ennyit mondtam:

– Föld, jöjj hozzám!

Egy pillanatra pánikba estem, mert se nálam, se Stevie Rae-nél nem volt öngyújtó, de Aphrodité a tőle megszokott hidegvérrel előrehajolt, és meggyújtotta a gyertyát. A nyári mező

illata és hangjai azonnal körülvettek minket.

– Tessék, igyál belőle – emeltem fel a serleget, Stevie Rae pedig jókorát kortyolt belőle. Összevontam a szemöldökömet.

– Mi van? – suttogta. – Erik nagyon fincsi.

A szememet forgatva visszasiettem a kör közepére, ahol Erik állt, döbbsen bámulva Stevie Rae-t. Felemeltem az egyik karomat.

– Szellem! Jöjj hozzám – mondtam mindenféle bevezetés nélkül. Éreztem, ahogy a lelkem ugrik egyet örömeiben, majd elvettem az odakészített öngyújtóját Nüx asztaláról, és meggyújtottam vele a lila gyertyát, amely ott várt rám. Azután én is jó alaposan meghúztam a vérrel ízesített bort.

Micsoda fantasztikus íze volt! Stevie Rae jól mondta, Erik valóban fincsi volt, bár ezt már amúgy is tudtam. A bortól, a vértől és a szellemtől megittasulva körülnéztem. Nagyon büszke voltam a barátaimra. Egy tapodtat sem mozdultak a helyükről, fogták a gyertyájukat, és állták a sarat, nem engedték, hogy bárki is megtörje a kört. Körüljártam a csillogó fénycsíkot, amely összekötötte az elemeket, aztán felemeltem a hangom, hogy túlkiabáljam az éktelen ricsajt.

– Éjszaka Háza, figyelj rám! – Mindenki elnémult, amikor meghallották, hogy az Istennő megsokszorozta hangom erejét. Majdnem én is elnémultam, annyira meglepett a dolog. Azután megköszörültem a torkom, és újult erővel folytattam. Ezúttal nem volt szükségem az Istennő támogatására ahhoz, hogy érteni lehessen, amit mondok. – Stevie Rae nem halt meg. Keresztülment egy másfajta Átváltozáson. Nem volt könnyű neki, és közben majdnem elveszítette emberi mivoltát, de végül sikerült, és egy újfajta vámpír lett belőle. – Lassan haladtam körbe, és próbáltam minél több vámpírral és vámpírjelölttel szemkontaktust teremteni. – Nüx nem fordított hátat neki. Mindenki láthatja, hogy még mindig képes kapcsolatba lépni a földdel, és ezt az ajándékot Nüxtől kapta.

– Nem értem. Ez a gyermek vámpírjelölt volt, aztán meghalt, majd feltámadt? – lépett elő Shekinah a tömegből. Megállt közvetlenül Stevie Rae mellett, és alaposan megbámulta.

Válaszolni akartam, de Stevie Rae megelőzött.

– Igen, asszonyom. Meghaltam. Aztán visszatértem, de nagyon megváltoztam. Teljesen kivetkőztem magamból, vagyis majdnem teljesen, de Zoey, Damien, Shaunee, Erin és főleg Aphrodité segítettek visszatalálni önmagamhoz, és amikor ez sikerült, rájöttem, hogy Átváltoztam. Újfajta vámpír lett belőlem. – Azzal gyönyörű vörös tetoválásaira mutatott.

Aphrodité előrelépett, átszakítva a csillogó ezüsfonalat, amely egybefonta a kört. Arra számítottam, hogy egy láthatatlan erő elhajítja vagy valami más borzalmas dolog történik vele, de az ezüsfonál átengedte, és hagyta, hogy odajöjjön hozzám. Amikor megállt mellettem, láttam, hogy alakját ugyanolyan ezüsfény övezi, mint amilyen a kört összetartó fénycsík.

– Amikor Stevie Rae átváltozott, én is átváltoztam valami mássá. – Aphrodité felemelte a kezét, és egy gyors mozdulattal letörölte a zafírkék félholdat a homlokáról. Hallottam, hogy többen felkiáltanak meglepetésükben. – Nüx emberré változtatott, de újfajta ember lettem, mint ahogy Stevie Rae is újfajta vámpír. Ember vagyok, akin Nüx áldása van, és továbbra is megmaradtak azok a látomásaim, amelyekkel Nüx még vámpírjelöltként ajándékozott meg. Az Istennő nem fordított nekem hátat. – Aphrodité büszkén felemelte a fejét, és szembenézett az Éjszaka Házával, mintha azt várná, hogy van-e valaki, aki rosszat mer mondani rá.

– Szóval létrejött egy újfajta vámpír és egy újfajta ember – mondtam. Stevie Rae-re pillantottam, mire elvigyorodott, és sokat sejtetően bólintott. – Valamint egy újfajta vámpírjelölt.

Ahogy ezt kimondtam, az öreg tölgyfáról záporozni kezdtek lefelé a vámpírjelöltek. Elhatároztam, hogy később majd megkérdezem Stevie Rae-től, hogy tudtak annyian elrejtőzni odafent, mert voltak vagy tízen. Felismertem köztük Vénuszt, Aphrodité egykori szobatársát, és

egy pillanatra eltűnődtem, vajon beszéltek-e egymással azóta. Ott volt az az ellenszenves Elliot is, akit továbbra sem kedveltem. Mindannyian a körön belül álltak, nem messze Stevie Rae-től, és meglehetősen idegesnek tűntek. A vérvörös félhold szinte világított a homlokukon.

Hallottam, ahogy a körön kívül állók felkiáltanak, és a nevükön szólítják a vörös vámpírjelölteket, akikben egykori barátaikat és szobatársaikat ismerték fel. Együtt éreztem velük. Tudtam, milyen az, amikor azt hiszi valaki, hogy a barátja meghalt, aztán egy szép napon szembejön vele az utcán.

– Ők nem halottak – mondtam határozottan. – Újfajta vámpírjelöltek – egy új nép. De a mi népünk tagjai, és itt az ideje, hogy megtaláljuk a helyüket, és kiderítsük, Nüxnek mi a szándéka velük.

– Hazugság! – üvöltötte valaki olyan hangerővel, hogy azt hittem, beszakad tőle a dobhártyám. Morajlás hallatszott, majd a kör déli részén szétnyílt a tömeg, hogy utat engedjen Neferetnek.

Úgy festett, mint egy bosszúálló istennő, és még nekem is elakadt a lélegzetem nyers szépsége láttán. A káprázatos, fekete selyemruha, amely fedetlenül hagyta hófehér vállát, úgy simult tökéletes alakjára, mintha ráöntötték volna. Dús, vörösesbarna haja sűrű hullámokban omlott a derekára. Zöld szeme fenyegetően villogott, ajka pedig vörös volt, mint a frissen ontott vér.

– Azt kéred tőlünk, hogy fogadjuk el a természet perverzióját az Istennő akarataként? – kérdezte mély, csodálatosan zengő hangján. – Azok a teremtmények egyszer már meghaltak. Meg kellene ölni őket még egyszer.

Fellobbant bennem a harag, és hirtelen mintha elfűjták volna megilletődöttségemet.

– Nagyon is jól ismeri azokat a *teremtményeket* – fordultam szembe Neferettel. Lehet, hogy nem voltam olyan képzett szónok és olyan lenyűgözően gyönyörű, mint ő, de igazat mondtam, és az Istennő is az én oldalamon állt. – Maga próbálta meg felhasználni őket. Maga tartotta bezárva valamennyiüket, míg Nüx rajtunk keresztül meg nem gyógyította őket.

Neferet szeme döbbenetesen elkerekedett.

– Azzal vádolsz, hogy én hívtam életre ezeket a szörnyetegeket?

– Hé, nem vagyunk szörnyetegek! – szólalt meg mögülem Stevie Rae.

– Hallgass, bestia! – rivallt rá Neferet. – Ami sok, az sok! – Megfordult, és végighordozta tekintetét a döbbenet tömegén. – Ma este Zoey és a barátai újabb szörnyeteget hívtak vissza a halálból. – Lehajolt, felemelt valamit a lába elől, és behajította a körbe: Jack táskája volt az. Ahogy földet ért, kiesett belőle a monitor és a pesztra-kamera (amelynek a hullaházban kellett volna lennie gondosan elrejtve). Neferet szeme addig pásztázta az egybegyűlteket, míg meg nem találta, akit keresett. – Jack! Tagadod, hogy Zoey vett rá, hogy helyezd el ezt a szerkezetet a hullaházban, ahol a nemrég elhunyt James Stark holtteste van, mert így akart tudomást szerezni róla, mikor teljesül be gonosz varázslata, amellyel feltámasztja?

– Nem. Vagyis igen. De ez nem így volt – nyögte Jack. A mellette álló Hercegnő panaszosan nyüszíteni kezdett.

– Hagyja békén! – kiáltott Damien Neferetre.

Neferet felé fordult.

– Még mindig hagyod, hogy az orrodnál fogva vezessen? Inkább őt választod Nüx helyett?

Mielőtt kinyithattam volna a számat, Aphrodité szólalt meg mellettem.

– Hé, Neferet! Hová tűnt az Istennő jele a nyakából?

Neferet Damienről Aphroditére pillantott, és összeszűkül a szeme a gyűlölettől. De most már mindenki Neferetet nézte, és látták, hogy Aphroditének igaza van – Neferet káprázatos, fekete ruhájáról hiányzott Nüx jele. De mintha valami lógott volna a nyakában.

Egy nyakék, amelyet soha nem láttam még korábban. Pislogtam egy párat, mert nem akartam

hinni a szememnek, de sajnos nem tévedtem. Aranyláncon ónixból faragott nagy, fekete hollószárnyak lógtak a mellkasán.

– Mi az ott? – kérdeztem.

Neferet keze önkéntelenül is megsimogatta a két melle között himbálózó fekete szárnyakat.

– Nüx hitvesének, Erebosznak a szárnyai.

– Ööö, már elnézést, de az nem ilyen – mondta Damien. – Erebosz szárnya arany színű, és nem fekete. Ezt maga mondta vámpírszociológia-órán.

– Elég az ostoba fecsegésből – csattant fel Neferet. – Ideje véget vetni ennek az ostoba színjátéknak.

– Ebben kivételesen egyetértünk – feleltem.

Tekintetemmel Shekinah-t kerestem a tömegben, amikor Neferet oldalra lépett, és ujját behajlítva egy árnyalak felé intett, amely lassan kibontakozott mögötte a sötétből.

– Gyere, és mutasd magad, hadd lássa mindenki, miféle szörnyet hoztak létre ma este!

Hercegnő fájdalmas vonyítása örökre egybeforrta agyamban azzal a pillanattal, amikor megláttam az új Starkot. Úgy lépkedett, mint egy kísértet. Bőre halottsápadt volt, szeme vérvörösen izzott. A homlokán lévő félhold neki is vörös volt, mint a körön belül álló vámpírjelölteknek, de valahogy mégis különbözött tőlük. Az új Stark megállt Neferet mellett, tekintete eszelősen csillogott. Émelyegni kezdtem, ahogy ránéztem.

– Stark! – Hangosan és erősen akartam kiáltani a nevét, de ami elhagyta a torkomat, az csak egy elhaló suttogás volt.

Stark így is meghallotta, és felém fordította az arcát. A vérvörös izzás mintha elhalványult volna a szemében, és egy pillanatra újra az a fiú állt előttem, akit annyira megkedveltem.

– Zzzzzzoey... – Inkább hörögte, mint mondta a nevemet, mégis azonnal reménykedni kezdtem.

Tettem felé egy tétova lépést.

– Igen, Stark, én vagyok az – mondtam, és próbáltam visszatartani a könnyeimet.

– Mondtam, hogy vissszajövök érted – sziszegte.

Könnyes szemmel, mosolyogva közeledtem hozzá, ahogy ott állt a kör szélén. Már nyitottam a számat, hogy azt mondjam, minden rendben lesz, vagy majdcsak kitalálunk valamit, amikor Aphrodité hirtelen mellettem termett. Megragadta a csuklómat, és visszarántott a kör közepe felé.

– Ne menj oda – suttogta. – Neferet csapdába csal.

Le akartam rázni magamról, különösen akkor, mikor meghallottam Shekinah hangját a kör másik oldaláról.

– Borzalmas, ami ezzel a gyermekkel történt. Zoey, azonnal zárd be a kört! Vigyük be a vámpírjelölteket, és vegyük fel a kapcsolatot Nüx Tanácsával, ők tudni fogják, mi a teendő.

Éreztem, hogy a vörös vámpírjelöltek nyugtalanul fészkelődnek a hátam mögött. Hátat fordítottam Starknak, és Stevie Rae-re néztem.

– Semmi baj. Ez Shekinah. Ő tudja, mi a különbség hazugság és igazság között.

– Én is tudom, mi a különbség hazugság és igazság között, és jobban tudom, mi a teendő, mint valami távoli tanács – hallottam Neferet hangját, mire felé fordultam.

– Lebuktál! – kiáltottam teljesen kikelve magamból. – Nem én tettem ezt Starkkal és a többi vörös vámpírjelölttel! Te voltál, és most meglakolsz érte!

Neferet szája gúnyos mosolyra húzódott.

– Akkor a szörnyeteg vajon miért a te nevedet ismételteti?

– Zzzzzzoey – hörögte ismét Stark.

Rámertedtem, megpróbáltam felfedezni eltorzult arcában a fiút, akit ismerek.

– Stark, annyira sajnálom, ami veled történt.

– Zoey Redbird! – rivallt rám Shekinah. – Azonnal zárd be a kört! Ki kell vizsgálnunk a történeteket. Ezt a szerencsétlen vámpírjelöltet pedig majd én veszem a gondjaimba.

Valami miatt Shekinah szavai hallatán Neferet nevetni kezdett.

– Nem tetszik ez nekem – mondta Aphrodité, és magával húzott, vissza a kör közepe felé.

– Nekem sem – tette hozzá Stevie Rae a kör legészakibb pontjáról.

– Ne zárd be a kört – kérte Aphrodité.

Hirtelen meghallottam Neferet hangját. Mintha mellettem állva súgta volna a fülembe: *Ha nem zárod be a kört, bűnösnek fogsz látszani. Ha bezárod, sebezhetővé válsz. Melyiket választod?*

Farkasszemet néztem a körön kívül álló Neferettel.

– A kör hatalmát és az igazságot választom – mondtam hangosan.

Neferet győzedelmesen rám mosolygott, majd Starkhoz fordult.

– Vedd célba a földerőt, és ontsd ki a vérét! – utasította Neferet. Láttam, hogy Stark habozik, mint aki vívódik, hogy mit tegyen. – Tedd, amit parancsoltam, és teljesítem leghőbb vágyadat – suttogta Neferet Stark fülébe, de le tudtam olvasni rubinvörös ajkairól. Szavai azonnal hatottak. Stark szeme felizzott, egy kobra gyorsaságával felemelte a kezében tartott íjat, amelyet addig észre sem vettem, rátett egy nyílveesszöt, és lőtt. A nyíl gyilkos hussanással szelte át a levegőt, és olyan erővel találta el Stevie Rae-t, hogy egészen a nyíl végén található fekete tollakig befefürödött a mellkasába.

Stevie Rae felnyögött, és a földre zuhant. Sikítva rohantam oda hozzá. Hallottam, amint Aphrodité rákiált Damienre meg az Ikrekre, nehogy megbontsák a kört, és némán hálát adtam Nüxnek a hidegvéréért. Térdre vettem magam Stevie Rae mellett. Zihálva vette a levegőt, látszott, hogy komoly fájdalmai vannak. A feje oldalra csuklott.

– Stevie Rae! Ó, Istenő, kérlek, ne! Stevie Rae!

Lassan felemelte a fejét, és rám nézett. Patakozott a vér a melléből, sosem gondoltam volna, hogy ennyi vére lehet valakinek. Teljesen átáztatta a nagy tölgy gyökereitől hepehupás talajt. Megbabonázva meredtem a vérré. Nem édes, ínycsiklandó illata volt rám ilyen hatással, hanem a látvány. Úgy nézett ki, mintha maga a föld vérezne.

Hátrapillantottam a vállam felett Neferetre, akinek diadalmas mosoly ragyogott az arcán. Stark mellette térdelt, és engem nézett. A szeme már nem volt vörös, saját tettétől elborzadva meredt rám.

– Neferet – kiáltottam. – Te vagy a szörnyeteg, nem Stevie Rae!

Mostantól nem Neferet a nevem. Ma éjszakától szólíts Tsi Sgili királynőnek! Ismét olyan tisztán hallottam a szavait, mintha közvetlen közletről súgta volna a fülembe őket.

– Nem! – üvöltöttem fel, és a következő pillanatban a feje tetejére állt a világ.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

A Stevie Rae vérével átitatott föld remegni, hullámozni kezdett a talpam alatt, mintha a szilárd talaj hirtelen vízzé változott volna. A rémült kiáltások mellett ismét meghallottam Aphrodité határozott hangját – ugyanolyan higgadtan utasította Damien és az Ikreket, mint ahogy divattanácsokat szokott osztogatni.

– Gyertek közelebb, de ne bontsátok meg a kört!

– Zoey – suttogta Stevie Rae. Fájdalom tükröződött a szemében, ahogy rám nézett. – Hallgass Aphroditére! Ne hagyd, hogy megtörjön a kör! Akármi is történjék.

– De te...

– Nem! Nem haldoklom. Csak a véretem akarta, nem az életemet. Ne bontsátok meg a kört! – Bólintottam, és felálltam. Erik és Vénusz voltak a legközelebb hozzám.

– Fogjátok közre Stevie Rae-t! Emeljétek fel! Segítsetek neki, hogy fogni tudja a gyertyát. Nem alhat el a lángja, mert az megbontaná a kört.

Vénusz reszketve bólintott, majd odalépett Stevie Rae-hez. Erik falféher arccal bámult rám.

– Döntened kell – mondtam. – Vagy velünk tartasz, vagy Neferettel.

– Már döntöttem akkor, amikor önként jelentkeztem a hitvesed szerepére – felelte habozás nélkül. – Veled tartok. – Azzal megfordult, és segített Vénusznak felemelni Stevie Rae-t.

A hullámzó talajon botladozva Nüx asztalához mentem, és az utolsó pillanatban kaptam el a szellem lila gyertyáját, mielőtt lebecskázhatott volna róla. Szerencsére nem aludt el a lángja. Magamhoz szorítottam, majd Damien és az Ikrék felé fordultam. Követték Aphrodité higgadt utasításait, és a körön kívül uralkodó káosszal nem törődve, lassan csökkentették a kör kerületét, míg végül már csak akkora hely maradt az ezüst fonálgyűrű belsejében, ahol Damien, az Ikrék, Aphrodité, Erik, a vörös vámpírjelöltek, Stevie Rae és én elfértünk.

– Menjünk távolabb a fától – mondta Aphrodité. – Mindannyian, de a kört ne bontsuk meg! El kell jutnunk a rejtekajtóig. Indulás!

Aphroditére néztem, mire ő komolyan bólintott.

– Tudom, mi fog történni, és abban nem lesz sok köszönet.

– Akkor tűnjünk el innét – feleltem.

Apró léptekkel haladtunk a kiszámíthatatlanul változó talajon. Minden idegszálunkkal Stevie Rae-re és a gyertyákra koncentráltunk, mert mindennél fontosabbnak tűnt, hogy a kör sértetlen maradjon. Azt hittem, a vámpírok és a vámpírjelöltek majd utunkat állják. Azt hittem, legalább Shekinah szól hozzánk néhány szót, de úgy tűnt, mintha a kör a béke szigetévé vált volna a világban hirtelen eluralkodó pánik és káosz közepette. Lassan távolodtunk a fától, és a fal mellett haladva fokozatosan közeledtünk a rejtekajtóhoz. Éppen azt figyeltem, hogy a fű a lábunk alatt simább lett, és már nem csillogott Stevie Rae véréből, amikor meghallottam Neferet borzalmas kacaját.

A tölgyfa egy szörnyű roppanással kettétört. Hátrafelé mentem, Stevie Rae-t támogatva, ezért tisztán láttam, mikor a fa szétnyílt. A kettéhasadt tölgy mélyéből előbújt valami. Először csak a hatalmas, fekete szárnyat láttam, amely teljesen eltakarta a testét. Aztán kilépett a fa romjai közül, és kiterjesztette éjszínű szárnyait.

– Uramisten! – kiáltottam fel, amikor végre megpillantottam Kalonát. Soha életemben nem láttam még nála gyönyörűbb teremtményt. Bőre sima volt és hibátlan, árnyalata a lemenő nap fényét idézte. Haja ugyanolyan éjfékete volt, mint a szárnya, és a vállát verdeste, mint valami ókori harcosnak. Az arca – hogy is lehetne leírni egy ilyen gyönyörű arcot? Mintha egy szobor kelt volna életre, és a legszebb halandó is csak hitvány karikatúrájának tűnt mellette. Borostyánszín tekintete úgy csillogott, mint az arany. Hirtelen azon kaptam magam, hogy sosem akarom levenni róla a szemem. Éreztem, hogy engem hív a tekintete... Kalona engem hív...

Megálltam, és esküszöm, csak egy hajszál választott el tőle, hogy megbontsam a kört, odarohanjak hozzá, és a lábai elé vessem magam. De akkor felemelte csodálatos karját, és mély, hatalomtól zengő hangon így szólt:

– Ébredjétek, gyermekeim!

Hollómások özönlöttek elő a lyukból, és elborították az eget. Csak torz testük látványa és a rajtam eluralkodó páni félelem törte meg a Kalona szépsége okozta varázst. A Hollómások rikoztozva keringtek apjuk körül, aki kacagva emelte magasabbra karjait, hogy szárnyával meg tudja simogatni őket.

– El kell tűnnünk innen! – suttogta Aphrodité.

– Igen, minél előbb! Siessünk! – mondtam teljesen magamhoz térve. A föld már nem remegett, és sikerült meggyorsítanunk a lépteinket. Még mindig hátrafelé haladtam, ezért elborzadva láttam, amint Neferet odalép a frissen megszabadított angyalhoz. Megállt előtte, és földig hajolva üdvözölte.

Kalona királyi módon biccentett a fejével, és szemében máris megcsillant a vágy, ahogy ránézett.

– Királynőm – mondta.

– Hitvesem – felelte Neferet, majd szembefordult a tömeggel, amely abbahagyta a rémült sikoltozást, és lenyűgözve bámult Kalonára.

– Íme Erebosz, aki végre eljött hozzánk a földre! – jelentette be Neferet. – Hajtsatok fejet Nüx hitvese és új urunk előtt!

A tömegből sokan, főleg a vámpírjelöltek azonnal térdre vetették magukat. Starkot kerestem a tekintetemmel, de sehol sem láttam. Shekinah-t viszont igen, aki határozott léptekkel kerülgette a térdeplő vámpírjelölteket. Az arckifejezése komor volt és feszült. Ahogy közeledett a tölgyfa maradványaihoz, több harcos is csatlakozott hozzá Erebosz Fiai közül. Azt nem tudtam eldönteni, hogy vajon ők is Kalonát akarják kérdőre vonni, mint Shekinah, vagy éppen Kalonát akarják megvédeni a Főpapnőtől. Mielőtt azonban Shekinah átverekedte volna magát a tömegen, és szentől szembe került volna a bukott angyallal, Neferet felemelte a kezét, és tett egy alig látható mozdulatot a csuklójával. A mozdulat olyan apró és jelentéktelen volt, hogy ha nem Neferetet figyelem, észre sem vettem volna.

Shekinah szeme elkerekedett, aztán felnyögött, a torkához kapott, és összeesett. Erebosz Fiai odaseregletek köré.

Ez volt az a pillanat, amikor elővettem a mobilomat a zsebemből, és feltárcsáztam Mary Angela nővér számát.

– Zoey? – Az első csörgésre felvette.

– Menjenek onnét! Most azonnal! – mondtam.

– Értem – felelte nyugodt hangon.

– Nagyit is vigye magával! Ugye elviszi?

– Természetesen elviszem. Vigyázz magadra és a barátaidra! Én gondoskodom a nagymamádról.

– Amint tudok, telefonálok újra – mondtam köszönés helyett, majd összecsuktam a telefonomat.

Amikor felemeltem a tekintetem, láttam, hogy Neferet minket néz.

– Itt vagyunk! – kiáltotta Aphrodité. – Nyissátok már ki azt a rohadt ajtót!

– Már nyitva van – mondta egy ismerős hang. Hátrafordultam. Dáriusz állt a nyitott rejtekajtó mellett, amely teljesen belesimult a kőfalba. Legnagyobb megkönnyebbülésemre a harcos mellett Jacket pillantottam meg Hercegnővel az oldalán. Jack tágra nyílt szemekkel meredt maga elé.

– Ha velünk tartasz, akkor ellenük vagy – figyelmeztettem Dáriuszt, és állammal az Éjszaka Háza meg Erebosz Fiai felé intettem, akiknek eszük ágában sem volt szembeszállni Kalonával.

– Már döntöttem – felelte a harcos.

– Nem mehetnének már? Neferet minket néz! – sürgetett Jack.

– Zoey! Időt kell nyernünk valahogy – mondta sürgetően Aphrodité. – Hívd az elemeket, mindegyiket! Rejtsenek el minket.

Bólintottam, behunytam a szemem, és összpontosítottam. Közben fél füllel hallottam, ahogy Aphrodité irányítja a vörös vámpírjelölteket, hogy maradjanak közel egymáshoz, és ne lépjenek ki a körből, bár az már egyáltalán nem volt kör alakú, ahogy átréseltük magunkat a rejtekajtón.

De én csak részben voltam ott. A másik felem eközben utasította a szelet, a tüzet, a vizet, a földet és a szellemet, hogy takarjon el, védjen meg minket, és rejtse el Neferet szeme elől. Ahogy sietve engedelmeskedtek nekem, hirtelen nagyon kimerültnék éreztem magam. Annyira elhagyott az erőm, mint korábban még soha. Persze nem véletlenül, hiszen korábban soha nem adtam még ilyen komoly munkát egyszerre mind az öt elemnek – mintha az agyam, az akaraterőm megpróbált volna végigsprintelni egy maratont.

Összeszorítottam a fogam, és folytattam. Az elemek körülrajzottak minket. Hallottam a szelet, és éreztem az óceán sós illatát, ahogy egy erőteljes szellőkés sűrű ködbe burkolta kis csapatunkat. Hirtelen elfelhősödött az ég, mennydörgés rázta meg az éjszakát, majd villám csapott egy fába alig néhány méterre tőlünk. A fa kiterjedése a többszörösére nőtt, mivel a föld megnagyobbította, így fedezve a menekülésünket. Az egyik vörös vámpírjelölt visszajött értem, hogy átvezessen a rejtekajtón, és ahogy kinyitottam a szemem, láttam, micsoda zűrzavart okoztak az elemek. És a legnagyobb káosz kellős közepén váratlanul egy macska nyivákolása ütötte meg a fületem. A rejtekajtó túloldalán Nala ült a földön egy csapat macska élén, köztük a rettenetes és borzasztóan zilált külsejű Démonával, illetve az Ikrek utálatos Belzebubjával.

Vettem még egy utolsó pillantást az őrjöngő Neferetre, aki szemmel láthatóan nem akarta elhinni, hogy mégis sikerült kicsúsznunk a kezei közül. Aztán a rejtekajtó becsukódott, és kizárt minket az Éjszaka Házából.

– Oké, pofozzuk helyre a kört! Ikrek! Túl közel vagytok egymáshoz, így féloldalas az egész. Macskák! Csend legyen! Ne fújjatok már Hercegnőre! Erre most nincs időnk. – Aphrodité úgy parancsolgatott, mint egy kiképzőtiszt.

– Az alagutakba – szólalt meg Stevie Rae erőtlen hangon.

Ránéztem. Nem tudott megállni a lábán. Erik tartotta a karjában, mint egy csecsemőt, vigyázva, hogy ne érjen hozzá a hátából kiálló nyílveszőhöz. Stevie Rae arca – vörös tetoválásaitól eltekintve – falfehér volt.

– El kell mennünk az alagutakba. Ott majd biztonságban leszünk – mondta.

– Stevie Rae-nek igaza van. Kalona oda nem jön utánunk, és most már Neferet sem – helyeselt Aphrodité.

– Miféle alagutak? – kérdezte Dáriusz.

– A város alatt van egy alagútrendszer, még az alkoholtilalom idején építették. A bejárata a régi vasútállomás épületében van, belvárosban – feleltem.

– Az legalább öt kilométerre van ide, és közben keresztül kell mennünk a városon – mondta Dáriusz. – Hogy fogunk eljutni od...?

De nem tudta befejezni, mert hirtelen szörnyű sikolyok hallatszottak mindenfelől. Az égen fényes tűzlabdák nyíltak, mint megannyi halálos virág.

– Mik ezek? – kérdezte Jack, és rémülten közelebb húzódott Damienhez.

– A Hollómások. Visszakapták a testüket, és most éhesek. Emberekre vadásznak – mondta Aphrodité.

– És tudják használni a tüzet? – kérdezte Shaunee felháborodva.

– Igen.

– Majd adok én nekik! – fortyant fel Shaunee, és felemelte a karját. Éreztem, hogy azonnal felforrósodik körülöttünk a levegő.

– Ne! – kiáltott rá Aphrodité. – Ne hívd fel ránk a figyelmet! Most ne! Ha megteszed, nekünk végünk.

– Ezt is láttad előre? – kérdeztem.

Aphrodité bólintott.

– Ezt és még mást is. Aki nem bújik el a föld alá, az mind a zsákmányukká válik.

– Akkor menjünk az alagutakba – mondtam.

– De hogyan? – kérdezte az egyik vörös vámpírjelölt, akinek nem tudtam a nevét. A hangja fiatal volt és rémült.

Megpróbáltam összeszedni magam, pedig már így is teljesen ki voltam merülve attól, hogy mind az öt elemet igénybe kellett vennem. Nem akartam, hogy a többiek megsejtsék, milyen közel állok ahhoz, hogy elájuljak. Azt kellett hinniük, hogy erős vagyok, és közben tartom a dolgokat. Vettem egy mély lélegzetet.

– Ne aggódjatok! Tudom, hogy juthatunk el oda anélkül, hogy észrevennének. Csináltam már ilyet máskor is. – Fáradtan rámosolyogtam Stevie Rae-re. – *Csináltunk* már ilyet máskor is. – Aphroditére vándorolt a tekintetem. – Nem igaz?

Stevie Rae nagy nehezen bólintott.

– De, persze hogy csináltunk – felelte Aphrodité.

– Szóval mi a terv? – kérdezte Dáriusz.

– Igen, halljuk – mondta Erin.

– Dettó. Kezd elegendő lenni abból, hogy egymáshoz simulunk, mint a heringek – motyogta Shaunee, aki láthatóan még mindig dühös volt amiatt, hogy nem harcolhatott tüzzel a tűz ellen.

– A terv a következő: köddé válunk és árnyakká, éjszakává és sötétséggé. Nem létezőnk. Senki nem lát minket. Eggyé válunk az éj sötétjével. – Miközben magyaráztam, éreztem, ahogy az ismerős borzongás átjárja a testem. Láttam, ahogy a vörös vámpírjelölteknek elakad a lélegzetük a döbbenettől, és tudtam, hogy rám nézve már csak egy sötét, ködös foltot látnak. Azon tűnődtem, milyen különös, hogy most, ilyen halálosan fáradtan, sokkal könnyebb beleolvadnom az éjszakába... olyan érzés volt, mintha így eltűnhetnék, és végre elalhatnék...

– Zoey! – Erik hangja rántott vissza a veszélyes önkívületi állapotból.

– Oké, jól vagyok! – mondtam gyorsan. – Most pedig tegyétek, amit mondok! Koncentráljatok! Semmivel sem bonyolultabb, mint amikor kiszöktök pasizni az Éjszaka Házából vagy valami sulin kívüli szertartásra mentek, csak összpontosítsatok még jobban! Meg tudjátok csinálni. Köd és árnyék vagytok. Senki sem lát titeket. Senki sem hall titeket. Csak az éjszaka létezik, és ti annak vagytok a része.

Figyeltem, ahogy a kis csoport vibrálni kezd, majd szép lassan eltűnik. Nem sikerült tökéletesen a mutatvány, Hercegnő ugyanis még mindig egy nagy, szőke labrador volt – a macskákhoz hasonlóan ő sem tudott beleolvadni az éjszakába –, de Jack, aki hozzá legközelebb állt, alig volt több egy sötét árnyal.

– Most pedig indulás! Maradjunk együtt! Fogjátok meg egymás kezét! Ne hagyjátok, hogy bármi is megzavarja a koncentrációtokat! Dáriusz, mutasd az utat!

Keresztülvágtunk a városon, amely maga volt a valóra vált rémálom. Később eltűnődtem, hogyan sikerült élve megúsznunk, de amint megfogalmaztam magamban a kérdést, azonnal tudtam is rá a választ. Azért úsztuk meg, mert Nüx velünk volt. Ő vezetett minket. Az ő árnyékában haladtunk. Hatalma mögé rejtőzve eggyé váltunk az éjszakával, az éjszaka többi része pedig pokollá.

A Hollómások mindenhol ott voltak. Szilveszter éjszaka volt, nem sokkal éjfél után, ezért a szörnyeknek nem volt nehéz dolguk.

Kedvükre lakmározhattak a becsípett, ünneplő emberekből, akik százsámra özönlöttek ki a klubokból, éttermekből és gyönyörű, régi házakból, mert meghallották a túlvilági tüzek pukkanását, és azt hitték, tűzijáték hangját hallják. Borzongva gondoltam bele, vajon hányan voltak közülük, akik felnéztek az égre, és az utolsó dolog, amit ebben az életben láttak, az egy emberszemű szörnyeteg vérvörös tekintete volt.

Még félúton sem jártunk, nagyjából a Cincinnati és a Tizenharmadik sarkán, amikor

meghallottam az első szirénákat és lövéseket. Komoran elmosolyodtam. Oklahomában voltunk, ahol az emberek imádnak lövöldözni. Errefelé mindenki büszkén és buzgón gyakorolja a fegyverviseléshez való alkotmányos jogát. Fogalmam sem volt, hogy a modern lőfegyverek vajon kárt tudnak-e tenni a mágia szülte szörnyekben, de tudtam, hogy hamarosan úgyis kiderül.

Egy háztömbnyire az elhagyatott vasútállomástól elkezdett esni az eső. Hideg, nyirkos, csontig hatoló eső volt, de segített elrejtőzni a kíváncsi szemek elől – mind az emberek, mind a Hollómások szeme elől.

Egy megtévesztően masszívnak látszó vasrácsot kinyitva lesiettünk a tulsai vasútállomás és raktár alagsorába. Amikor végre körülölelt minket a lenti sötétség, megkönnyebbülten felsóhajtottunk.

– Oké, most már bezárhatjuk a kört.

– Köszönöm, szellem, távozhatsz – kezdtem, majd Stevie Rae-hez fordultam, akit Erik még mindig a karjában tartott. – Hálával tartozom neked, föld, most utadra engedlek. – Erin volt a következő, rámosolyogtam a sötétben. – Víz, sokat tettél ma értünk. Távozhatsz te is. – Balra fordultam, és Shaunee szemébe néztem. – Köszönöm, tűz, elengedlek. – Majd ismét balra fordulva bezártam a kört. – Szél, mint mindig most is hálás vagyok a segítségédért. Távozhatsz. – És egy kis pukkanás és sercegés kíséretében az ezüstfonál, amely összekötött és megmentett minket, eltűnt.

Fogcsikorgatva küzdöttem a kimerültség ellen, és valószínűleg el is estem volna, ha Dáriusz nem kapja el a könyökömet.

– Menjünk le! Itt még nem vagyunk biztonságban – mondta Aphrodité.

Mindannyian elmentünk az alagsor végébe, ahol egy csatornanyíláson keresztül lehetett lejutni a kiterjedt alagúrendszerbe. Szürreális élmény volt visszatérni ezekbe a járatokba. Amikor legutóbb itt jártam, kint hóvihár tombolt. Heath életét akartam megmenteni Stevie Rae-től és azoktól a vörös vámpírelőlektől, akiknek most küzdöttem az életéért.

Heath!

– Gyere, Zoey – mondta Erik, amikor látta, hogy megtorpanok. Stevie Rae-t átengedte Dáriusznak, így mi ketten maradtunk a sor végére. Rajtunk kívül már mindenki a föld alatt volt.

– El kell még intéznem két telefont. Odalent nincs térerő.

– Akkor siess – mondta. – Szólok nekik, hogy mindjárt jössz.

– Kösz. – Bágyadtan elmosolyodtam. – Sietek.

Kurtán bólintott, majd lemászott a mélybe vezető acéllétrán.

Meglepődtem, amikor Heath az első csörgésre felvette.

– Mit akarsz, Zoey?

– Figyelj rám, Heath! Nincs sok időm. Kiszabadult valami rettenetes az Éjszaka Házából. Valami nagyon gonosz. Nem tudom, meddig fog tartani, mert egyelőre fogalmam sincs, hogyan állítsam meg. De az egyetlen hely, ahol biztonságban lehetsz, az a föld alatt van. Az a valami nem szeret lemenni a föld alá. Érted, amit mondok?

– Igen.

– Hiszel nekem?

– Igen – felelte habozás nélkül.

Megkönnyebbülten felsóhajtottam.

– Akkor fogd a családod és mindenki mást, aki fontos neked, és bújjatok el a föld alá! A nagypapád háza alatt van egy nagy pince, ugye?

– Igen, oda elbújhatunk.

– Jól van, amint tudlak, hívlak újra.

– Zoey, te biztonságban vagy?

Megdobbant a szívem.

– Igen.

– Hol?

– A régi alagutakban, a vasútállomás alatt – feleltem.

– De az veszélyes!

– Nem... már nem az. Ne aggódj! Csak tedd, amit mondtam, oké?

– Oké.

Gyorsan letettem, mielőtt valami olyat mondunk, amit mindketten megbánhattunk volna. Azután felhívtam a másik számot is. Anyám nem vette fel. Az ötödik csörgés után bekapcsolt a hangposta:

– Ez itt a Heffer-lakás. Szeretjük és féljük az Urat, és áldott napot kívánunk Önnek. Kérjük, hagyjon üzenetet. Ámen!

A szememet forgattam, és a sípszó után beszélni kezdtem:

– Anya, azt fogod hinni, hogy elszabadult a Sátán, és most az egyszer majdnem igazad lesz. Ez a valami nagyon gonosz, és csak úgy menekülhetsz meg előle, ha a föld alá bújsz. Mondjuk egy pincébe vagy barlangba. Szóval rejtőzz el a templom alagsorába, és maradj ott. Oké? Szeretlek, anya, nagyiról már gondoskodtam, ő egy... – Az üzenetrögzítő kikapcsolt. Felsőhajtottam, és azt reméltem, hogy most kivételesen hallgatni fog rám. Azután követtem a többieket le az alagútba.

A csoport a lejárát közelében várt rám. Fényeket láttam villódzni az alagút végén, amely sötétben és fenyegetően tátongott előttünk.

– Előreküldtem a vörös vámpírjelölteket lámpákért meg egyéb cuccokért – mondta Aphrodité, majd Stevie Rae-re pillantott. – Az „egyéb cuccok” alatt takarókat meg száraz ruhákat értettem.

– Jól van. Helyes. – A kimerültség ellenére megpróbáltam gondolkodni. A vörös vámpírjelöltek már meggyújtottak néhány petróleumlámpát abból a régi fajtából, és kampókra akasztották őket nagyjából szemmagasságban, így láttam a barátaim arckifejezését, amikor rám néztek. Mindegyikük arcáról ugyanazt olvastam le, még Aphroditééről is. Meg voltak rémülve.

Kérlek, Nüx, imádkoztam magamban buzgón, adj erőt, hogy megtaláljam a megfelelő szavakat, mert amit most mondok, az fogja meghatározni, hogyan élünk majd idelent. Kérlek, ne hagyd, hogy elrontsam!

– Igen, valóban elég rossz a helyzet – kezdtem. – Kár lenne tagadni. Fialatok vagyunk. És csak magunkra számíthatunk. Neferet és Kalona nagy hatalmú ellenfelek, és feltehetően az összes vámpír és vámpírjelölt is az ő oldalukon áll. De nekünk van valamink, amire ők sosem fognak szert tenni. Velünk van a szeretet, az igazság, és a végsőkig kitartunk egymás mellett. És Nüx is mellettünk áll. Mindnyájunkat megjelölt, és mindenkit valamilyen különleges módon. Kiválasztottak vagyunk, egytől egyig. Soha nem létezett még hozzánk hasonló csoport. – Elhallgattam, és igyekeztem mindegyiküknek a szemébe nézni és magabiztosságot csepegtetni beléjük a mosolyommal. Dáriusz törte meg a rövid csendet.

– Papnő, ez a gonosz sokkal félelmetesebb, mint bármi, amivel eddig találkoztam – mondta. – Soha még csak nem is hallottam ehhez foghatóról. Ez valami vad, megzabolázhatatlan dolog, amiből csak úgy árad a gyűlölet. Amikor előbújt a földből, úgy éreztem, maga a megtestesült gonosz öltött alakot.

– De te legalább felismerted, Dáriusz. Sok más harcos azonban nem. Figyeltem a reakcióikat. Nem kapták elő a fegyverüket, vagy nem menekültek el onnét, mint te.

– Egy bátrabb harcos talán ott maradt volna – felelte.

– Baromság! – kiáltott fel Aphrodité. – Csak egy ostobább maradt volna ott. Te itt vagy velünk, és így lehetőséged van arra, hogy harcba szállj ellene. Amennyire tudjuk, a többi harcost

vagy lekaszabolták azok a rohadt madármások, vagy megbabonázták őket is, mint a vámpírjelölteket.

– Igen – mondta Jack. – Azért vagyunk itt, mert van bennünk valami más.

– Valami különleges – tette hozzá Damien.

– Meghiszem azt – szólalt meg Shaunee.

– A számból vetted ki a szót, húgocskám.

– Olyan különlegesek vagyunk, hogy ha megnézik egy szótárban, a *speciális* címszó alatt még fénykép is van rólunk – mondta Stevie Rae. A hangja halk volt, de életteli.

– Rendben. És mi a következő lépés? – kérdezte Erik.

Mindannyian rám néztek. Én meg vissza rájuk.

– Hát, ööö, készítünk egy tervet – nyögtem ki nagy nehezen.

– Egy tervet? – visszhangozta Erik. – Ez minden?

– Nem. Készítünk egy tervet, aztán kitaláljuk, hogyan szerezhethjük vissza az iskolánkat.

Együtt. – Kinyújtottam a kezem, mint a focisták a nagy meccsek előtt. – Velem tartotok?

Aphrodité a szemét forgatta, de azért ő volt az első, aki a kezét az enyémre tette.

– Én igen – mondta.

– Én is – szólalt meg Damien.

– Én is – csatlakozott Jack.

– Dettó – kiáltották az Ikrék egyszerre.

– Én is benne vagyok – mondta Stevie Rae.

– Semmi pénzért ki nem hagynám – tette rá Erik a kezét a kupac tetejére, és rám mosolygott.

– Akkor hajrá – mondtam. – Kapjuk el őket!

Ahogy mindannyian felkiáltottak velem együtt, bizsergés futott végig a tenyeremen, és amikor elvettem a kezem a kupac aljáról, láttam, hogy mindkét tenyeremet bonyolult, új tetoválások díszítik, mint egy ókori papnőét, akit hennával jelölt meg az istennője. A kimerültség, a káosz és a valóra vált rémálom ellenére béke uralkodott el bennem, és tudtam, hogy nem tértem le az ösvényről, melyet az Istennő kijelölt számomra.

Nem mintha ez az ösvény sima és buktatóktól mentes lett volna. De akkor is az enyém volt, és legalább olyan különleges, mint én.

Olvass bele!

P. C. Cast és Kristin Cast

A préda

Az Éjszaka Háza – 5. kötet

– Legutóbb, amikor találkoztunk, azt mondtam, túl fájdalmas dolog szeretni téged. De tévedtem. Az igazság az, hogy ha *nem* szeretlek, az még fájdalmasabb – mondta Heath.

– Heath, ne. Nem lehet. – A hangom rekedtes volt, ahogy sikertelenül próbáltam leküzdeni a vágyat.

– Dehogynem lehet, kicsim. Nagyon jók vagyunk együtt, összeillünk. Van már benne gyakorlatunk. – Heath közelebb lépett hozzám. Megfogta a mutatóujjamat, amely addig a mellkasán pihent, és végighúzta a hüvelykujját gondosan manikűrözött körmömön. – Igaz, hogy a körmöd olyan éles, hogy fel tudod hasítani vele a bőrt?

Bólintottam. Tudtam, hogy meg kellene fordulnom, és visszamennem az alagutakba, abba az

életbe, amely ott várt rám, de egyszerűen nem tudtam rávenni magam. Heath is egy élet volt, amely rám várt, és akár helyes, akár nem, képtelen voltam hátat fordítani neki.

Heath felemelte az ujjamat, és körmömet finoman a nyakához szorította.

– Vágj belém, Zo! Igyál megint a véremből! – A hangja mély volt és reszelős a vágától. – Mi összetartozunk. Mindig is össze fogunk. Bélyegezz meg újra!

Egyre erősebben nyomta az ujjamat a nyakához. Mindketten zihálva szedtük a levegőt. Amikor a körmöm átszakította a bőrét, és a nyakán megjelent egy apró vágás, megbabonázva figyeltem a vékony, vörös csíkot sápadt bőrén.

Az illat, Heath vérének ismerős illata szinte letaglózott. Ez a vér egyszer már az enyém volt, megbélyegeztem. Semmi sem hasonlítható a friss embervér illatához, sem a vámpírjelöltek, sem a vámpírok vére nem kelhet versenyre vele, egyik sem ilyen észveszejtően izgató. Éreztem, ahogy egyre közelebb hajlok Heath-hez.

– Igen, kicsim, igen. Igyál belőlem, Zo! Emlékszel, milyen finom vagyok? – suttogta Heath, és közben a derekamnál fogva közelebb húzott magához.

Mi lenne, ha csak egy kicsit belenyálnék? Akár meg is bélyegezhetném újra, nem? A pokolba is, hiszen egyszer már megtettem. És nem is volt olyan rossz. Szerettem azt az állapotot. És ő is, egészen addig...

Egészen addig, amíg meg nem szüntettem a megbélyegzést és össze nem törtem a szívét, ami valószínűleg soha be nem gyógyuló sebet ejtett a lelkén.

Ellöktem magamtól, és kiugrottam a kocsiból. A jeges esőcseppek gyorsan lehűtötték lázas vérszomjamat.

– Vissza kell mennem, Heath – mondtam, és próbáltam újra egyenletesen lélegezni. – Neked is vissza kell menned oda, ahová tartozol. És az nem itt van.

– Zoey, mi a baj? – Tett egy lépést felém, mire én is hátráltam egyet. – Mi rosszat csináltam?

– Semmit. Nem... nem te tehetsz róla, Heath. – Kifésültem egy nedves hajtincset az arcomból.

– Remek srác vagy. Mindig is az voltál, és én szeretlek. Ezért nem történhet meg újra. Ha megbélyegezzük egymást, az neked nem jó, főleg most nem.

– Azon hadd aggódjak én, hogy mi a jó nekem és mi nem, oké?

– De ha rólunk van szó, te nem tudsz normálisan gondolkodni! – kiáltottam. – Nem emlékszel, milyen fájdalmas volt, amikor megszűnt a megbélyegzés? Nem emlékszel, hogy azt mondtad, legszívesebben meghaltál volna?

– Akkor ne szüntesd meg még egyszer.

– Ez nem ilyen egyszerű. Az én életem már nem ilyen egyszerű.

– Nem lehet, hogy csak te bonyolítod túl? Itt vagy te. Meg itt vagyok én. Szeretjük egymást, kölyökkorunk óta, ezért együtt kell lennünk. Ennyi – mondta.

– Az élet nem egy mese, Heath! Itt nincs garancia a happy endre – feleltem.

– Nekem nem kell garancia, ha te az enyém vagy.

– Éppen erről van szó, Heath. Nem vagyok a tiéd. Már nem. Soha többé. – Megráztam a fejem, és feleltem a kezem, amikor láttam, hogy mondani akar még valamit. – Ne! Most ne, nem vagyok rá képes. Azt akarom, hogy ülj be a kocsidba, és menj vissza oda, ahonnan jöttél. Én is visszamegyek a föld alá. A barátaimhoz és a vámpírpassimhoz.

– Ugyan már! Ahhoz a seggféjhez? Nem is értem, hogy bírod elviselni, Zo.

– Nem csak rólam és Erikéről van szó. Arról van szó, hogy te meg én nem lehetünk együtt, Heath. Felejts el, és menj vissza a saját életedbe. Az *emberi* életedbe. – Sarkon fordultam, és elindultam. Amikor hallottam, hogy követ, nem néztem vissza, csak hátrakiabáltam: – Ne! Menj el, Heath, és többé ne gyere vissza! Soha!

Visszatartottam a lélegzetemet, de nem hallottam többé a lépteit. Még mindig háttal álltam

neki. Attól féltem, hogy ha megfordulok, akkor visszaroohanok hozzá, és a karjába vetem magam.

Már majdnem elértem a vasrácshoz, amikor meghallottam az első káromást. Olyan hirtelen torpantam meg, mintha nekiütköztem volna egy falnak. Megpördültem. Heath egy fa alatt állt a jéghideg esőben, alig néhány méterre a kocsijától. De nem őt néztem. Tekintetem a jégmázba burkolózott fa sötét ágait fürkészte.

A csupasz ágak árnyai között felkavarodott a sötétség. Emlékeztetett valamire, amit már láttam korábban. Próbáltam felidézni, hogy mi is lehet az. Aztán az árnyék megremegett... átváltozott, és... elakadt a lélegzetem a döbbenettől. Neferet! Egy vastag, jég borította ágon csimpaszkodott, amely benyúlt a vasútállomás elhagyatott épülete fölé. A szeme vörösen izzott, a haja pedig úgy szálldosott körülötte, mintha egy tornádó közepén állna.

Neferet elmosolyodott. Az arckifejezése olyan mélységesen gonosz volt, hogy földbe gyökerezett tőle a lábam.

Azután, rémülettől elkerekedett szemem láttára, alakja ismét hullámozni kezdett, és Neferet átváltozott egy hatalmas Hollómássá. Ez a lény nem volt sem ember, sem állat. A kettő szörnyű keveréke volt. Vértörős, emberforma szemével engem nézett. Emberi karjai és lábai csupaszok voltak, és egy óriási hollótestből nőttek ki. Láttam villás nyelvét és a csillogó nyálat, amely rettenetes pofájából csöpögött.

– Zoey, mi a baj? – kérdezte Heath. De mielőtt válaszolhattam volna, követte a tekintetemet, és megpillantotta a jeges ágakon csimpaszkodó szörnyeteget. – Mi a faszom? – kiáltotta, ahogy felismerte, mi lehet az a feje felett. A Hollómás azonban nem törődött vele, villogó tekintetét elfordította Heathről, és a szemembe nézett.

– Zzzzzzoey? – zihálta hátborzongató, túlvilági hangon. – Már rééééégóta kerrrrresünk téged.

Megdermedtem. *Engem keresnek*, sikoltotta az agyam. A torkomat azonban egyetlen hang sem hagyta el, arra sem volt erőm, hogy Heatht figyelmeztessem. Még egy apró sikolyt sem tudtam kipréselni magamból.

– Apám naggggggyon boldog lesssss, ha elvissssszlek hozzzzzzá – sziszegte a Hollómás, azzal kiterjesztette a szárnyát, mint aki arra készül, hogy rám vesse magát.

– Ahhoz nekem is lesz egy-két szavam, pokolfajzat – kiáltotta Heath.